

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

21. beretning **2012**

12

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

21. beretning 2012

Flygtningenævnet
Formandskabet, 21. beretning 2012
Udgivet af Flygtningenævnet august 2013

Omslag og design:
Rosendahls-Schultz Grafisk

Repro og tryk:
Rosendahls-Schultz Grafisk

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-07-6
EAN 9788791763250

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-08-3
EAN 9788791763267

Pris: 150 kr.
Oplag: 1000

Publikationen kan bestilles hos
Rosendahls-Schultz Distribution
Herstedvang 10
2620 Albertslund
T 43 22 73 00
F 43 63 19 69
Distribution@rosendahls.dk
www.rosendahls.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fn.dk)

København 2013

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 21. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2012 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Med virkning fra 1. januar 2013 blev nævnet som led i udmøntningen af regeringsgrundlaget udvidet med et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, og et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, jf. herved lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven. Der henvises nærmere til afsnit 1.2.

Udviklingen gennem 2010 og 2011 med modtagelse af et stadigt stigende antal nye spontansager fortsatte i 2012, hvor nævnet modtog i alt 1.198 personsager. Nævnet har derfor også i 2012 prioriteret at få afviklet de nye spontansager med en så kort sagsbehandlingstid som muligt og har med henblik herpå afholdt 40-45 månedlige nævn. Antallet af verserende sager er i løbet af 2012 blevet reduceret fra 1.347 til 871 personsager. Det er i løbet af de første fem måneder af 2013 lykkedes at nedbringe antallet af verserende sager yderligere til ca. 622 personsager (ultimo maj).

Nævnet har samlet i 2012 omgjort 27 % af Udlændingestyrelsens afgørelser, det vil sige meddelt opholdstilladelse eller truffet beslutning om, at en allerede meddelt opholdstilladelse ikke var bortfaldet eller ikke skulle inddrages m.v. Til sammenligning var omgørelsesprocenten både i 2009 og 2010 24 % og i 2011 32 %.

Siden konflikten i Syrien brød ud i foråret 2011, har nævnet løbende vurderet udviklingen i konflikten og dennes betydning for nævnets praksis i sager vedrørende asylansøgere fra Syrien. Den fortsat alvorlige sikkerhedssituation afspejles blandt andet i Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets praksis, hvor en stor del af asylansøgerne fra Syrien gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I de sager, hvor der meddeles afslag på asyl, vil det typisk være på grund af ansøgers manglende troværdighed. Flygtningenævnet omgjorde i 2012 ca. 40 % af Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende personer fra Syrien. I de sager, hvor der meddeles afslag på asyl, fastsætter nævnet en udrejsefrist, men træffer samtidig bestemmelse om, at ansøger i overensstemmelse med koordinationsudvalgets beslutning herom ikke kan udsendes tvangs-

mæssigt. Der henvises nærmere til kapitel 7, hvor der også er gengivet en række eksempler fra Flygtningenævnets praksis i 2012.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. Alle sager blev stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma, se nærmere afsnit 3.1.3.

Nævnet hjemviste i december 2011 en række sager vedrørende somaliske statsborgere til Udlændingestyrelsen på baggrund af en dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Domstolen udtalte blandt andet, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i byen. Flygtningenævnet har i maj 2013 på baggrund af nye baggrundsoplysninger truffet afgørelse i fem prøvesager vedrørende somaliske statsborgere fra Mogadishu. Nævnet har ikke fundet, at de generelle forhold i Mogadishu i sig selv kunne begrunde asyl. Der henvises herom nærmere til afsnit 3.1.3.

Flygtningenævnet har i 2012 behandlet et relativt stort antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de efter indrejsen i Danmark er konverteret fra islam til kristendommen. Nævnet har ved behandlingen af disse sager foretaget en vurdering af, om konversionen kan betragtes som reel. Hvis nævnet har kunnet lægge til grund, at konversionen må betragtes som reel, har nævnet foretaget en risikovurdering af, hvad ansøger i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Der henvises nærmere til afsnit 5.5 om sur place.

Flygtningenævnet fastslog i 2012, at nævnet i sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet, træffer afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændingelovens § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmate-

riale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der kan som eksempel på, at nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, henvises til de i afsnit 5.9.2.5 omtalte sager vedrørende to transseksuelle asylansøgere.

København, august 2013
Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse for 21. beretning 2012

Forord ved formanden	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	11
1.1 Flygtningenævnets kompetence	11
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	11
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	14
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	14
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	17
1.6 Formandskabet	19
1.7 Koordinationsudvalget	20
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat	20
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	21
Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	23
2.1 Indledning	23
2.2 EURASIL	23
2.3 European Asylum Support Office (EASO)	24
2.4 EU-asylarbejdsgruppen	25
2.5 Inter-Governmental Consultations, IGC	25
2.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	25
Kapitel 3 Grundlaget for og behandlingen af asylsager	26
3.1 Udlændingelovens § 7	26
3.1.1 Statusvalg	26
3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	26
3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	27
3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	42
3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	46
3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold	61
3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold	75
3.1.5 Betydningen af tortur	78
3.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere	79
3.1.6.1 Definition	79
3.1.6.2 Aldersvurdering	80
3.1.6.3 Ledsagevurdering	80

3.1.6.4	Modenhedsvurdering	81
3.1.6.5	Sagens behandling	85
3.1.6.6	Bevisvurdering	87
3.1.7	Betydningen af kumulative forhold	89
3.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	92
3.3	Sagens behandling	96
3.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	96
3.3.2	Mundtlig behandling	97
3.3.3	Skriftlig behandling	99
3.4	Bevisvurderingen	100
3.4.1	Ansøgers forklaring	100
3.4.2	Vidneførsel	112
3.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	113
3.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	115
3.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	116
3.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	117
3.4.4.1	Høringer	117
3.4.4.2	Ægthedsvurderinger	119
3.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	122
3.4.4.4	Sprogtest	123
3.5	Flygtningenævnets afgørelse	127
3.6	Aktindsigt og offentlighed	127
3.7	Udsendelse	129
3.7.1.	Udrejsefrister	135
3.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	142
3.8	Udeblivelse	145
3.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	148
3.9.1	Udeblevne	148
3.9.2	Frafald	149
3.9.3	Hjemvisning	149
3.9.4	Udsættelse	150
3.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	150
3.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	150
3.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes	151
3.10.2.1	Retsgrundlaget	151
3.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	153
3.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	154

3.11	Tolkning	154
3.12	Hastesager	155
3.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	156
3.13.1	Genoptagelse	156
3.13.2	Domstolsprøvelse	159
3.13.2.1	Lovgrundlaget	159
3.13.2.2	Domspraksis	161
3.13.3	Folketingets Ombudsmand	162
Kapitel 4 Sager indbragt for internationale organer		163
4.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	163
4.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	165
4.2	FN's Torturkomité	166
4.2.1	FN's Torturkomité's udtalelser i to sager mod Danmark i 2012	168
4.3	FN's Menneskerettighedskomité	173
4.4	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	175
Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger		177
5.1	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	177
5.2	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	181
5.3	Bortfald af opholdstilladelse	195
5.3.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	197
5.3.2	Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet	199
5.3.3	Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland	202
5.4	Første asylland	204
5.4.1	Beskyttelse i et andet land	205
5.4.2	Tilknytningsmomenter	207
5.4.3	Betydningen af udsendelseshindringer	210
5.5	Sur place	211
5.5.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	212
5.5.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	212
5.5.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	215
5.5.2.2	Andre aktiviteter	232
5.6	Konsekvensstatus	232
5.7	Dobbeltstraf	234

5.8	Tortur	236
5.8.1	Internationale forpligtelser	236
5.8.2	Vurdering af den aktuelle risiko	238
5.8.3	Bevisvurderingen	242
5.8.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	243
5.8.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	250
5.8.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	251
5.9	Køns- og æresrelateret forfølgelse	253
5.9.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	253
5.9.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	254
5.9.2.1	Betydningen af generelle forhold	254
5.9.2.2	Ægteskab	255
5.9.2.3	Skilsmisse og samlivsophævelse	256
5.9.2.4	Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb	259
5.9.2.5	Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)	263
5.10	Menneskehandel	269
5.11	Private konflikter og agents of persecution	273
5.12	Internt flugtalternativ (IFA)	285
Kapitel 6 Betydningen af kriminelle forhold		295
6.1	Betydningen af kriminelle forhold	295
6.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	295
6.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	298
6.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	299
6.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	300
6.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager	311
6.4.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager	311
6.4.2	Resultatet af SAIS's efterforskning	312
6.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	312
6.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	317
6.7	Udlændingelovens § 49 a	326
6.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	334
6.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	337

6.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	338
Kapitel 7 Syrien		340
7.1	Forholdene i Syrien	340
7.2	Flygtningenævnets behandling af spontansager	341
7.3	Eksempler fra nævnets praksis	341
7.3.1	Generelle forhold	341
7.3.2	Politiske forhold	345
7.3.2.1	Politiske aktiviteter i Syrien	345
7.3.2.2	Politiske aktiviteter efter udrejsen af hjemlandet (sur place)	350
7.3.3	Personer, der har arbejdet for det syriske styre	353
Kapitel 8 Statistik		354
8.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2012	354
8.2	Sagernes behandlingsform	355
8.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	355
8.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	356
8.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter	359
8.6	Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter	361
8.7	Genoptagede spontansager	362
8.8	Omgørelsesprocent – alle spontansager	362
8.9	Sagsbehandlingstider	363
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	364
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	367
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	368
Bilag 4	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013	369
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1063 af 15. november 2012 om forretningsorden for Flygtningenævnet	421

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. I beretningsåret medvirkede ved Flygtningenævnets behandling af en sag formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012.

Med virkning fra 1. januar 2013 blev Flygtningenævnet udvidet med et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, og et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, jf. herved § 1, nr. 37, i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (Revision af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, ændring af kravene til herboende udlændinge for opnåelse af ægtefællesammenføring, udvidelse af Flygtningenævnet og langtidvisum til adoptionsbørn).

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. Med virkning fra 1. januar 2013 skal de andre medlemmer være advokater, være indstillet af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, justitsministeren, Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, 1. og 2. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, blev nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på 4 år og havde ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmodede om genbeskikkelse, ville medlemmet således blive genbeskikket.

Ved lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (bl.a. udvidelse af Flygtningenævnet) er nævnsmedlemmernes adgang til genbeskikkelse begrænset, således at Flygtningenævnets medlemmer fremover beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

For medlemmer beskikket forud for lovændringens ikrafttræden gælder en særlig overgangsordning, jf. § 2, stk. 4, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorefter medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i mindst 8 år, ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i under 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 30. september 2013.

Genbeskikkes formanden, gælder det som hidtil, at den pågældende automatisk fortsætter som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 1063 af 15. november 2012 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180), hvoraf fremgår, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 3.13.2 om domstolsprøvelse.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2009 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i løbet af 2012 beskikket seks nye næstformænd og 19 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Justitsministeriet.

Herudover beskikkede formandskabet efter den 1. oktober 2012 en række medlemmer indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren med henblik på at sikre, at de nye 5-mands-nævn var beslutningsdygtige, når udvidelsen trådte i kraft den 1. januar 2013, se herom nærmere ovenfor under afsnit 1.2.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2012 af 1 formand, 20 næstformænd og 53 øvrige medlemmer.

Formand:
Landsdommer B. O. Jespersen

Næstformænd:

Retspræsident Henrik Agersnap
Landsdommer Henrik Bloch Andersen
Dommer Peder Johs. Christensen
Dommer Ingrid Drengsgaard
Dommer Torkel Hagemann
Administrerende dommer Henrik Lind Jensen
Landsdommer Eivind Linde Jensen
Landsdommer Jon Fridrik Kjølbro
Dommer Astrid Lohmann Knuden
Dommer Stig Kaas
Landsdommer Steen Mejer
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Carsten Michelsen
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen
Højesteretsdommer Kurt Rasmussen
Dommer Lene Sadolin-Holst
Landsdommer Olaf Tingleff
Landsdommer Henrik Twilhøj
Landsdommer Tine Vuust
Landsdommer Bo Østergaard

Fratrådte:

Dommer Hans Esdahl

Medlemmer:

Tjenstgørende i Justitsministeriet:
Fuldmægtig Birgitte Borker Alberg
Fuldmægtig Stinne Stevnsborg Andersen
Fuldmægtig Bettina Spang Arensbak (Tjenestefri)
Specialkonsulent Helene Bendtsen
Fuldmægtig Katrine Busch
Fuldmægtig Stine Maria Tolstrup Christensen
Fuldmægtig Morten Daniel Dahm-Hansen
Fuldmægtig Mai Emilie Gori
Specialkonsulent Anne Marie Wegersleff Hansen
Fuldmægtig Inge Fabricius Hansen
Specialkonsulent Trine Lund Hansen
Fuldmægtig Pernille Frimann Heiring (Tjenestefri)
Kontorchef Dorit Hørlyck

Fuldmægtig Jasmina Jankovic
Specialkonsulent Dorthé Kania
Fuldmægtig Dejan Keseric
Kontorchef Michael Lohmann Kjærgaard
Fuldmægtig Thomas Klyver
Kontorchef Henrik Larsen
Afdelingschef Kim Lunding
Fuldmægtig Mette Kjølby Miller-Harris
Chefkonsulent Merete Milo
Specialkonsulent Birgitte Maare
Fuldmægtig Grith Nørgaard
Fuldmægtig Tina Chris Mogensen
Fuldmægtig Inge Birgitte Møberg (orlov)
Kontorchef Christina Toftegaard Nielsen
Fuldmægtig Lene Nielsen
Fuldmægtig Anitta Godsk Pedersen (orlov)
Fuldmægtig Katrine Ledam Rasmussen
Specialkonsulent Margit Rasmussen
Fuldmægtig Le Lise Ravn (Orlov)
Chefkonsulent Thomas Thordal-Mortensen
Fuldmægtig Anne-Marie Træholt
Fuldmægtig Asger Weber
Fuldmægtig Sara Viskum (Tjenestefri)

Fratrådte:

Fuldmægtig Peter Bartholin
Fuldmægtig Charlotte Christiansen
Specialkonsulent Louise Dainese
Specialkonsulent Ditte Kruse Dankert
Specialkonsulent Jan van Deurs
Specialkonsulent Sanne Edmonson
Fuldmægtig Monica Eimert
Specialkonsulent Dorte Lohmann Kjærgaard
Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup
Fuldmægtig Nicolai Holm Larsen
Specialkonsulent Marianne Ulrik Mertens
Fuldmægtig Kenny Rasmussen
Fuldmægtig Kristina Ravn
Fuldmægtig Karina Kok Sanderhoff
Fuldmægtig Kamilla Sonnenschein

Specialkonsulent Trine Priess Sørensen

Advokater:

Advokat Michael Abel
Advokat Vibeke Haahr Antonsen
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Ulla Degnegaard
Advokat Dorte Horstmann
Advokat Hans Kjellund
Advokat Hans Kjærgaard
Advokat Mette Lauritzen
Advokat Helle Lokdam
Advokat O. Nepper-Christensen
Advokat Henrik Hasseris Olesen
Advokat Helle Vibeke Paulsen
Advokat Bettina Normann Petersen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Elsebeth Rasmussen
Advokat Torben Winnerskjold
Advokat Jens Jørgen Viuff

Fratrådte:

Advokat Lars Dinesen

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2012 haft ca. 36 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2012 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Helle Ankersen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling
Specialkonsulent Michael Nørgaard

Jurister:

Fuldmægtig Rikke Skaaning Alapetite (orlov)
Fuldmægtig Ninna Engelbrecht
Fuldmægtig Christina Lund Gregersen
Fuldmægtig Marie Rud Hansen
Fuldmægtig Emma Holm
Fuldmægtig Maria Aviaja Sander Holm

Fuldmægtig Naja Forman Jacobsen
Fuldmægtig Anna Ulrika Karlén
Fuldmægtig Melina Vasilika Lundgren Kristensen
Fuldmægtig Simon Cardel Langeland
Fuldmægtig Elena Larsen
Fuldmægtig Thomas Viskum Lytken Larsen
Fuldmægtig Stella Lønsmann
Fuldmægtig Louise Raasgaard Mathiesen
Fuldmægtig Teuta Memeti
Fuldmægtig Kiazele Kjær Neto (tjenestefri)
Fuldmægtig Ditte Novella
Fuldmægtig Allan Dyrland Parbst
Fuldmægtig Sean Paulsen
Fuldmægtig Camilla Green Rasmussen
Fuldmægtig Gitte Reinicke
Fuldmægtig Katrine G. Søndergaard
Fuldmægtig Maria Korsgård Thomsen
Fuldmægtig Johan Vinter
Fuldmægtig Katrine Westerdahl Skagen (orlov)

Fratrådte:

Specialkonsulent Janus Andersen
Fuldmægtig Stine Carøe
Fuldmægtig Hayel Celik
Fuldmægtig Bo Juul Jensen
Fuldmægtig Pia Valentin Mortensen (vikar)
Fuldmægtig Charlotte Gaardsvig Pedersen
Fuldmægtig Henrik Uhl Pedersen
Fuldmægtig Alexander Porsmann
Fuldmægtig Maren Louise Rank (vikar)
Fuldmægtig Marta Warburg

Studenter:

Stud.jur. Nikolaj Plovgaard
Stud.jur. Astrid Maj Thomsen
Stud.jur. Christine Jenlev Vestgaard

Fratrådte:

Stud.jur. Ninna Engelbrecht
Stud.jur. Ndey Marie Holst

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe
Assistent Denise Cecilie Andersen
Assistent Therese Vizi Christiansen
Kontorfuldmægtig Hanne Desler
Kontorfuldmægtig Pia Grelsbj
Assistent Rasmus Skyt Jensen
Assistent Tina Højlund Nielsen
Ekspeditionssekretær Stine Lund Thirsgaard

Fratrådte:

Overassistent/betjent Benny Grelsbj
Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen
Overassistent Anne Landgren Petersen
Overassistent Jane Petersen
Assistent Katja Petersen

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet. Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøf-

ter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2012 afholdt formandskabet fem møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-10.

1.7 Koordinationssudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, består udvalget på nuværende tidspunkt af kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen (Justitsministeriet), advokat Helle Lokdam (Advokatrådet), professor, dr. jur. Jens Vedsted-Hansen (Dansk Flygtningehjælp) og kontorchef Svend Wæver (Udenrigsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2012 afholdt fem møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Der blev yderligere afholdt et telefonisk møde.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat

Civilstyrelsen stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige

medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiedømte medlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet grundlaget for den endelige beslutning i sagen.

Sekretariatet foretager desuden beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingssspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater

og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Flygtningenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest truffe afgørelser. I 2012 er 16 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden.

Resuméerne er inddelt efter nationalitet, og der kan søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling med hensyn til asylmotiver. Der medtages kun i begrænset omfang resumé af rene troværdighedsafgørelser.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens tre notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2012.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

I 2012 deltog Flygtningenævnets Sekretariat i plenarmøde afholdt i EURASIL-arbejdsgruppen. Flygtningenævnets Sekretariat deltog endvidere i to workshops vedrørende henholdsvis Syrien og Afghanistan afholdt i EASO-regi (European Asylum Support Office), et møde i Inter-Governmental Consultations (IGC) samt UNHCR's årlige plenarmøde, EXCOM.

2.2 EURASIL

EURASIL (European Union Network of Asylum Practitioners) er en uformel arbejdsgruppe under EU-Kommissionen, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte landes asylpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asylområdet. EURASIL er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asyl. Arbejdet

i gruppen tilrettelægges i samarbejde med Kommissionen, således at medlemslandene er med til at forberede møderne og vælge emner til drøftelse. Som faste punkter på dagsordenen er udveksling af oplysninger på asylområdet og information om planlagte og afviklede fact finding-missioner. UNHCR er fast repræsenteret ved møderne, og repræsentanter fra USA, Canada, Norge og Schweiz deltager på ad hoc-basis. Repræsentanter for Flygtningenævnets Sekretariat har deltaget i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Arbejdsgruppen er under afvikling, og dens arbejdsopgaver blev i 2012 gradvist overdraget til EASO.

Flygtningenævnets Sekretariat deltog i marts 2012 i det årlige plenarmøde. På mødet blev der givet et tilbageblik på EURASIL's 10-årige historie, herunder på de afholdte workshops og de resultater, EURASIL har opnået. Ellers var fokus på den planlagte overdragelse af EURASIL's aktiviteter til EASO.

2.3 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS) og yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO har gradvist i løbet af 2012 overtaget en række af EURASIL's opgaver, herunder COI-portalen og videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC). EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

I 2012 deltog Flygtningenævnets Sekretariat i to workshops under EASO.

I marts 2012 blev der afholdt en workshop vedrørende Syrien. Norske Landinfo var medarrangør af workshoppen, hvor de deltagende lande udvekslede erfaringer vedrørende håndtering af asylansøgere fra Syrien.

I november 2012 blev der afholdt en workshop vedrørende Afghanistan. På workshoppen blev den seneste udvikling i Afghanistan gennemgået af blandt andet UNHCR og UNAMA. Der blev afholdt working-sessions om brugen af baggrundsmateriale i forbindelse med asylvurderingen, om fordelene ved fact finding-missioner samt om brugen af IFA (internal flight alternative) i de forskellige medlemslande.

2.4 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under EU-kommissionen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnets Sekretariat deltager som udgangspunkt i de af EU-asylarbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Justitsministeriets internationale kontor.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2012.

2.5 Inter-Governmental Consultations, IGC

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 17 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne. IGC afholdt den 27. og 28. september 2012 "Workshop on Syria". En repræsentant fra Flygtningenævnets Sekretariat deltog sammen med en repræsentant for Udlændingestyrelsens Dokumentations- og Projektkontor. Arbejdsgruppen drøftede den aktuelle situation i Syrien med særligt fokus på flygtningestrømme. Der blev i den forbindelse holdt et oplæg fra den tyrkiske mission. De deltagende lande udvekslede endvidere oplysninger om deres respektive grundlag for afvisning eller anerkendelse af flygtninge fra Syrien samt om tildeling af flygtningestatus eller anden form for subsidær beskyttelse.

2.6 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 1. oktober 2012 til den 5. oktober 2012 afholdt EXCOM sin 63. samling i Genève. En medarbejder fra Flygtningenævnets Sekretariat deltog i mødet. På årets EXCOM møde var der ikke lagt op til vedtagelse af EXCOM konklusioner. Foruden den generelle debat var der på mødet fokus på flygtningesituationerne i en række af verdens lande, herunder i Syrien og Afghanistan.

Kapitel 3

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

3.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i 2012 truffet afgørelse vedrørende 1.489 personer (spontansager).

Nævnet har i 2012 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse for 1.077 personer, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til 229 personer og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) til 183 personer svarende til, at nævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 27 % af sagerne.

3.1.1 Statusvalg

3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrunnet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrunnet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor ansøgeren er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår sager vedrørende asylansøgere fra Syrien henvises også til de i kapitel 7 refererede afgørelser.

3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra D.R. Congo. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bas congo og kristen af trosretning fra Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har været medlem og aktiv for organisationen [...] siden 2007. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i forbindelse med sit frivillige arbejde for organisationen besøgte fængsler under dække af at være præst for at tale med indsatte om eventuelle brud på menneskerettighederne og andre krænkelser, som de havde været udsat for.

De tilvejebragte informationer fra besøgende blev gennem organisationen publiceret for befolkningen i form af flyveblade, hvilket ansøgeren medvirkede til. Ansøgeren har flere gange været anholdt og tilbageholdt af myndighederne, fra hvem han flygtede *en sommernat i 2010*. Ansøgeren har under tilbageholdelserne været udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren fik af en direktør for organisationen, der nu er død, oplyst, at han er eftersøgt af sikkerhedstjenesten, og at en kollega var blevet slået ihjel for at have udført det samme arbejde som ansøgeren. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret detaljeret og sammenhængende om sit arbejde for [...] og om myndighedernes tilbageholdelser af ham. For nævnet har ansøgeren forklaret troværdigt herom, og det forklarede har fremstået som selvoplevet. På den baggrund kan den omstændighed, at ansøgeren har forklaret divergerende om tid og sted for anholdelsen i Kisangani, og at ansøgeren har forevist et falsk id-kort, ikke føre til, at Flygtningenævnet tilsidesætter ansøgerens forklaring, der tillige støttes af de foreliggende baggrundsoplysninger. Det lægges herefter til grund, at ansøgeren har indsamlet regeringsfjendtlige oplysninger, at han som følge heraf har været fængslet i 2007 og i 2010, og at han under begge fængslinger blev udsat for fysiske overgreb. Det lægges endvidere til grund, at det i 2010 lykkedes ansøgeren at flygte fra fængslet, og at han efterfølgende holdt sig skjult, indtil han udrejste. I forbindelse med den seneste fængsling blev også andre medlemmer af [...] fængslet og organisationens leder [...] samt flere andre højtrangerede medlemmer dræbt. Ansøgeren har herefter sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til D.R. Congo vil risikere myndighedsfølgelse som følge af sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet meddeler derfor statsborgeren i Den Demokratiske Republik Congo [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” D.R. Congo/2012/1

Nævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Ansøgeren forklarede til sagen, at hun i 2008 begyndte at studere på universitetet. Under sine studier kom hun i kontakt med fire kurdiske studerende, der var politiske aktive for KDPI. Hun blev venner med de pågældende og efterfølgende aktiv for KDPI. Sagen er sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens forældre og søskende. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring, der er konsistent, detaljeret og troværdig, og som støttes af de øvrige familiemedlemmers i alt væsentligt overensstemmende forklaringer, til grund. Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men hun har sympatiseret med KDPI, for hvem hun har udført illegale politiske aktiviteter. Ansøgeren udførte således sammen med fire kvindelige medstuderende aktiviteter til støtte for det kurdiske frihedsparti, KDPI, for ansøgerens vedkommende fordi hun nærrede et stærkt ønske om et frit Iran. Ansøgeren havde til opgave at videredistribuerede politisk materiale. I *vinteren 2010* blev ansøgerens bopæl ransaget, og myndighederne konfiskerede ved den lejlighed politisk materiale tilhørende ansøgeren, hvorefter ansøgeren flygtede til

det nordlige Iran, hvor hun opholdt sig i skjul indtil udrejsen. Hendes forældre og lillesøster, der ligeledes var forfulgte og som opholdt sig i skjul i [...], flygtede efter omkring ni måneder sammen med ansøgeren til Tyrkiet. Under hensyn til ansøgerens politiske aktiviteter og myndighedernes ransagning og fund i familiens hjem sammenholdt med, at ansøgeren har forladt landet illegalt, findes det sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/17

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. Sagen er sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens moder og søskende. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har på grund af sin psykiske tilstand ikke været i stand til at redegøre nærmere for sit asylmotiv. Til Udlændingestyrelsen har hun alene anført, at hun har været udsat for et *overgreb*. I nævnet har hun ikke svaret på nogen spørgsmål. Ansøgerens søster, [...], har forklaret, at hun var til stede, da en myndighedsperson under ransagning af familiens bolig *i foråret 2011 forulempede ansøger* samtidig med, at han havde en pistol fremme. Ansøgeren blev forskrækket og skreg og har siden været alvorlig psykisk syg. [...]. Ansøgeren, der tidligere var meget dygtig og udadvendt, siger nu næsten ikke noget. Hun kan tilsyneladende ikke begribe, at deres fader er død. Om ransagningen har søsteren videre forklaret, at deres to ældste brødre blev slået og anholdt, samt at myndighederne siden har eftersøgt deres tredje storebroder, [...]. Myndighederne kom i den anledning mange gange på bopælen, hvor forældrene måtte betale bestikkelsespenge. Søsteren blev endvidere chikaneret flere gange, hvor myndighedspersoner spurgte efter *den tredje storebroder*, og søsteren blev ved en senere lejlighed *udsat for overgreb* af to myndighedspersoner. Fem søskende, herunder ansøgeren, *søsteren* og *den tredje broder*, udrejste illegalt *i foråret 2011*. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge *ansøgerens søsters* forklaring til grund, også vedrørende den del, der omhandler ansøgeren. Nævnet lægger herved vægt på, at forklaringen har fremtrådt selvoplevet, sammenhængende og troværdig. Søsterens forklaring er endvidere underbygget af moderens og broderens forklaringer. Da ansøgeren, *søsteren* og deres moder således flere gange har været udsat for alvorlig chikane, herunder *overgreb mod ansøgerens søster*, på grund af eftersøgning af den politisk aktive broder, [...], finder Flygtningenævnet, at der er reel risiko

for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil blive udsat for alvorlig forfølgelse. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2012/30

Nævnet meddelte i **november 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Al-Hasaka, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at myndighederne vil afhøre ham om hans faders opholdssted og tilbageholde ham med henblik på at få fat i faderen. Faderen udrejste i 2004 i forbindelse med urolighederne i Al Qameshli. Endelig frygter ansøgeren, at de syriske myndigheder vil have ham til at aftjene værnepligt. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at han udrejste legalt af Syrien til Irak i 2005 sammen med sin moder og søskende. Faderen var året forinden ligeledes udrejst til Irak, fordi han havde fået problemer med de syriske myndigheder. I Irak boede familien i en UNHCR-flygtningelejr. I *sommeren* 2010 udrejste ansøgeren illegalt af Irak til Syrien, fordi han ikke kunne klare at leve i flygtningelejren mere. Han havde været udsat for et overfald, som havde givet ham psykiske problemer, og da han var blevet forelsket i sin kusine, som boede i Syrien, udrejste han for at være sammen med hende. Han boede hos sin farbroder i Syrien, men efter cirka en uges ophold i Syrien kom den syriske efterretningstjeneste til farbroderens bopæl og ledte efter ansøgeren. Ansøgeren var ikke hjemme på dette tidspunkt, men blev orienteret om hændelsen af sin farbroder. Herefter aftalte farbroderen med en agent, at ansøgeren skulle udrejse af Syrien. Ansøgeren indrejste i Danmark *ultimo* 2010. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens fader har været politisk aktiv, og at faderen selv vurderer sin egen risiko i forhold til de syriske myndigheder således, at han har foretrukket at bo i en flygtningelejr i det nordlige Irak med sin ægtefælle og børn gennem flere år frem for at vende tilbage til sin bopæl i Syrien, hvor hans resterende familie bor. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at faderen forbød ansøgeren at vende tilbage til Syrien. Flygtningenævnet finder ikke, at der kan stilles mere detaljerede krav til ansøgerens oplysninger om faderens politiske aktiviteter m.v. i Syrien, idet ansøgeren kun var cirka 11 år, da faderen udrejste. Flygtningenævnet finder, at de ovennævnte objektive omstændigheder vedrørende faderens og familiens forhold sammenholdt med, at ansøgeren er blevet eftersøgt hos farbroderen, og sammenholdt med de generelle baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders fremfærd over for mandlige familiemedlemmer, hvis de ønsker at få fat i et familiemedlem, indebærer, at det må antages, at ansøgeren risikerer forfølgelse som følge af faderens forhold ved en tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2012/31

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som han ikke har ("imputed political opinion"), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Burundi. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tutsi og kristen fra Gatumba, Burundi. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Burundi frygter at blive slået ihjel af personer tilknyttet partierne FNL eller regeringspartiet CNDD-FDD, idet disse gensidigt beskylder hende for at have tilknytning til det andet parti. Videre frygter hun at blive slået ihjel af FNL-medlemmer, fordi hun er etnisk tutsi. Fra 1996 har hun oplevet etnisk betonedede konflikter, og i 1996 og 1997 blev hendes families bopæl angrebet af hutuer. I den forbindelse blev hun udsat for vold og voldtægt. Fra 2008 havde hun konflikter af politisk karakter, hvor hun blev opsøgt af medlemmer af FNL, der ønskede, at hun skulle betale økonomiske bidrag samt blive medlem af partiet. Hun blev beskyldt for at være medlem af CNDD-FDD og truet på livet. Medlemmer af CNDD-FDD har opsøgt hende og beskyldt hende for at være medlem af FNL. I perioden frem til hendes udrejse har hun været udsat for tre granatattentater og et giftangreb, og hendes ægtefælle var også ude for en hændelse i *sommeren 2011*, hvorefter hun ikke siden er blevet bekendt med, hvad der er sket ham. Hendes børn forsvandt under et attentat, hvor hun selv var til et møde udenfor hjemmet. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har vurderet, at ansøgerens forklaring er troværdig, sammenhængende og virker selvoplevet uden væsentlige divergenser. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren som veluddannet tutsi var attraktiv som medlem af FNL, og da hun nægtede medlemskab, kom hun til at fremstå i et modsætningsforhold til dette parti, ligesom at nævnet lægger til grund, at hun af regeringspartiet CNDD-FDD blev mistænkt for at være medlem af FNL, således at hun havde et modsætningsforhold til begge partier. På denne baggrund og henset til baggrundsoplysningerne om de generelle forhold i Burundi finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Burundi vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den burundiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Burundi/2012/1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at de pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af deres religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Det fremgik af sagen, at ansøgeren om tidligere konflikter havde oplyst, at han havde været anholdt og tilbageholdt for salg af musik-CD'er og for alkoholindtagelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk iraner og kristen af trosretning fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af efterretningstjenesten, fordi han er konverteret til kristendommen. I forbindelse med fraflytningen fra sin bopæl i Iran opstod der en diskussion mellem ansøgeren og nogle af hans naboer. De beskyldte ham for at være konverteret. Ansøgerens moder er efterfølgende blevet indkaldt til forhør hos efterretningstjenesten. Videre vil ansøgeren gerne blive hos sin familie i Danmark. Fængslingerne og tilbageholdelserne i henholdsvis 2002 og 2005/2007 kan hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Forholdene ligger tilbage i tid, og der må antages at være gjort op med dem. Uanset at ansøgeren på enkelte punkter har forklaret upræcist, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren for nævnet i det væsentlige har forklaret sammenhængende og troværdigt om det påberåbte asylmotiv. Det lægges herefter til grund, at myndighederne har en verserende sag med ansøgeren, hvorefter han anklages for uislamisk adfærd samt kristne aktiviteter. Under disse omstændigheder må det antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2012/42

Nævnet meddelte i **oktober 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og baha'i af trosretning fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han konverterede i slutningen af 2009 fra islam til baha'i-religionen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet det er kommet til deres kendskab, at han er konverteret til baha'i. Ansøgeren har henvist til, at hans ægtefælle omkring to år efter vielsen fandt passwordet til hans pc, hvorefter hun fandt dokumenter vedrørende ansøgerens religion på computeren. Disse oplysninger delte hun med sin familie. Samme aften opsøgte ægtefællens familie ansøgerens hjem, hvor de overfaldt ham og begærede skilsmisse på vegne af ægtefællen, idet de fandt, at ansøgeren var uren. Ansøgeren forlod efterfølgende sit hjem og udrejste næste dag. Han har efterfølgende fået oplyst af sin morbroder, som også bekender sig til baha'i-religionen, at myndighederne har været på både ansøgerens og forældrenes bopæl, som de har ransaget. Ansøgerens ægtefælle har efterfølgende opnået skilsmisse fra ansøgeren af religiøse årsager, og sagen er overgået til Revolutionsdomstolen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret troværdigt og konsistent om de religiøse overvejelser, som førte til, at han konverterede, ligesom han på samme måde har for-

klaret overensstemmende vedrørende ægtefællens fund af materiale på hans computer og svigerfamiliens reaktion herpå. Ansøgeren har endvidere kunnet redegøre for baha'i-religionen. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren er konverteret til baha'i, og at dette er kommet til myndighedernes kundskab, hvorfor ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2012/27

For så vidt angår sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 5.5.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af nærtstående personers religiøse tilhørsforhold, kan henvises til den i afsnit 5.9.2.2 nævnte afgørelse Iran/2012/12.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret religiøs overbevisning, som han ikke har, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **december 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst første gang i Danmark i 2004. Efter endeligt afslag på asyl tog ansøgeren i perioden 2005 til 2008 ophold i et andet europæisk land. Indrejst senest i Danmark i 2010. Det fremgik af et høringssvar fra Udenrigsministeriet vedrørende ansøgeren, at han havde været ansat hos et udenlandsk firma i nogle måneder i 2010, indtil han opsagde og forlod sin stilling, samt at ansøgeren havde sagt til ejeren af firmaet, at han var blevet advaret mod at arbejde med udlændinge. Ansøgeren var ikke efterfølgende mødt på arbejdet. Nævnet havde under sagens behandling adgang til ansøgerens broders asylsagsakter. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban og en kommandant ved navn [...]. *Kommandanten* havde tidligere været med til at slå ansøgerens farbroder ihjel. De havde lagt et brev på farbroderens lig, hvorpå der stod, at han og hans nevøer var konverteret til kristendommen og derfor var vantrø og skulle dræbes. Fredag den [...] 2008 blev ansøgeren opsoget af sin ven, [...], der fortalte, at *kommandanten* sammen med andre talebanere var på vej mod ansøgerens bopæl for at slå ham ihjel, idet de mente, at ansøgeren var konverteret til kristendommen og forsøgte at omvende byens unge. Ansøgeren flygtede fra bopælen sammen med sin broder, [...], til Peshawar i Pakistan. Dagen efter fik an-

søgeren at vide af sin moder, at Taliban var trængt ind i bopælen og havde spurgt efter ansøgeren. Under opholdet i Pakistan blev ansøgeren anholdt af politiet, som sendte ham tilbage til Afghanistan. I Afghanistan deltog han i to uger i et kursus hos *en NGO* i Kabul. Derefter flygtede han med hjælp fra en agent til Rusland og derfra videre til Hviderusland. Han tog derefter tilbage til Afghanistan, hvorfra han tog videre til Pakistan. Her opholdt han sig, til han fik besked om, at hans moder havde fået et hjerteanfald. Han vendte derfor tilbage til Kabul, hvor han fik arbejde som finansiel assistent hos *et udenlandsk firma*. Der arbejdede han frem til *foråret* 2010, hvor han modtog et trusselsbrev fra Taliban. Han flygtede derfor til Pakistan sammen med sin moder. Han tog tilbage til Afghanistan *i sommeren* 2010 for at blive gift. Brylluppet fandt sted *i sommeren* 2010. Ansøgeren udrejste fra Afghanistan *i efteråret* 2010. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen har været konsistent, og ansøgerens forklaring om, at Taliban beskyldte ham og resten af familien for at være kristen, støttes af oplysningerne i broderens asylsag om dennes problemer med Taliban samt af de formodninger, som ansøgerens langvarige ophold i Vesten og hans efterfølgende arbejde for et vestligt firma på den baggrund kunne give anledning til. Forklaringen støttes endvidere af oplysningerne indhentet af Udenrigsministeriet om ansøgerens begrundelse for fratræden til sin tidligere arbejdsgiver. Ansøgeren findes derfor at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som myndighederne ikke vil kunne beskytte ham imod. Da ansøgerens hjemområde ligger tæt på Kabul, og ansøgeren har været efterstræbt også under et kortere ophold i Kabul, findes Kabul ikke at kunne tjene som internt flugtalternativ. Efter baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet ikke, at der er grundlag for, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i andre af Afghanistans større byer. Endelig bemærkes, at den omstændighed, at ansøgeren først søgte asyl efter et par måneders ophold i Danmark ikke – henset til ansøgerens troværdighed i øvrigt – i sig selv findes at kunne tillægges afgørende betydning. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2012/46

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Fur, familieklanen Tenjir. Ansøgerens klan er muslimsk, mens ansøgeren er kristen. Han kommer fra en mindre landsby vest for Al Fashir, Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter Janjaweed

og den sudanesiske efterretningstjeneste, der sammen forsøger at udrydde ansøgerens klan i Darfur. Ansøgeren har henvist til, at han i 2004 sammen med andre beboere fra landsbyen blev tilbageholdt i cirka 20 dage af Janjaweed og udsat for grove fysiske overgreb. Han blev beskyldt for at støtte organisationer, der var imod regeringen. Janjaweed angreb endvidere ofte landsbyen. Under et af disse angreb blev ansøgerens broder skudt i benet, da Janjaweed forsøgte at tage ham med. Broderen blev herefter sendt ud af Sudan af ansøgerens fader. Faderen blev efterfølgende afhørt af Janjaweed herom. I 2004 blev ansøgerens fader skudt og dræbt af efterretningstjenesten, der kom for at anholde ansøgeren, i forsøget på at beskytte familien mod overgreb fra disse. Ansøgeren har endeligt henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin egen klan, idet han i en fireårig periode er kommet i en katolsk kirke. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgerens broder blev forfulgt af Janjaweed og flygtede fra Sudan, og at ansøgerens fætter og en nabo blev konkret udpeget og dræbt af Janjaweed på grund af deres støtte til et oppositionsparti. Videre lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren under tilbageholdelsen blev udsat for voldsomme overgreb og herunder udspurgt om sin forbindelse til oppositionen, og at Janjaweed efter hans flugt opsøgte ham på bopælen, udsatte familien for overgreb og dræbte hans fader. Efter dette hændelsesforløb har forfølgelsen antaget konkret karakter i forhold til ansøgeren. Efter baggrundsoplysningerne om Janjaweeds overgreb mod bestemte etniske grupper i Dafur, som stemmer med ansøgerens forklaring, lægger Flygtningenævnet til grund, at forfølgelsen af ansøgeren og hans familie er etnisk begrundet. Efter baggrundsoplysningerne er Janjaweeds overgreb med bestemte etniske grupper, som støttes af regeringen, ikke aftaget. Under disse omstændigheder lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren konkret vil risikere etnisk begrundet forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis han vender tilbage til Sudan. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Sudan/2012/1

Nævnet meddelte i **juli 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger og hendes børn fra Kirgisistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbeker og muslim af trosretning fra Bishkek, Kirgisistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygter at blive dræbt af to myndighedspersoner, som har voldtaget ansøgeren og truet hende. Ansøgeren har desuden henvist til, at hun er udrejst under dække af, at hun skulle på ferie, hvorfor hun vil blive straffet ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun som etnisk usbeker er forfulgt i hjemlandet, ligesom hendes forretning er blevet brændt ned af kirgisere. Sagen er sambehandlet med *hendes ældste søns* sag, idet ansøgeren boede sammen med denne søn og en mindreårig søn frem til udrejsen. Ansøgeren har forklaret, at familiens forretning blev plyndret i

2005. I 2008 døde hendes mand pludseligt og uforklarligt i forbindelse med en rutinemæssig behandling på et hospital. I begge situationer henvendte ansøgeren sig til myndighederne, men modtog ingen hjælp, og det anmeldte blev ikke efterforsket. Ansøgeren havde således, da de etniske uroligheder blussede op i 2010, ingen forventninger om, at hun kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Ansøgeren har videre forklaret, at der i marts og april 2010 var etniske uroligheder i Bishkek. I forbindelse med urolighederne blev familiens forretning, der lå tæt ved huset, hvor de boede, den [...] april brændt ned. Kort tid efter blev hendes ældste søn såret, da han sammen med andre usbekere forsøgte at beskytte området mod angribende kirgisere. De uroligheder, der i juni 2010 opstod i Orsh, spredte sig til Bishkek, og hun og sønnerne flygtede kortvarigt fra hjemmet, efter at nogen havde sat et mærke på deres hus, således at man kunne se, at der her boede usbekere. Deres hus blev ødelagt og plyndret, men familien flyttede tilbage. Herefter blev der kastet løbesedler ind til dem. Ansøgeren har forklaret, at hun herefter ønskede at sælge huset for at kunne betale sine kreditorer fra forretningen. To mænd henvendte sig under foregivende af at være købere, men senere sagde de, at de kom fra politiet. Mændene slog hende, og begge voldtog hende. De viste deres legitimation, og advarede hende mod at gå til myndighederne. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring til grund for sagen, idet forklaringen stedse har været konsistent og detaljeret. Ansøgerens forklaring omkring de etniske uroligheder understøttes endvidere af de foreliggende baggrundsoplysninger. Det kan således lægges til grund, at ansøgeren og hendes ældste søn i forbindelse med de etniske uroligheder blev udsat for alvorlige overgreb, herunder blev ansøgeren voldtaget af to myndighedspersoner. På grundlag af ansøgerens forklaringer og de foreliggende baggrundsoplysninger om den kirgisiske befolknings overgreb mod usbekerne må det lægges til grund, at ansøgeren ikke kan forvente at være beskyttet mod yderligere etniske overgreb, såfremt hun og sønnerne må vende tilbage til Kirgisistan. Flygtningenævnet finder under de ovennævnte omstændigheder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* og hendes søn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Kirgisistan/2012/1

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af nærtstående personers nationalitet/etniske tilhørsforhold, kan henvises til den i afsnit 5.4 nævnte afgørelse Aser/2012/3.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra Kapisa-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Afghanistan frygter at blive slået ihjel, idet han er homoseksuel. Han indledte for otte år siden et seksuelt forhold til en lidt ældre dreng, hvilket blev opdaget af en mand i byen. Manden forsøgte at presse ansøgeren til at indlede et forhold til ham, hvilket ansøgeren undveg. Hans ven har fortalt ham, at manden havde fortalt flere i byen, at ansøgeren var homoseksuel, hvilket også kom til hans faders kendskab. Denne var leder i byen og ville have ansøgeren retsforfulgt, hvorefter han kunne forvente at blive dømt til døden ved stening. Ansøgeren flygtede sammen med sin ven til Teheran i Iran, hvor de boede sammen i fire-fem år. Efter tvangshjemsendelse til Afghanistan flygtede de til Europa. De blev adskilt i *et europæisk land*. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren under sagen i Danmark har forklaret konsistent og troværdigt om dette asylmotiv, og at forklaringen er i overensstemmelse med hans forklaring under en tidligere asylsag i *et andet europæisk land*. Efter konflikten karakter finder nævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren trods den forløbne tid fortsat vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevendende til hjemlandet. Ansøgeren har efter indrejsen i Danmark udbygget sin forklaring med, at han efter tvangshjemsendelsen fra *det andet europæiske land* blev genkendt i Kabul og anholdt af lokalt politi fra hjemegnen, men flygtede under transporten. Denne forklaring findes ikke at kunne lægges til grund, idet den dels først er fremkommet under motivsamtalet og dels forekommer konstrueret. Under hensyn til de foran beskrevne omstændigheder findes dette dog ikke efter en konkret vurdering tilstrækkeligt til at påvirke troværdigheden af ansøgerens forklaring om baggrunden for den første udrejse. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke efter det oplyste har tilknytning til andre områder i Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke, som påberåbt af Udlændingestyrelsen, at betingelserne er opfyldt for at henvise ansøgeren til at tage ophold andetsteds i Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2012/41

Der kan nærmere henvises til afsnit 5.9.2.5 om anerkendelse af LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden ”særlig social gruppe” i flygtningekonventionens artikel 1 A.

Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin etnicitet, religion, politiske anskuelser m.v. kan lægges til grund, men ikke finder, at de aktiviteter, ansøgeren har udført, eller de tiltag, der er begået mod ham i hjemlandet, kan begrunde, at han

anses for omfattet af flygtningekonventionen, meddeles der afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Moldova. Ansøgeren indrejste i 2007 på et Schengen-visum. I 2011 søgte ansøgeren asyl, efter at hun havde fået afslag på flere ansøgninger om opholdstilladelse på andet grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er fra Chisinau i Moldova og er etnisk jøde. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Moldova frygter overgreb fra myndighederne. Ansøgeren er blevet anholdt og tilbageholdt mange gange af myndighederne i hjemlandet i perioden 1989 til 2007. Fra omkring 1996, hvor ansøgerens datter, som havde et forhold til en politisk aktiv jødisk mand, flygtede fra Moldova og var efterstræbt af myndighederne, blev tilbageholdelserne af længere varighed, ligesom ansøgeren blev udsat for både fysisk og psykisk tortur. Ansøgeren blev i 1998 slået så voldsomt af politiet, at hun blev indlagt på hospitalet. Ansøgerens ægtefælle blev slået så hårdt af politiet, at han i 2003 døde som følge heraf. Ansøgeren har tillige været udsat for et meget stort antal drabsforsøg af ukendte personer. Ansøgeren udrejste først af Moldova, efter at Danmark havde åbnet et konsulat, idet det ikke var muligt at flygte før. Flygtningenævnet kan ikke afvise, at ansøgeren i årene efter hendes datters og svigersøns flugt omkring 1995 havde myndighedernes bevågenhed, og som følge heraf på dette tidspunkt var udsat for tilbageholdelser, chikane og hårdhændet behandling. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren i de seneste år før sin udrejse var underkastet forfølgelse af en sådan karakter, at dette kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren først søgte asyl *primo* 2011, mere end tre år efter sin første indrejse i Danmark, og at ansøgeren, der ifølge sin forklaring havde været forfulgt i omkring 18 år, først flygtede, da der blev etableret et dansk konsulat i hjemlandet i 2007. Det bemærkes herved, at ansøgeren i *sommeren* 2006 fik udstedt et nationalitetspas. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren ikke nærmere har konkretiseret, hvad der foregik i forbindelse med de episoder, hvor hun ifølge sin forklaring var udsat for forfølgelse i de seneste år før udrejsen, ligesom nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren opretholdt sin bopæl helt frem til udrejsen. Nævnet har endelig lagt vægt på, at de generelle forhold for etniske jøder i Moldova har ændret sig væsentligt siden 1990'erne. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Under hensyn til baggrundsoplysningerne kan ansøgerens

frygt for en tilbagevenden ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Moldova/2012/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cuba. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk cubaner fra landsbyen [...] ved Santiago De Cuba. Ansøgeren var i *2000’erne* med til at stifte partiet [...], der via musik og ophængning af plakater oplyste borgerne om tilstandene på Cuba. Ansøgeren blev i perioden *midt i 2000’erne* tilbageholdt to til tre gange årligt af politiet. Ansøgeren fik en lussing én gang i forbindelse med en tilbageholdelse. Ansøgerens bopæl blev i *slutningen af 2000’erne* tre gange ransaget af sikkerhedstjenesten. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han som følge heraf ved en tilbagevenden til Cuba frygter at blive fængslet af de cubanske myndigheder. Ansøgeren frygter endvidere fængsling, idet han ikke har overholdt den i udrejsetilladelsen fastsatte tidsfrist. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sine regeringskritiske aktiviteter til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved udrejsen var udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Ansøgeren har heller ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden risikerer sådan forfølgelse. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren i en årrække inden udrejsen udførte regeringskritiske aktiviteter. Endvidere har der i en længere periode forud for hans udrejse været lagt videoer med rapmusik og interviews, som ansøgeren deltog i, ud på Youtube. Uanset dette har ansøgeren ikke været udsat for tiltag fra myndighedernes side med et sådant omfang og intensitet, at der har været tale om forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. I den forbindelse lægger Flygtningenævnet også vægt på, at ansøgeren kunne få pas og udrejsetilladelse, og at myndighederne tilsyneladende ikke efter ansøgerens udrejse har vist interesse for ansøgeren. Efter de foreliggende baggrundsplysninger, herunder Udenrigsministeriets notat af 29. december 2000, er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren vil risikere asylretlige problemer, fordi han har overskredet sin frist for genindrejse i Cuba. Da ansøgeren herefter ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Cuba/2012/1

Nævnet **stadfæstede i august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Hviderusland. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hviderusser og kristen fra Grodno, Hviderusland. Ansøgeren har været medlem af oppositionspartiet [...] fra 2006 til 2011. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Hviderusland frygter at blive fængslet af myndighederne som følge af sine politiske aktiviteter for partiet. Endvidere frygter han at blive anholdt af KGB, hvis han indrejser uden pas. Han frygter, at han vil forsvinde i deres varetægt. I efteråret 2006 blev hans bopæl ransaget af politibetjente, der fandt

en klump marihuana, som han mener, politiet havde plantet i lejligheden. Ansøgeren blev anholdt og var tilbageholdt i tre dage, inden han blev løsladt med hjælp fra en advokat, og sigtelsen blev frafaldet. I perioden 2006 til 2009 blev ansøgeren tilbageholdt fem til syv gange i forbindelse med kontrol af ID-dokumenter. I *vinteren* 2010 havde der været indbrud i en lejlighed i den opgang, hvor ansøgeren boede. Myndighederne mistænkte ansøgeren for at stå bag indbruddet, hvorfor han blev tilbageholdt i tre dage. Han blev dog løsladt igen, da der ikke fandtes beviser hos ham. Ansøgeren mener, at anholdelserne skyldes hans politiske engagement. Flygtningenævnet kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring om, at han flere gange er blevet tilbageholdt af de hviderussiske myndigheder, til grund. Nævnet finder imidlertid ikke, at forholdene har haft et sådant omfang og karakter, at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet lægger blandt andet vægt på, at ansøgeren hver gang blev løsladt efter få timer eller dage, uden at der blev foretaget yderligere retsskridt mod ham. Ansøgeren, der var medlem af [...] frem til sommeren 2010, har efter sin forklaring ikke haft problemer med myndighederne siden *vinteren* 2010 og udrejste først i *vinteren* 2011. Han fik i *vinteren* 2010 udstedt ægte nationalitetspas, som ifølge ansøgeren befinder sig i hans bolig i hjemlandet. Nævnet bemærker, at ansøgerens forklaring om, at myndighederne efter hans udrejse har fabrikeret en sag mod ham, alene beror på ansøgerens formodninger. Nævnet tillægger derfor ikke dette forhold betydning ved asylvurderingen. Nævnet finder efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerens forklaring om, at han frygter indrejseproblemer, fordi han ikke er i besiddelse af pas, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hviderusland/2012/1

Nævnet **stadfæstede i august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk khavari og shia muslim fra Mashhad, Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt af de iranske myndigheder, der beskylder ham for at være politisk aktiv for khavarierne. Han frygter endvidere at skulle leve som statsløs. I forbindelse med en khavari-demonstration i *foråret* 2010 foran guvernørbygningen i Mashhad blev ansøgerens storebroder anholdt. Han blev løsladt dagen efter mod at underskrive en erklæring om, at han ikke ville være aktiv imod styret. *Kort tid* efter demonstrationen ransagede efterretningstjenesten familiens bopæl samt [...]forretning. De fandt ikke noget belastende materiale. Ansøgerens fader blev i den forbindelse anholdt og forsøgt tvunget til at underskrive en erklæring om, at han er afghansk statsborger. Faderen blev løsladt efter 10 dage mod kaution. *Kort tid* efter faderens anholdelse anholdt efterretningstjenesten ansøgeren. Han blev løsladt

den efterfølgende dag uden afhøring. Efter løsladelsen af faderen har efterretningstjenesten flere gange ringet til faderen og *en anden broder* og spurgt efter ansøgeren og hans tvillingebroder, ligesom de senere har afhørt farfaderen om ansøgerens og hans tvillingebroders opholdssted. Efterretningstjenesten har oplyst under telefonsamtalerne, at de havde beviser for, at ansøgeren og hans tvillingebroder havde udført aktiviteter mod styret. Resten af ansøgerens familie er udrejst for cirka et år siden, idet efterretningstjenesten på ny havde ransaget hos familien. Der blev fundet belastende materiale, hvilket førte til familiens udrejse. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring og de dokumenter, han har fremlagt, til grund, at ansøgeren må anses som statsløs. Da ansøgeren og i øvrigt også hans familie har haft fast bopæl i Iran gennem mange år, tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren asylretligt skal vurderes i forhold til Iran. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Dog kan det ikke lægges til grund, at efterretningstjenesten har fundet beviser eller belastende materiale mod ansøgeren, således som ansøgeren har forklaret, at efterretningstjenesten har meddelt under telefonsamtaler med faderen. Nævnet kan heller ikke lægge til grund, at efterretningstjenesten har fundet belastende materiale mod familien, og at dette har ført til familiens udrejse for cirka et år siden. Flygtningenævnet finder ikke, at de straffeprocessuelle indgreb i form af ransagninger og kortvarig anholdelse af ansøgerens fader, storebroder og ansøgeren kan anses for indgreb af et sådant omfang og intensitet, at de må anses for forfølgelse af ansøgeren. Det forhold, at ansøgeren som en del af de 400 khavari familier ikke har sædvanlige statsborgerrettigheder i Iran, kan ikke føre til noget andet resultat. Nævnet lægger ved bedømmelsen af ansøgerens forhold vægt på, at ansøgeren og familien har levet i Iran i mange år, og at de ikke har udtrykt holdninger eller udført aktiviteter vendt mod styret, men blot har krævet sædvanlige statsborgerrettigheder, og at ansøgerens familie ikke har været udsat for overgreb, der må anses for forfølgelse. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2012/19

Nævnet **stadfæstede i december 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er iransk statsborger, etnisk kurder og sunni muslim fra Al-Tash flygtningelejren i Ramadi, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgerens fader var iransk statsborger, men måtte flygte til Irak på grund af de iranske myndigheder. Ansøgeren har på et tidspunkt fået at vide af sin søster, at en mand ved navn [...] havde videregivet oplysninger om ansøgerens fader til de iranske myndigheder. Omkring en måned inden ansøgerens udrejse af Irak overnattede ansøgeren hos en arabisk familie sammen med fire af sine venner. Tre til fire maskerede mænd kom på bopælen og spurgte efter kurderne og truede ansøgeren og hans

venner til at følge med. Ansøgeren og hans venner blev i den forbindelse udspurgt angående amerikanernes drab på fem af de maskerede mænds venner. Ansøgeren og hans venner blev udsat for vold i omkring en time, herefter blev de kørt tilbage til landsbyen. Ansøgeren udrejste af Irak i sommeren 2006. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder. Ved en tilbagevenden til Irak frygter ansøgeren de maskerede mænd. Flygtninge-nævnet finder, at det ved vurderingen af ansøgerens troværdighed må tillægges betydning, at ansøgeren angiveligt er psykisk påvirket af sine oplevelser i Irak, herunder hændelsen med eksplosionen. Uanset, om det måtte lægges til grund, at ansøgeren er født og opvokset i Al-Tash flygtningelejren, finder Flygtninge-nævnet, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen har forklaret, at det alene bygger på en formodning, at hans fader har været politisk aktiv i Iran, og at ansøgeren ikke ved sin forklaring har sandsynliggjort, at han selv har udøvet aktiviteter, der kan sandsynliggøre, at han er kommet i de iranske myndigheders søgelys. Det må ved vurderingen af ansøgeren og hans families profilering i forhold til de iranske myndigheder også tillægges betydning, at dele af ansøgerens familie, herunder ansøgerens søster, bor i Iran, uden at de har problemer med de iranske myndigheder. Den episode i Irak, hvor ansøgeren angiveligt blev overfaldet og tilbageholdt af arabiske mænd, og som førte til, at ansøgeren udrejste fra Irak, kan ikke tillægges betydning ved vurderingen af, om ansøgeren vil blive forfulgt ved en tilbagevenden til Iran. Endelig kan de generelt dårlige forhold for kurdere i Iran ikke i sig selv føre til, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse. Som følge af det anførte stadfæster Flygtninge-nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2012/39

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Irak/2012/10, den i afsnit 3.7 nævnte afgørelse Aser/2012/4 og den i afsnit 3.7.2 nævnte afgørelse Afg/2012/43.

3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtninge-nævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I bemærkningerne til bestemmelsen er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN’s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf....

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3. Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for at en mishandling falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3 kræves, at den mishandling, som klageren påstår han vil risikere, hvis han udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ

og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, se Domstolens afgørelser i dommen S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (dommens præmis 81) og Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (dommens præmis 70).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Om betydningen af de generelle forhold i et land har Menneskerettighedsdomstolen i dommen NA. mod UK af 17. juli 2008 gentaget, at den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 (se dommens præmis 114 og den deri anførte retspraksis). I denne sag vurderede Domstolen, at den forværrede sikkerhedssituation og stigningen i menneskerettighedskrænkelser i et bestemt land ikke i sig selv medførte en generel risiko for alle personer tilhørende en bestemt etnisk gruppe, der vendte tilbage til det pågældende land (dommens præmis 125).

I den nævnte dom udtalte Domstolen endvidere, at den aldrig havde udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i en ansøgers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen understregede samtidig, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området. Hvis det godtgøres, at klageren tilhører en gruppe, der systematisk er udsat for overgreb i hjemlandet, har Domstolen antaget, at forholdet vil være omfattet af artikel 3, uden at stille krav om, at klageren skal påvise tilstedeværelsen af yderligere særlige kendetegn vedrørende klageren personligt for at godtgøre, at han ville være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet (se præmisserne 115 – 117 og den deri anførte retspraksis).

Domstolen har i dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009 i præmis 90 gentaget, at en generel voldstilstand normalt ikke i sig selv vil indebære en krænkelse af artikel 3 i tilfælde af udsendelse, men at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldsituation i bestemmelseslandet kan være af en så tilstrækkelig høj intensitet, at enhver udsendelse til det pågældende land vil indebære en krænkelse af artikel 3. Domstolen understregede også i denne dom, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området.

Sagen vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt tvangsmæssig udsendelse til Irak af en kristen irakisk statsborger fra Bagdad ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3. Dommen er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

Senest fandt Domstolen i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, at en udsendelse af de pågældende, som er somaliske statsborgere, til Mogadishu i Somalia ville udgøre en krænkelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Domstolen udtalte blandt andet, at den generelle vold i Mogadishu på tidspunktet for dommen havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Domstolen udelukkede ikke, at resten af det sydlige og centrale Somalia kunne udgøre et internt flugtalternativ (IFA), forudsat at den udsendte kunne rejse til og bosætte sig i det pågældende område uden at komme i en reel risiko for overgreb i strid med artikel 3. Der kunne således være dele af det sydlige og centrale Somalia, hvor en udsendt ikke nødvendigvis ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 alene som følge af den generelle situation. Det var dog en betingelse blandt andet, at den udsendte person havde nære familiære relationer i området, hvor vedkommende effektivt ville kunne søge tilflugt. Hvis en udsendt persons familierelationer var i en region, der kontrolleredes af den islamistiske bevægelse al-Shabaab, eller vedkommende var nødt til at rejse gennem al-Shabaab-kontrolleret område, udtalte Domstolen, at vedkommende ville være i en reel risiko for overgreb, medmindre det kunne påvises, at vedkommende havde erfaring med at rejse og opholde sig i Somalia og derfor kunne undgå opmærksomhed fra al-Shabaab. For somaliske statsborgere, som havde været i udlandet længe nok til at blive ”westernised”, ville denne risiko for at tiltrække sig al-Shabaabs opmærksomhed være særligt stor.

I lyset af dommen besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg umiddelbart herefter at berostille behandlingen af nævnets verserende sager vedrørende somaliske

statsborgere samt at udsætte udrejsefristen for alle somaliske statsborgere i udsendelsesposition indtil videre. Da dommen blev endelig den 28. november 2011, besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg at hjemvise alle nævnets sager vedrørende somaliske statsborgere fra det sydlige og det centrale Somalia, herunder verserende sager, der var stillet i bero, samt allerede afgjorte sager, hvor ansøgeren var i udsendelsesposition, og hvor udrejsefristen var udsat, til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Nævnet har herefter hjemvist ca. 110 sager til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen i foråret 2012.

For sager, herunder vedrørende somaliske statsborgere, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 3.1.3.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af nogle afgørelser, hvor ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse for-

eninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han er musiker og spiller metal-musik. En aften i slutningen af efteråret 2010 gav ansøgerens metalband koncert i hemmelighed, da det ikke var tilladt at spille metal-musik. Under andet nummer blev koncerten stoppet af civilklædte betjente, som slog og sparkede ansøgeren og tog ham med ud i en bil, som kørte ham til et fængsel, hvor han flere gange fik at vide, at han ville blive henrettet. Ansøgeren kom via en medindsats mobiltelefon i kontakt med sin fader, som han fortalte, hvor han var. To dage efter kom en betjent og kørte ansøgeren af sted, hvorefter han blev overgivet til faderen efter et konstrueret sammenstød. Ansøgeren udrejste dagen efter. Flygtningesnævnet finder i det væsentligste at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen har været konsistent og underbygges af generelle oplysninger om forholdene for udøvere af metal-musik i Iran. Flygtningesnævnet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevendende vil være i risiko for overgreb som følge af sin musikudøvelse. Det bemærkes, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgerens manglende religiøsitet er kommet til myndighedernes kundskab, og det findes derfor ikke sandsynliggjort, at han af den grund skulle få asylrelevante problemer. Der er derfor ikke grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningesnævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2012/13

Nævnet meddelte i **marts 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra [...] i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har sympatiseret med alle de kurdiske partier og har i den forbindelse deltaget i demonstrationer og har udført andre politiske aktiviteter. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er efterstræbt af de iranske myndigheder, idet han under en uledsaget udgang fra fængslet, hvor han afsonede en dom på syv år, ikke vendte tilbage til afsoning. Ansøgeren har forklaret, at han i 1997 deltog i en demonstration, hvor han overfaldt nogle myndighedspersoner, idet han ønskede at hjælpe en kvindelig demonstrant, der blev slået af de pågældende myndighedspersoner. Ansøgeren blev i den forbindelse anholdt og fængslet i seks måneder. Den [...] 1999 deltog ansøgeren i en demonstration i forbindelse med Abdullah Öcalans anholdelse, hvor ansøgeren blandt andet afbrændte det iranske flag og udøvede hærværk mod offentlige bygninger, hvorfor han blev anholdt og sad fængslet i 50 dage, hvorefter han mod kaution blev løsladt, idet hans moder og en bekendt stillede kaution i form af skøderne på deres respektive huse. Ansøgeren levede herefter i skjul i fem-seks måneder. Den [...] 2000 meldte ansøgeren sig til retten i håb om, at han kunne blive benådet, men han blev i stedet idømt syv års ubetinget og 10 års betinget fængsel. Efter tre år og syv måneder fik ansøgeren tre dages uledsaget udgang fra fængslet, men han vendte

herefter ikke tilbage til fængslet. De følgende seks år levede ansøgeren i skjul i forskellige byer. Den [...] 2009 blev ansøgeren bekendt med sin moders død, hvorfor han dagen efter vendte tilbage til familiens by for at besøge moderens gravsted. Ansøgerens svigerinde angav ansøgeren til myndighederne, idet hun ønskede skødet på deres families hus frigivet, hvorfor ansøgeren besluttede at udrejse af landet. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren for nogle år siden er udeblevet fra udgang under afsoning af en langvarig fængselsstraf, og at ansøgeren under fængsling i Iran har været undergivet tortur. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren må antages på ny at ville blive fængslet ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren opfylder betingelserne for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at de aktiviteter, ansøgeren har udført, må betragtes som kriminelle handlinger, og at det tilkommer myndighederne at gribe relevant ind heroverfor, herunder med straf. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgerens politiske aktiviteter her i landet har haft et sådan omfang og karakter, at han af den grund risikerer forfølgelse ved tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, eller 2.”
Iran/2012/33

Nævnet meddelte i **juni 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er født i [...], er etnisk perser og shia-muslim fra Teheran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive udsat for alvorlige overgreb fra Basij og sin kærestes familie, som modsætter sig, at hun – der er en moderne selvstændig kvinde – har forbindelse med sin kæreste, som hun havde aftalt at indgå ægteskab med. I forbindelse med præsidentvalget i juni 2009 udtrykte hun sympati for Mousavi. Hun var cirka syv gange med til at arrangere, at de studerende undlod at komme til undervisning og i stedet samledes i universitetsgården. Ansøgeren var også med til at foranstalte, at der blev skrevet løbeseidler med angivelse af, hvorledes de studerende burde forholde sig vedrørende den politiske situation efter valget. På grund af løbeseidlerne og undervisningsboykotten blev ansøgeren tildelt to advarsler og var ved at blive smidt ud af universitetet. På universitetet var hun endvidere med i en mindre kvindegruppe, og ansøgeren var også med til at arrangere, at der blev uddelt løbeseidler om kvinders rettigheder. Universitetet var bekendt hermed, og hendes kærestes moder, der er medlem af Basij, har formentlig fået informationer om aktiviteterne fra universitetet, idet moderen senere flere gange bebrejdede hende dette forhold. I *slutningen* af 2011 tvang Basij-medlemmerne hende ud af auditoriet på universitetet og ind i en bil. Hun blev slået og hånet samt beskyldt for at være imod regimet. Hun fik endvidere besked på at lade sin kæreste være, idet han skulle giftes med en kvinde, der var medlem af Basij. På et tidspunkt blev hendes broder standset af Basij, der sprayede ham i ansigtet. De sagde til

broderen, at hans søster var en luder, der var imod regeringen. Familiens bolig blev ransaget i *begyndelsen af 2011* af Basij-medlemmer, der udøvede omfattende hærværk og slog ansøgerens fader samt sagde til faderen, at ansøgeren og hendes broder ville blive slået ihjel, hvis ikke ansøgeren holdt op med at se kæresten. Faderen måtte indlægges på hospitalet på grund af den vold, han blev udsat for. I [...] 2011 hentede Basij-medlemmer hende på ny på universitetet. Hun blev igen tvunget ind i en bil. Kærestens moder viste hende i bilen en film med to drenge, der tydeligvis var blevet voldtaget. Ansøgeren fik at vide, at hun og hendes broder ville blive udsat for noget tilsvarende, hvis hun fortsatte med at være sammen med sin kæreste. Ansøgeren blev slået og smidt ud af bilen, mens den stadig kørte. Ansøgeren besvimed og vågnede op på en lægeklinik. Derefter var hun sengeliggende i tre uger. Ansøgeren ophørte som følge heraf med at gå på universitetet på arbejde. Hun blev hjemme og opholdt sig senere et par måneder i forældrenes sommerhus i Tabriz-området. Mens hun var i sommerhuset, hørte forældrene fra hendes medstuderende og arbejdskolleger, at Basij spurgte efter hende. Derefter udrejste ansøgeren illegalt i *efteråret 2011*. I *begyndelsen af 2012* fortalte hendes familie hende, at der igen havde været Basij-folk på bopælen, der slog ansøgerens moder, der derfor blev indlagt på hospitalet. Flygtningenævnet finder i al væsentlighed at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund og lægger herved afgørende vægt på, at ansøgeren i nævnet har forklaret sammenhængende og overbevisende, og at hun herunder har kunnet svare sikkert og detaljeret på Flygtningenævnets uddybende spørgsmål. Det lægges således til grund, at ansøgeren har det angivne modsætningsforhold til kærestens moder, der er medlem af Basij og har kunnet foranledige, at ansøgeren to gange er blevet tilbageholdt og slået alvorligt samt at bopælen er blevet opsøgt og ransaget en gang før udrejsen og en gang efter udrejsen - begge gange med den konsekvens, at en af forældrene efter vold måtte på hospitalet. Efter forklaringen finder Flygtningenævnet, at striden med moderen vedrører dennes stærke modstand mod ansøgeren, navnlig på grund af ansøgerens forhold til kæresten. Moderen har i den anledning handlet adskillige gange over et længere tidsforløb, og det kan ikke lægges til grund, at moderen ikke også fremover vil sørge for, at ansøgeren og hendes familie udsættes for overgreb. Efter Basijs magt i Iran finder nævnet ikke, at ansøgeren kan få beskyttelse af myndighederne i Iran mod moderen og de personer, moderen kender i Basij, og ansøgeren kan derfor ikke henvises hertil. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder derimod ikke, at der efter det anførte er reel risiko for, at ansøgeren på grund af sine aktiviteter på universitetet vil blive udsat for forfølgelse af myndighederne eller Basij. Det forhold, at moderen under skænderier med ansøgeren ligeledes har henvist til disse aktiviteter, kan ikke føre til et andet resultat. Ansøgeren kan derfor ikke få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2012/35

Nævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt to børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2010. Sagen blev i Flygtningenævnet sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens søn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år, og Flygtningenævnet meddelte den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i konsekvens af moderens tilladelse, idet nævnet bemærkede, at han ikke havde et selvstændigt asylmotiv. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra landsbyen [...], Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af efterretningstjenesten eller de tjetjenske oprørere. Ansøgerens ægtefælle flygtede til Sverige i *efteråret* 2009, da han frygtede for sit liv, fordi han havde ydet hjælp i form af medicin og fødevarer til oprørerne. Efter ægtefællens flugt og frem til *vinteren* 2009 opsøgte efterretningstjenesten ansøgerens bopæl tre gange, hvorunder de ransagede hjemmet og udsatte ansøgeren for fysiske overgreb. I *vinteren* 2009 flyttede ansøgeren til [...], Ingusjetien, hvor hun åbnede en butik og solgte madvarer til de lokale og myndighederne samt til oprørerne om natten. I *efteråret* 2010, mens ansøgerens søster passede forretningen, kom myndighederne bestående af både politi og militær for at lede efter ansøgeren. De ransagede både forretningen og hjemmet og tog ansøgerens søster med, som de forvekslede med ansøgeren, og som de tilbageholdt i tre dage, hvorunder de udsatte hende for fysiske overgreb. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens forklaring under sagen er fremtrådt som konsistent, troværdig og selvoplevet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb af en sådan karakter, at de må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder det ikke tilstrækkelig sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren samt to børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rus/2012/3

Nævnet meddelte i **oktober 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Kenya. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk luhya og katolik fra [...], Kenya. Ansøgeren har aldrig været medlem af et politisk parti. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kenya frygter at blive slået ihjel af politiske støtter til en kenyansk politiker [...], som ansøgeren har skrevet artikler om, og som nu er tiltalt af ICC. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at der i forbindelse med valget i slutningen af 2007/starten af 2008 opstod voldsepisoder rundt om i Kenya. Ansøgeren rejste til byen [...] for at interviewe folk og dokumentere voldsepisoderne. I *begyndelsen af* 2008 blev han ringet op af en kvinde, som han kendte, der fortalte, at hun sammen med andre havde skjult sig i en kirke, idet folk

fra kalenjin-stammen havde overfaldet dem. Næste dag tog ansøgeren hen til kirken og så, at den var brændt ned, og at folkene, der havde opholdt sig derinde, var døde. Ansøgeren foretog interviews og fandt ud af, at voldsepisoderne var understøttet af *den kenyanske politiker* [...]. Nogle unge fra kalenjin-stammen opsøgte ansøgeren og ville have ham til at udlevere sit materiale. Han blev hjulpet derfra af to personer fra gruppen, som han kendte. Fra *foråret* 2008 indtil 2010 modtog ansøgeren forskellige trusler per sms på sin telefon, hvori der stod, at de ledte efter ansøgeren, og at de ville slå ham ihjel, fordi de var overbevist om, at han var i besiddelse af materiale. I begyndelsen anmeldte han truslerne til politiet, der dog ikke vendte tilbage til ham. I august 2008 blev der nedsat en kommission af den kenyanske regering, som skulle undersøge, hvad der var sket i forbindelse med volden efter valget. Ansøgeren afgav frivilligt vidneforklaring for den offentlige tilgængelige kommission både i [...] og i [...]. I *sommeren* 2009 blev ansøgeren anholdt af politiet i Nairobi og var tilbageholdt en weekend, hvor han blev udspurgt om, hvilke beviser han havde, som relaterede sig til voldsepisoderne. I *sommeren* 2010 vendte ansøgeren tilbage til den nedbrændte kirke, da han var i gang med at lave et tv-program. I den forbindelse blev han først chikaneret af nogle unge fra kalenjin-stammen og efterfølgende anholdt af politiet, som konfiskerede hans filmmateriale. Han havde dog gemt et bånd i en taxa, og ud fra det materiale lavede han programmet, der blev vist på tv *sommeren* 2010 i hele landet. Derefter og indtil sin udrejse i *begyndelsen af* 2011 boede han forskellige steder, idet han var bange på grund af de trusler, han havde modtaget. Ansøgeren udrejste legalt af Kenya i *begyndelsen af* 2011 i besiddelse af et ægte pas, hvori der var isat et studievisum til Danmark, der var gyldigt i *seks måneder*. Ansøgeren har efter sin udrejse talt med sin moder, der har oplyst, at der fem gange fra *sommeren* 2011 til *foråret* 2012 er kommet folk til hendes hus, der har sagt, at de vil slå ansøgeren ihjel. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent, detaljeret og overbevisende på alle væsentlige punkter. Det findes derfor sandsynliggjort, at ansøgeren fra 2008 til 2010 har modtaget sms-trusler på grund af det materiale, han har fremskaffet og offentliggjort i forbindelse med journalistisk arbejde omkring voldsepisoderne i 2007 og 2008. Det findes ligeledes sandsynliggjort, at truslerne under ansøgerens ophold i Danmark er blevet intensiveret og forstærket i form af personlige henvendelser til ansøgerens moder på hendes bopæl startende omkring tidspunktet for ICC's beslutning om at foretage selvstændige høringer. Efter truslernes karakter findes det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kenya vil være i risiko for overgreb fra støtterne til de politikere, der nu er blevet tiltalt ved ICC for deres støtte og finansiering af voldsepisoderne i 2007/2008. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynliggjort, at de kenyanske myndigheder vil give ansøgeren tilstrækkelig beskyttelse imod sådanne overgreb, og lægger herved vægt på ICC's baggrund for ikke at foretage retssagen i Kenya. Betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, findes ikke opfyldt, idet truslerne mod ansøge-

ren ikke har relation til hans politiske opfattelse, men til hans formodede viden om voldsepisoderne og hans journalistiske arbejde hermed. Flygtningenævnet meddeler derfor den kenyanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Kenya/2012/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Afg/2012/47.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan henvises til den i afsnit 3.1.6.6 nævnte afgørelse Afg/2012/55.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Pakistan. Indrejst i 2009. Sagen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske [...] og kristne af trosretning fra Rawalpindi i Pakistan. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv blandt andet henvist til, at de ved en tilbagevenden til Pakistan frygter en person ved navn [...], som forfølger dem gennem de pakistanske myndigheder. Ansøgerne har videre henvist til de overgreb, kristne bliver udsat for i Pakistan. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv anført, at den kvindelige ansøger igennem en længere årrække er blevet chikaneret af [...], der ønskede at indlede et seksuelt forhold til hende, hvilket hun nægtede. Den pågældende tilhører en højtstående familie, og den pågældendes broder har en høj stilling inden for politiet. Dette indebærer, dels at den pågældende vil kunne finde dem overalt i Pakistan, dels at de ikke vil kunne få myndighedernes beskyttelse mod overgrebene. Flygtningenævnet lægger til grund, at den kvindelige ansøger og hendes familie igennem en årrække er blevet chikaneret og udsat for overgreb fra [...] og gennem ham hans broder og det lokale politi. Nævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerens broder [...] er blevet dræbt af politiet i den forbindelse. Flygtningenævnet finder, at det vil være rimeligt, at ansøgerne tager ophold et andet sted i Pakistan. Nævnet finder således ikke, at det kan antages, at [...] vil fortsætte chikane og overgreb overfor ansøgerne, såfremt de tager bopæl et andet sted i landet. Flygtningenævnet finder ikke, at den generelle chikane, som ansøgerne har været udsat for som kristne i Pakistan, har haft et sådant omfang, at det må anses for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og forholdene for kristne findes heller ikke at være således, at det ikke vil være rimeligt at henvise ansøgerne til at tage bopæl et andet sted i landet. Flygtningenævnet finder

.....

således ikke, at ansøgerne opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Pakistan/2012/3

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Qamishli, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive slået ihjel af sin tidligere ægtefælle, fordi hun har forladt ham og derved krænket hans ære, og fordi hun har opdaget, at han er spion for myndighederne og derfor vil kunne afsløre det over for andre kurdere. Ansøgeren vil ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod den tidligere ægtefælle, da den tidligere ægtefælle samarbejder med efterretningstjenesten. Ansøgeren forlod i slutningen af 2010 sin tidligere ægtefælle, idet han slog og truede ansøgeren og kom sent hjem om aftenen, og havde gæster, som han talte om våben med. Ansøgeren blev i *begyndelsen af 2011* skilt fra sin tidligere ægtefælle og fik forældremyndigheden over parrets datter. Ansøgeren blev i forbindelse hermed udsat for grove trusler fra sin tidligere ægtefælle. I november 2011 hentede ansøgerens tidligere ægtefælle med tvang parrets datter med hjælp fra myndighedspersoner. Han truede hende i den forbindelse på livet. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren på grundlag af det anførte ved en tilbagevenden til Syrien risikerer at blive slået ihjel eller i øvrigt at blive udsat for overgreb af en karakter, som kan sidestilles med forhold omfattet af udlændingelovens § 7, fra sin tidligere ægtefælle. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i Syrien har opnået såvel skilsmisse fra sin ægtefælle som at få tilkendt forældremyndigheden over parrets fælles datter. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren efter at være fraflyttet sin ægtefælle har opholdt sig i hjemlandet i en længere periode uanset de oplyste trusler fra den tidligere ægtefælle. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren i denne periode har haft et ophold i Danmark og efterfølgende er rejst tilbage til Syrien. Flygtningenævnet kan på denne baggrund ikke lægge til grund, at ansøgerens konflikt med sin tidligere ægtefælle har haft en sådan karakter og en sådan intensitet, at den kan sidestilles med forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at Flygtningenævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring om den tidligere ægtefælles samarbejde med den syriske efterretningstjeneste til grund. Flygtningenævnet finder på den ovenfor anførte baggrund ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Irak/2012/14 og den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Kosovo/2012/1.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban, der i sommeren 2009 har slået hans fader ihjel på grund af dennes arbejde som politimand. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter Taliban, der efter faderens død ransagede familiens hjem for at finde faderens våben, og i den forbindelse voldtog ansøgerens søster og slog ansøgeren i hovedet med en geværkolbe, således at han fik kraniebrud. Flygtningenævnet bemærker, at der er forskellige divergenser, herunder navnlig i tidsmæssig henseende, men at der ved vurderingen af ansøgerens forklaring må tages hensyn til, at han har været udsat for et alvorligt hovedtraume og påberåbt sig at have problemer med hukommelsen. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder, at de forhold, familien har været udsat for fra Talibans side, har haft sammenhæng med faderens arbejde som politimand. Nævnet finder ikke, at der er grundlag for at antage, at ansøgeren risikerer yderligere overgreb fra Talibans side. Nævnet lægger herved dels vægt på baggrunden for ransagningen og slaget med geværkolben, dels på, at det må lægges til grund, at familien ikke har været udsat for yderligere, hverken i Ghazni eller Kabul, hvor familien boede de seneste formentlig et til halvandet år inden udrejsen, og hvor ansøgeren arbejdede som gadesælger. Nævnet lægger endvidere vægt på, at den direkte anledning til udrejsen var, at der var bedre lægelige behandlingsmuligheder i Pakistan. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Det forhold, at ansøgerens farbroder har ønsket at gifte sig med ansøgerens moder, efter ansøgerens faders død, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2012/48

Nævnet **stadfæstede** i **august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland og 3 børn. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra Groznyj i Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisa-

tioner eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af myndighederne, idet hendes ægtefælle i efteråret 2006 blev tilbageholdt af myndighederne i tre dage, fordi han havde været med til at brænde et billede af den siddende præsident, og at han blev løsladt efter at have underskrevet en erklæring, hvoraf det fremgik, at han ville samarbejde med myndighederne. *Ultimo* 2006 udrejste ansøgeren og hendes familie illegalt til Polen, hvor de fik afslag på, men tolereret ophold. Ansøgeren rejste i efteråret 2010 sammen med sine børn tilbage til Tjetjenien. Tre dage efter blev hun hos sin tante opsøgt af myndighederne, hvor hun blev truet på livet, idet myndighederne ønskede at få oplyst, hvor ægtefællen opholdt sig. I foråret 2011 udrejste ansøgeren og børnene på ny af Tjetjenien. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren tre dage efter sin hjemkomst til Tjetjenien blev opsøgt af myndighederne og truet på livet på grund af ansøgerens ægtefælle. Ansøgerens forklaring herom har været divergerende og er ikke fremtrådt som troværdig. Ansøgeren har således i sit asylansøgningsskema anført, at børnene vågnede og græd, idet de blev bange for at se militære personer med våben i hånden. Ansøgeren har under nævns mødet forklaret, at børnene ikke vågnede, og at børnene således ikke havde set de seks myndigheds personer, der trængte ind i den etværelseslejlighed, hvor ansøgeren og ansøgerens børn opholdt sig. Flygtningenævnet bemærker herved, at nævnet ikke finder det sandsynliggjort, at ansøgerens ægtefælle i efteråret 2010 skulle være i de russiske myndigheders søgelys på baggrund af den begrænsede episode i 2006. Flygtningenævnet har herved tillige lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle opholdt sig i hjemlandet i to måneder i 2006 inden udrejsen, hvorunder begge fik udstedt russiske udenrigspas. Uanset om ansøgerens forklaring om myndighedernes henvendelse på tantens bopæl lægges til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at dette kan bevirke opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 for ansøgeren. Myndighederne søgte angiveligt efter ansøgerens ægtefælle, og ansøgeren har efterfølgende opholdt sig cirka et halvt år i hjemlandet hos nære familiemedlemmer uden at være opsøgt af myndighederne. Ansøgeren har desuden *ultimo* 2010 fået udstedt russisk udenrigspas. Flygtningenævnet kan ikke tillægge de af ansøgeren fremlagte tilsigelser vægt. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at tilsigelserne først er fremkommet efter Udlændingestyrelsens afslag og ikke er nærmere sandsynliggjorte. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på at indhente yderligere oplysninger om ansøgerens polske asylakter og foretagelse af en fuldstændig oversættelse heraf. Flygtningenævnet bemærker, at disse akter efter det ovenfor anførte ikke konkret kan antages at være af betydning for Flygtningenævnets afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rus/2012/12

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Irak/2012/14.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak og to børn. Indrejst i 2011. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens samlever og parrets to øvrige børn. Ansøgeren havde under sagen som asylmotiv blandt andet gjort gældende, at han risikerede fængselsstraf, idet han var deserteret fra militæret. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Dahuk, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter sin svigerfamilie, idet han i 1998 stak af med sin samlever, uden samleverens familie havde samtykket heri. Ansøgeren er efterfølgende blevet chikaneret og truet på livet af samleverens familie. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af terroristgruppen Saikat Al Mustafa. Den [...] 2010 modtog ansøgeren et advarselsbrev fra terroristgruppen. *Knap en måned senere* modtog ansøgeren et trusselsbrev fra samme gruppe, hvori gruppen truede med at slå ansøgeren ihjel, såfremt han ikke forlod den irakiske hær. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring vedrørende sit asylmotiv har været afglidende og ukonkret. Selvom Flygtningenævnet måtte lægge ansøgerens forklaring til grund, finder nævnet, at hverken truslen fra samleverens familie eller truslen fra terrorgruppen har en sådan intensitet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak er i konkret risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, der sammen med sin samlever tog ophold omkring en halv times kørsel fra samleverens familie, ikke har modtaget direkte eller konkrete trusler fra familien, efter at parret – for mere end 12 år siden – flygtede sammen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren for nævnet har givet udtryk for, at han ved en tilbagevenden til Irak ikke længere behøver at frygte terrorgruppen, nu hvor han har forladt militæret. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren vil risikere en uforholdsmæssig straf som følge af, at han har forladt militæret inden udløbet af sin kontrakt. Som følge af det anførte stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2012/15

Nævnet **meddelte** i **juli 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra [...] i Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af

politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet på livstid eller slået ihjel af myndighederne. Han har til støtte herfor anført, at han under aftjening af værnepligt var fængslet i to en halv måned på grund af beskyldninger om, at han ville desertere, inden han sammen med omkring 39 andre fanger flygtede i forbindelse med det daglige toiletbesøg. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker herved, at forklaringen må anses for konsistent og afgivet i det væsentlige allerede fra starten. Ansøgeren er således flygtet fra et militært fængsel, hvor han var indsat under aftjening af værnepligt, idet myndighederne mistænkte ham for at ville desertere, og han er udrejst illegalt i umiddelbar forlængelse heraf. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger herefter, at det må antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Eritrea vil risikere overgreb, således at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at asylmotivet ikke er omfattet af de grunde, der er anført i flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Eritrea/2012/4

Nævnet **stadfæstede i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Sardasht, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og udsat for tortur af de iranske myndigheder, fordi han er kurder og er udrejst illegalt, samt fordi han i 2006 i Irak blev gift med en kvinde, der i 1990'erne fik asyl i Danmark efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, da hun var *mindreårig*. Myndighederne vil mistænke ham for at være politisk imod regimet ligesom ægtefællens familie, hvoraf en stor del i 1997 fik asyl i Danmark sammen med ægtefællen. I begyndelsen af 2007 fik ansøgeren besøgsvisum til Danmark, hvor han søgte om familiesammenføring med sin ægtefælle. Efter at have fået afslag herpå rejste han i slutningen af 2007 tilbage til Iran, hvor han opholdt sig indtil foråret 2011, hvor han udrejste illegalt for at være sammen med sin ægtefælle og sit barn, født i 2008. Hans iranske pas udløb i *begyndelsen af 2011*. Han så ingen mening med at få passet forlænget, da de danske myndigheder flere gange havde afslået at give ham visum til Danmark. Omkring to måneder senere udrejste han illegalt. Han har ikke oplysninger om, at myndighederne efter udrejsen har henvendt sig til hans familie i Iran. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren i 2006 i Irak er blevet gift med en kvinde fra en politisk aktiv familie. Ægteskabet har aldrig givet ansøgeren problemer i forhold til de iranske myndigheder – heller ikke i forbindelse med hans legale ind- og udrejser i 2009 og 2010. Ved en tilbagevenden til Iran vil ansøgeren muligvis blive straffet for illegal udrejse. Efter nævnets baggrundsmateriale må det antages, at ansøgeren på grund af den illegale udrejse ved en tilbage-

venden til Iran i givet fald vil blive straffet med en bøde og eventuelt udsat for en kort tilbageholdelse. Der er ikke i sagen konkrete oplysninger om ansøgeren og hans forhold, der tyder på, at de iranske myndigheder vil behandle ansøgeren mere hårdhændet end andre, der er udrejst illegalt og vender tilbage til Iran efter at have fået afslag på asyl. Herefter finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil blive udsat for en sanktion eller behandling af en sådan karakter og omfang, at dette kan begrunde meddelelse af asyl. Den omstændighed, at ansøgeren ønsker at leve sammen med sin ægtefælle, der ikke kan bo i Iran, kan ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De generelt vanskelige forhold for kurdere i Iran er heller ikke i sig selv, eller sammen med de øvrige forhold som ansøgeren har henvist til, tilstrækkelige til, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl. Flygtningenævnet tiltræder herefter, at der ikke kan antages at være risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2, og Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2012/26

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Indrejst senest i 2011. Sagen var af Udlændingestyrelsen forsøgt behandlet i proceduren for åbenbart grundløse sager. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bosniak og muslim af trosretning fra [...] i Bosnien-Hercegovina. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af den bosnisk/hercegovinske efterretningstjeneste OSA (Obavestralana Sluzba Agencija), som i 2002 tvang ham til at arbejde som muldvarp. Han har herved anført, at OSA i 2004 i forbindelse med et røveri af [...] KM, ifølge ansøgeren svarende til omkring 10 millioner danske kroner, fabrikerede en straffesag mod ham, da de ville rense sig selv, og at han som følge heraf i [...] blev idømt 8 års fængsel for røveri. Ansøgeren har gjort gældende, at han under afsoningen blev overfaldet syv gange af indsatte, som var blevet betalt herfor af folk uden for fængslet, og at han har været fængslet i isolation i tre år, hvor han var fikseret i et år. Videre har ansøgeren anført, at han vil få tilføjet flere års fængsel til sin eksisterende straf, fordi OSA giver ham skylden for et angreb på et hus tilhørende en advokat i straffesagen, ligesom han har henvist til sine helbredsmæssige og familiemæssige forhold i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren i Danmark den [...] 1995 og den [...] 2000 blev idømt fængselsstraffe for berigelseskriminalitet. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den forekommer usammenhængende, usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Ansøgerens troværdighed svækkes navnlig af, at ansøgeren som asylmotiv har henvist til, at efterretningstjenesten OSA i 2002 tvang ham til at arbejde for OSA,

idet det fremgår af de for Flygtningenævnet forelæggende baggrundsoplysninger, at OSA først blev oprettet ved lov den 22. marts 2004, og at OSA først startede sit arbejde den 1. juni 2004. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2011 har forklaret, at straffesagen blev behandlet i tre instanser, og at han blev dømt på falske beviser, hvilket ikke stemmer overens med dom af [...] fra *domstolen i Bosnien-Hercegovina*, hvoraf det fremgår, at ansøgeren tilstod røveriet og gav afkald på yderligere domstolsprøvelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina skulle være i reel risiko for asylbegrundende forfølgelse fra efterretningstjenesten OSA. Flygtningenævnet finder heller ikke, at dommen mod ansøgeren for røveri samt at han ved en tilbagevenden til sit hjemland skal afsone sin reststraf, kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet finder, at der er tale om et forhold af strafferetlig karakter og bemærker herved, at det fremgår af dom af [...] fra *domstolen i Bosnien-Hercegovina*, at ansøgeren tilstod røveriet, efter at han i retten og af sin advokat var blevet vejledt om kravene til og konsekvenserne af en tilståelse, at ansøgeren oplyste, at han forstod dette, hvorefter han oplyste, at han ikke var blevet presset til at tilstå, og at ansøgeren efterfølgende erklærede sig skyldig og gav afkald på yderligere domstolsprøvelse. Videre fremgår det af dommen, at ansøgeren blev idømt en mildere dom for røveriet end foreskrevet i loven, idet retten i forbindelse med strafudmålingen lagde vægt på, at ansøgeren var en familiefar med to mindreårige børn, at han ikke tidligere havde begået kriminalitet, og at han havde tilstået røveriet. Det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina risikerer at blive idømt yderligere straf for sin udeblivelse efter udgang, kan ikke anses som en urimelig straf eller sanktion. Det bemærkes herved, at det falder indenfor det enkelte lands jurisdiktion at lovgive for sine statsborgere og fastsætte sanktioner i tilfælde, hvor lovgivningen overtrædes, og nævnet finder ikke, at den straf, som ansøgeren risikerer ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina, i sig selv kan anses for uforholdsmæssig efter danske retstraditioner eller for umenneskelig eller nedværdigende behandling. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han under sin afsoning skulle have været udsat for asylbegrundende overgreb, eller at de generelt dårlige afsoningsforhold i de bosnisk/hercegovinske fængsler er af en sådan karakter, at dette i sig selv kan føre til, at ansøgeren skal anses for omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder det i den forbindelse ikke sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af sine personlige forhold skulle være udsat for en særlig risiko for overgreb i de bosnisk/hercegovinske fængsler. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fremstår som helt uprofileret. Endvidere finder Flygtningenævnet ikke, at oplysningerne om ansøgerens personlige forhold i øvrigt, herunder ansøgerens helbredsmæssige og familiemæssige forhold, kan føre til, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han var konkret og indivi-

duelt forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden vil være i risiko herfor, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, herunder at han ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina risikerer en uforholdsmæssig sanktion for at være udeblevet efter udgang, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bos/2012/5

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.4.4 nævnte afgørelse Eritrea/2012/1.

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper, se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgerens fader var udpeget af regeringen og landsbyens befolkning som leder i landsbyen og havde blandt andet til opgave at iværksætte byggeri af broer, veje og skoler. Omkring en måned før ansøgerens udrejse i slutningen af 2010 modtog hans fader et trusselsbrev fra Taliban, hvori de krævede, at han skulle standse sit samarbejde med regeringen samt opgive at etablere en pigeskole i landsbyen. Faderen skulle endvidere udføre jihad. Omkring 15 dage senere modtog faderen endnu et trusselsbrev, hvori Taliban krævede, at ansøgeren skulle udføre jihad. Cirka en uge efter modtagelsen af det andet brev blev familiens bopæl opsøgt om natten af Taliban, som krævede af ansøgerens fader, at ansøgeren skulle følge med dem. Det lykkedes ansøgeren at flygte, hvorefter Taliban tog faderen med. Taliban forklarede ansøgerens moder, at faderen ikke ville blive frigivet, førend ansøgeren efterkom kravet om udførelse af jihad. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, da den må anses for konstrueret til lejligheden. Hans forklaring virker i det hele ikke selvoplevet. Flygtningenævnet finder det usandsynligt, at ansøgeren efter at være flygtet tog ophold hos venner og gik til eksamen få dage efter, når han havde viden om, at hans fader var taget som gidsel med henblik på, at ansøgeren skulle melde sig til udførelse af jihad. Nævnet finder det endvidere bemærkelsesværdigt, at ansøgeren ikke har været i stand til nærmere at redegøre for de præcise krav, der blev stillet til ham, herunder med angivelse af hvordan han skulle komme i kontakt med Taliban. Nævnet har endvidere lagt vægt på baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens fact finding-rapport udgivet den 25. maj 2012 (baggrundsmaterialenummer 446), om i hvilket omfang tvangshvervning finder sted og i forhold til hvilke persongrupper. Næv-

net lægger herved til grund, at ansøgeren som søn af en indflydelsesrig og regeringsvenlig person i landsbyen og med 7-8 års skolegang falder uden for den målgruppe, der efter baggrundsplysningerne kan være i risiko for tvangshvervning. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i Talibans søgelys og dermed i risiko for asylbegrundende overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/34

3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan

antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 3.1.2.1 anførte og den dér refererede praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, senest Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Dommen blev endelig den 28. november 2011. Som ligeledes anført i afsnit 3.1.2.1 besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i december 2011 på baggrund af dommen at hjemvise alle nævnets sager vedrørende somaliske statsborgere fra det sydlige og det centrale Somalia til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har i forlængelse af hjemvisningen behandlet flere sager vedrørende somaliske statsborgere fra det sydlige og centrale Somalia, se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1993. I 1994 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2010 blev klageren idømt 2 års fængsel og udvist for bestandig for røveri og grov vold. Klagerens opholdstilladelse bortfaldt derfor, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. I 2011 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Somalia, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Sagen blev herefter fremsendt til Flygtningenævnet. Primo 2012 besluttede Flygtningenævnet at hjemvise udsendelsessagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af dommen Sufi og Elmi mod UK. I 2012 traf Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 49 a afgørelse om, at klageren ikke kunne udsendes til Somalia, jf. udlændingelovens § 31, og at udlændingelovens § 10, stk. 3, var til hinder for, at han kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører Reer Hamer-klanen og er muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Der er ikke i klagerens forhold grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvilket heller ikke er gjort gældende af klageren. Flygtningenævnet finder, at klageren isoleret set ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og herefter isoleret set opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den Europæiske Menneskerettigheds-

domstol den 28. juni 2011 afsagde dom i sagen vedrørende udsendelse af to somaliske statsborgere til Mogadishu. Domstolen statuerede, at en udsendelse af de pågældende til Mogadishu indebar en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, medmindre det kunne påvises, at de pågældende har nære forbindelser til magtfulde personer i Mogadishu og derved kan opnå beskyttelse, eller de pågældende kan henvises til et internt flugtalernativ, hvor pågældende har nære familierelationer, og at pågældende kan rejse og opnå adgang til samt bosætte sig i det pågældende område. Dog kan en sådan person ikke henvises til at tage ophold i et sådant område, hvis det er al-Shabaab-kontrolleret eller pågældende kun kan komme til området via et al-Shabaab-kontrolleret område. Flygtningenævnet finder hverken, at klageren har forbindelser til magtfulde personer i Mogadishu, eller at han ville kunne henvises til et internt flugtalernativ. Klageren indrejste i Danmark i [...] 1993. Han opholdt sig i Italien fra 2000 til 2007, hvor han vendte tilbage til Danmark og på ny fik opholdstilladelse. Han har nu en kæreste i Danmark, med hvem han venter barn, idet hun er gravid i 4. måned. Han lærte hende ifølge Flygtningenævnets oplysninger at kende i *sommeren* 2009. Ifølge klagers forklaring til § 31-samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2011 var de ikke kærester på dette tidspunkt. De bor ikke sammen i øjeblikket, men har ifølge klagers forklaring boet sammen hos hende på et tidspunkt. Kæresten har besøgt klager under hans afsoning. Klageren har ikke i øvrigt personligt netværk i Danmark. Klageren taler, læser og skriver lidt dansk. Han har ikke haft tilknytning til det danske arbejdsmarked. Klagerens fader i Somalia er død. Hans moder bor i et arabisk land. Tre søskende bor i England og en i Italien. Klageren er i Danmark i 2010 for overtrædelse af straffelovens § 288 og § 245 straffet med fængsel i to år og udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig for røveri og for at have kastet ætsende væske i ansigtet på en person. Klageren er efter det oplyste den [...] 2012 for overtrædelse af straffelovens § 288 straffet med fængsel i seks måneder for røveri mod en ekskæreste. Efter forholdenes grovhed og længden af de idømte straffe sammenholdt med det oplyste, herunder om klagerens og hans families personlige forhold, kan der ikke anses at foreligge sådanne særlige grunde, som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 3, at klageren, trods udvisningen, alligevel kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark. Klageren er herefter henvist til såkaldt "tålt ophold" her i landet, idet han, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, ikke må udsendes til Somalia." Som/2012/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.2 nævnte afgørelse Som/2012/8.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordre-

vet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu, og kontrollerer på nuværende tidspunkt alene visse rurale områder. Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk, hvor også Udlændingestyrelsens fact finding-rapporter med oplysninger om sikkerhedssituationen for civile i Mogadishu og det øvrige sydlige og centrale Somalia, al-Shabaabs indflydelse i disse områder og bevægelsesfrihed i Mogadishu kan findes.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu har Flygtningenævnet i maj 2013 truffet afgørelse i fem prøvesager vedrørende somaliske statsborgere fra Mogadishu. Afgørelserne blev truffet af to forskellige nævn. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold i og omkring Mogadishu i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nedenfor er gengivet en afgørelse fra det ene af de to nævn:

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren tilhører klanen Sheikhal og er muslim fra Mahmud Hardi-området, Wardhigley distriktet i Mogadishu. Ansøgeren har oplyst, at han ikke har været politisk aktiv, at han ikke har noget modsætningsforhold til myndighederne i Mogadishu, samt at hans klanmæssige tilknytning ikke har givet ham problemer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, der i slutningen af marts 2011 anholdt ansøgeren, mens han spillede fodbold med sine venner i nærheden af Bakara-markedet. Under den efterfølgende tilbageholdelse blev ansøgeren flere gange pisket og slået. Al-Shabaab beskyldte ham uberettiget for at være spion for regeringen, idet han dagligt havde passeret et regeringskontrolleret område og gentagne gange var blevet set ved en regeringsbygning. Efter to dage meddelte den lokale al-Shabaab leder ansøgeren, at hans forseelse indebar, at al-Shabaab ville slå ham ihjel. Efter fem dages tilbageholdelse fik ansøgeren sammen med et par andre tilbageholdte lov til at deltage i fredagsbønnen i den nærliggende moské. I moskeen lykkedes det ansøgeren at forsvinde i menneskemængden og flygte hen til sin farbroder i det regeringskontrollerede Medina distrikt. Senere samme dag ransagede al-Shabaab ansøgerens hus, hvorfra de medtog hans skolepapirer, bøger samt cd'ere. Hans familie blev ikke i den forbindelse udsat for overgreb, men personer fra al-Shabaab sagde til ansøgerens moder, at de nok skulle finde ansøgeren og slå ham ihjel. Efter tre dage hos farbroderen udrejste ansøgeren *primo* april 2011 illegalt til Kenya. Undervejs passerede han al-Shabaab kontrollerede områder. Ansøgeren og de andre flygtninge i agentens minibus gik uden om al-Shabaabs kontrolposter på vejen til Kenya. Efter udrejsen er ansøgerens arbejdsgiver og en af ansøgerens fodboldkammerater blevet dræbt af al-Shabaab. Om de generelle forhold i Mogadishu bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en dom af 28. juni 2011 i

sagen Sufi and Elmi v. UK vedrørende udsendelse af to somaliske statsborgere til Mogadishu i Somalia blandt andet har udtalt, at en udsendelse af de pågældende til Mogadishu ville udgøre en krænkelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Domstolen udtalte herunder, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der ville gøre det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Domstolen lagde ved vurderingen heraf blandt andet vægt på, hvorvidt konfliktens parter enten benyttede metoder eller taktikker, som øgede risikoen for civile overgreb eller direkte tog sigte på civile, hvorvidt disse metoder var udbredte blandt parterne i konflikten, hvorvidt kampene fandt sted i geografisk afgrænsede områder eller var udbredte og endelig antallet af civile, som var blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene (præmis 241). Det fremgår af de seneste baggrundsoplysninger om de regeringskontrollerede dele af det sydlige og centrale Somalia, herunder særligt Mogadishu, at den sikkerhedsmæssige situation er blevet væsentligt forbedret siden afsigelsen af dommen den 28. juni 2011. Dette har sammenhæng med, at de direkte kamphandlinger i Mogadishu er ophørt, og det generelle voldsniveau i byen er nu markant lavere end i 2011. Antallet af civile ofre er væsentligt lavere, og både den humanitære og økonomiske situation er klart forbedret. Mange somaliere er vendt tilbage til Mogadishu, hvor der pågår en vis genopbygning. Trygheden og muligheden for sikker transport rundt i byen er øget ved, at der ikke længere er så mange uautoriserede checkpoints. Situationen i Mogadishu er dog fortsat skrøbelig og ustabil, og der er stadig mange problemer, herunder et højt kriminalitetsniveau, som myndighederne ikke har tilstrækkelig kapacitet eller vilje til effektivt at modvirke. Vedrørende al-Shabaab fremgår det af nyere baggrundsoplysninger, herunder fra Landinfos og Udlændingestyrelsens fact finding-rapport "Security and protection in Mogadishu and South-Central Somalia" fra maj 2013, at al-Shabaab i august 2011 trak sig tilbage fra størstedelen af de dele af Mogadishu, som bevægelsen hidtil havde kontrolleret. I den første halvdel af 2012 trak bevægelsen sig tilbage fra resten af Mogadishu samt fra den nærliggende by Afgoye og den såkaldte Afgoye-korridor. Al-Shabaabs indflydelse er herefter stærkt reduceret i Mogadishu, der nu i det væsentlige er under kontrol af den somaliske regering i samarbejde med AMISOM (African Union Mission in Somalia). Al-Shabaab har også mistet kontrollen over de fleste andre større byer i de sydlige og centrale dele af Somalia, hvor sikkerhedssituationen kan variere, men generelt set er forbedret. I enkelte byer og i større landområder, herunder tæt på Mogadishu, har al-Shabaab stadig magten. Det fremgår af mange kilder, at al-Shabaab stadig har tilhængere og sympatisører i Mogadishu, at al-Shabaab har infiltreret regeringens politi og militær, at bevægelsen også efter sin tilbagetrækning har foretaget mange enkeltstående målrettede væbnede angreb i Mogadishu samt

at bevægelsen, trods reducerede ressourcer, stadig har kapacitet til at foretage sådanne angreb overalt i byen. Efter baggrundsoplysningerne fortsætter al-Shabaab endvidere sin praksis med at fremsætte trusler via telefon og sms. De fleste af al-Shabaabs angreb er nu målrettet mod dem, som bevægelsen anser som modstandere, men i forbindelse med flere af disse angreb har der også været tilfældige civile ofre. Al-Shabaabs angreb i Mogadishu er efter baggrundsoplysningerne for eksempel rettet mod personer med en vis tilknytning til den somaliske regering eller regeringens internationale støtter, personer der mistænkes for at spionere mod al-Shabaab og journalister. Ifølge nogle kilder er personer, der er deserteret fra al-Shabaab også i risiko for at blive angrebet af bevægelsen. Efter en samlet vurdering finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** herefter ikke, at den generelle sikkerhedsmæssige situation længere er af en sådan karakter, at enhver, der vender tilbage til det regeringskontrollerede område i og omkring Mogadishu, kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Der findes derfor ikke efter flertallets opfattelse grundlag for at meddele ansøgere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, alene som følge af de generelle forhold i Mogadishu området. Flertallets vurdering bygger på en lang række nyere baggrundsnotater om den seneste udvikling. I overvejelserne er ud over den nævnte fact finding-rapport fra maj 2013 blandt andet indgået det anførte i Amnesty Internationals notat fra den 15. maj 2013 "Returns to South and Central Somalia: A Violation of international Law", Dansk Flygtningehjælps notat fra den 5. marts 2013 om asylansøgere fra det sydlige og centrale Somalia, Human Rights Watchs rapporter "Somalia: New al-Shabaab attacks are war Crimes" fra den 16. april 2013, "Hostage of the gatekeepers" fra den 28. marts 2013, "The Netherlands: Halt Plan to Deport Somalis" fra den 21. februar 2013 og "World Report 2013 – Somalia" fra den 31. januar 2013, Landinfos og Udlændingestyrelsens fact finding-rapport fra den 4. januar 2013 "Update on Security and human rights issues in South-Central Somalia, including Mogadishu", Landinfos notat af 6. december 2012 "Somalia: Sikkerhet og humanitære forhold i Mogadishu", Migrationsverkets rapport "Sikkerhetssituationen i Somalia" fra den 24. oktober 2012, British Home Offices rapport "Operational Guidance Note Somalia" fra den 1. oktober 2012 samt Udlændingestyrelsens notat af 14. maj 2013 om Sveriges og Norges Somalia-praksis. Vedrørende den konkrete sag bemærkes, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse har anført, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv kan lægges til grund. Efter en samlet vurdering har Flygtningenævnets flertal i det væsentlige fundet at kunne tiltræde denne vurdering. Ved vurderingen af ansøgerens risiko ved en tilbagevenden til Somalia lægger flertallet på den ene side vægt på, at årsagen til modsætningsforholdet til al-Shabaab fremstår noget usikkert og vedrører begivenheder tilbage i 2011. På den anden side har al-Shabaab efter at have slået og pisket ansøgeren reelt afsagt en dødsdom over ansøgeren for "spionage", og ansøgeren flygtede hurtigt efter, at det lykkedes ham at stikke af fra al-Shabaab, ud af Somalia. Herefter, og henset til den stadig noget ustabile situation i Somalia, herunder

i Mogadishu, hvor al-Shabaab fortsat har indflydelse og kapacitet til at foretage målrettede angreb, samt da myndighederne ikke findes at kunne yde ansøgeren tilstrækkelig beskyttelse herimod, finder flertallet det tilstrækkelig sandsynliggjort, at der er reel risiko for at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil blive udsat for overgreb fra al-Shabaab, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Idet ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeler Flygtningenævnet derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Som/2013/1

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Burma, se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Udlændingestyrelsen gennemførte i februar 2011 en fact finding-mission til Bangladesh og Thailand med henblik på indhentelse af nærmere oplysninger om burmesiske forhold, herunder særligt for etniske rohingyaer. Udlændingestyrelsens fact finding-rapport fra maj 2011 "Rohingya refugees in Bangladesh and Thailand" og notat af 5. juli 2011 vedrørende fødselsregistrering, vaccinationsar og visse kulturelle og religiøse skikke fra den muslimske befolkning (rohingya) i den nordlige del af Rakhine State (NRS) i Burma bygger på oplysninger fra flere kilder og er indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af dokumenter af den i notatet omhandlede karakter. På baggrund af de nye baggrundsoplysninger gennemførte Flygtningenævnet i begyndelsen af 2012 i alt seks prøvesager på to forskellige nævn. Alle sager blev stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger måtte tilsidesætte ansøgernes forklaringer om at være etniske rohingyaer fra Burma, se som eksempel:

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst at være etnisk rohingya og muslim fra [...] i [...] distriktet i den nordlige del af Rakhine State i Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at hans forældre og broder blev dræbt af Nasakatropper på familiens bopæl. Faderen havde forinden haft problemer med de burmesiske myndigheder på grund af sine politiske aktiviteter. Han var flere gange blevet tilbageholdt og udsat for vold og tortur. Ca. to måneder efter drabet på familien udrejste ansøgeren illegalt til Bangladesh. Han opholdt sig ulovligt i Bangladesh. Han blev tvunget til at deltage i flere demonstrationer og politiske møder i Bangladesh Nationalist Party

(BNP) mod sin vilje, mens han boede hos sin arbejdsgiver [...], som var aktiv for BNP. Omkring et år før sin udrejse af Bangladesh blev ansøgeren truet af personer fra det siddende regeringsparti, som ville have ansøgeren til at stoppe sine politiske aktiviteter. I *vinteren* 2011 blev ansøgeren flere gange tilbageholdt, slået og truet af Rapid Action Batallion (RAB), som beskyldte ham for at stå bag drabet på en anden rohingya person, [...]. Ved en tilbagevenden til Burma frygter ansøgeren at blive dræbt af myndighederne. Endvidere har etniske rohingyaer ingen rettigheder og kan ikke opnå statsborgerskab. I Bangladesh frygter han at blive dræbt på grund af sit arbejde for *sin arbejdsgiver, der var aktiv for BNP*. Han risikerer endvidere at blive udsat for overgreb på grund af sin etnicitet. Ansøgeren har til støtte for oplysningerne om sin identitet og sit asylmotiv fremlagt to dokumenter, en fødselsattest og et ID-kort. Det fremgår af oversættelsen af fødselsattesten, "Birth Registration", blandt andet, at ansøgeren er født *i vinteren* 1982 på hospitalet [...], [...], og at attesten er signeret af Township Medical Officer [...] *vinteren* 1982. Det fremgår af oversættelsen af ID-kortet blandt andet, at ansøgeren er født *i vinteren* 1982, at kortet er udstedt *i vinteren* 1994 af en Immigration Officer i *Rakhine State*, og at kortet er signeret *i vinteren* 1994 af Administrator, Immigration & State Power Council. Ansøgeren har om dokumenterne forklaret til asylsagen, at han er født i hjemmet. Hans familie har kontakttet myndighederne om ansøgerens fødsel, hvorefter fødselsregistreringsattesten er blevet udstedt. Han var med sin moder på borgmesterkontoret for at bestille ID-kortet. Han besvarede spørgsmål og afleverede et foto. Omring to måneder senere kunne hans moder hente ID-kortet på politistationen. Ansøgeren har oplyst, at han er uden pårørende eller nærtstående i øvrigt. Hans forældre og broder er dræbt. Den omhandlede onkel eller nabo, som hjalp ansøgeren med udrejsten, blev ansøgeren adskilt fra ved ankomsten til Bangladesh. Ansøgeren fik fødselsattesten fra sin moder, da han var 13 år gammel, og han har haft ID-kortet i sin besiddelse siden medio 1995. I Bangladesh boede ansøgeren først i Cox Bazar hos en buschauffør, dernæst hos *en anden arbejdsgiver* i Chittagong, hvorefter ansøgeren rejste tilbage til Cox Bazar, hvor han boede hos den sidste arbejdsgiver, [...], indtil udrejsten den *i vinteren* 2011. Ansøgerens sprog er præget af tiden i Bangladesh. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens oplysninger giver anledning til afgørende tvivl. Ansøgerens forklaring, herunder i nævnsmødet, om hans forhold i Burma og det efterfølgende forløb i Bangladesh findes præget af usikkerhed og har været divergerende og fremstår ikke selvoplevet. Nævnet bemærker, at ansøgeren har forklaret til sagen, at han blev født i forældrenes hjem. Det fremgår imidlertid, at ansøgeren ifølge fødselsattesten er født på et hospital. Ansøgeren har oplyst forskelligt om, hvorvidt drabet på hans forældre og broder skete *i efteråret* 1995 eller i slutningen af 1996, og om han udrejste til Bangladesh i starten af 1996 eller først i slutningen af 1996. I nævnsmødet har ansøgeren præciseret, at drabene fandt sted *i efteråret* 1995, og at han udrejste til Bangladesh i starten af 1996. Ansøgeren har således ændret sin præciserende forklaring i følge samtalerferatet *fra sommeren* 2011, side 10. Ansøgeren har endvidere forklaret

divergerende om, hvorvidt den omhandlede rohingya-person, [...], blev dræbt 15 dage før ansøgerens udrejse fra Bangladesh eller to en halv måned, inden ansøgerens udrejse. Ansøgeren har i nævnsmødet ændret sin præciserende forklaring til det nævnte samtalerferat side 11 og understreget, at *rohingya-personen* blev dræbt 15 dage før ansøgerens udrejse. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om længden af de perioder, hvor han arbejdede hos sine arbejdsgivere. Ansøgeren har om udrejsen forklaret, at det var hans sidste arbejdsgiver, [...], der betalte agenten, men at ansøgeren, der ikke fik løn fra sine arbejdsgivere, havde opsparet et beløb svarende til 2.000 USD, herunder ved indtjening ved bijob i en periode. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine forhold i Burma og Bangladesh hverken har fremstået overbevisende eller sandsynlig. Det fremgår endvidere af den vurdering, der er foretaget af ansøgerens sprog m.v., at det efter analysematerialet findes usandsynligt, at ansøgeren har sproglig baggrund i Myanmar. Udlændingestyrelsen har tilvejebragt supplerende oplysninger om etniske rohingyaer til styrelsens rapport fra maj 2011 om Rohingya refugees in Bangladesh and Thailand. Der foreligger således notat af 5. juli 2011 vedrørende fødselsregistrering, vaccinationsar og visse kulturelle og religiøse skikke for den muslimske befolkning (Rohingyaer) i NRS. Endvidere har styrelsen henvist til høringssvar fra UNHCR af 30. juni 2004. Det fremgår heraf blandt andet, at national registrationcards (NRC-kort) ikke er blevet udstedt til den muslimske befolkning i den nordlige del af Rakhine State (NRS) siden 1989 bortset fra få tilfælde siden 2008, at få rohingya-kvinder føder på hospital, at muslimer vil have vanskeligt ved at få udstedt fødselsattester fra hospitaler, og at udstedelser heraf normalt vil tage uger, hvis ikke måneder. Flygtningesnævnet lægger vægt herpå og bemærker, at oplysningerne er indhentet fra flere kilder og specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet angående udstedelse af dokumenter af den karakter, som ansøgeren har fremlagt i sagen, og som ansøgeren i det væsentlige bygger sit asylmotiv på. Nævnet har, da Udlændingestyrelsen har ført denne sag som en prøvesag, indhentet en vurdering af dokumenterne fra Kriminalteknisk Center, Dokumentsektionen. Det fremgår af erklæringen *fra vinterven* 2012 fra Dokumentsektionen, at sektionen ikke kan konstatere ægtheden af dokumenterne, der er uden nogen form for sikkerhedslementer såsom vandmærker med videre. Nævnet bemærker herved, at det fremgår af baggrundsmaterialet for Burma og Bangladesh, at der er en ikke ubetydelig myndighedskorruption og mulighed for få udstedt falske og forfalskede dokumenter. Under hensyn hertil og til vurderingen af ansøgerens oplysninger til sagen, herunder de divergerende oplysninger også i nævns-mødet, sammenholdt med det oplyste i Udlændingestyrelsens notat af 5. juli 2011, finder nævnet ikke, at det anførte i notatets punkt VII om muligheden for verifikation hos burmesiske myndigheder eller deres repræsentanter af fødselsattester og fødselsnotifikationsdokumenter for muslimer, indebærer, at der er grundlag for at søge indhentet oplysninger om de fremlagte dokumenter, der samtidig kan forventes at have konkret og væsentlig betydning for vurderingen af ansøgerens asylsag. På denne baggrund fin-

der nævnet, at ansøgerens oplysninger om de to fremlagte dokumenter, hvor fødselsattesten fremstår udstedt af hospitalet få dage efter ansøgerens fødsel, og ID-kortet i 1994, at ingen af dokumenterne kan anses for at godtgøre eller overbevisende sandsynliggøre, at ansøgeren er etnisk rohingya med burmesisk baggrund som forklaret. Særligt for så vidt angår ansøgerens vaccinationsar på venstre arm bemærkes, at det fremgår af notatet af 5. juli 2011, at de adspurgte kilder ikke har anset vaccinationsar (polio) for et særligt kendetegn for etniske rohingyaer fra Burma. Efter det fremkomne, herunder ansøgerens forklaringer, finder nævnet efter en samlet vurdering, at ansøgerens oplysninger om sin identitet og sit asylmotiv ikke kan lægges til grund. Nævnet har ikke fundet, at det anførte af den beskikkede advokat om baggrundsmaterialet eller det anførte i brevet *fra vinteren 2012*, herunder om tidligere nævnsafgørelser, kan føre til en anden vurdering. Nævnet finder herefter, at ansøgeren asylretligt må vurderes i forhold til Bangladesh. Nævnet finder ikke, at der foreligger nogen sandsynliggørelse af, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bangladesh vil være i risiko for forfølgelse omfattende af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren har forklaret divergerende om hvorvidt og i hvilket omfang, han var kortvarigt tilbageholdt hos grupper eller myndigheder i Bangladesh i forbindelse med ansøgerens deltagelse i demonstrationer efter *sin sidste arbejdsgivers ønske*. Ansøgeren findes ikke at have sandsynliggjort, at oplysningerne om tilbageholdelser kan ændre nævnets vurdering af, at ansøgeren kan vende tilbage til Bangladesh uden asylbegrundende risiko. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Bangladesh/2012/1

Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, se som eksempel på sager, hvor Flygtningesnævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøger var etnisk rohingya fra Burma:

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger angiveligt fra Burma. Indrejst i 2010. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst at være etnisk rohingya og muslim fra landsbyen [...], [...] i Rakhine State, Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at hans fader blev tilbageholdt og dræbt af Nasaka-tropper, da ansøgeren var omkring 12 år gammel. Efterfølgende afgik ansøgerens moder ved døden. En nat vågnede ansøgeren af, at der var sat ild til hans hus. Han tog sit ID-kort og sin fødselsattest, der lå under hans hovedpude, og løb ud af huset. Det brændte i hele landsbyen, og der lød skud. Ansøgeren løb sammen med andre fra landsbyen til floden Naf, hvorefter han med båd sejlede over grænsen til Bangladesh. I Bangladesh tog ansøgeren ophold i Chittagong hos en person ved navn [...]. Ansøgeren arbejdede for [...] i dennes forretning. På et tidspunkt blev der stjålet varer fra forretningen, og ansøgeren fik skylden herfor. [...] truede med, at han ville anmelde ansøgeren til politiet, hvorefter

ansøgeren udrejste fra Bangladesh. Ansøgeren har opholdt sig illegalt i Bangladesh fra han var omkring 12 år gammel og frem til sin udrejse i *efteråret* 2010. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Burma at blive dræbt af myndighederne på grund af sin etnicitet. Ansøgeren frygter endvidere, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh vil blive tvangsmæssigt tilbagesendt til Burma, idet han vil skulle opholde sig illegalt i Bangladesh. Ansøgeren har til støtte for oplysningerne om sin identitet og sit asylmotiv fremlagt to dokumenter, en fødselsattest og et ID-kort. Det fremgår af oversættelsen af fødselsattesten, Birth Registration, blandt andet, at ansøgeren er født den [...] 1985 på hospitalet [...], og at attesten er signeret af Township Medical Officer den [...] 1985. Det fremgår af oversættelsen af ID-kortet blandt andet, at ansøgeren er født den [...] 1985, at kortet er udstedt den [...] 1997 af Asst. Immigration Officer i Maungtaw City, og at kortet er signeret den [...] af Administrator, Immigration & State Power Council. Ansøgeren har om dokumenterne forklaret til asylsagen, at han ikke kender de nærmere omstændigheder vedrørende udstedelsen af fødselsattesten i 1985. Han fik ID-kortet af sin fader, da han var cirka 12 år gammel. Efter indrejsen i Bangladesh boede ansøgeren i Chittagong indtil udrejsen. Det har præget hans sprog. Han betalte af sin opsparede lønindtægt agenten 300.000 indiske rupier (svarende til 30.000 kr.) for udrejsen. Flygtningenævnet tager ved vurderingen af sagen udgangspunkt i Udlændingestyrelsens fact finding rapport fra maj 2011 ”Rohingya refugees in Bangladesh and Thailand” og notat af 5. juli 2011 vedrørende fødselsregistrering, vaccinationsar og visse kulturelle og religiøse skikke fra den muslimske befolkning (rohingya) i den nordlige del af Rakhine State (NRS) i Burma. Nævnet finder, at oplysningerne i notatet, der bygger på en målrettet indsats for at indhente opdaterede og specifikke oplysninger om de forhold, notatet omhandler, er indhentet fra pålidelige kilder med betydelig indsigt i burmesiske forhold. Flygtningenævnet lægger herefter i overensstemmelse med oplysningerne i notatet af 5. juli 2011 til grund, at National Registration Cards (NRC) ikke er blevet udstedt siden 1989 bortset fra meget få tilfælde fra 2008 og frem, at det ikke er almindeligt, at rohingyaer føder på hospitaler, at de få, der gør det, vil have vanskeligt ved at få udstedt fødselsattest på hospitalet, og at udstedelsen i givet fald vil tage uger om ikke måneder. Det af ansøgeren fremlagte NRC er påført den [...] 1997 som udstedelsesdato, og den fremlagte fødselsattest fremstår som udstedt af hospitalet samme dag, som ansøgeren blev født. Disse forhold stemmer ikke overens med oplysningerne i 2011-notatet, og nævnet kan på den baggrund ikke tillægge dokumenterne nogen vægt. Nævnet bemærker herved, at der ifølge nævnets baggrundsoplysninger forekommer en ikke ubetydelig myndighedskorruption i Burma og Bangladesh med mulighed for at få udstedt falske og forfalskede dokumenter. Dele af ansøgerens forklaring, herunder om hvordan han opbevarede og under flugten medtog sine identitetspapirer, om mødet ved floden med sin senere arbejdsgiver og bruddet med denne og om finansieringen af sin rejse til Danmark, fremstår ikke selvoplevet, men usandsynlig og konstrueret og til dels skiftende og udbyggede. Nævnet bemærker endvidere, at det efter identitetspapirenes

fremtræden i dag er helt usandsynligt, at de gennem ansøgerens 13 år i Bangladesh skulle være båret og opbevaret som forklaret af ansøgeren. Nævnet tillægger det nogen vægt, at ansøgerens sprogbrug ifølge sproganalyserapporten ikke er overensstemmende med rohingya, som tales på den opgivne hjemegn i Burma, og at analysedataet taler stærkt imod, at sprogbrugen er forenelig med sprogsamfundet i Burma. Endvidere bedømmes ansøgerens realiakendskab til Burma som mangelfuldt. Sammenfattende finder nævnet, at ansøgeren ikke har godtgjort eller overbevisende sandsynliggjort, at han er etnisk rohingya med burmesisk baggrund, og hans oplysninger om sin identitet og sit asylmotiv kan således ikke lægges til grund. Nævnet finder herefter, at ansøgeren asylretligt må vurderes i forhold til Bangladesh. Nævnet finder ikke, at der foreligger nogen sandsynliggørelse af, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bangladesh vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bangladesh/2012/5

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.4.4 nævnte afgørelse Bangladesh/2012/17.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil:

Nævnet **stadfæstede i april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører gemer-klanen og kommer fra landsbyen [...] i Darfur-provinsen, Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af myndighederne eller Janjaweed, fordi hun tilhører gemer-klanen. Ansøgeren har desuden henvist til, at hendes landsby *i foråret* 2006 blev udsat for et luftbombardement, hvorved hendes forældre døde, og hun selv blev såret. Efterfølgende opsøgte Janjaweed-militsen landsbyen, hvor de skød omkring sig og brændte husene ned. Ansøgeren tog herefter ophold i flygtningelejren i [...], hvor hun den [...] 2006 blev gift med sin ægtefælle og opholdt sig til den [...] 2008, hvor hun udrejste sammen med sin ægtefælle, der havde finansieret udrejsen ved at sælge et våben. Ansøgeren har videre henvist til, at ægtefællen i flygtningelejren hvervede unge mænd til Khalil Ibrahims bevægelse, Retfærdigheds- og Lighedsbevægelsen, JEM, og at myndighederne i forbindelse hermed opsøgte ansøgeren og truede hende med voldtægt og drab, hvis ægtefællen ikke var til stede dagen efter. Flygtningenævnet finder, at angrebet mod ansøgerens landsby i 2006 må anses som et led i de generelt urolige forhold i området, og at angrebet ikke kan anses for at være udtryk for en konkret og individuel forfølgelse af ansøgeren. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren til-

hører en særligt udsat gruppe. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren har opholdt sig i flygtningelejren i hjemlandet i cirka halvandet år inden udrejsen. Ansøgeren har under samtalen med advokaten og i nævnsmødet udbygget sit asylmotiv, idet ansøgeren ikke tidligere har forklaret om ægtefællens aktiviteter med at hverve unge mænd eller om myndighedernes henvendelse til ansøgeren. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens udbyggede forklaring herom til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren under asylmotivsamtalet har oplyst, at hun ikke har haft konflikter med myndighederne, og ansøgeren har heller ikke under samtalen med Udlændingestyrelsen forklaret om myndighedernes henvendelse. Ansøgeren har desuden under samtalen med Udlændingestyrelsen forklaret, at ægtefællen ikke ønskede at tilslutte sig Khalil Ibrahims bevægelse og solgte det våben, som han fik udleveret, for at finansiere parrets udrejse. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sudan vil være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Sudan/2012/3

Nævnet **stadfæstede i april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Ansøgeren indrejste i 2003, efter at hun havde fået tilladelse til at blive familiesammenført med sin daværende ægtefælle. I 2009 blev ansøgeren skilt fra ægtefællen. I 2011 søgte hun asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk keldaner og kristen fra Bagdad. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter de generelle forhold for kristne. Ansøgeren har videre henvist til, at en af hendes brødre for tre til fire år siden har modtaget trusler gennem et par uger, og broderens søn blev efterfølgende dræbt ved et skud gennem vinduet til familiens bopæl. Ansøgeren har yderligere henvist til, at en anden broder i 2009-2010 modtog trusselsbreve, fordi denne broder arbejdede som chauffør for amerikanerne. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke har haft asylbegrundende konflikter i hjemlandet på grund af sin kristne tro forud for udrejsen i 2003. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren i øvrigt har oplyst om forhold, der giver grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være i en reel risiko for forfølgelse eller for forhold i øvrigt, der kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De generelle forhold i Irak, herunder for kristne og for kvinder, kan ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens fader og de fleste af ansøgerens søskende fortsat opholder sig i Irak med bopæl i Bagdad, herunder de søskende, der har været udsat for trusler. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2012/10

Nævnet **stadfæstede i december 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og tre børn fra Libyen. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske arabere fra Libyen og sunni-muslimer af trosretning. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har begge ytret sig imod det tidligere styre i Libyen ledet af Gaddafi. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til den ustabile situation i Libyen samt særligt frygt for den kvindelige ansøgers familie og klan, som mener, at den kvindelige ansøger har krænket familiens og klanens ære. Den mandlige ansøger har oplyst, at han udrejste af Libyen i 1998, idet han havde problemer med de libyske myndigheder. Ved en tilbagevenden frygter den mandlige ansøger, at han atter vil få problemer med personer, som har arbejdet for det tidligere styre. Han frygter endvidere, at han vil få problemer, når han kræver sin bopæl tilbage, som myndighederne har konfiskeret. Den kvindelige ansøger har uddybende forklaret, at hendes familie fra 1998 frem til hendes udrejse i 2004 forsøgte at presse hende til at bryde forholdet til sin nuværende ægtefælle. Den kvindelige ansøger efterkom ikke og udrejste i stedet for at være sammen med sin ægtefælle, hvorved hun krænkede sin families ære. Forud for udrejsen i 2004 har hun været udsat for fysiske overgreb fra sin familie på grund af konflikten. Der ses ikke holdepunkter for, at nogen af ansøgerne i forbindelse med deres opposition imod det tidligere regime (Gaddafi) i hjemlandet har profileret sig i en sådan grad, at de pågældende aktiviteter i dag kan begrunde asyl. Flygtningenævnet bemærker, at den mandlige ansøger har besvaret spørgsmål afglidende. Ansøgerne har afgivet indbyrdes modstridende forklaringer om, hvorledes de mødtes første gang og om deres indbyrdes kontakt derefter, herunder de nærmere omstændigheder om indgåelsen af ægteskabet. Af ansøgernes forklaringer fremgik, at deres relation blev etableret på traditionel vis, videre at forældrene accepterede relationen, og at den kvindelige ansøgers fader i den forbindelse bistod den kvindelige ansøger med at udrejse af hjemlandet med henblik på at bosætte sig sammen med sin ægtefælle. Ansøgerne har oplyst, at den kvindelige ansøgers klans ledelse ønskede relationen afbrudt og i den forbindelse rettede henvendelse til den kvindelige ansøger og dennes familie. Ansøgerne har ikke i den forbindelse fra klanens side været udsat for overgreb. I den pågældende periode var der kontakt imellem ansøgernes familier i hjemlandet. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne på overbevisende vis har forklaret om deres forhold. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgerne har bragt sig i et modsætningsforhold til den kvindelige ansøgers familie og klan. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgerens frygt i denne henseende ikke ses underbygget. Flygtningenævnet finder således herefter heller ikke, at de familiemæssige forhold er asylbegrundende. Af baggrundsoplysningerne fremgår, at der hersker en vis usikkerhed i Libyen med hensyn til opretholdelse af lov og orden. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold er af en sådan karakter, at disse i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en konkret og indivi-

duel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet finder heller ikke, at ansøgeren vil være i en reel risiko for at blive udsat for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Libyen/2012/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelse Afg/2012/53, den i afsnit 3.7 nævnte afgørelse Aser/2012/4, den i afsnit 5.9.2.1 nævnte afgørelse Afg/2012/39, den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Pakistan/2012/3, de i afsnit 5.4 nævnte afgørelser Ivor/2012/1 og Statsløspal/2012/5 samt de i afsnit 5.11 nævnte afgørelser Afg/2012/26 og Kosovo/2012/1.

3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Justitsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Som eksempler på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak og et barn. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte:

”Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af medlemmer af Mahdi-militsen, idet ansøgeren siden 2003 har kritiseret militsen. I sommeren 2011 modtog ansøgeren på sin midlertidige bopæl i Bagdad et trusselsbrev, hvoraf fremgik, at han ville blive dræbt, såfremt han ikke fraflyttede sin bopæl. I brevet fremgik det yderligere, at afsenderne af brevet var bekendte med, at ansøgeren havde arbejdet som officer i den irakiske hær. Ansøgeren formoder, at der er medlemmer af Mahdi-militsen, der har afleveret brevet. Efter ansøgerens udrejse er hans ægtefælle to gange på familiens bopæl i Sikhar-provinsen blevet opsøgt af ukendte personer, der eftersøgte ansøgeren. Ansøgerens ægtefælle oplyste til disse personer, at ansøgeren opholdt sig i Bagdad. Der er endvidere blevet skudt mod ansøgerens bopæl. Ansøgeren har overfor Udlændingestyrelsen endvidere henvist til, at hans søn lider af en nyresygdom og ikke kan få den fornødne behandling i Irak. Uanset om Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om trusselsbrevet til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at dette forhold har en sådan karakter og en sådan intensitet, at det kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at der alene foreligger et enkelt trusselsbrev, og at det beror på ansøgerens egen formodning, at trusselsbrevet er afleveret af Mahdi-militsen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren efterfølgende har kunnet opholde sig andesteds i Bagdad-området i tre og en halv måned uden at blive opsøgt på bopælen. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren i efteråret 2011 efter at have modtaget trusselsbrevet er blevet overvåget af personer fra Mahdi-militsen, eller at personer med tilknytning hertil efter ansøgerens udrejse har henvendt sig på ansøgerens families bopæl. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring herom fremstår som ikke nærmere underbygget eller sandsynliggjort. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren i øvrigt som følge af sin ansættelse i det irakiske forsvarsministerium indtil 2003, sin uddannelse som ingeniør eller sit arbejde for et amerikansk firma fra 2004 til 2005 ved en tilbagevenden til Irak på nuværende tidspunkt vil være i en konkret og individuel risiko for overgreb for Mahdi-militsen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efterfølgende har opholdt sig i hjemlandet i en lang årrække uden problemer indtil udrejsen i november 2011. Den omstændighed, at ansøgerens søn efter det af ansøgeren oplyste ikke kan opnå den nødvendige behandling i hjemlandet, er ikke et forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i en reel risiko for forhold, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Justitsministeriet har udsat udrejsefristen i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4. Såfremt ansøgeren

samt et barn ikke opnår opholdstilladelse på andet grundlag og ikke udrejser frivilligt, kan ansøgeren og et barn udsendes tvangsmæssigt til Irak, jf. udlændingelovens § 32 a.” Irak/2012/14

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. I begyndelsen af 2012 udsatte nævnet afgørelsen af sagen med henblik på foranstaltning af en speciallægeundersøgelse af ansøgeren. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være etnisk pashtun fra [...] i Helmand-provinsen i Afghanistan og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han frygter at blive dræbt af sin farbroder og dennes sønner, der er magtfulde og vil overtage ansøgerens jord. De ønsker endvidere, at ansøgeren skal deltage i jihad. Farbroderens sønner har cirka tre år inden ansøgerens indrejse i Danmark den [...] 2010 slået ansøgerens fader ihjel i forbindelse med jordkonflikten. Nævnet finder, at ansøgeren har forklaret divergerende på afgørende punkter. Ifølge den norske asylsag har ansøgeren oplyst, at han er født [...] 1987, at hans fader døde i 2008, og at hans moder og ægtefælle, [...], har adresse i Kunduz, [...], der også var ansøgerens sidste opholdssted i perioden fra den [...] 1987 til slutningen af 2008. Ansøgeren har imidlertid også oplyst, at han udrejste fra Kunduz til Iran *i sommeren* 2008. Ifølge asylregistreringsrapport af [...] 2010 har ansøgeren oplyst, at han er født i 1994. Hans fader blev dræbt for cirka tre år siden. Ansøgeren er ugift og har boet med sin moder i landsbyen [...] i Helmand-provinsen. Udrejsen skete med morbroderens hjælp med bil til Pakistan. Ifølge samtalereferatet med Udlændingestyrelsen den [...] 2011 har ansøgeren oplyst, at hans yngre broder forsvandt for to til to og et halvt år siden. Cirka tre måneder derefter blev ansøgerens fader dræbt af farbroderens sønner. Efter faderens død opholdt ansøgeren sig fire måneder hos sin morbroder inden udrejsen. Han blev ikke kontaktet under opholdet hos morbroderen af farbroderen eller sønnerne, der ikke kendte ansøgerens skjulested. I nævnsrådet den [...] 2012 har ansøgeren forklaret blandt andet, at lillebroderen forsvandt efter faderens død. Lillebroderen var pludselig væk, og ansøgeren mener, at det var farbroderen, der stod bag. Efter tre måneders forløb flyttede ansøgeren til sin morbroder, rettelig var det dagen for begravelsen, der skete samme dag som drabet på faderen, at ansøgeren flyttede til morbroderen. Farbroderens sønner var flere gange ved morbroderens hus, som de gennemsøgte, men uden at finde ansøgeren, som morbroderen havde skjult på kvindeværelset. Foreholdt oplysninger ifølge samtalereferatet har ansøgeren herefter forklaret, at farbroderen og dennes sønner ikke ledte efter ansøgeren hos morbroderen. Idet nævnet bemærker, at der foreligger yderligere uforenelige oplysninger mellem den norske og den danske asylsag og idet ansøgeren såvel til samtalen med Udlændingestyrelsen som i nævnsrådet har forklaret divergerende på væsentlige punkter, finder nævnet samlet, at ansøgerens forklaring om sit

asylmotiv giver anledning til afgørende tvivl. Nævnet udsatte den [...] 2012 sagen med henblik på gennemførelse af en speciallægeundersøgelse. Det fremgår af speciallægeerklæringen af [...] 2012, at ansøgeren er sindssyg (psykotisk). Hvorvidt denne skizofreni-lignende tilstand har baggrund i de psykotraumer, ansøgeren har været udsat for, eller det omhandler skizofreni, kan efter undersøgelsens konklusion ikke afgøres ved en enkelt ambulans undersøgelse, hvorfor det anbefales, at ansøgeren indlægges til nærmere observation og behandling. Det fremgår videre, at ansøgeren har symptomer forenelige med posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD) i form af flashbacks og natlige mareridt. Han lider endvidere af ind- og gennemsovningsbesvær, øget irritabilitet, betydeligt koncentrations- og hukommelsesbesvær, ligesom ansøgeren er tilbøjelig til at fare sammen ved høje lyde og lignende. Nævnet bemærker, at ansøgeren, trods anbefaling af Retspsykiatrisk Klinik, ikke har taget imod tilbud om indlæggelse og efterfølgende behandling for sine sindslidelser. Nævnet finder, at det oplyste om ansøgerens helbredsforhold ikke på en rimelig måde kan begrunde, at nævnet ved vurderingen af ansøgerens forklaring og oplysninger ser bort fra, at ansøgerens forklaring har været skiftende og indeholder indbyrdes uforenelige oplysninger om såvel ansøgerens egne personlige forhold som det hændelsesforløb, der er ansøgerens asylmotiv. Nævnet har herved fundet, at den lægelige vurdering af ansøgerens psykiske helbredsforhold ikke selvstændigt kan føre til, at ansøgerens asylmotiv fremstår sandsynliggjort. Da nævnet efter en samlet vurdering herefter ikke kan lægge ansøgerens asylmotiv til grund, findes ansøgeren herefter ikke ved en tilbagevenden til Afghanistan at være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb eller umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at Flygtningenævnet ikke har kompetence til at give opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Nævnet finder dog anledning til at bemærke, at den afgørelse, som Justitsministeriet traf den [...] 2011, ikke har taget stilling til de nu foreliggende lægelige oplysninger om ansøgerens psykiske helbredstilstand. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/52

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.4 nævnte afgørelser Ivor/2012/1 og Statsløspal/2012/5.

3.1.5 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har

været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 5.8.

3.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl. Herudover skal de pågældende være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling. For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2012 behandlet i alt 33 sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf 20 var afghanske statsborgere. En ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, seks ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens nævnet i 23 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. Herudover har nævnet hjemvist tre sager vedrørende personer, som i mellemtiden var fyldt 18 år, til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK, se nærmere ovenfor i afsnit 3.1.2.

I dette afsnit behandles de særlige forhold som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnit 5.6.

3.1.6.1 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Ved lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), der trådte i kraft den 1. januar 2011, blev reglerne om opholdstilladelse som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed eller manglende netværk ændret, således at opholdstilladelse på baggrund heraf kun kan gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år. Samtidig blev de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, ændret, således at de tilsvarende kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

De ændrede regler gælder for uledsagede mindreårige asylansøgere, der fra og med den 1. januar 2011 er indrejst i Danmark.

For så vidt angår en uledsaget mindreårig asylansøger, som er indrejst før den 1. januar 2011, skal den pågældendes sag fortsat behandles efter de tidligere gældende regler om uledsagede mindreårige, selvom den pågældende fylder 18 år, før der er truffet en endelig afgørelse. I disse sager er det således alderen på tidspunktet for indgivelse af asylansøgningen, der er afgørende.

3.1.6.2 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelser om aldersfastsættelsen med klageadgang til Justitsministeriet.

Flygtningenævnet lægger den fastsatte alder til grund ved sagens behandling, se som eksempel herpå den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Afg/2012/38.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 20. beretning (2011), side 78, nævnte afgørelse Syrien/2011/28.

3.1.6.3 Ledsagevurdering

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Justitsministeriet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010 sammen med sin storebroder, hvis asylsag blev behandlet sammen med ansøgerens. Udlændingestyrelsen traf i 2011 afgørelse om, at ansøgerens storebroder skulle anses for ledsager for ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er tilhænger af Ahl-e-Haqq religionen og etnisk kurder fra Sarepole Zahab, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Iran frygter for sin fremtid, idet han tilhører Ahl-e-Haqq religionen. Han har endvidere henvist til, at han blev chikaneret af sin lærer og skoleinspektør i skolen og herunder mange gange udsat for grovere vold, når han nægtede at bede muslimske bønner og læse fra koranen. Han udrejste af Iran sammen med sin storebroder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet

finder ikke, at den chikane og vold, som ansøgeren har været udsat for i skolen på grund af sit religiøse tilhørsforhold, har en sådan karakter eller et sådant omfang, at det kan begrunde opholdstilladelse for ansøgeren efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren stoppede i skolen omkring to til tre år før ansøgerens udrejse. Hverken de generelle forhold for etniske kurdere eller den omstændighed, at ansøgeren er udrejst illegalt, kan i sig selv medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i en reel risiko for forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den iranske statsborger [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt., idet ansøgeren, der er mindreårig, er ledsaget af sin storebroder, [...], der samtidig hermed er meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han tvangsmæssigt udsendes til Iran, jf. udlændingelovens § 32 a.” Iran/2012/45

3.1.6.4 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingestyrelsen vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering af barnet kan påklages til nævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag. Såfremt der klages over Udlændingestyrelsens modenhedsafgørelse inden nævnets behandling af sagen, skal behandlingen af klagen afvente det mundtlige nævnsmøde.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har anset barnet for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selvom han kun er 15 år gammel. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret sammenhæn-

gende om sit asylmotiv og sin baggrund. Ansøgeren er etnisk hazara fra landsbyen [...] i Herat-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive stillet til ansvar af myndighederne, fordi faderen, der var politibetjent, løslod to talebanere, der var tilbageholdt, for at få frigivet ansøgeren, der var blevet bortført af ukendte personer, formentlig talebanere. Efter tre dage blev ansøgeren sluppet fri. Derefter flygtede familien til Iran. Da begge hans forældre er døde, og da han ikke har kendskab til noget familie, hverken i Afghanistan eller Iran, har han ingen steder at tage hen. Derudover er ansøgeren etnisk hazara. Hazarerne er i mindretal i Afghanistan og bliver altid chikaneret og behandlet dårligt. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har forklaret divergerende om sit asylmotiv, idet han først under den anden samtale med Udlændingestyrelsen har oplyst, at faderen løslod to talebanere for at få løsladt ansøgeren, der var kidnappet. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om sine familieforhold til de danske og norske asylmyndigheder. Dette forhold svækker troværdigheden af ansøgerens forklaringer. Uanset om ansøgerens forklaringer lægges til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han - mindst fire år efter sin udrejse af Afghanistan som 10-11-årig - ved en tilbagevenden skulle være i risiko for asylrelevant forfølgelse fra myndighedernes side på grund af sin afdøde faders forhold. Det forhold, at ansøgeren er 15 år gammel, shia-muslim og etnisk hazara og ikke er bekendt med familiemedlemmer i Afghanistan, er ikke omstændigheder, der kan begrunde asyl. Der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle stå i et asylrelevant modsætningsforhold til Taliban. De generelle forhold i Afghanistan kan ikke føre til en ændret vurdering af ansøgeren sag. Nævnet har herved fundet, at ansøgerens socialt vanskelige situation ved en tilbagevenden ikke asylretligt begrunder opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2012/53

Nævnet **stadfæstede i juni 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Ansøgeren er indrejst som mindreårig. Indrejst i 2009. I 2009 hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, efter at Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration (nu Justitsministeriet) havde stadfæstet en afgørelse, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse som uledsaget mindreårig, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den beskikkede advokat har principalt nedlagt påstand om hjemvisning, subsidiært påstand om at der

meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Hun har til støtte for påstanden om hjemvisning anført, at Flygtningenævnets afgørelse af [...] 2009 har retskraft således, at Flygtningenævnet ikke kan behandle den af Udlændingestyrelsen indbragte afgørelse. Flygtningenævnet bemærker, at Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration ved afgørelse af [...] 2010 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Ministeriet anførte i afgørelsen, at sagen herefter blev sendt til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet vurdering af spørgsmålet om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har herefter gennemført en samtale med ansøgeren den [...] 2011, og styrelsen har den [...] 2011 truffet afgørelse om, at ansøgeren nu anses for at være tilstrækkelig moden til at få sin ansøgning om asyl behandlet i Danmark. Udlændingestyrelsen har samme dag meddelt ansøgeren afslag på asyl. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke har opholdstilladelse i Danmark, og at Udlændingestyrelsen derfor af egen drift vil skulle behandle ansøgerens asylsag forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at nævnet i dag kan behandle såvel afgørelsen om modenhed som afgørelsen om asyl, idet det bemærkes, at ansøgeren ikke har frafaldet sin ansøgning om asyl. Flygtningenævnet har ved asylvurderingen inddraget de lægelige oplysninger om ansøgerens mentale tilstand. I relation til spørgsmålet om modenhed finder nævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren under nævnsmødet i dag har afgivet forklaring med en sådan forståelse for blandt andet sine oplevelser i Bosnien, baggrunden for udrejsen samt rejseruten og rejsemålet, at ansøgeren har udvist tilstrækkelig modenhed til at gennemgå en almindelig asylprocedure. Ansøgeren er etnisk bosnier og muslim af trosretning fra [...] i Srebrenica kommune i Bosnien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bosnien frygter at blive dræbt af serbere, som vil hævne, at ansøgerens fader dræbte serbere under krigen i det tidligere Jugoslavien. Ansøgerens fader, der var soldat i den bosniske hær og politisk aktiv, blev i 1995 dræbt af serberne. Fra ansøgeren var 10-11 år gammel, har han boet alene. Ansøgerens moder giftede sig med en ny mand, som ansøgeren ikke ønskede at bo sammen med. Frem til sin udrejse blev ansøgeren løbende udsat for fysiske og psykiske overgreb af serbiske betjente og af civile, blandt andet i form af trusler, slag og tilbageholdelser. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring vedrørende de problemer, som han har haft i Bosnien med civile og betjente som følge af hans liv i [...] som gadebarn, til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at der er tale om forhold, som ansøgeren kan henvises til at søge myndighedernes, herunder de overordnede myndigheders, beskyttelse imod. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bosnien vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1,

eller vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsens repræsentant under nævnsmødet har tilkendegivet, at Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Såfremt ansøgeren ikke opnår opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Bosnien-Hercegovina, jf. udlændingelovens § 32 a.” Bos/2012/3

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i henhold til lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan henvises til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81f., nævnte afgørelser. Der kan endvidere henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

For uledsagede mindreårige asylansøgere, der er indrejst efter den 1. januar 2011, fremgår det af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.”

3.1.6.5 Sagens behandling

Som anført ovenfor skal uledsagede mindreårige asylansøgere opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få meddelt asyl, se som eksempler fra nævnets praksis den ovenfor under afsnit 3.1.6.3 nævnte afgørelse Iran/2012/45 samt den under afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelse Afg/2012/53.

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltningen få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 3.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Afhøringen i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. En afgørelse fra Udlændingestyrelsen om afslag efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan påklages til Justitsministeriet.

For uledsagede mindreårige asylansøgere indrejst efter lovændringens ikrafttræden den 1. januar 2010 er det en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 3, nr. 2, at ansøgeren endnu ikke er fyldt 18 år, jf. nærmere afsnit 3.1.6.4.

3.1.6.6 Bevisvurdering

I afsnit 3.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet som udgangspunkt stiller mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet finder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at få behandlet sin asylsag. Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra landsbyen [...] i Khogiani-distriktet i Nangarhar-provinsen. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive dræbt af Taliban. Han har i den forbindelse anført, at hans farfar blev dræbt af nogle mænd fra Taliban, der en nat opsøgte ansøgerens familie. Mændene bortførte samtidig ansøgerens fader. Farfaderen, der var formand i ældrerådet, samarbejdede med distriktskontoret i området og på grund af dette, og fordi han tillod sine børnebørn at blive undervist i engelsk, var han kommet i konflikt med Taliban, der havde truet med at dræbe ham. Ansøgeren var ikke hjemme under angrebet, men han har senere erfaret, at Taliban eftersøger ham og har idømt ham dødsstraf. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at familien har frasolgt noget jord, uden at de gav deres naboer forkøbsret, hvorfor familiens naboer er vrede på ansøgeren. Flygtninge-

nævnet bemærker, at ansøgeren er mindreårig, og at der må tages hensyn hertil ved vurderingen af hans forklaring. Nævnet lægger derfor forklaringen til grund, selvom der er visse uoverensstemmelser. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgerens farfader og fader havde en ledende rolle i udførelse af genopretningsprojekter i landsbyen i samarbejde med myndighederne, og at de herved kom i konflikt med Taliban. Det lægges endvidere til grund, at farfaderen blev dræbt og faderen bortført, og nævnet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en sådan risiko, at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærker, at forfølgelsesgrunden ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2012/55

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun fra landsbyen [...], Sorkhrod-distriktet, Nangarhar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af Taliban, der har dræbt hans fader, fordi faderen arbejdede som lastbilchauffør for engelsktalende udlændinge. Efter drabet på faderen blev ansøgeren tilbageholdt af Taliban i tre dage og løsladt mod at finde ud af, hvem der ejede lastbilen. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet ved vurderingen af ansøgerens forklaring tager særligt hensyn til, at ansøgeren er mindreårig. Ansøgeren har imidlertid opnået en alder og modenhed, som gør, at han er i stand til at forklare om de forhold, han har kendskab til. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåber sig. Nævnet lægger vægt på, at forklaringen ikke fremtræder selvoplevet, og at den på forskellige punkter må anses for mindre sandsynlig, således for eksempel at faderen tog ansøgeren med på sin første tur, efter at faderen havde modtaget truslen fra Taliban, og at ansøgeren under tilbageholdelsen ikke blev udspurgt om andet end arbejdsgiverens navn. Nævnet bemærker endvidere, at forklaringen indeholder sammenfald, således fandt turen sted tre dage efter truslen, tilbageholdelsen varede i tre dage, og ansøgeren fik tre dages frist til at fremskaffe oplysningerne. Nævnet bemærker endvidere, at ansøgeren, selv om han ikke har gået i skole, har modtaget engelskundervisning igennem et til to år, uanset at der ikke synes at være nogen særlig grund hertil. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2012/56

3.1.7 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrunnet" (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom Hilal mod UK, afsagt den 6. marts 2001, vedrørende en afvist tanzaniansk asylansøger udtalte Domstolen, at ved vurderingen af, om en ansøger ved en udsendelse til hjemlandet løber en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, vil Domstolen vurdere spørgsmålet i lyset af det samlede materiale forelagt for Domstolen i sagen, eller om nødvendigt vil Domstolen søge sagen oplyst selv. Et overgreb må hertil have en mini-

mumsgrad af alvor for at falde inden for rækkevidden af konventionens artikel 3, hvis vurdering er relativ og afhænger af samtlige omstændigheder i sagen.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsviseret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Nepal. Ansøgeren indrejste i 2008, efter at hun i 2007 af Udlændinge-

styrelsen var blevet meddelt opholdstilladelse med henblik på at studere. I 2010 søgte ansøgeren om asyl. Ligeledes i 2010 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren endeligt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. I 2011 genoptog Udlændingestyrelsen ansøgerens asylsag og meddelte på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Styrelsen fremsendte samtidig sagen til Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk brahmin og hindu af trosretning fra [...] i Nepal. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin familie, idet hun under sit ophold i Danmark har fået et barn med en muslimsk mand udenfor ægteskabet. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at hun under faderens ophold i Danmark fortalte ham om forholdet og graviditeten. Faderen blev meget vred og forsøgte at slå ansøgeren ihjel. Han truede desuden med at slå ansøgeren ihjel, hvis hun vendte tilbage til Nepal. Ansøgeren har videre henvist til, at hendes fader *gennem en længere årrække* gentagne gange har voldtaget hende, og at faderen under opholdet i Danmark forsøgte at voldtage hende. Faderen har flere gange truet med at ville slå hende ihjel, såfremt hun fortæller om hans seksuelle overgreb mod hende. Uanset, at ansøgeren først i forbindelse med genoptagelsesbegæringen har forklaret om det nu påberåbte asylmotiv, herunder navnlig om faderens seksuelle overgreb mod hende i hjemlandet, kan Flygtningenævnet i det væsentlige lægge hendes forklaring til grund. Forklaringen fremstår troværdig og selvoplevelt. Det er ikke ualmindeligt, at ofre for incest har svært ved at oplyse og forklare om overgrebene, hvorfor det sene fremkomsttidspunkt ikke skal lægges ansøgeren til last. Det lægges herefter til grund, at ansøgeren, som er etnisk brahmin, har fået barn uden for ægteskab med en muslim, at hun har været udsat for seksuelle overgreb i flere år fra faderens side, forud for indrejsen i Danmark, at faderen overfaldt og truede hende under faderens besøg i Danmark i slutningen af 2009, at faderen flere gange har truet med at dræbe hende, såfremt hun fortæller om hans overgreb mod hende, at faderen er en indflydelsesrig og velstående forretningsmand i hjemlandet, og at moderen og den øvrige familie ikke vil have noget med ansøgeren at gøre. Under disse særlige omstændigheder, og når der henses til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder blandt andet Human Rights Watch’s Annual Report fra 2010, om de generelt vanskelige forhold for enlige kvinder, findes det efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det er herved indgået i nævnets vurdering, at ansøgeren ikke under de foreliggende omstændigheder vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet meddeler derfor [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Nepal/2012/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Iran/2012/31 og den i afsnit 7.3.2.2 nævnte afgørelse Syrien/2012/16.

3.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 8, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 3.1.6.4 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompeten alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling,

uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 3.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt, at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for næv-

net. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløsp-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2012 har nævnet stadfæstet otte sager omfattende ti personer på formandskompetencen, mens otte sager omfattende 12 personer blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. I fem sager vedrørende otte personer, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde, har Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I to sager meddelte Flygtningenævnet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i en sag vedrørende to personer meddelte Flygtningenævnet opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempler på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Bos/2012/5 og den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Kosovo/2012/1.

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henviser en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempel på sager, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet stadfæstede i september 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2010. Sagen var af Udlændingestyrelsen forsøgt behandlet i åbenbart grundløsp-procedure. Under Flygtningenævnets behandling af sagen fandtes sagen ikke egnet til afgørelse i åbenbart grundløsp-proceduren, hvorfor

sagen blev behandlet på mundtligt nævnsmøde. På nævnsmøde i 2011 besluttede nævnet at udsætte sagen på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren. Det fremgik af konklusionen af personundersøgelsen, at der ved undersøgelsen af ansøgeren var fundet fysiske og psykiske følger, der meget vel kunne være fremkommet efter tortur som i sagen oplyst. Det fremgik af konklusionen af psykiatrisk erklæring, at ansøgeren har symptomer svarende til en lettere posttraumatisk tilstand, en tilstand der ses hos personer, der har været udsat for belastning, herunder tortur. Efter modtagelse af personundersøgelsen og retspsykiatrisk erklæring samt advokatens bemærkninger til sagen besluttede nævnet efter omstændighederne at behandle sagen på et nyt mundtligt nævnsmøde, da et medlem af det konkrete nævn, der oprindeligt traf afgørelse i sagen, ikke længere var medlem af Flygtningenævnet og ikke kunne ad hoc beskikkes, og da retssikkerhedsmæssige hensyn talte imod, at der blev beskikket et andet medlem i den pågældendes sted, jf. udlændingelovens § 53, stk. 12, jf. § 8, stk. 3, 2. pkt., i Flygtningenævnets forretningsorden. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk muganda fra Kampala i Uganda og katolik af trosretning. I perioden fra 1998 til 2000 var ansøgeren medlem af organisationen Banganda Nkoba-zambogo. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter overgreb som følge af sin homoseksualitet. Da ansøgerens familie blev vidende om ansøgerens seksuelle tilhørsforhold, blev han indkaldt til et familieråd, hvorefter han blev ekskluderet af sin klan. Han blev i slutningen af 2008 anholdt af politiet og var i omkring seks måneder fængslet på grund af sin seksuelle orientering. Han blev under fængslingen udsat for tortur. Det lykkedes ham at flygte under et hospitalsophold. Efterfølgende opholdt han sig i en periode på omkring halvandet år hos bekendte, der ikke havde kendskab til hans homoseksualitet, indtil han udrejste i *efteråret* 2010. I denne periode sov han oftest på sin egen bopæl om natten, hvor han håbede, at myndighederne ikke ville indfinde sig, ligesom han meget ofte indfandt sig i sin butik for at få penge. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på flere punkter findes utroværdig. Det findes således utroværdigt, at ansøgeren efter at have været tilbageholdt og tortureret af myndighederne i seks måneder kunne flygte i forbindelse med et hospitalsophold ved blot at gå ud af en åben dør. Det findes endvidere utroværdigt, at ansøgeren efter flugten kunne opholde sig omkring sin bopæl og butik i hen ved halvandet år uden konflikter, hvorved bemærkes, at såvel myndigheder som privatpersoner ifølge ansøgerens egen forklaring efterstræbte ham. Det findes endelig utroværdigt, at ansøgeren på den anførte baggrund kunne udrejse problemfrit ved hjælp af sit eget, ægte nationalitetspas. Flygtningenævnet har i øvrigt lagt vægt på, at ansøgeren først i asylskemaet har omtalt sin homoseksualitet som asylmotiv. Han har således hverken til politiet i Københavns Lufthavn den [...] 2010, i et retsmøde den [...] 2010 eller til asylregistreringsrapporten den [...] 2010 omtalt dette asylmotiv. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for

konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Uganda/2012/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte sag Nepal/2012/1, i hvilken ansøger blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

3.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

3.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan

anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 2.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

3.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse

af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 3.3.3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets fem medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 3.1.6.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal

rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Ved flertalsafgørelser angives stemmefordelingen ikke i beslutningen, idet det alene anføres, at beslutningen er truffet af et flertal af nævnets medlemmer. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den truffede beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

3.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-10. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i statusændringssager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, samt sager, der efter den 1. juli 2002 af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 3.2. Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere i beretningens afsnit 3.13.1.

I sager, der behandles på skriftligt grundlag, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af en oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen, herunder et familieoplysningsskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

3.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller unkladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivel altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til afsnit 3.7.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i særskilte afsnit. Der henvises til henholdsvis afsnit 5.8 og 3.1.6.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke fandt, at ansøgeren med sin forklaring havde sandsynliggjort, at hun risikerede forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller overgreb som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim fra Mashad, Iran. Ansøgeren har i perioden fra *begyndelsen af 2010 til begyndelsen af 2011* været medlem af Forfatterforeningen i Teheran, der talte for frihed og intellektualisme. Hun var ikke aktivt medlem af foreningen, men leverede tegninger til foreningen til brug for dens møder. Hendes tegninger handlede ofte om frihed, kvinder og tortur. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved

en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder. Hun har herom henvist til, at hendes faders kusine i *efteråret* 2010 blev anholdt i forbindelse med sin indrejse i Iran fra Sverige efter at have haft en kunstudstilling i Tyskland og Sverige. Faderens kusine var i besiddelse af fire tegninger, som ansøgeren havde tegnet. Faderens kusine var en slags læremester for ansøgeren og aktiv i Forfatterforeningen. Ugen efter blev ansøgeren afhørt af efterretningstjenesten om sin identitet, familieforhold og tegningerne. To uger herefter blev ansøgeren igen afhørt af efterretningstjenesten vedrørende faderens kusines familieforhold, sin tilknytning til Forfatterforeningen og sin tidligere anholdelse i 2009. Herefter blev hun løsladt betingelsesløst. I *begyndelsen af* 2011 ransagede de iranske myndigheder Forfatterforeningens lokaler i Teheran og beslaglagde alt materiale, herunder ansøgerens tegninger. I *begyndelsen af* 2011 ransagede efterretningstjenesten ansøgerens bopæl og beslaglagde i den forbindelse hendes computer, bøger og digte samt hendes tegninger og notater. Ansøgerens fader blev endvidere anholdt, idet ansøgeren ikke var hjemme, og faderen har efterfølgende været afhørt flere gange af efterretningstjenesten vedrørende hendes opholdssted. Endvidere har ansøgeren henvist til, at hun har været tilbageholdt i en uge i *sommeren* 2009 i forbindelse med en demonstration, som hun ikke deltog i, men hvor hun blot ventede på sin fader. Hun blev anholdt sammen med 15 andre og underskrev i den forbindelse en erklæring om ikke at deltage i fremtidige politiske aktiviteter. Endelig har hun henvist til, at hun i *efteråret* 2010 fik en bødestraf samt en dom på 80 piskeslag for at have drukket spiritus i forbindelse med en familiefest i *sommeren* 2009. Vedrørende dommen for deltagelse i en fest: Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om dette asylmotiv til grund. Nævnet har lagt vægt på, at dommen ikke fremtræder som en autentisk endelig dom. Det fremgår således ikke af dommen, hvornår overtrædelsen skulle være fundet sted, eller at der er tale om en ankedom. Dommen harmonerer heller ikke med ansøgerens forklaring, idet det fremgår af dommen, at ansøgeren skulle være idømt henholdsvis 80 og 30 piskeslag, hvorimod ansøgeren til Udlændingestyrelsen oplyste, at hun var idømt 80 piskeslag og en bøde på 3 mio. tomaner. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret divergerende om sagens behandling i det iranske retssystem, herunder om tidspunktet for domsafsigelsen og om dommen blev afsagt personligt, og ansøgeren har ikke tidligere forklaret, at hun ikke tidligere har modtaget en kopi af dommen, men først for nyligt har modtaget kopi af dommen fra sin advokat. Yderligere har nævnet lagt vægt på, at dommen er fremlagt umiddelbart for nævnsmødet, og at ansøgeren har modsat sig ægthedsvurdering. Endelig har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring kunne få udrejsetilladelse, og at hun vendte tilbage til Iran uanset dommen i 1. instans. Vedrørende ansøgerens malerier/tegninger: Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at ansøgeren ikke har været tilbage i Iran efter sin deltagelse i maleriudstillingerne i Tyskland og Sverige. Uanset at ansøgeren således har været opfordret hertil, har hun ikke fremlagt dokumentation for tilbagereisen i form af pas eller kopi heraf, selvom hun angiveligt rejste på sit ægte pas. Nævnet finder ikke, at fremlæggelse af to hånd-

skrevne receptkopier umiddelbart før nævnsmødet er fyldestgørende, og tillægger ikke disse nogen vægt. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende vedrørende dette asylmotiv, idet hun ifølge referatet af forklaringen til Udlændingestyrelsen ikke kunne huske, om der var noget belastende på hendes computer, hvorimod hun under nævnsmødet forklarede, at computeren bl.a. indeholdt slettet e-mailkorrespondance mellem hende og *faderens kusine* og politiske og islamkritiske bøger. Forklaringen om, at ansøgeren efter en tilbageholdelse i 2009 skal have skrevet under på, at hun i fremtiden ville afholde sig fra politiske aktiviteter, kan ikke tillægges selvstændig betydning, når asylmotivet vedrørende malerier/tegninger ikke har kunnet lægges til grund. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, og Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2012/29

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun fra landsbyen [...] i Helmand provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Efter at familien i omkring 18 år havde boet i Pakistan vendte de omkring 2007 tilbage til *landsbyen*. Inden opholdet i Pakistan havde faderen arbejdet for russerne. Ansøgeren har om sit asylmotiv forklaret, at hans fader en dag kom til landsbyen i en stor hvid jeep, hvilket overbeviste folk om, at han arbejdede for amerikanerne. Omkring fem dage senere blev en nærliggende landsby ved navn [...] udsat for et bombardement, hvor både civile og talibanere blev dræbt. To nætter efter bombardementet opsøgte nogle talibanere ansøgerens families hus. Talibanerne ransagede huset og spurgte efter ansøgerens fader, der ikke var hjemme. Talibanerne gav ansøgeren bind for øjnene og tog ham med. De sagde, at de havde taget ham til fange, fordi hans fader var skyld i bombardementet af [...]. Under tilbageholdelsen blev han flere gange udsat for vold. En dag så ansøgeren sin farbroder, [...], tale med Talibanerne. Ansøgeren forsøgte at råbe om hjælp, men farbroderen gik uden at tale med ansøgeren. I stedet kom farbroderens søn, [...], der slog ansøgeren. *Ansøgerens fætter* sagde, at farbroderen var leder af Taliban i området, samt at de ville slå både ansøgeren og faderen ihjel. Ansøgeren accepterede Talibanernes forlangende om, at han skulle placere en bombe i faderens jeep. Det lykkedes ansøgeren at flygte efter cirka 20-25 dage, selvom hans ben var brækket. Efter flugten kom farbroderen til bopælen, hvor han spurgte efter ansøgeren og slog hans moder. Ansøgeren forlod herefter Afghanistan. Senere fortalte hans svoger ham telefonisk, at Taliban havde dræbt ansøgerens fader. Svogeren havde endvidere modtaget et trusselsbrev fra Taliban, der mistænkte

svogeren for at have hjulpet ansøgeren og hans fader. Det fremgik af brevet, at Taliban leder efter ansøgeren. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Hverken forklaringen om faderens virke, tilfangetagelsen af ansøgeren, tilbageholdelsen eller ansøgerens flugt har fremstået selvoplevet og troværdigt i Flygtningesnævnet. Der er herved henset til, at ansøgeren ofte ikke på en overbevisende måde har kunnet svare på uddybende spørgsmål, men flere gange har gentaget sin enkle forklaring, hvori der vedrørende flere emner er bemærkelsesværdig få detaljer. Flygtningesnævnet har ved troværdighedsvurderingen tillagt det en vis vægt, at ansøgeren til de norske asylmyndigheder har afgivet en forklaring, der på flere punkter afviger fra den forklaring, han har afgivet i Danmark. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/57

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Bangladesh/2012/1 og den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Iran/2012/21.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kunduz og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban, fordi han er flygtet fra deres opholdssted for at undgå at deltage i hellig krig. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at det efter en samlet vurdering af sagens oplysninger må antages, at der er en række misforståelser omkring datoer i de to samtaler hos Udlændingestyrelsen og ligeledes til dels i de to oversættelser af asylskemaet. Flygtningenævnet bemærker imidlertid, at det fremgår af de to nævnte oversættelser af asylskemaet, at ansøgeren i skemaet har forklaret, at han tog med Taliban til deres lejr, hvor han var i ni dage. Han fik forevist et rum med afskårne legemsdele. Efter de ni dage kunne han uden videre forlade stedet, da der ikke var bevogtning. Han tog herefter hjem og hans moder sagde til ham, at han skulle i skole. En dag så han en person fra samme område, som havde de samme problemer med Taliban. En nat blev han vækket af sin fader, som sagde, at han skulle flygte akut, og herefter flygtede han fra bopælen og ankom til sin søster. Efter 15 dage udrejste han med hjælp fra sin svoger. Denne forklaring stemmer ikke overens med den

forklaring, han senest har afgivet til sin advokat og ligeledes under nævnsbehandlingen. Efter disse to forklarings indhold flygtede han fra den pågældende Talibanlejr om natten, og efter at være løbet tilbage til sin bopæl, råbte han til sin fader, og ganske kort tid efter hørte han lyden af motorcykler, hvorefter to talebanere hoppede over muren og overfaldt hans fader, mens ansøgeren selv gemte sig bag en tønde. Det lykkedes ham at flygte ved at kravle over muren. Ansøgeren hørte skud og har under nævnsbehandlingen i dag oplyst, at det muligvis var hans fader, der blev skudt. Uanset, om der som nævnt er meningsforstyrende fejl i datoer med videre, navnlig i de to samtaler, finder Flygtningenævnet ikke, at de store forskelle, der er i ansøgerens beskrivelse af sin flugt fra Talibanlejren, kan skyldes disse oversættelsesfejl. Endvidere bemærker Flygtningenævnet, at det ikke forekommer troværdigt, at ansøgeren har kunnet løbe fra talibanlejren og hen til forældrenes bopæl i løbet af den pågældende nat, og at han kort tid efter at være ankommet hørte larm fra en motorcykel. Flygtningenævnet finder endvidere, at det ikke forekommer troværdigt, at ansøgeren ikke i de 15 dage, hvor han opholdt sig hos søsteren i Kabul, har forsøgt at finde ud af, om der er sket noget med hans fader. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemområdet vil være i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra Talibans side. Endvidere finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren er i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/59

Nævnet **stadfæstede i august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka samt et barn. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og kristen af trosretning fra [...] i Sri Lanka. Ansøgeren har i perioden fra 2006-2008 været medlem af LTTE, hvor han i en mindre del af perioden deltog i træningen. Ansøgerens opgave var at hjælpe sårede og døde til hospitalet samt holde vagt. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af EPDP (Eelam People’s Democratic Party) eller militæret som følge af sin tidligere tilknytning til LTTE. På grund af kampe i lokalområdet i foråret 2009 flygtede ansøgeren sammen med sin ægtefælle. De endte i militærets flygtningelejr [...]. Under opholdet i lejren blev han tre gange opsøgt af folk fra EPDP. De første to gange blev han udspurgt om sin forbindelse til LTTE. Anden gang blev han med bind for øjnene ført til et kontor, hvor han blev hængt op i benene og slået. På grund af slagene mistede han hørelsen på det venstre øre. Han blev løsladt senere samme dag. Tredje gang fik han besked på at møde hos EPDP. Han vidste ikke, hvor han skulle møde, og han mødte ikke op. I stedet rejste ægteparret med deres datter til Colombo. Efter omkring halvanden måneds ophold i denne by udrejste de af Sri Lanka under anvendelse af ægte pas, som de havde anskaffet sig i Colombo. Under opholdet i Danmark har ægtefællen forladt ansøgeren og deres datter. Vedrørende en vurdering af ansøgerens forklaring, her-

under om henvendelserne fra EPDP, har Flygtningenævnet navnlig lagt vægt på, at ansøgeren på flere punkter har afgivet en usikker og divergerende forklaring. Der kan herved blandt andet henses til, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har forklaret, at opholdet i flygtningelejren varede seks måneder, mens han til Flygtningenævnet har forklaret, at opholdet varede 10 måneder. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren tillige forklaret usikkert om, hvornår de tre henvendelser fra EPDP fandt sted. Flygtningenævnet finder det påfaldende, at ansøgeren ifølge sin forklaring i Flygtningenævnet slet ikke kunne huske noget herom, herunder om henvendelserne fandt sted i begyndelsen eller slutningen af opholdet i flygtningelejren. Ansøgeren har endvidere afgivet divergerende forklaringer om, hvor EPDP første gang afhørte ham. Ifølge forklaringen til Udlændingestyrelsen blev ansøgeren taget med til et kontor i en stor bygning. I Flygtningenævnet forklarede ansøgeren først, at det hele foregik i et telt, hvor ægteparret opholdt sig. Senere under forklaringen i Flygtningenævnet forklarede ansøgeren, at han blev afhørt i et militærtelt. Flygtningenævnet finder også, at ansøgerens forklaring om den tredje henvendelse er fremstået usikker og utroværdig, og det findes usandsynligt, at EPDP skulle have beordret ham til at give møde med henblik på yderligere afhøring uden at oplyse ansøgeren om, hvor og hvornår afhøringen skulle finde sted. Endvidere har ansøgeren til Udlændingestyrelsen forklaret, at ægteparret flygtede fra flygtningelejren efter planlægning, og at de kom ud af flygtningelejren ved at kravle under et pigtrådshegn om natten. I Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at flygtningelejren på daværende tidspunkt var åben, og at man uden videre kunne forlade flygtningelejren. Ansøgeren kan meget vel – som han har anført – have hukommelsesproblemer, og herunder have vanskeligheder ved at tidsfæste de enkelte begivenheder. Uanset denne omstændighed finder nævnet, at antallet af uoverensstemmelser, og det indtryk Flygtningenævnet har fået i forbindelse med ansøgerens afgivelse af forklaring til Flygtningenævnet, indebærer, at nævnet må forkaste ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Herefter, og da det forhold, at ansøgeren etnisk og religiøst tilhører et mindretal samt muligvis har haft forbindelse til LTTE, uden at militæret er bekendt hermed, ikke kan føre til et andet resultat, er det efter nævnets opfattelse ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sri/2012/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Afg/2012/52 og den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Syrien/2012/34.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om tolkeproblemer kunne forklare divergenser, udbygninger m.v., kan henvises til den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Syrien/2012/40.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet fandt, at ansøgeren havde givet en tilfredsstillende forklaring på divergerende, udbyggede eller nye oplysninger eller upræcise forklaringer, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er shia-muslim af trosretning og etnisk bayat, tilhørende bayat-klanen fra [...] i Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter overgreb fra Taliban. *I sommeren 2010* blev ansøgerens fader bortført af Taliban. Taliban ville kun løslade faderen, hvis ansøgeren meldte sig hos Taliban. Ansøgeren har modtaget fire trusselsbreve. Ansøgeren har i fire-fem måneder forud for sin faders bortførelse arbejdet for det afghanske politi, og Taliban truede ansøgeren til at ophøre arbejdet. Ansøgerens familie har haft en jordkonflikt i 24 år, og fætrene samarbejder med Taliban. Nævnet finder, at ansøgeren i nævnsrådet har redegjort for sine forhold på en måde, der har fremstået selvoplevet. Ansøgeren har svaret umiddelbart på de stillede spørgsmål, og nævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin ansættelse ved politiet, herunder som belyst ved den omhandlede fraværserklæring (bilag 12), i alt væsentligt må lægges til grund. Nævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren fra *foråret 2010* til *sommeren 2010* var ansat i politiet i [...], hvor ansøgeren fungerede som chauffør for lederen af politistation nr. 2 i byen. Ansøgerens ansættelse i politiet støttes endvidere af fremlagte fotos. Ansøgeren har såvel til asylansøgningsskemaet som i samtalen med Udlændingestyrelsen forklaret om de fire trusselsbreve rettet mod ansøgeren og om familiens flytning til [...]. Ansøgerens forklaring om, at hans fader blev udsat for vold og taget med af Taliban i stedet for ansøgeren, som Taliban eftersøgte ved ransagningen i hjemmet, har været konsistent. Det samme gælder ansøgerens oplysninger om ansøgerens moders og morbroders henvendelser til politiet vedrørende faderens forsvinden. Ansøgerens oplysninger svarer til det oplyste i fraværserklæringen, hvis dateringer *i sommeren 2010* må anses for at have en rimelig sammenhæng med tidspunktet for morbroderens modtagelse af erklæringen. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har givet en rimelig forklaring på, at han først i samtalen med Udlændingestyrelsen omtalte jordkonflikten og fætrene samarbejde med Taliban, idet ansøgeren har henvist til, at hans egen konflikt med Taliban for ham var det afgørende, og at jordkonflikten havde eksisteret hele hans liv. Samlet lægger nævnet derfor til grund, at ansøgeren på den måde, som han har forklaret om, har været udsat for konkret og vedholdende efterstræbelse fra Taliban i anledning af sin ansættelse i politiet som chauffør for lederen af politistation nummer 2 i [...], og at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb eller umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har derfor krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse.” Afg/2012/40

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2012/48 og den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Nepal/2012/1.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at væsentlige dele af en forklaring kunne lægges til grund, selvom andre dele af forklaringen ikke kunne lægges til grund, kan henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Afg/2012/41 samt den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Syrien/2012/12.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet tillagde ansøgerens personlige forhold betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2010. Ansøgeren var diagnosticeret med en svær psykisk lidelse. Nævnet havde flere gange tidligere valgt at udsætte behandlingen af sagen, da ansøgeren var for syg til at møde frem for nævnet. Den første udsættelse fandt sted i 2011. Under nævnsmødet kunne ansøgeren alene bekræfte sin etnicitet, hvorefter hun brød sammen og fremtrådte for stærkt psykisk påvirket til at kunne besvare yderligere spørgsmål. Nævnet besluttede herefter i samråd med den beskikkede advokat at afstå fra dette. Efter begæring fra både den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen besluttede nævnet at fremme sagen på det foreliggende grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra området omkring Mosul. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes fader har lovet hende bort til en ældre mand, og at hun er blevet udsat for overgreb fra sin fader og broder, da hun nægtede at gifte sig med denne mand. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun har haft et seksuelt forhold til en mand ved navn [...], hvorfor hun frygter at blive dræbt af sin fader og sin broder, hvis de finder ud af dette. Flygtningenævnet bemærker, at en egentlig troværdighedsbedømmelse må foretages i lyset af, at der ikke er afgivet forklaring for nævnet og i lyset af, at det må antages, at ansøgerens psykisk belastede tilstand har været til stede under hele asylsagens behandling. Nævnet har herefter ikke haft mulighed for at foretage en sædvanlig troværdighedsvurdering. Nævnet lægger på baggrund af de hidtil afgivne forklaringer til grund, at ansøgeren har haft et belastet forhold til sin fader i anledning af dennes planer om at lade hende indgå et tvangsægteskab. Nævnet finder ikke, at ansøgerens forklaring om, at hun havde et seksuelt forhold til en person ved navn [...], som hun kun havde et perifert kendskab til, kan lægges til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst at være en traditionelt opdraget muslimsk kvinde, som ikke har fået lov til at færdes alene, og at hun i øvrigt ikke har kunnet oplyse yderligere om [...]. Flygtningenævnet forkaster derfor denne del af ansøgerens forklaring som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren alene med henvis-

ning til sit modsætningsforhold til sin fader og dennes mulige ønske om at tvangsgifte ansøgeren har sandsynliggjort, at dette forhold i sig selv har en sådan asylrelevant intensitet, at det kan antages, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i en reel konkret risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter og da ansøgeren ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Justitsministeriet har udsat udrejsefristen i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4. Såfremt den irakiske statsborger [...] ikke opnår opholdstilladelse på andet grundlag og ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Irak, jf. udlændingelovens § 32a.” Irak/2012/5

Nævnet **stadfæstede i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra [...], Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. I *foråret 2004* indrejste ansøgeren første gang i Danmark og søgte asyl med henvisning til, at han frygtede de tjetjenske myndigheder, idet han i 2000/2001 havde hjulpet tjetjenske oprørere med mad og våben. I *foråret 2006* stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Ansøgeren har forklaret, at han i *foråret 2010* illegalt vendte tilbage til Tjetjenien. Han udrejste på ny omkring et halvt år senere. Få dage efter indrejsen blev han anholdt udenfor en kammerats bopæl og efterfølgende tilbageholdt i knap to døgn. Under tilbageholdelsen blev han slået med våben ved øjet. Han har stadig ar efter slaget. Myndighederne spurgte kort ind til hans gamle aktiviteter i forbindelse med borgerkrigen og pålagde ansøgeren at samarbejde ved at give myndighederne oplysninger om personer, der nu støtter de tjetjenske oprørere. Ansøgeren skulle ikke selv henvende sig med oplysninger. I stedet ville myndighederne hente ham på hans bopæl. Ansøgeren gemte sig herefter i omkring et halvt år hos bekendte i nærliggende landsbyer, 2 til 6 km fra ansøgerens landsby. Mens ansøgeren opholdt sig i nabolandsbyerne, rettede myndighederne ofte henvendelse på ansøgerens bopæl, hvor de spurgte efter ansøgeren og afleverede skriftlige indkaldelser om, at ansøgeren skulle give møde. Ansøgerens moder fortalte myndighederne i hvilken landsby, ansøgeren opholdt sig, men myndighederne fandt ham aldrig. Dem, han boede hos, har ikke fortalt, at de har set myndighedspersoner lede efter ansøgeren. Efter at ansøgeren er kommet til Danmark, har han opretholdt en jævnlig telefonisk kontakt med familien i Tjetjenien. Ansøgeren har på den måde fået at vide, at myndighederne fortsætter med ofte at komme til bopælen, samt at myndighederne har afleveret en række skriftlige indkaldelser vedrørende ansøgeren. De to seneste indkaldelser vedrørende møder i *efteråret 2012* har han netop modtaget fra familien. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han i 2011 har været relativt intensivt eftersøgt af myndig-

hederne, til grund. Flertallet lægger herved vægt på, at ansøgerens forklaring om det halve år, hvor han skulle have gemt sig relativt tæt på bopælen, har været præget af stor usikkerhed samt manglende oplysninger om detaljer, herunder hvor og hos hvem ansøgeren har opholdt sig. Flertallet har ved troværdighedsvurderingen taget hensyn til, at ansøgeren har hukommelsesproblemer efter et færdselsuheld, og der er derfor ikke lagt afgørende vægt på nuanceforskelle vedrørende datoforskelle med videre. Flertallet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet er i konkret risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rus/2012/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2012/48, den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse Statsløspal/2012/5, den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Afg/2012/60 samt den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Afg/2012/19.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse:

Nævnet meddelte i **marts 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tyrker fra Isfahan, Iran. Ansøgeren har sympatiseret med Den Grønne Bevægelse siden det iranske præsidentvalg blev afholdt den 12. juni 2009. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han i dagene efter præsidentvalget den 12. juni 2009 deltog i demonstrationer mod valget af Ahmadinejad til præsident. *I efteråret 2009* blev han anholdt og sigtet for at medvirke til uro og sælge euforiserende stoffer. *Omkring 14 dage efter sin anholdelse i 2009* blev han fremstillet for revolutionsdomstolen, hvor han blev idømt 2 år og 9 måneders fængsel. Denne straf blev senere gjort betinget med vilkår om 70 piskeslag, en bøde på 700.000 tomaner og en måneds ubetinget fængsel. Ansøgeren blev løsladt *en måned efter sin anholdelse*. Ved løsladelsen blev han orienteret om, at hvis han var aktiv igen, ville han blive idømt 2 år og 9 måneders fængsel. Ved en tilbagevenden til Iran frygter ansøgeren at blive udsat for tortur og henrettet af de iranske myndigheder, idet han er flygtet fra Iran efter at være idømt en betinget fængselsstraf, og fordi han under sit ophold i Danmark har deltaget i flere demonstrationer mod det iranske styre foran den iranske ambassade, som ifølge ansøgeren er blevet filmet af ambassadens kameraer. Flygtningenævnet finder efter det foreliggende ikke at kunne afvise, at den idømte straf har baggrund i, at ansøgeren har deltaget i demonstrationer rettet mod det iranske styre. Flygtningenævnet må endvidere lægge til grund, at ansøgeren et antal gange har deltaget i demonstrationer foran den iranske ambassade i Danmark, og at han i den forbindelse har båret et demonstrationsskilt. Flygtningenævnet kan nære tvivl om, hvorvidt ansøgeren har profileret sig på en sådan måde, at han af denne grund vil være

i de iranske myndigheders søgelys ved en tilbagevenden. Da ansøgeren som anført oven for tidligere er blevet domfældt for politiske aktiviteter, og da det henstår som usikkert, i hvilket omfang ansøgerens aktiviteter i Danmark er kommet til de iranske myndigheders kundskab, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren i tilstrækkeligt omfang har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylrelevante overgreb, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2012/31

Nævnet meddelte i **maj 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Syrien og 3 børn. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "*Ansøgerne* er etniske kurdere og sunni-muslimer fra Halab, Syrien. *Den mandlige ansøger* har siden 2009 sympatiseret med Azadi-partiet. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tilbageholdt og slået ihjel af de syriske myndigheder, idet myndighederne mistænker *den mandlige ansøger* for at udøve politiske aktiviteter. I 2007 deltog *den mandlige ansøger* i en demonstration i anledning af Newroz. *Umiddelbart efter* blev han anholdt og tilbageholdt af de syriske myndigheder, idet han havde deltaget i demonstrationen, ligesom myndighederne mistænkte ham for at have tilknytning til et ulovligt parti. Under tilbageholdelsen blev *den mandlige ansøger* udsat for tortur, herunder dulap. *I efteråret 2008* blev han løsladt. *Den mandlige ansøger* har siden 2009 sympatiseret med Azadi-partiet. Fra *sommeren 2010 til begyndelsen af 2011* uddelte han politisk materiale for partiet omkring fem til syv gange. *I begyndelsen af 2011* henvendte sikkerhedstjenesten sig på ægtefællernes bopæl. Da den mandlige ansøger ikke var hjemme, oplyste sikkerhedstjenesten, at han skulle henvende sig til myndighederne. *Senere i begyndelsen af 2011* opsøgte myndighederne ægtefællernes bopæl på ny, mens ansøgeren befandt sig i Damaskus. Myndighederne ransagede bopælen og beslaglagde ansøgerens militærbog samt politisk materiale fra Azadi-partiet. Herefter levede *den mandlige ansøger* i skjul. Ægtefællerne udrejste af Syrien *senere i begyndelsen af 2011*. Det fremgår af de lægelige oplysninger vedrørende den mandlige ansøger, at hans hukommelse vurderes som nedsat. Uanset om den mandlige ansøger på nogle punkter har forklaret divergerende, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af oplysningerne i sagen ikke tilstrækkeligt grundlag for at forkaste den mandlige ansøgers forklaring om, at han har uddelt politisk materiale for Azadi-partiet og som følge heraf er kommet i myndighedernes søgelys. Herefter, og da det ikke kan afvises, at den mandlige ansøger var tilbageholdt i 2007 og herunder udsat for fysiske overgreb som mistænkt for ulovlig politisk virksomhed, finder Flygtningenævnet, at det er tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i risiko for myndighedsfølgelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder ikke, at den kvindelige ansøger har et selvstændigt asylgrundlag. Flygtningenævnet meddeler imid-

lertid, i konsekvens af den mandlige ansøgers opholdstilladelse, den kvindelige ansøgers opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor de syriske statsborgere [...] og [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2012/33

3.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel:

Nævnet traf i **marts 2012** afgørelse om fastholdelse af en tidligere nævnsafgørelse fra 2011 om inddragelse af opholdstilladelse i en sag vedrørende et ægtepar fra Rusland og parrets tre børn. Klagerne og deres børn indrejste i Danmark i 2009. Senere i 2009 meddelte Udlændingestyrelsen klagerne og deres børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2011 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af klagernes opholdstilladelse på grund af svig, og senere i 2011 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Klagerne gav ikke møde i nævnet. I 2011 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen, idet klagernes fravær fra nævnsmødet ikke kunne antages at skyldes klagernes forhold. I sin afgørelse fra juni 2011 udtalte **Flygtningenævnet**: ”Indledningsvis bemærkes, at nævnet den [...] 2011 besluttede, at klagernes udeblivelse ikke kan betragtes som lovligt forfald, hvorfor Flygtningenævnet har besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1. I *foråret* 2010 modtog Udlændingestyrelsen fra Rigspolitiet oplysning om, at klagernes originale russiske nationalitetspas og andre af deres personlige, originale papirer var blevet fundet nedgravet i nærheden af *en dansk by*. Det ene af de fremsendte russiske nationalitetspas er udstedt til *den mandlige klager*, og det andet russiske nationalitetspas er udstedt til *den kvindelige klager*. Begge pas indeholder to fotos samt pasholderens underskrift, og den kvindelige klagers pas indeholder tillige navnene på klagernes tre børn samt børnenes fødselsdatoer og køn. Under hensyn til indholdet og den umiddelbare fremtræden af de originale russiske nationalitetspas, der har været forevist under Flygtningenævnets behandling af sagen, herunder fotos, navne, underskrifter og fødselsdatoer i passene, tiltræder Flygtningenævnet – uanset klagernes bestridelse af, at passene vedrører dem – at

de ved Udlændingestyrelsens afgørelser af [...] 2009 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelte opholdstilladelser er opnået ved svig. Det tiltrædes således, at de i udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, nævnte betingelser for at inddrage en opholdstilladelse er opfyldt. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse til grund, at klagerne ikke var meddelt opholdstilladelse, såfremt Udlændingestyrelsen havde vidst, at klagerne havde fået udstedt russiske nationalitetspas og var udrejst legalt af Den russiske Føderation. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på nærmere undersøgelser af ægtheden af de fundne pas samt omstændighederne omkring fundet af passene. Under hensyn til klagernes relativt korte ophold i Danmark og til det i øvrigt oplyste om klagernes situation kan de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke anses for at være til hinder for at inddrage opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7 [nu stk. 6]. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrrelsens afgørelser af [...] 2011.” I sin afgørelse af marts 2012 udtalte **Flygtningenævnet**: ”Flygtningenævnet finder ikke, at der i nævnsrådet er fremkommet nye oplysninger af betydning for sagen i forhold til nævnets afgørelse af [...] 2011. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på at indhente yderligere oplysninger om fundet af passene, herunder afgivelse af forklaring for nævnet af den kvinde, der har fundet passene, idet dette ikke kan antages at give anledning til en ændret vurdering af klagernes forhold. Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at ændre Flygtningenævnets afgørelse af [...] 2011. Flygtningenævnets afgørelse af [...] 2011 om inddragelse af klagernes opholdstilladelse opretholdes derfor.” Rus/2012/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Iran/2012/15 samt til de i formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 3.4.2, side 174ff., nævnte afgørelser.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempel den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Syrien/2012/30 samt den i formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 3.7.2, side 201f. nævnte afgørelse Kosovo/2010/1.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 3.3.4, side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

3.4.3 Generelle baggrundsplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 3.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US Department of State, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgiverens autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på

oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

3.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende

forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

3.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er meget få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale syv dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

3.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

3.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det ge-

nerelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat syv dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som eksempel kan nævnes, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg på et møde i oktober 2012 på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende Eritrea besluttede at iværksætte en høring af IGC-landene (InterGovernmental Consultations on Migration, Asylum and Refugees) med henblik på at indhente information om andre landes praksis for behandlingen af statsborgere fra Eritrea særligt i relation til ud- og indrejseforhold og værnepligtsforhold.

På baggrund af IGC-landenes høringssvar besluttede koordinationsudvalget på et møde i april 2013 at anmode sekretariatet om at iværksætte en screening af verserende og allerede afgjorte sager i nævnet vedrørende statsborgere fra Eritrea, herunder de sager vedrørende statsborgere fra Eritrea, der p.t. verserer mod Danmark ved Menneskerettighedskomiteen og Torturkomiteen, med henblik på mulig genoptagelse.

Tilsvarende fandt koordinationsudvalget på et møde i januar 2013 på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Syrien i relation til desertering og værnepligtsunddragelse, at der var behov for at indhente yderligere oplysninger herom, og udvalget besluttede derfor at iværksætte en høring af Udenrigsministeriet.

På baggrund af Udenrigsministeriets høringssvar besluttede koordinationsudvalget på mødet i april 2013 at anmode sekretariatet om at iværksætte en screening af allerede afgjorte sager med henblik på at fremfinde de sager, hvor værnepligt eller desertering har været en del af asylmotivet, og hvor spørgsmålet om genoptagelse af egen drift er aktuelt.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

3.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, sender Flygtningenævnet i vid udstrækning dokumenterne m.v. til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde”.

I januar 2011 blev der nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe under Udenrigsministeriet med deltagelse af blandt andet Flygtningenævnets Sekretariat med henblik på en opdatering af de hidtil gældende retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. De opdaterede retningslinjer blev drøftet og tiltrådt på møder i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg i februar 2012 og trådte i kraft i maj 2012. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningenævnet som led i bevisvurderingen tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministeriet til ægtheds-

vurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdighed i øvrigt.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har anmodet Udenrigsministeriet om at foretage en ægthedsvurdering af en fremlagt avis, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun. Indrejst i 2006 som studerende. Udvist i 2009 med indrejseforbud i to år for ulovligt ophold. Den beskikkede advokat fremlagde under nævnsmødet i 2011 en avis med omtale af ansøgeren. Nævnet besluttede på den baggrund at udsætte sagen med henblik på at få foretaget en ægthedsvurdering gennem Udenrigsministeriet. Sagen blev herefter afgjort ved skriftlig votering mellem nævnets medlemmer. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bali fra Limbe i Cameroun. Ansøgeren har været medlem af Southern Cameroon National Council (S.C.N.C.) siden 2002, hvor ansøgeren har fungeret som [...]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Cameroun frygter at blive anholdt og henrettet af de camerounske myndigheder som følge af sit engagement i S.C.N.C. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han *i foråret 2003* blev anholdt i forbindelse med sin deltagelse i S.C.N.C.-formandens begravelse. Ansøgeren blev tilbageholdt i nogle timer og afhørt af politiet, hvorefter han blev løsladt betingelsesløst. *I efteråret 2005* blev ansøgeren anholdt i forbindelse med en demonstration, hvor ansøgeren uddelte brochurer, og han blev tilbageholdt i to dage og afhørt. I forbindelse med løsladelsen skulle ansøgeren underskrive en erklæring om, at han ikke fremover ville deltage i S.C.N.C.-aktiviteter. *I foråret 2006* deltog ansøgeren i et S.C.N.C.-møde, der blev stormet af politiet, men ansøgeren formåede at flygte forinden. Ansøgeren forlod Cameroun i *efteråret 2006*. Endvidere har ansøgeren påberåbt sig, at han er eksponeret som S.C.N.C.-medlem i en avisartikel, der er bragt i et camerounsk ugemagasin ved navn [...], nummer [...], for ugen [...] 2011 til [...] 2011. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af Udenrigsministeriets hørings svar vedrørende den fremlagte avisartikel i ugemagasinet [...], at folk – især unge mennesker – får indsat en bestilt artikel i visse små lokale aviser for at tjene et formål. Artiklen beskriver dels – noget påfaldende – nogle begivenheder, der har fundet sted langt tilbage i tid, dels en begivenhed i 2009, hvor ansøgeren skulle have ledet en strejke i Cameroun. Sidstnævnte oplysning stemmer ikke med, at ansøgeren efter sin egen forklaring under nævnsmødet ikke har været i Cameroun efter sin indrejse i Danmark i *efteråret 2006*. Flygtningenævnet kan under disse omstændigheder ikke lægge oplysningerne i artiklen til grund for sagen, og finder, at artiklen er konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har forklaret divergerende om tilstedeværelsen af en arrestordre, herunder om ansøgerens onkel har eller ikke har set den pågældende arrestordre. Endelig lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren

ikke straks søgte asyl ved indrejsen i efteråret 2006, men først i forbindelse med et grundlovsforhør i 2011. Uanset om dele af ansøgerens forklaringer måtte kunne lægges til grund for sagen, herunder at ansøgeren har sympatiseret med S.C.N.C., finder Flygtningenævnet det under de ovennævnte omstændigheder ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende efterfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Cameroun/2012/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.9.2.5 nævnte afgørelse Uganda/2012/3 og den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Syrien/2012/35.

Se som eksempel på sager, hvor et dokument har været forelagt for UNHCR:

Nævnet **stadfæstede i december 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2011. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen efter samtykke fra ansøger havde forelagt de af ansøgeren fremlagte id-dokumenter i form af et UNHCR-id-kort og et dokument vedrørende ”Registration of Refugees from Myanmar from Bangladesh” for UNHCR. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerens advokat har under sagens behandling i nævnet begæret sagen udsat på fornyet forelæggelse for UNHCR. Ansøgerens advokat har anført, at hun ikke finder, at UNHCR har besvaret de stillede spørgsmål, men alene har koncentreret sig om at besvare de stillede spørgsmål ud fra MRC-nummeret. Hun har endvidere anført, at selvom de fremlagte id-dokumenter skulle være falske, burde UNHCR have søgt på ansøgerens navn og ikke blot have koncentreret sig om MRC-nummeret. Advokaten har endvidere anført, at dette så meget mere gør sig gældende, da dokumenterne ikke fremtræder klare. Ved brev af [...] 2012 har Udlændingestyrelsen anmodet UNHCR, Dhaka om at besvare følgende spørgsmål: Is UNHCR able to identify the applicant as a registered Burmese refugee? In which period did the family reside in UNHCR camps in Bangladesh? What happened to the family after 1998? Ved e-post af [...] 2012 har Udlændingestyrelsen modtaget UNHCR’s hørings svar. Det første spørgsmål er besvaret på følgende måde ”No. A Hindu family is registrered under the MRC number noted in the ID supplied by the applicant. The applicants name is not included in this family”. Det fremgår endvidere af svaret, at UNHCR er i besiddelse af optegnelser vedrørende hindu-familien frem til 2005. UNHCR har oplyst, at både id-kortet (refugee card) og registreringsattesten er falsk. Flygtningenævnet finder, at UNHCR har besvaret de spørgsmål, som er stillet af Udlændingestyrelsen. Besvarelsen er sket på grundlag af det materiale, som UNHCR har fået forelagt, og som er tilvejebragt af ansøgeren. Flygtningenævnet finder derfor ikke anledning til at udsætte sagen af de af advokaten anførte grunde. Ansøgeren har oplyst at være etnisk rohingya og muslim fra *en landsby*

i Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma frygter at blive slået ihjel af myndighederne, fordi han er etnisk rohingya. Han har til støtte herfor anført, at familien flygtede til Bangladesh, da ansøgeren var et til to år på grund af konflikter som følge af deres etnicitet. Ansøgeren tog i 1992 sammen med sin familie ophold i flygtningelejren Kutupalong i Bangladesh. I 1998 opstod der masseslagsmål i flygtningelejren, og ansøgeren blev i den forbindelse skilt fra sin familie. Ansøgeren fik efterfølgende arbejde i Ukhia Bazar hos en mand, der udsatte ansøgeren for overgreb. Ansøgeren flyttede derfor til Chittagong, hvor han opholdt sig og arbejdede for to forskellige personer frem til 2008, hvor han tog tilbage til flygtningelejren for at eftersøge sin familie, men uden held. Han fik i flygtningelejren udleveret to id-dokumenter vedrørende sin familie og ham. Han tog herefter tilbage til Chittagong, hvor han fortsatte sit arbejde for sin tidligere arbejdsgiver frem til udrejsen, som arbejdsgiveren hjalp ham med. Ansøgeren har anført, at han heller ikke kan vende tilbage til Bangladesh, idet han ikke er statsborger i landet. Ansøgeren har i forbindelse med sin ansøgning om asyl fremvist et id-kort og en registreringsattest for flygtninge fra Burma. Han har oplyst, at id-kortet er udleveret i 2008 af UNHCR i Kutupalong-lejren, da han var 18 år. Han har oplyst, at registreringsattesten vedrører hans familie, og at han fik den udleveret ved henvendelse til UNHCR i lejren, da han vendte tilbage i 2008. Ansøgeren har forklaret, at hans søster er født i 1996, hvilket også fremgår af registreringsattesten. Det fremgår imidlertid af attesten, at den er udstedt i 1992, og at familien på daværende tidspunkt bestod af fire personer inklusiv søsteren, født i 1996. De omhandlede dokumenter har været forelagt for UNHCR, der har besvaret spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren er burmesisk flygtning benægtende. Herudover har UNHCR anført, at det er en hindu-familie, som er registreret under MRC-nummeret i den registreringsattest, som ansøgeren har fremlagt. UNHCR har endvidere blandt andet anført, at både id-kortet og registreringsattesten er falske. Sprogtesten har ikke kunnet underbygge, at ansøgeren er etnisk rohingya fra Burma. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er etnisk rohingya fra Burma. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren asylretligt skal vurderes i forhold til Bangladesh. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har oplyst at have konflikter i hjemlandet, der kan begrunde, at han er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bangladesh/2012/11

3.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiet, Nationalt Kriminalteknisk Center (NKC), om at fore-

tage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har indhentet en vurdering fra Kriminalteknisk Center, kan henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Bangladesh/2012/1.

3.4.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempler fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogundersøgelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at han er eritreisk statsborger, født i [...] i Etiopien, etnisk tigre og kristen ortodoks af trosretning. I 1998 blev ansøgeren og hans forældre deporteret til Eritrea. Ansøgeren opholdt sig i Eritrea frem til 2004, hvor han udrejste til Sudan. *I begyndelsen af 2011* udrejste ansøgeren fra Sudan til Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse partier, foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at hans fader *i begyndelsen af 2001* blev anholdt af de eritreiske myndigheder, idet han formentlig blev mistænkt for at have samarbejdet med Etiopien under grænsekrigen, at ansøgerens faders lig to måneder senere blev afleveret på ansøgerens bopæl, og at myndigheder sagde, at faderen var død af sygdom, men nægtede at svare på yderligere spørgsmål. Ansøgeren blev selv anholdt af de eritreiske myndigheder *i foråret 2001*. Han fik ikke nogen begrundelse for sin anholdelse. Han var tilbageholdt i to og et halvt år. Ansøgeren antager, at hans anholdelse er begrundet i hans faders forhold. *I efteråret 2001* forsøgte ansøgeren forgæves at flygte fra fængslet. Ansøgeren blev skudt i sit venstre ben under flugten. Efter flugtforsøget blev ansøgeren afhørt herom, herunder udsat for tortur. Ansøgeren underskrev endvidere en erklæring, hvori det stod, at ansøgeren ikke ville forsøge at flygte

igen. I *efteråret 2003* lykkedes det ansøgeren at flygte, da han deltog i et arbejde uden for fængslet. Ved en eventuel tilbagevenden til Eritrea frygter ansøgeren, at han vil blive udsat for tortur og dræbt af de eritreiske myndigheder, idet han er flygtet fra fængslingen. Nævnet bemærker, at Udlændingestyrelsens afslag *fra sommeren 2011* helt overvejende er begrundet i den udarbejdede sprogtest. Selvom sproganalysen også efter nævnets opfattelse må tillægges vægt, bemærker nævnet, at Udlændingestyrelsen ikke i begrundelsen ses i øvrigt at have taget nærmere stilling til ansøgerens forklaring. Nævnet har ikke fundet, at den sproglige vurdering af ansøgeren er uforenelig med de oplysninger, som ansøgeren har givet om sin opvækst. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger vægt på ansøgerens forklaring. Asylansøgningsskemaet, der er udfyldt på engelsk, indeholder en nærmere redegørelse for ansøgerens beskrivelse af hændelsesforløbet, herunder med angivelse af lokaliteter og tidspunkter, og flertallet finder, at ansøgerens forklaring i hele forløbet, herunder i samtalen med Udlændingestyrelsen og i nævnsmødet, har været konsistent og med detaljer. Ansøgeren har korriigerende i samtalereferatet med Udlændingestyrelsen oplyst, at han talte både tigrinja og amhari med sine forældre. Begge ansøgerens forældre stammede fra *en by* i Eritrea. Ansøgeren blev i 1984 født i [...] i Etiopien og havde sin skolegang i denne by, fra han var cirka tre til fire år gammel, til han var 14 år i 1998. Ansøgeren er derfor overvejende amharitalende. I 1998 blev først ansøgerens fader og derefter ansøgeren og hans moder deporteret til Eritrea af de etiopiske myndigheder, hvorefter de tog ophold i *den by, som forældrene stammede fra*. Der var ingen problemer med registreringen i Eritrea. I *begyndelsen af 2001*, da grænsestridighederne var stilnet af, blev ansøgerens fader fængslet af de eritreiske myndigheder, og hans lig blev afleveret på familiens bopæl i *foråret 2001* med oplysning om, at han var død af sygdom. Ansøgeren blev fængslet fra *foråret 2001* i lighed med en række andre unge og blev derefter tilbageholdt i en lejr, hvor ansøgeren og de øvrige tilbageholdte skulle arbejde. Ansøgeren blev skudt i benet under et flugtforsøg i 2001 og blev efter pågribelsen i cirka en måned udsat for tortur i form af slag med gummiknipler og elektriske kabler. Ansøgeren fortsatte sit arbejde i lejren, men under arbejdet uden for lejren i *efteråret 2003* lykkedes det ham at flygte først til *den by, forældrene stammede fra* og derefter med onklens ledsagelse til Sudan, hvor ansøgeren har opholdt sig fra 2004 til udrejsen i *vinteren 2011*, dels i Kassala og dels i Khartoum, hvor han arbejdede med forfaldende arbejde. Flertallet bemærker herved, at ansøgerens begrænsede kendskab til *den by, forældrene stammede fra*, ses i sammenhæng med ansøgerens forklaring om, at han efter ophold i denne by fra *foråret 2001* blev holdt fanget i fængslet [...], der ligger nogle timers kørsel fra *byen*. Når flertallet sammenholder ansøgerens oplysninger med baggrundoplysningerne om stridighederne mellem Eritrea og Etiopien i perioden 1998-2000 og det foreliggende journalnotat *fra sommeren 2011*, hvorefter ansøgeren ved venstre ankel har ar efter skudhul, ligesom der på hans krop ses ar adskillige steder angiveligt efter tortur med slag og stød og binding, finder flertallet samlet, at ansøgerens forklaring i alt væsentligt må lægges

til grund, og at ansøgerens hjemland må anses for at være Eritrea. Flertallet finder her- efter, at ansøgeren ved en tilbagevenden dertil, herunder henset til den underskrevne erklæring efter det første flugtforsøg, risikerer at blive udsat for tilbageholdelse og overgreb af en karakter, som må anses omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der meddeles derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Eritrea/2012/1

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim, angiveligt fra Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at hendes familie eller svigerfamilie vil slå hende ihjel. Ansøgeren blev *i slutningen af 2010* gift mod sin families vilje og udrejste samme dag til Tyrkiet. Parret tog ophold hos et ægyptisk par i Istanbul. I *sommeren 2011* rejste hendes ægtefælle tilbage til Syrien for at opnå forsoning med ansøgerens fader, da ansøgeren var blevet gravid, hvorfor de gerne ville tilbage. Da hendes ægtefælle ikke var vendt tilbage efter tre ugers forløb, ringede ansøgeren til sin svigermoder, der oplyste, at ægtefællen var fundet i en flod, efter at være blevet dræbt af ansøgerens familie. Svigermoderen oplyste, at svigerfamilien ville dræbe ansøgeren, hvis hun vendte tilbage. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre sin identitet og det asylgrundlag, som han eller hun påberåber sig. Flygtningenævnet finder hverken, at ansøgeren har sandsynliggjort sin identitet eller sit asylgrundlag. For så vidt angår ansøgerens identitet bemærkes, at det af sammenfatningen af sproganalyse af [...] 2011 fremgår, at analysen tydeligt taler for, at resultaterne er afvigende fra det af ansøgeren opgivne sprogsamfund og at resultaterne er afvigende fra den af ansøgeren opgivne nationalitet og region. Af en i forbindelse med analysen foretaget kundskabskontrol fremgår endvidere, at ansøgeren vedrørende valuta i Syrien hverken har kunnet oplyse korrekt om sedler eller mønter, ligesom ansøgeren fejlagtigt har angivet, at der ikke findes tog i Syrien, og at busser har grå farve. Vedrørende ansøgerens identitet bemærkes i øvrigt, at det forekommer utroværdigt, at ansøgeren på samme tid skulle have mistet sit pas, billeder af sin ægtefælle samt telefonnummeret til værtsfamilien i Tyrkiet, som var eneste mulighed for at få fat i hendes vielsesattest, hvorefter hun er ude af stand til at dokumentere sin identitet. For så vidt angår asylgrundlaget bemærkes navnlig, at Flygtningenævnet finder det utroværdigt, at ansøgerens moder, der ligesom ansøgeren var udsat for vold fra faderens side, tillod ansøgeren at have et forhold til sin kommende ægtefælle på trods af, at faderen to gange havde afvist dennes ægteskabstilbud. Flygtningenævnet finder i øvrigt,

at ansøgerens forklaring om begivenhedsforløbet på flere punkter er udetailjeret, navnlig vedrørende omstændighederne omkring mandens død, som ansøgeren ikke har søgt nærmere oplyst. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den angiveligt syriske statsborger [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a.” Syrien/2012/36

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være etnisk rohingya og muslim fra [...] i Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgerens fader var menigt medlem af Rohingya Solidarity Organisation (RSO), hvor han deltog i møder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at Nasaka-tropper to til tre gange har opsøgt hans hjem, idet de ledte efter hans fader, som de vidste var involveret i RSO. Nasaka-tropper stormede desuden i november 1992 et politisk møde i RSO, som ansøgeren deltog i sammen med blandt andet sin fader, broder og onkel. De tog ansøgerens fader og broder med sig. Onklen hentede ansøgeren og bragte ham til sin bopæl i nabolandsbyen. Dagen efter tog ansøgeren tilbage til sin landsby, hvor han så, at alle husene var blevet smadret eller brændt af Nasaka-tropperne. Ansøgerens moder og søster var ikke hjemme, og han har ikke set dem siden. Onklen sagde, at det var for farligt for ansøgeren at blive i landsbyen, og samme aften udrejste ansøgeren sammen med onklens familie til Bangladesh. Ansøgeren opholdt sig i Bangladesh fra *efteråret* 1992 til begyndelsen af 1993, hvor han rejste til Indien og opholdt sig frem til *slutningen af* 2010. I Indien arbejdede ansøgeren for en mand, som fik uoverensstemmelser med sin forretningspartner, der efterfølgende truede ansøgeren på livet, idet han ønskede at få oplyst, hvor ansøgerens arbejdsgiver opholdt sig. Ansøgeren udrejste derfor efterfølgende af Indien. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren er etnisk rohingya fra Burma. Ansøgeren har som dokumentation for sin identitet fremlagt et fødselsregistreringsbevis, der efter sit indhold skulle være udstedt 3 dage efter ansøgerens fødsel, samt et grønt angiveligt NRC-bevis, der efter sit indhold skulle være udstedt den [...] 1992. Det fremgår imidlertid af Udlændingestyrelsens notat af 5. juli 2011 om fødselsregistreringer for rohingyaer, at det tager uger måske måneder at få udstedt fødselsregistreringsbevis, samt at der ikke er udstedt grønne NRC-beviser efter 1989 bortset fra enkelte i 2008. Dokumenterne kan derfor ikke tillægges værdi ved afklaringen af ansøgerens identitet. Den manglende ægthed under-

støttes også af ansøgerens forklaring om, at også ansøgerens søster havde et grønt bevis, idet hendes bevis i givet fald skulle have været lyserødt. Hertil kommer, at det af en sprogtest fremgår, at ansøgerens sprogbrug ikke stemmer overens med rohingya, som tales i Burma. Henset til, at ansøgeren har forklaret, at han var 12 år ved udrejsen, findes selv et efterfølgende langvarigt ophold i Bangladesh og/eller Indien ikke at kunne medføre, at sprogtestens konklusion ikke skal tillægges betydning i den samlede vurdering. Det findes dernæst ikke sandsynliggjort, at ansøgeren har haft asylrelevante problemer i andre lande, herunder Bangladesh og Indien. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren selv har oplyst ikke at have haft problemer i Bangladesh, og at hans forklaring om sine problemer i Indien fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden, også set ud fra ansøgerens manglende troværdighed i sin forklaring om sin etnicitet og nationalitet. De oplyste problemer er også af privatretlig karakter, og ansøgeren må i givet fald søge myndighedernes beskyttelse. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bangladesh/2012/17

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser Bangladesh/2012/1 og Bangladesh/2012/5 samt de i afsnit 3.7 nævnte afgørelser Ukendtnationalitet/2012/1 og Ukendtnationalitet/2012/2 samt Som/2012/5.

3.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsrådet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat et resumé af ansøgerens forklaringer under sagens behandling, hvori indgår en ordret gengivelse af Udlændingestyrelsens referat af samtalen med ansøgeren. Dette resumé indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsrådet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således en vurdering af, om nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender.

3.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitel 2 og 3 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 12, stk. 1, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I disse tilfælde vil betingelserne i offentlighedslovens § 4, stk. 3, hvorefter en begæring om aktindsigt skal angive de dokumenter eller den sag, som den pågældende ønsker at blive gjort bekendt med, ofte ikke være opfyldt. Nævnet vil i forbindelse med denne type anmodninger vurdere, om der kunne være grundlag for at imødekomme en anmodning ud fra princippet om meroffentlighed, jf. offentlighedslovens § 4, stk. 1, 2. pkt. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter

.....

må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

Det bemærkes, at offentlighedsloven og forvaltningsloven er ændret ved henholdsvis lov nr. 606 af 12. juni 2013 og lov nr. 638 af 12. juni 2013, som begge træder i kraft den 1. januar 2014.

3.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, om første asylland, henvises til afsnit 5.4.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har anført, at han er etnisk araber fra Ajdabiya i Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansø-

geren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive slået ihjel af Muammar Al-Gaddafis støtter, idet han fra omkring 2004 til 2005 uddelte løbesedler imod Muammar Al-Gaddafi. Videre frygter ansøgeren på grund af lovløsheden i Libyen at blive tvunget til at bære våben. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at ansøgeren er registreret i Frankrig og Tyskland under forskellige navne og nationaliteter, heraf ikke som libyer, i forbindelse med tyverisager. Han er endvidere registreret i Spanien under et andet navn. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren, der ikke har nogen identitetsdokumenter, alene gennem sin forklaring til de danske myndigheder har sandsynliggjort sin identitet og nationalitet. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren stammer fra Libyen, således som han har forklaret til de danske myndigheder. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren kun har kunnet give meget begrænsede, generelle oplysninger om den by, han påberåber sig at have boet i, og at hans viden om generelle forhold i Libyen ligeledes er begrænset. Det bemærkes endvidere, at ansøgeren ifølge sprogtesten taler med en dialekt, der er tydeligt forenelig med dialekter, der tales i Marokko, og at hans sprogbrug afviger tydeligt fra libysk varietet af vestarabisk. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 – heller ikke i forhold til Marokko, hvis det viser sig, at ansøgeren stammer derfra. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. [...] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Flygtningenævnet finder således, at der foreligger et påtrængende tilfælde som følge af det af ansøgeren begåede strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Såfremt [...] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, og således også Marokko, hvis det viser sig, at ansøgeren stammer derfra, jf. udlændingelovens § 32 a.” Ukendtnationalitet/2012/1

Nævnet **stadfæstede i juni 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig angiveligt ukrainsk statsborger. Indrejst i 2010. Udvist med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 b (ulovligt ophold) og § 32, stk. 4, 2. pkt. Det fremgår af sagen, at ansøgeren udeblev fra nævnsmødet, uden at der var oplyst grunde, som kunne medføre, at der var tale om lovligt forfald, hvorfor sagen blev behandlet efter reglerne i Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk russer og ortodoks kristen af trosretning fra Berdyansk i Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter overgreb fra såvel befolkningen som myndig-

hederne i Ukraine som følge af, at han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at han i *efteråret* 2000 blev udsat for omfattende vold, herunder af seksuel karakter, af sine kolleger, da disse afslørede ansøgerens homoseksualitet. Ansøgeren måtte i den forbindelse hospitalsindlægges og opereres. I 2008 blev ansøgeren og hans ven passet op på stranden af nogle politibetjente, der kørte dem til et øde sted, hvor ansøgeren og hans ven blev udsat for vold. Herefter besluttede ansøgeren sig for at spare sammen til at udrejse, hvilket han gjorde *ultimo* 2010. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det ansøgeren at sandsynliggøre sin identitet og sit asylmotiv. Det tiltrædes, at ansøgeren ikke har medvirket til at fastslå sin identitet, og at den sprogest, der er foretaget af ansøgeren, taler imod, at han er fra Ukraine. Hertil kommer, at ansøgeren har afgivet divergerende forklaringer om omfanget og karakteren af overgrebene fra det ukrainske politi. På denne baggrund tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse. Den angiveligt ukrainske statsborger [...] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Flygtningenævnet finder således, at der foreligger et påtrængende tilfælde som følge af, at ansøgeren den [...] 2011 er udvist af Danmark med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a.” Ukendtnationalitet/2012/2

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Aserbajdsjan og et barn. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk armenier og kristen fra Baku, Aserbajdsjan. Den kvindelige ansøger er etnisk armenier/azari og kristen fra Baku, Aserbajdsjan. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan frygter at blive slået ihjel af azarier, idet de er etniske armeniere. *I begyndelsen af 1990* blev ansøgernes hjem, i forbindelse med urolighederne mellem azarier og armeniere, brændt ned. Ved samme lejlighed blev ansøgernes tre børn slået ihjel. Ved en tilbagevenden til Rusland frygter ansøgerne, at deres søn vil blive slået ihjel, idet den kvindelige ansøger er halvt armenier og halvt azari. Ansøgerne har levet illegalt i Rusland siden 1990. Den mandlige ansøger er i perioden fra 1992 til 1996, hvor ansøgerne boede i Rostov, blevet bedt om at fremvise id-dokumenter, hvilket ikke var muligt, idet de ikke havde fået tilbageleveret deres dokumenter. Ligeledes er den mandlige ansøger blevet bedt om at fremvise dokumentation, da ansøgerne boede i Volgograd i perioden 1998-1999. Den mandlige ansøger betalte bestikelse hver gang, hvorefter han fik lov til at gå. *I slutningen af 2009* foretog politiet en ransagning af ansøgernes bopæl i Volgograd, hvorefter den mandlige ansøger blev ta-

get med på politistationen og tilbageholdt til næste dag, hvor han blev løsladt mod betaling af 30.000 rubler. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerne er født og opvokset i Aserbajdsjan og udrejste af landet i 1990 på grund af den daværende usikre generelle situation. De har herefter opholdt sig i mere end 20 år i Rusland. Nævnet finder herefter, at ansøgerne skal vurderes asylretligt både i forhold til Aserbajdsjan og Rusland. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaringer om baggrunden for udrejsen af Aserbajdsjan i 1990 til grund. Flygtningenævnet bemærker, at begivenhederne, der gav anledning til udrejsen, ligger over 20 år tilbage i tiden. Det lægges til grund, at ansøgerne på nuværende tidspunkt ikke har konkrete problemer i relation til myndighederne eller grupperinger i Aserbajdsjan. Der er i baggrundsoplysningerne ikke grundlag for at antage, at ansøgernes etnicitet i sig selv indebærer risiko for myndighedsforfølgelse. De generelt vanskelige forhold for etniske armeniere kan ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgerne vil have vanskeligheder ved at anskaffe sig pas eller rejsedokumenter til Aserbajdsjan, kan ikke føre til andet resultat. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at de levevilkår og den chikane, ansøgerne har forklaret om, at de har været udsat for i Rusland, samlet set er af en sådan karakter og intensitet, at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan eller Rusland vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Aser/2012/4

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.4.4.4 nævnte afgørelser Syrien/2012/36 og Bangladesh/2012/17.

Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens fastlæggelse af en ansøgers identitet og nationalitet foretages med henblik på at skabe det rette grundlag for udlændingemyndighedernes behandling af asylansøgningen og for håndteringen af den eventuelle senere udsendelse af den pågældende udlænding. Justitsministeriet har på denne baggrund udtalt, at fastlæggelse af en asylansøgers identitet og nationalitet er en del af Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens faktiske forvaltningsmyndighed, hvilket betyder, at fastlæggelsen ikke kan påklages til Justitsministeriet. En asylansøgers indvendinger mod den nationalitet, som Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen har fastlagt, må således i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, anses som en del af klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet.

Se til eksempel de i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser Bangladesh/2012/1 og Bangladesh/2012/5, hvor nævnet har forkastet ansøgers oplysninger om statsborgerskabsforhold som utroværdige og har lagt til grund, at ansøger var statsborger i et andet land.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 3.1.2.1 og afsnit 3.1.3.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land, se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra det nordlige Somalia. Indrejst i 2001. I 2003 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2012 genoptog og hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Senere i 2012 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet skal indledningsvis bemærke, at ansøgeren er indrejst og har søgt asyl i Danmark den [...] 2001, og at sagen således skal afgøres efter reglerne i udlændingeloven, således som den var affattet på tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningen, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Ansøgeren har oplyst at tilhøre Marehan-klanen og er sunni-muslim af trosretning. Hun har oplyst, at hun er fra [...]landsbyen i Gedo-regionen i det sydlige Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ved brev af 29. juli 2011 besluttede Flygtningenævnet at udsætte udrejsefristen indtil videre på baggrund af en dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011 ("Case of Sufi and Elmi v. the United Kingdom"). Ved brev af 19. januar 2012 besluttede Flygtningenævnet at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen, idet Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 14. december 2011 besluttede at hjemvise alle nævnets sager til Udlændingestyrelsen vedrørende somaliske statsborgere fra det sydlige og det centrale Somalia, herunder verserende sager, der var stillet i bero, samt allerede afgjorte sager, hvor ansøgere var i udsendelsesposition, og hvor udrejsefristen var udsat, på baggrund af dommen "Case of Sufi and Elmi v. the United Kingdom". Ansøgeren har ikke oplyst om andre asylmotiver i forhold til sagens oprindelige be-

handling i Flygtningenævnet den [...] 2003. Ansøgeren henviste herved til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter de generelle forhold i det sydlige Somalia som følge af borgerkrigen og har videre henvist til, at hun er blevet voldtaget af ukendte tyve på sin bopæl, samt at hendes to onkler og faderen er blevet slået ihjel. For så vidt angår det af ansøgeren påberåbte asylmotiv, er det Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren ikke er fremkommet med oplysninger, der giver grundlag for en ændret vurdering i forhold til den, der er lagt til grund af Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet i 2002 og 2003 vedrørende ansøgerens ansøgning om asyl. Flygtningenævnet kan således ikke lægge ansøgerens forklaring om de påståede hændelser til grund. Der er herved tillige lagt vægt på, at ansøgeren under nævnsbehandlingen *dags dato* på ny har forklaret udbyggende om drabet på sin fader og hans stilling i landsbyen. Det forhold, at hun nu for første gang forklarer om sit kendskab til konflikter inden for Marehan-klanen, kan ikke tillægges afgørende betydning i forhold til vurderingen af, om hun kommer fra Gedo-regionen som påstået af hende. Der findes fortsat ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle stamme fra andre steder end det nordlige Somalia, således som sprogtesten peger på. Nævnet bemærker hertil, at ansøgerens oplysninger om, at hendes forældre skulle have mødt hinanden i 1960 ikke stemmer overens med hendes oplysninger ved indrejsen til Danmark om forældrenes alder. De generelle oplysninger om Gedo-regionen, som ansøgeren i dag er kommet med, kan ikke føre til en ændret vurdering, ligesom nævnet heller ikke tillægger udtalelsen fra *en person, som ansøgeren har oplyst at kende fra sin landsby i Gedo-regionen* vægt. Det bemærkes hertil, at *den pågældende* ikke er ekspert i sprog, og at hans udsagn om, at hun sprogmæssigt vurderes til at stamme fra centrale regioner i Somalia ikke svækker konklusionen i den oprindelige sprogtest, hvorefter intet tyder på, at hun kommer fra den sydlige region. Nævnet har heller ikke tillagt de to erklæringer, der er udarbejdet af to af hendes bekendte i Danmark i *foråret* og *efteråret* 2012, afgørende betydning. Flygtningenævnet har ved sin afgørelse taget højde for, at ansøgeren er analfabet, men finder efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv, og at hun i overensstemmelse med Flygtningenævnets afgørelse fra 2003 fortsat kan henvises til at tage ophold i det nordlige Somalia. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun risikerer forfølgelse eller overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2 ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den somaliske statsborger [...] samt ansøgerens barn [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til det nordlige Somalia, jf. udlændingelovens § 32 a.” Som/2012/5

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land,

som udgør et selvstyreende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), afsnit 5.4.1.1, side 201ff.

Rigspolitiet har efterfølgende i december 2012 meddelt nævnet, at det på baggrund af en oplysning fra Den irakiske Ambassade om, at ambassaden alene udsteder rejsedokumenter til irakiske statsborgere, som er i besiddelse af irakiske ID-dokumenter, og som frivilligt ønsker at vende tilbage til Irak, må anses for udsigtsløst at gennemføre udsendelser – såvel frivillige som tvangsmæssige – af iranske kurdere til Irak (KRI). Flygtningenævnet har på den baggrund genoptaget behandlingen af sagerne med henblik på at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, se nærmere nedenfor afsnit 5.4.3.

Det er Rigspolitiet, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejselegitimation til hjemlandet, er alene en teknisk udsendelseshindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7.

3.7.1. Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som senest er ændret ved lov nr. 430 af 1. maj 2013 om ændring af udlændingeloven, kildeskatteloven og integrationsloven (Adgang for asylansøgere til at arbejde og bo uden for asylcentre m.v. samt overdragelse af en del af politiets sagsbehandling i den indledende fase af asylprocessen til Udlændingestyrelsen). Lovændringen trådte i kraft den 2. maj 2013. Forud for lovændringens ikrafttræden fastsattes fristen i henhold til § 33, stk. 2, som udgangspunkt til 7 dage, jf. lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.), som trådte i kraft den 1. april 2011. For afgørelser truffet efter den 2. maj 2013 fastsættes udrejsefristen som

udgangspunkt til 15 dage. Bortset fra udrejsefristens længde indebærer lovændringen ingen ændringer med hensyn til nævnets fastsættelse af udrejsefrist. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen fortsat altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Der kan som eksempel på sager, hvor udrejsefristen er fastsat til straks, henvises til de ovenfor under afsnit 3.7 nævnte afgørelser Ukendtnationalitet/2012/1 og Ukendtnationalitet/2012/2.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2, som blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i 2011-loven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

- hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,
- hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
- hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
- hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
- hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
- hvis tredjelandstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrunder nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en

ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

Hvis Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Som anført ovenfor er udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist med lov nr. 430 af 1. maj 2013 ændret til 15 dage. Lovændringen indebærer ingen ændringer med hensyn til nævnets fastsættelse af udrejsefrist i øvrigt.

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Justitsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c, der ligeledes blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen eller Justitsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

Se som eksempler herpå nævnets udrejsebeslutninger i den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Irak/2012/14 og den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Irak/2012/5, hvor Justitsministeriet havde tillagt en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Se som eksempel på fastsættelse af udrejsefrist for børn:

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran og et barn. Indrejst i 2011. Ansøgerens ægtefælle var i 1996 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Ægtefællerne blev viet religiøst i 2007 og officielt i 2011. Ansøgeren fødte efter indrejsen i Danmark et barn. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni muslim fra Iran. Ansøgeren har været medlem af Kurdiske Demokratiske Parti (KDP). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive forfulgt af de iranske myndigheder på grund af sin faders og sin herboende ægtefælles politiske aktiviteter. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hun er født og opvokset i Iran. Fra ansøgeren var ca. 11 år, har ansøgeren boet skiftevis i Iran og Irak. For ca. 2 år siden blev ansøgeren medlem af KDP. Ansøgerens fader har været politisk aktiv for KDP. Det samme har ansøgerens herboende ægtefælle. Både faderen og ægtefællen har været frihedsberøvet på grund af deres politiske aktiviteter. For ca. 8 år siden uddelte ansøgeren løbesedler for partiet i Iran. I 2007 rejste ansøgeren og hendes ægtefælle til Tyrkiet for at blive gift, men de

blev anholdt af de tyrkiske myndigheder og mistænkt for at være medlemmer af PKK. Efter ca. to år blev de frifundet og løsladt, og ansøgeren blev sendt til Iran, mens ægtefællen blev sendt til Danmark. De iranske myndigheder tog ansøgerens pas i forbindelse med indrejsen. Ansøgerens fader døde i en bilulykke i [...] 2012 i Iran. Det er oplyst, at ansøgeren og ægtefællen blev viet religiøst den [...] 2007 i Irak, og det fremgår af vielsesattest, at de blev officielt gift den [...] 2011 i Irak. Det fremgår endvidere af en retsafgørelse afsagt den [...] 2009 af en kriminalret i Istanbul, at ansøgeren og ægtefællen blev frifundet for en tiltale for bl.a. forsøg på at transportere og eksportere narkotika, og at de blev løsladt. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv er fremtrådt meget vag og usikker, herunder med hensyn til arten og omfanget af faderens og ægtefællens politiske aktiviteter samt tidspunkt for fængslinger og flytninger, og at forklaringen som følge heraf ikke er fremtrådt selvoplevet. Endvidere har ansøgeren på flere punkter forklaret udbyggende i forhold til de oplysninger, hun har givet til udlændingemyndighederne forud for mødet i nævnet, herunder for så vidt angår ansøgerens forklaring om, at myndighederne har opsøgt en onkel og spurgt efter ansøgeren, at faderen er blevet idømt en dødsdom, at iranske myndigheder har foretaget ransagninger hos og mishandlet ansøgerens onkel, samt med hensyn til omfanget af ægtefællens aktuelle politiske aktiviteter. Efter det oplyste lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv i Iran, bortset fra det af hende oplyste om, at hun for ca. 8 år siden har uddelt løbesedler. Efter det oplyste har ansøgeren ikke personligt oplevet problemer med de iranske myndigheder, hverken på grund af ansøgerens eller andres politiske aktiviteter. Ansøgeren har i flere tilfælde og gennem længere perioder opholdt sig i Iran, også efter at forældrene efter det oplyste tog ophold i Irak, uden at ansøgeren i den forbindelse har oplevet problemer med de iranske myndigheder. Efter de foreliggende oplysninger er der ikke noget grundlag for at antage, at ansøgeren vil få problemer med de iranske myndigheder som følge af hendes nu afdøde faders politiske aktiviteter eller som følge af politiske aktiviteter fra hendes ægtefælle, der har haft opholdstilladelse i Danmark siden 1996. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren er fremkommet med oplysninger, hvorefter der er grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den iranske statsborger [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Iran, jf. udlændingelovens § 32 a. Afgørelsen omfatter tillige ansøgerens barn, idet det bemærkes, at der ikke er søgt om eller meddelt opholdstilladelse til barnet på andet grundlag.” Iran/2012/47

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 5.6 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse

tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lobbemærkninger til § 33, stk. 2.

3.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

På baggrund af oplysninger om forholdene i Syrien besluttede Flygtningenævnet i april 2011 at stille de tvangsmæssige udsendelser til Syrien i bero. Flygtningenævnet har siden løbende vurderet udviklingen i konflikten og dennes betydning for nævnets praksis i sager vedrørende asylansøgere fra Syrien. Der henvises herved nærmere til kapitel 7.

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjem-

land, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Om refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 6.2.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan (M) og Georgien (K) og parrets barn. Indrejst i 2010. **Flygtninge-**

nævnet udtalte vedrørende den mandlige statsborger: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og shia-muslim af trosretning fra Herat, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han indgik den [...] 2010 religiøst ægteskab med den kvindelige ansøger, hvis sag sambehandles med denne sag. Der henvises til begrundelsen i ægtefællens sag. Ansøgeren har under nævnmødet som asylmotiv anført, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af de afghanske myndigheder eller andre afghanere, idet han er gift med en kristen, ligesom han frygter at myndighederne og familien vil slå hans ægtefælle og deres barn ihjel. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens konflikt med familien i anledning af ægteskabet har antaget en sådan en karakter og intensitet, at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren, der er muslim, har indgået ægteskab med den kvindelige ansøger, der er kristen, i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet kan herved henvise til US Department of States International Religious Freedom Report af 13. september 2011 (bilag 410), hvori blandt andet anføres, ”In addition the judges stated that a Muslim man may marry a non-Muslim women, but the woman must first convert if she was not “of the book”, that is not Christian or Jewish.” De vanskelige, men generelle, forhold i Afghanistan, herunder for personer der lever i blandet religiøst ægteskab, kan ikke føre til en ændret vurdering af ansøgerens sag. Det bemærkes, at Flygtningenævnet efter det oplyste ikke finder, at der er noget til hinder for, at den kvindelige ansøger kan tage ophold i Afghanistan sammen med den mandlige ansøger. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den afghanske statsborger [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse af ægtefællerne til henholdsvis Afghanistan for så vidt angår [...] og Georgien for så vidt angår [...] og et barn, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” **Flygtningenævnet** udtalte vedrørende den kvindelige ansøger: ”Ansøgeren er etnisk georgier og kristen-ortodoks af trosretning fra [...], Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Hun indgik den [...] 2010 religiøst ægteskab med den mandlige ansøger, hvis sag sambehandles med denne sag. Der henvises til begrundelsen i ægtefællens sag. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes familie vil slå hendes ægtefælle ihjel ved en tilbagevenden til Georgien. Ansøgerens familie er imod ansøgerens ægteskab, idet hendes ægtefælle er muslim. Familien har truet ansøgeren over telefonen, ligesom ansøgeren mener, at familien står bag en episode, hvor ansøgeren og ægtefællen blev forfulgt af to mænd med en kniv på en markedsplads i Græken-

land. Ansøgeren har desuden henvist til, at hun og ægtefællen en aften blev skygget af en sort bil, da hun blev hentet på sin arbejdsplads. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens konflikt med familien i anledning af ægteskabet har antaget en sådan karakter og intensitet, at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren og hendes ægtefælle er blevet antastet af ukendte mænd i Grækenland. Ansøgerens forklaring herom fremstår som usikker og divergerende og en eventuel sammenhæng mellem asylmotivet og de omtalte episoder bygger på formodninger. Hertil kommer, at ansøgeren først omtalte episoderne under samtalen med Udlændingestyrelsen, og at ægtefællernes forklaring på en række punkter fremstår som divergerende. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgeren har indgået et blandet religiøst ægteskab kan ikke føre til et andet resultat. Det bemærkes, at Flygtningenævnet efter det oplyste ikke finder, at der er noget til hinder for, at den mandlige ægtefælle kan tage ophold i Georgien sammen med ansøgeren. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den georgiske statsborger [...] og hendes barn skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren og hendes barn ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Georgien, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse af ægtefællerne til henholdsvis Georgien for så vidt angår [...] og et barn og Afghanistan for så vidt angår [...], at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Afg/2012/43

Se endvidere den i afsnit 5.4.2 nævnte afgørelse Aser/2012/3.

3.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Som eksempel kan henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Irak/2012/5, hvor ansøgeren på grund af en svær psykisk lidelse ikke kunne afgive forklaring for nævnet og hvor nævnet efter begæring fra den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen besluttede at fremme sagen på det foreliggende grundlag.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald:

Nævnet **besluttede i august 2012** at udsætte sagen vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Syrien samt børn. Indrejst i 2011. Ansøgeren mødte ikke til nævnsmødet. Ansøgerens beskikkede advokat oplyste, at han kort tid forud for nævnsmødet var blevet orienteret af ansøgerens bisidder om, at ansøgeren ikke turde møde til nævnsmødet, idet hun frygtede ægtefællen, som havde øvet vold mod hende. Hun boede nu på krisecenter med børnene. **Flygtningenævnet** besluttede at udsætte sagen til foretagelse på nyt navn, såfremt det indenfor en uge kunne bekræftes, at ansøgeren opholdt sig på krisecenter som anført af advokaten. Statsløspal/2012/6

Som eksempler på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes, at ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet på trods af, at han har modtaget indkaldelsen til nævnsmødet samt modtaget et brev fra sin advokat om mødets afholdelse. Asylcenter [...] har oplyst, at han har afhentet togbillet på asylcentret og har overnattet i Asylcenter Sandholm med henblik på at møde i nævnet. Asylcenter Sandholm har oplyst, at ansøgeren har overnattet hos dem, men at de ikke ved, hvor han

befinder sig. Nævnet besluttede herefter, at ansøgerens udeblivelse ikke kan betragtes som lovligt forfald, hvorfor Flygtningenævnet har besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. [...]” Sri/2012/4

Nævnet **stadfæstede** i **april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Nævnet besluttede at behandle sagen, uanset at ansøgeren ikke personligt gav møde for nævnet. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren er behørigt tilsagt. Det bemærkedes, at den beskikkede advokat oplyste, at han havde møde med ansøgeren fredag den [...] 2012, og at han herunder orienterede ansøgeren om mødet i nævnet dags dato. Der foreligger ingen oplysninger om, at ansøgeren skulle have lovligt forfald, jf. herved nævnets forretningsorden § 36. [...]” Indien/2012/2

Nævnet **stadfæstede** i **november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2009. Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til, at styrelsen ikke fandt at kunne lægge nogen del af ansøgerens forklaring til grund, men fandt, at ansøgerens forklaring om sine konflikter og efterfølgende flugt forekom konstrueret til lejligheden. Styrelsen tillagde det tillige vægt, at ansøgeren i 2009 gentagne gange var udeblevet fra samtaler i forbindelse med sin ansøgning om asyl, og at han først atter fandt anledning til at søge om asyl, da han i 2012 blev anholdt og sigtet for ulovligt ophold og arbejde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk edo og kristen af trosretning fra Edo State, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter sin fader og lokalbefolkningen i landsbyen [...]. Ansøgeren frygter endvidere de lokale myndigheder. Ansøgerens fader var høvding i landsbyen, og faderen ønskede, at ansøgeren skulle efterfølge ham som høvding. I 2008 fortalte ansøgeren sin fader, at han ikke ønskede at overtage tronen, idet ansøgeren som kristen ikke var tilhænger af faderens religion [...], som indbefatter menneskeofringer. Ansøgerens fader blev vred, og ansøgeren forsøgte at flygte. Der opstod tumult mellem ansøgeren og hans faders mænd, som forsøgte at holde ansøgeren tilbage. Ansøgeren skubbede til en af personerne, hvorefter denne faldt og slog sit hoved mod en sten. Herefter lykkedes det ansøgeren at flygte. Ansøgeren har senere erfaret, at personen afgik ved døden. Ansøgerens morbroder har fortalt, at ansøgerens fader leder efter ham, ligesom den afdødes familie har anmeldt forholdet til myndighederne, som ligeledes efterstræber ansøgeren. Ansøgeren har ikke givet møde under nævnsbehandlingen. Flygtningenævnet besluttede herefter at gennemføre asylsagsbehandlingen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, jf. forretningsordenen for Flygtningenævnet § 36. Ansøgeren anmodes om at fremskaffe en lægeerklæring, idet den beskikkede advokat op-

lyser, at ansøgeren, på grund af smerter i det ben, hvori han har fået indsat en metal-skinne, ikke har kunnet give møde i Flygtningenævnet. Hvis ansøgeren indsender en lægeerklæring til Flygtningenævnet, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, som forhindrede ansøgeren i at give møde, vil sagen blive genoptaget til fornyet mundtlig behandling, jf. § 36, stk. 2 i forretningsordenen. Flygtningenævnet finder af de grunde, som er anført i Udlændingestyrelsens afslag af [...] 2012, ikke at kunne lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen. De foreliggende oplysninger, herunder indholdet af den beskikkede advokats indlæg, ses ikke at kunne føre til noget andet resultat. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2012.” Nigeria/2012/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Iran/2012/16, hvor nævnet besluttede at behandle sagen, selv om klageren var udeblevet fra nævnsmødet, idet der ikke var oplysninger om, at klageren havde lovligt forfald, og hvor nævnet meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

3.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

3.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter (NUC), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

3.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

3.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, henvises til den i afsnit 3.13.2.2 nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Som et eksempel på sager, hvor nævnet har besluttet at hjemvise sagen på grund af ændrede forhold i hjemlandet, kan henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 3.7.3.

Se som eksempler på hjemvisning på grund af manglende modenhed hos uledsagede mindreårige asylansøgere de i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelser.

3.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig vøtering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny vøteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Hvis sagen oprindeligt blev udsat af et 3-mandsnævn forud for udvidelsen af Flygtningesnævnet til 5 medlemmer pr. 1. januar 2013, men der først vil kunne træffes afgørelse efter 1. januar 2013, vil sagen skulle behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn bestående af 5 medlemmer. Dette gælder dog ikke, hvis sagen kan afgøres på formandskompetencen, fordi betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og Flygtningesnævnets forretningsorden § 44, eller fordi sagen skal hjemvises til Udlændingestyrelsen, jf. forretningsordenens § 45.

3.10 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

3.10.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 1. pkt., og Flygtningesnævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningesnævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 3.9.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i

skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 3.13.1.

3.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes

3.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 12, i udlændingeloven blev indført ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til udlændingelovens § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 12* kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de

medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-beskrive fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn.”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

3.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskrives, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskrives.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.
- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansøgningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansøgningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
- D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansøgningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.

- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

3.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

3.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Afg/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat, foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

3.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 3.1.6, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af

adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

3.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

3.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til 15 dage, se nærmere afsnit 3.7. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 9 og 10, og forretningsordenens § 47, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i afsnit 5.4.3 nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak (KRI) som første asylland.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 47, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 3.10.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 3-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil skulle genoptages til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn bestående af 5 medlemmer.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 12, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra

samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 3.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Se som eksempel på sager, som er blevet genoptaget til behandling på nyt nævnsmøde af et nyt nævn den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Rus/2012/14.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det oven for anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 5.1.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger

om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antagelig gør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet sager vedrørende i alt 321 personer, som har anmodet om genoptagelse af deres sag, og hvor nævnet har taget stilling til, om sagen skal genoptages. I 198 personsager meddelte nævnet afslag på genoptagelse. I 65 personsager blev sagen genoptaget.

I kapitel 8.6 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

3.13.2 Domstolsprøvelse

3.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i kapitel 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstols-

praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve domstolenes materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

3.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff.

Københavns Byret har i 2012 afsagt to domme i sager anlagt mod Flygtninge-nævnet.

Den første sag vedrørte en afghansk statsborger, der kort før nævnsmødet i 2011 via sin beskikkede advokat fremkom med oplysninger om et helt nyt asylmotiv. Flygtninge-nævnet meddelte den pågældende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og imødekom således ikke en påstand fra den beskikkede advokat om hjemvisning af sagen. I slutningen af 2011 anlagde ansøgeren gennem sin advokat sag mod Flygtninge-nævnet og gjorde gældende, at nævnet havde begået en sagsbehandlingsfejl ved ikke at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen. Den 4. oktober 2012 afsagde Københavns Byret dom i sagen. Byretten fandt, at spørgsmålet om hjemvisning af sagen på baggrund af nye oplysninger var et retsspørgsmål, der kunne prøves af domstolene. Byretten fandt ikke grundlag for at statuere, at der i forbindelse med nævnets behandling af sagen var begået sagsbehandlingsfejl, at der i øvrigt var mangler ved afgørelsesgrundlaget eller foretaget ulovlig skønsudøvelse, og byretten frifandt derfor nævnet. Ansøgerens advokat ankede dommen til Østre Landsret, men hævdede senere anken.

I en anden sag vedrørende et afghansk ægtepar anlagde ansøgerne sag mod Flygtninge-nævnet med påstand om hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Ansørgernes advokat gjorde gældende, at nævnet havde begået sagsbehandlingsfejl ved ikke at imødekomme hans anmodning om udsættelse af sagen, dels fordi ansøgerne under sagens behandling i Udlændingestyrelsen var blevet tolket på et andet modersmål end deres eget, og dels på verificering af oplysninger, som var fremkommet kort før nævnsmødet. I sin dom af 22. november 2012 tog Københavns Byret Flygtninge-nævnets påstand om afvisning af sagen til følge, idet byretten fandt, at de forhold, som ansøgerne havde påberåbt sig, var så nært og nødvendigt forbundet med Flygtninge-nævnets bevismæssige bedømmelse af de tilvejebragte oplysninger, at forholdene måtte anses for at angå nævnets bevisbedømmelse. Byretten bemærkede endvidere, at dette også gjaldt de eventuelle tolkeproblemer under Udlændingestyrelsens behandling af sagen, og at ansøgerne under mødet i nævnet havde fuld adgang til at forklare sig ved hjælp af en tolk, som de forstod. Dommen blev ikke anket.

3.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2012 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2012 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 4

Sager indbragt for internationale organer

4.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og til-lægsprotokoller, hvoraf nr. 14 endnu ikke er trådt i kraft. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2012. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Antallet har været i kraftig stigning de senere år. I 2012 modtog domstolen omkring 65.150 klager. Tallet dækker over ”allo-

cated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente Kammer i Domstolen eller Kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om “give notice” eller “communication”), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (“admissibility”) og om klagens indhold (“merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Der verserer i øjeblikket én sag mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Menneskerettighedsdomstolen har slettet de i 2012 verserende sager, hvori somaliske statsborgere har klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I fire af sagerne blev klagerne i foråret 2012 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den femte sag vedrørende en somalisk statsborger blev i lighed med de øvrige Somalia-sager genoptaget og hjemvist af Flygtningenævnet til fornyet førsteinstansbehandling. Udlændingestyrelsen har efterfølgende meddelt klageren afslag på asyl, men bestemt, at han ikke kan udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, hvilken afgørelse er stadfæstet af Flygtningenævnet. Sagerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 175.

Menneskerettighedsdomstolen har ultimo 2012 endvidere slettet en sag vedrørende en srilankansk statsborger fra listen over verserende sager. Klageren indrejste i 1989 som

familiesammenført i Danmark og blev senere i 1989 meddelt opholdstilladelse i medfør af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto-status). I 2008 blev klageren ved dom udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. Primo 2011 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved det blev besluttet, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 32 a. Klageren indbragte udvisningsspørgsmålet for domstolene, hvorefter byretten ved kendelse ultimo 2011 opretholdt bestemmelsen om udvisning. Medio 2012 afsagde landsretten kendelse i sagen, hvorved bestemmelsen om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26. Sagen er herefter sendt til Udlændingestyrelsen til videre foranstaltning vedrørende klagerens nuværende opholdsgrundlag.

4.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uopretteligt skade hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, således at der ikke sker uoprettelig skade hvad angår den påberåbte konventionsrettighed. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af

de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv (se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen NA. mod UK (se præmisserne 21–22).

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

4.2 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger

til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulerer") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur".

Det følger af komitéens Rules of Procedure, Rule 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2012 er der afgjort to sager af FN's Torturkomité, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, jf. afsnit 4.2.1. nedenfor.

I 2012 indstillede FN's Torturkomité endvidere behandlingen af en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, idet Flygtningenævnet havde genoptaget sagen og i maj 2011 meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Der verserer for tiden seks sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.2.1 FN's Torturkomité's udtalelser i to sager mod Danmark i 2012

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i sagen K.H. mod Danmark (communication no. 464/2011), hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Torturkomitéen fandt, at en udsendelse af klageren ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der indrejste i Danmark i 2010 og som asylmotiv angav, at han en nat i 2009 sammen med syv kollegaer blev tilbageholdt af Taliban, som beskyldte dem for at være spioner, idet de holdt vagt for myndighederne ved et vejbyggeri. Ansøgeren blev bundet til et træ og udsat for vold. Han brækkede tre ribben. Ansøgeren henviste endvidere til, at han i 2010 blev anholdt og tilbageholdt i to dage af myndighederne, mistænkt for at stå bag en eksplosion. Under tilbageholdelsen blev han afhørt og slået med blandt andet geværkolber. Ansøgeren blev løsladt mod bestikkelse og fik at vide, at han skulle forlade landet, idet han ellers ville blive dræbt.

Ansøgeren forklarede, at han stadig havde smerter som følge af de tidligere brækkede ribben. Under nævnsmødet fremviste ansøgeren mærker på sine hænder og fødder, som efter hans forklaring stammede fra den tortur, som de afghanske myndigheder havde udsat ham for. Der blev endvidere fremlagt et uddrag af et lægekonsulentnotat og af en lægejournal fra asylcenteret, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde hovedpine og smerter ved ribbenene i venstre side. Under nævnsmødet nedlagde ansøgeren endvidere en subsidær påstand om udsættelse af sagen med henblik på at iværksætte en torturundersøgelse.

Flygtningenævnet stadfæstede primo 2011 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved der blev meddelt den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede samtidig, at ansøgeren skulle udrejse straks.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet lagde ansøgerens forklaring vedrørende episoden med Taliban ved vejbyggeriet til grund. Flygtningenævnet fandt imidlertid ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han som følge af dette

.....

skulle være i risiko for nye overgreb fra Taliban ved en tilbagevenden. Det bemærkedes, at de slag, ansøgeren under episoden blev udsat for og som havde knækket et ribben, ikke fandtes at have haft en sådan karakter og omfang, at det i sig selv kunne tillægges asylretlig relevans. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han skulle have været tilbageholdt af myndighederne mistænkt for terrorisme. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret væsentligt divergerende om, hvor han var, da eksplosionen fandt sted, og hvad han foretog sig, hvorefter forklaringen ikke var troværdig. Der var allerede herefter ikke grundlag for at tage ansøgerens subsidiære påstand til følge om at udsætte sagen på torturundersøgelse. Samlet set var det således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Ansøgerens advokat indbragte kort efter nævnets afgørelse sagen for FN's Torturkomité og bad samtidig FN's Torturkomité om at anmode Danmark om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse af klageren.

FN's Torturkomité meddelte i juni 2011, at den ikke ville anmode Danmark om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse af klageren.

Ansøgerens advokat anmodede i maj 2012 på ny FN's Torturkomité om at foranledige en udsættelse af udrejsefristen.

I juni 2012 anmodede ansøgeren om genoptagelse af sin asylsag. Ansøgeren fremlagde i denne forbindelse fire dokumenter, som efter hans forklaring var to trusselsbreve fra Taliban, en arrestordre samt en avisartikel vedrørende ansøgerens anholdelse efter eksplosionen i 2010.

Samme måned meddelte FN's Torturkomité, at den fastholdt sin tidligere beslutning om ikke at anmode Danmark om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse af klageren.

I juni 2012 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren afslag på genoptagelse af sin asylsag, idet nævnet fandt at kunne tilsidesætte de fremlagte dokumenter som konstruerede til lejligheden.

Medio 2012 blev klageren tvangsmæssigt udsendt til Afghanistan.

FN's Torturkomité har i sin udtalelse fra november 2012 blandt andet udtalt:

”8.7 (...) The Committee considers that the complainant has failed to provide sufficient evidence in support of his claims to the effect that he would be exposed to a real and personal risk of torture by the Taliban if returned to Afghanistan.

8.8 (...) The Committee also notes that (...) the complainant requested a special medical examination and argued that he lacked financial means to pay for an examination himself. The Committee further observes that the complainant’s allegation that he showed the Board sequelae of violence inflicted by the Afghan authorities on his hand and one leg or foot was not contested by the State party. The Committee considers that although it is for the complainants to establish prima facie case to request for asylum, it does not exempt the State party for making substantial efforts to determine whether there are grounds for believing that the complainant would be in danger of being subjected to torture if returned. In the circumstances, the Committee considers that the complainant provided the State party’s authorities with enough elements as to his claims of having been subjected to torture, including two medical memoranda, to seek further investigation on his claims, inter alia, through specialized medical examination. Therefore, the Committee concludes that by rejecting the complainant’s asylum request without seeking further investigation on his claims nor ordering a medical examination, the State party has failed to determine whether there are substantial grounds for believing that the complainant would be in danger of being subjected to torture if returned.

9. The Committee against Torture, acting under article 22, paragraph 7, of the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, concludes, that the complainants removal to Afghanistan by the State party would constitute a breach by Denmark of his rights under article 3 of the Convention.”

Af udtalelsen fremgår således blandt andet, at Flygtningenævnet efter FN’s Torturkomité’s opfattelse har begået en sagsbehandlingsfejl ved ikke at iværksætte en lægelig undersøgelse af de angivelige fysiske skader, som ifølge klageren skyldes overgreb fra de afghanske myndigheder, og at en udsendelse af klageren til Afghanistan derfor vil udgøre en krænkelse af Torturkonventionens artikel 3.

Flygtningenævnet er ikke enig i Torturkomitéens vurdering af sagen. Flygtningenævnet oplyste derfor følgende til Justitsministeriet, som er procespart i sagen:

”Flygtningenævnet finder, at præmissen synes at hvile på en misforståelse om, at nævnet ikke konkret har forholdt sig til de skader klageren har oplyst, at han har pådraget sig som følge af overgreb fra de afghanske myndigheders side. Det er imidlertid ikke tilfældet. Det fremgår således af nævnets afgørelse, at klageren over for nævnet har fremvist skader på hænder og fødder, som han angiveligt har pådraget sig i forbindelse med den påståede tilbageholdelse af de afghanske myndigheder. Nævnet kunne på

grund af væsentlige divergenser i klagerens forklaring imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af de afghanske myndigheder, og - i sagens natur - dermed heller ikke, at de fremviste skader skulle stamme fra overgreb fra afghanske myndigheder i forbindelse med tilbageholdelsen. Der var som følge heraf efter nævnets opfattelse ikke anledning til at iværksætte en lægelig undersøgelse af skaderne.”

Da der som en del af grundlaget for Flygtningenævnets virksomhed indgår en forpligtelse til at efterleve afgørelser og udtalelser fra de internationale organer, der har til opgave at påse overholdelsen af de menneskeretlige konventioner, som Danmark har tilsluttet sig, besluttede Flygtningenævnet på baggrund af Torturkomitéens udtalelse at genoptage sagen og hjemvise den til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling, jf. nævnets praksis i sager vedrørende asylansøgere, som har opholdt sig i sit hjemland efter Flygtningenævnets afgørelse.

I beretningsperioden har FN's Torturkomité videre udtalt sig i sagen A.A. mod Danmark (communication no. 412/2010), hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Torturkomitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Irak ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, unenskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Sagen vedrørte en irakisk statsborger, der indrejste i Danmark i 2002 og som asylmotiv angav, at han i 1995 blev fængslet på grund af sit bekendtskab til nogle venner, idet vennerne arbejdede i det særlige sikkerhedsapparat i præsidentpaladset og alle var medlemmer af det kommunistiske parti. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for tortur for at fremtvinge en tilståelse af, at han ligesom vennerne var medlem af det kommunistiske parti. Ansøgeren og hans venner blev fremstillet for en særlig domstol under præsidentpaladset. Ansøgerens venner blev idømt dødsstraf og ansøgeren blev idømt syv års fængsel, idet han havde tilbageholdt oplysninger for myndighederne. Efter løsladelsen i 2002 blev han pålagt meldepligt. En nat i 2002 blev han opsøgt af efterretningstjenesten på sin bopæl, hvorefter han flygtede. Efter udrejsen fik ansøgeren oplysninger om, at efterretningstjenesten havde konfiskeret hans forretning samt opsøgt hans familie, herunder tilbageholdt hans ægtefælle i to måneder. Endvidere havde familierne til ansøgerens henrettede venner truet ansøgerens familie på livet.

Flygtningenævnet stadfæstede medio 2004 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved der blev meddelt den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede samtidig, at ansøgeren skulle udrejse straks.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet ikke fandt, at ansøgerens tilbageholdelse og episoden i 2002 på nuværende tidspunkt kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde vægt på, at Saddam Husseins styre ikke længere var ved magten i Irak. Uanset om Flygtningenævnet kunne lægge ansøgerens forklaring om trusler fra familierne til de henrettede fanger til grund, fandt nævnet, at der var tale om forhold af privatretlig karakter, der ikke havde en sådan styrke, at de kunne begrunde asyl. Nævnet fandt videre, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Irak. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold i Irak i sig selv var asylbegrundende. Nævnet lagde herved vægt på, at det fremgik af de foreliggende baggrundsoplysninger, at tilbagevendende irakere ikke var i større risiko for at blive udsat for overgreb end andre irakere, og at irakere efter det oplyste kunne indrejse i Irak, og bevæge sig frit rundt i landet. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Primo 2008 meddelte Flygtningenævnet ansøgeren afslag på genoptagelse af sin asylsag. Nævnet henviste i afslaget til sin afgørelse af 2004.

Primo 2009 fremlagde ansøgerens daværende partrepræsentant en nyligt udført torturundersøgelse af ansøgeren, udfærdiget af Amnesty Internationals lægegruppe, hvoraf det fremgik, at torturundersøgelsens objektive fund var i overensstemmelse med de torturmetoder, som klageren havde oplyst at have været udsat for i perioden 1995 til 2002. Partsrepræsentanten anmodede på dette grundlag om genoptagelse af sagen.

Medio 2009 meddelte Flygtningenævnet på ny ansøgeren afslag på genoptagelse af sin asylsag. Nævnet henviste til sine to tidligere afgørelser i sagen. Nævnet bemærkede, at den fremlagte torturundersøgelse ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 først er opfyldt, såfremt det vurderes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet befinder sig i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.

Den 2. september 2009 blev ansøgeren tvangsmæssigt udsendt til Irak.

Den 30. september 2009 indbragte ansøgerens advokat sagen for FN's Torturkomité.

FN's Torturkomité har i sin udtalelse fra december 2012 blandt andet udtalt:

”7.10 In the present case, the Committee notes that the State party has acknowledged and taken into account the fact that the complainant had been subjected to torture in the past when evaluating the existence of a personal risk of torture the complainant might

face if returned to his country, including in all three decisions of the Refugee Appeals Board, which have dealt with this issue. The Committee further notes that in 2009 the complainant had submitted that he would be exposed to a risk of torture exclusively based on threats from the families of his friends, who were executed in 1995. The Committee recalls that the State party's obligation under article 3 is to refrain from forcibly returning a person to another State where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of torture. The Committee observes that the complainant in the present case has failed to substantiate that he was in such danger. In light of the above, the Committee concludes that the existence of substantial grounds for believing that the complainant would have been in danger of being subjected to torture upon return to Iraq has not been established. The Committee therefore concludes that his removal to that country did not constitute a breach of article 3 of the Convention"

4.3 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men det forventes, at komitéens afgørelser efterleves.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, Rule 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

I 2012 er der ikke afgjort sager af FN's Menneskerettighedskomit e, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har i en sag vedrørende en eritreisk statsborger i foråret 2012 meddelt den p g eldende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens   7, stk. 2. Den p g eldende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomit en, mens hendes asylsag stadig verserede i Udlændingestyrelsen. Medio 2012 indstillede Menneskerettighedskomit en behandlingen af sagen.

Flygtningenævnet meddelte primo 2012 et iransk ægtepar opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens   7, stk. 1. Ægteparret havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomit en, efter Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Grundet nye oplysninger i sagen besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. Menneskerettighedskomit en er orienteret om, at de p g eldende er meddelt opholdstilladelse.

Ultimo 2012 meddelte Flygtningenævnet en afghansk statsborger opholdstilladelse efter udlændingelovens   7, stk. 1. Den p g eldende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomit en, efter Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Flygtningenævnet besluttede at genoptage sagen til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde på baggrund af nye oplysninger i sagen. Menneskerettighedskomit en er orienteret om, at den p g eldende er meddelt opholdstilladelse.

Ultimo 2012 besluttede Flygtningenævnet at genoptage en sag vedrørende en eritreisk statsborger med henblik på at indhente oplysninger vedrørende ind- og udrejseforhold i Eritrea. Sagen er endnu ikke afgjort. Den p g eldende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomit en, efter Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Udenrigsministeriet er orienteret om, at den p g eldendes asylsag er blevet genoptaget.

Endvidere besluttede Flygtningenævnet ultimo 2012 på baggrund af nye oplysninger at genoptage en sag vedrørende en iransk statsborger til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. Sagen er endnu ikke afgjort. Den p g eldende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomit en, efter Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Menneskerettighedskomit en er orienteret om, at den p g eldendes asylsag er blevet genoptaget.

Endelig besluttede Flygtningenævnet i vinteren 2012 på baggrund af nye oplysninger at genoptage en sag vedrørende et pakistansk ægtepar til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. De p g eldende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomit en,

efter Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Primo 2013 meddelte Flygtningenævnet de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvilket Udenrigsministeriet er orienteret om.

Der verserer herudover i øjeblikket 13 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.4 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 3 og 4. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke

være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Disse kriterier er identiske med kriterierne for at anlægge en sag ved FN's Torturkomité.

Der blev i 2012 anlagt en sag mod Danmark ved FN's komité vedrørende afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, hvor der er blevet klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

Den i sagen beskikkede advokat har anført, at en tvangsmæssig udsendelse til hjemlandet, hvor de pågældende risikerer at blive udsat for diskrimination i konventionens forstand, vil udgøre en krænkelse af konventionen fra Danmarks side. Komitéen har ikke tidligere taget stilling til, hvorvidt konventionen kan tillægges eksteritorial virkning.

Flygtningenævnet har fulgt Komitéens anmodning om at tillægge klagen opsættende virkning med hensyn til udsendelse af de pågældende under komitéens behandling af sagerne, jf. tillægsprotokollens artikel 5.

Der verserer for tiden fem sager ved FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Flygtningenævnet har ikke siden 2005 modtaget sager, hvor Udlændingestyrelsen i 1. instans har vurderet, at forholdene i et land er ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede. For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling af disse sager, der vedrørte afghanske statsborgere, kan henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 106 ff.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset

om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Flygtningenævnet har ikke i 2012 behandlet sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode alene med det formål at holde ferie, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge Håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- (a.) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje;
- (b.) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger;
- (c.) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet. Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en evt. forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt

efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Der skal ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. og 13. tillægsprotokol eller FN’s Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), eller § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til afsnit 5.2.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til afsnit 6.5.

5.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, er ved lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012 affattet således:

”§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Hvad angår den indbyrdes vægtning af § 26-hensynene fremgår blandt andet følgende af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 886:

”Efter de gældende regler om udvisning skal domstolene i alle tilfælde, herunder også ved grov eller samfundsskadelig kriminalitet, foretage en vurdering af, om de i § 26 nævnte humanitære hensyn bør føre til, at udvisning af udlændingen undlades.

Med henblik på en tydeliggørelse af de enkelte hensyns indbyrdes vægtning har udvalget set på, om der kunne være anledning til at ændre opbygningen i udlændingelovens § 26, således at de i bestemmelsen opregnede hensyn vægtes i forhold til hinanden.

Udvalget har imidlertid ikke fundet, at en udskillelse af visse af de i bestemmelsen opregnede humanitære hensyn som vigtigere end andre vil være hensigtsmæssig. Udvalget har herved lagt vægt på, at det bør være de i den konkrete sag foreliggende omstændigheder, der som udgangspunkt er afgørende for, hvilke af de i § 26 anførte hensyn der tillægges betydning for afgørelsen i den konkrete sag.”

Herudover fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 176-177 om de hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, fastsætter en række *obligatoriske* hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-5, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til, om udvisning af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket ”...om udvisning må antages at virke særlig belastende, *navnlig* på grund af...”. Ordet ”navnlig” blev indføjet under folketingsbehandlingen for at understrege, at opregningen i § 26, stk. 1, ikke er udtømmende, jf. Retsudvalgets betænkning afgivet den 27. maj 1983 til nr. 34 (FT B 1982-83, spalte 1971) og tilføjelse afgivet den 31. maj 1983 til betænkning, til nr. 28-30.

På baggrund af bestemmelsens tilblivelseshistorie må det f.eks. antages, at andre humanitære hensyn end de i § 26, stk. 1, udtrykkeligt nævnte vil kunne findes i eksempelvis de af Danmark tiltrådte menneskerettighedskonventioner, jf. betænkning nr. 968/1982, side 176, som er citeret ovenfor.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, om hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund, fik sin nugældende affattelse ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring). Lovændringen indebar, at det forhold, at udlændingen var kommet her til landet som barn eller ganske ung, samt varigheden af udlændingens ophold her i landet, ikke længere udtrykkeligt nævnes blandt de hensyn, der selvstændigt indgår i vurderingen efter § 26, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til den nugældende bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, at varigheden af en udlændings ophold her i landet fortsat vil have betydning, idet en udlænding, der har opholdt sig her i landet gennem en årrække, normalt alt andet lige vil have opnået en stærkere tilknytning her til landet end en udlænding, som kun har opholdt sig her i landet i kortere tid.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 29 og 30, blandt andet:

”Med den foreslåede affattelse præciseres det endvidere, at der ved en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til, om udlændingen er velintegreret i Danmark og dermed har opnået tilknytning til det danske samfund.

Det vil afhænge af en samlet vurdering af udlændingens forhold, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget.

I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endvidere kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en årrække på op til syv år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades, jf. ovenfor.

...

Et forhold, der kan tale imod inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse, kan være, at udlændingen gennem en årrække har haft arbejde her i landet og gennem dette arbejde har opnået en tilknytning til det danske samfund. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse skal dog ikke undlades, alene fordi en udlænding har haft beskæftigelse her i landet i en årrække. En udlænding, der har haft beskæftigelse her i landet gennem flere år - f.eks. fem år - vil dog typisk have opnået en tilknytning til det danske samfund gennem arbejdspladsen, hvorfor der i sådanne tilfælde ofte efter en samlet vurdering vil kunne blive tale om at undlade at inddrage eller at nægte at forlænge den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse.

...

Det vil endvidere kunne indgå som et kriterium i den samlede vurdering af, om der foreligger en sådan tilknytning til det danske samfund, at opholdstilladelsen ikke skal inddrages eller nægtes forlænget, om den pågældende er aktiv i foreningslivet. Det kan f.eks. være tilfældet, såfremt den pågældende arbejder frivilligt som f.eks. sportsleder eller er lokalt aktiv som f.eks. bestyrelsesmedlem i en andelsboligforening, et gårdlaug eller lignende. Det er herved en forudsætning, at den pågældendes engagement er af en karakter, som ud fra en generel betragtning kan siges at rumme integrationsfremmende aspekter.

Det vil herudover kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber. Det forudsættes ikke herved, at Udlændingestyrelsen foretager en nærmere vurdering af den pågældendes dansk kundskaber. Det vil imidlertid f.eks. kunne tale for inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings tidsbegrænsede opholdstilladelse, såfremt det under en samtale hos Udlændingestyrelsen viser sig nødvendigt at anvende tolk.

Det vil tillige kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb i Danmark og derigennem har opnået en tilknytning til det danske samfund.

Det vil ikke i sig selv have betydning, om udlændingen har gennemført et introduktionsprogram efter integrationslovens bestemmelser herom.

De ovenfor anførte kriterier forudsættes at finde tilsvarende anvendelse i udvisningssager.”

Vedrørende de af § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn til udlændingens alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold, fremgår det af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 176 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19, nu § 26:

”Efter bestemmelsen skal der ... tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund af udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbreds-tilstand m.v.)...”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev affattelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag. Det fremgår blandt andet af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 848 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26:

”Bestemmelsen i den gældende § 26, nr. 6, sidste led, hvorefter der i forbindelse med en afgørelse om udvisning og inddragelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til udlændingens særligt svage stilling, tager efter bemærkningerne til lovforslag nr. L 150 til lov nr. 380 af 22. maj 1996 særligt sigte på udlændinge, der er stærkt fysisk eller psykisk handicappede.

Udvalget finder, at disse hensyn vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 26, nr. 3, hvorefter oplysninger om udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold skal indgå i afgørelsen.”

Endvidere fremgår det af betænkning nr. 1326/1997, side 179 om alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, blandt andet:

”Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse på såvel særlig lav som særlig høj alder.

Der kan være tale om, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt under hjemlandets klimatiske forhold. Der kan endvidere i visse særlige tilfælde blive tale om at tillægge den pågældendes køn betydning, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 3, hensynet til udlændingens tilknytning til herboende personer, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”I vurderingen af udlændingens tilknytning til herboende personer skal i overensstemmelse med gældende praksis vedrørende § 26, stk. 1, nr. 2, indgå, om den pågældende er gift eller fast samlevende med en herboende person, og om den pågældende har børn, forældre eller søskende her i landet.

I denne vurdering vil styrken af den faktiske tilknytning til de herboende personer tillige skulle indgå. Det vil således være af betydning, hvor nært forholdet til de pågældende kan anses at være.”

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 4, om hensynet til udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af blandt andet udlændingeloven. Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846-847 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”Udvalget har endvidere foreslået, at det i udlændingelovens § 26 præciseres, at der i overensstemmelse med forarbejderne til bestemmelsen samt under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, i forbindelse med en afgørelse om udvisning skal lægges vægt på, om beslutningen må antages at virke særligt belastende for den pågældendes nære familiemedlemmer her i landet.

Med henblik på en tydeliggørelse heraf foreslår udvalget, at vurderingen af udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer indsættes som et særskilt hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5.

I overensstemmelse med EMRK artikel 8 vil der således i forbindelse med afgørelsen om udvisning skulle lægges vægt på, om udlændingen her i landet har en ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, som udvisningen vil have alvorlige følger for.

I vurderingen skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingens herboende ægtefælle, faste samlever eller mindreårige børn som følge af deres tilhørsforhold her til landet vil have særligt vanskeligt ved at følge med den udviste udlænding til dennes hjemland eller et andet land.”

Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og repatrieringsloven (blandt andet fremhævelse af hensynet til familiens enhed) blev det i bestemmelsen udtrykkeligt anført, at der skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Nunez mod Norge af 28. juni 2011 forholdt sig til afvejningen mellem på den ene side den af klageren udviste svig og på den anden side udvisningens konsekvenser for hendes børn. Klager, der var dominikansk statsborger, var indrejst i Norge første gang i 1996 og blev samme år efter vedtagelse af et bødeforlæg for tyveri tvangsmæssigt udsendt med indrejseforbud i to år. Klageren indrejste igen i Norge fire måneder senere under falsk identitet og ved brug af falsk pas. I den forbindelse oplyste hun, at hun ikke havde besøgt Norge tidligere og at hun ikke var dømt for kriminalitet. Klageren indgik i 1996 ægteskab med en norsk statsborger og blev på urigtigt grundlag meddelt opholds- og arbejdstilladelse. I december 2001 indrømmede klageren forholdet i forbindelse med en afhøring hos politiet. Klageren blev i 2001 skilt og flyttede sammen med en dominikansk statsborger med fast ophold i Norge, med hvem hun fik to børn i 2002 og 2003. I 2005 blev parret separeret. Ligeledes i 2005 inddrog de norske myndigheder klagerens opholdstilladelse og traf afgørelse om, at hun skulle udvises med indrejseforbud i to år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at hensynet til den offentlige interesse i at udvise klageren vejede tungt i proportionalitetsafvejningen blandt andet henset til klagerens brud på et tidligere meddelt indrejseforbud, klagerens ulovlige ophold opnået på baggrund af falsk identitet samt en tidligere straf for kriminalitet. Domstolen bemærkede videre vedrørende klagerens artikel 8-rettigheder, at hun var indrejst i Norge som voksen uden forudgående forbindelse til landet og at hun på intet tidspunkt under sit ulovlige ophold – fra sin

genindrejse i 1996 og indtil hun i 2002 blev varslet om mulig inddragelse af opholds- og arbejdstilladelserne – med rimelighed kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Endelig lagde Domstolen vægt på, at klagerens tilhørsforhold til sit hjemland var forblevet stærk uanset de forbindelser, hun havde knyttet i Norge igennem sit i øvrigt ulovlige ophold og som anført uden at hun kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Vedrørende hensynet til klagerens børns tarv bemærkede Domstolen, at klageren havde været børnenes primære omsorgsperson, fra de blev født, og indtil faderen ved dom i 2007 – blandt andet under henvisning til beslutningen om udvisning af klageren – fik forældremyndigheden, hvilket indebar, at børnene skulle forblive i Norge for at bo sammen med deres fader. Domstolen bemærkede, at som følge af udvisningsbeslutningen og dommen om forældremyndighed ville børnene efter al sandsynlighed blive adskilt fra deres moder i næsten to år, hvilket var meget lang tid for børn på den alder. Der var heller ikke sikkerhed for, at klageren efter forløbet af de to år ville kunne vende tilbage. Under de givne omstændigheder måtte det lægges til grund, at børnene var sårbare. Hertil kom, at selvom klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget i 2001, traf myndighederne først i 2005 beslutning om at udvise hende med indrejseforbud. På den baggrund fandt Domstolen, at udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville udgøre en meget vidtrækkende foranstaltning i forhold til børnene. Henset navnlig til børnenes langvarige og tætte bånd til klageren, beslutningen i forældremyndighedssagen om at flytte børnene til faderen, det brud og den belastning, som børnene allerede havde været udsat for, og den lange tid, der var pågået, før myndighederne traf beslutning om udvisning med indrejseforbud, fandt Domstolen ikke i den foreliggende sag under de konkrete og helt særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende, at der var taget tilstrækkeligt hensyn til børnenes tarv i relation til artikel 8, hvorfor en udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville være i strid med EMRK artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol tiltrådte derimod i dommen *Antwi m.fl. mod Norge* af 14. februar 2012 de norske myndigheders afvejning af på den ene side den offentlige interesse i at kunne sikre en effektiv immigrationskontrol og på den anden side hensynet til klagerens families – herunder særligt klagerens 10-årige datters – behov for, at klageren forblev i Norge. Sagen vedrørte en ghanesisk statsborger, som i 2000 havde opnået opholds- og arbejdstilladelse i Norge på baggrund af en falsk identitet som portugisisk statsborger ved hjælp af forfalsket pas og fødselsattest. Klageren fik i 2001 en datter med en ghanesisk kvinde, der i 2000 havde opnået norsk statsborgerskab og med hvem han i 2005 indgik ægteskab. I 2005 blev de norske myndigheder klar over, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse ved brug af en falsk identitet. De norske myndigheder advarede klageren om en eventuel udvisning i 2005 og traf i 2006 afgørelse om udvisning med indrejseforbud i fem år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at en udvisning af klageren med indrejseforbud i fem år ikke udgjorde en

krænkelser af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 under henvisning til klagerens grove krænkelser ved opnåelse af ophold på baggrund af en falsk identitet. Hensynet til den offentlige interesse i udvisningen vejede tungere i proportionalitetsafvejningen end hensynet til klagerens families behov for, at klageren forblev i Norge. Hensynene bag proportionalitetsafvejningen var blandt andet, at klageren ved indrejsen i Norge ikke havde anden tilknytning til landet end sin fremtidige ægtefælle, og at klageren på intet tidspunkt efter sin indrejse i Norge med rimelighed kunne have forventet at kunne forblive i Norge. Domstolen bemærkede, at klageren var opvokset i Ghana og først som voksen ankom til Norge, hvorfor hans tilhørsforhold til Ghana måtte antages at være stærkere end det tilhørsforhold, han igennem sit ulovlige ophold havde opbygget i Norge. Hertil kom, at der ikke var særlige forhold der gjorde, at ægtefællen ikke kunne følge med til Ghana, idet hun havde en baggrund i Ghana, og idet ægteskabet var blevet indgået i Ghana. Domstolen fandt videre, at effektueringen af udvisningsbeslutningen ikke ville være til gavn for klagerens datter, men at det – henset til at begge forældre var født og opvokset i Ghana og havde besøgt landet tre gange med deres datter – ikke ville være forbundet med uovervindelige vanskeligheder for klagerne at tage ophold i Ghana sammen eller i det mindste at fastholde regelmæssig kontakt. Domstolen bemærkede endvidere, at klagerens datter ikke havde et særligt behov for pleje, som hendes moder ikke alene ville kunne klare. Domstolen fandt, at sagen på væsentlige punkter adskilte sig fra den ovennævnte sag Nunez mod Norge, hvor Domstolen havde lagt afgørende vægt på de helt særlige omstændigheder, der havde gjort sig gældende vedrørende klagerens børn. I modsætning til børnene i sagen Nunez mod Norge fandtes klagerens datter i den aktuelle sag heller ikke at være særligt sårbar som følge af tidligere brud og belastning, ligesom myndighederne i nærværende sag havde udvist klageren kort tid efter klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget og han var blevet varslet om mulig inddragelse. Da der således ikke gjorde sig nogen særlige omstændigheder gældende, fandt Domstolen, at hensynet til barnets tarv var tillagt tilstrækkelig vægt ved beslutningen om udvisning af klageren, og Domstolen fandt derfor i denne sag ikke, at en udvisning af klager med indrejseforbud i fem år var i strid med EMRK artikel 8.

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 5, hensynet til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan forventes at tage ophold, fremgår blandt andet af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 177 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19:

”Efter bestemmelsen skal der også tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en udvisning kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde. At forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, er ikke i sig selv et hensyn, der bør indgå i afvejningen, jfr. betænkning nr. 882/1979 side 118.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 183 under manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, blandt andet:

”Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtninge i hjemlandet.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 6, hensynet til risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 184 under risiko for overlast, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, nr. 5 [nu nr. 6], giver mulighed for at lade indgå i overvejelserne, om en udvisning vil medføre, at udlændingen i hjemlandet på ny vil blive straffet for den samme lovovertrædelse, som den pågældende er dømt for i Danmark. Princippet om »Ne bis in idem« er bl.a. fastslået i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, afsnit III, kapitel 1, jf. udlændingelovskommentaren, side 239.”

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i ni sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig. Nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse i tre af sagerne, mens nævnet i seks sager stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **omgjorde i januar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien. Indrejst i 1998. Udlændingestyrelsen havde i 1999 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet det var lagt til grund, at klageren var fra Kosovo. I 2011 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne inddrages, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren, der er [...] år og albansk statsborger, opnåede *i foråret 1999* asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på baggrund af sin daværende forklaring om, at han var fra Kosovo og forfulgt af serberne. I Danmark indgik han ægteskab med en [...] -kvinde, med hvem han har fået to børn på nu 11 og otte år. Klageren blev *medio 2001* idømt syv måneders fængsel for tyveri med videre.

Han er endvidere i *et andet europæisk land* straffet med fængsel i tre år og seks måneder for tyveri, og var under sagen fængslet fra *medio* 2005 til *primo* 2009. Samlivet med ægtefællen blev ikke genoptaget efter løsladelsen, og *medio* 2011 blev parret skilt. Klageren var *ultimo* 2009 kortvarigt tilbage i Danmark, inden han rejste til Albanien. Klagerens to børn blev på grund af alvorligt omsorgssvigt tvangsfjernet *primo* 2010, og de har siden boet på institution. *Primo* 2011 genindrejste han i Danmark i besiddelse af et albansk pas, efter at Udlændingetjeneste *primo* 2011 havde truffet afgørelse om, at hans opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17. Efter klagerens genindrejse til Danmark har han regelmæssigt haft samvær med børnene. Efter at Flygtningenævnet *medio* 2011 havde hjemvist sagen, inddrog Udlændingetjeneste *ultimo* 2011 klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19 under henvisning til, at opholdstilladelsen var opnået ved svig. Klageren har forklaret, at han oprindeligt oplyste at være fra Kosovo, fordi han havde hørt, at han herved ville have bedre mulighed for at få asyl. Han afgav i den forbindelse endvidere urigtige oplysninger om sit navn, sine familieforhold og sit asylmotiv. Indtil rejsen til *det andet europæiske land* havde han hele tiden arbejde via kommunen. Det, han blev straffet for i Danmark, var en bagatel. Han blev dømt i *det andet europæiske land*, selv om han var uskyldig. Når han fra løsladelsen *primo* 2009 og til *primo* 2011 alene kortvarigt var i Danmark *ultimo* 2009, skyldes det, at myndighederne ikke sørgede for, at han havde de nødvendige rejsepapirer. Nu har han et rigtig godt forhold til begge børn. Da deres moder ikke kan tage sig af dem, er børnene meget afhængige af ham. Flygtningenævnet lægger, også efter klagerens egen forklaring, til grund, at klageren blev meddelt asyl efter udlændingelovens § 7 på grund af hans bevidst urigtige oplysninger om identitet og asylmotiv. Opholdstilladelsen er dermed opnået ved svig og skal inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, sammenholdt med § 19, stk. 6, medmindre en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, der er nævnt i § 26, stk. 1, efter en konkret vurdering fører til, at opholdstilladelsen alligevel ikke bør inddrages. I afvejningen af, om opholdstilladelsen bør inddrages, indgår både klagerens og børnenes interesse i, at forbindelsen mellem dem bevares. Børnene har aldrig boet andre steder end i Danmark, og de taler kun dansk. Børnene er tvangsfjernet fra deres hjem og bor på institution. Ifølge kommunen har klageren formået at skabe et stærkt bånd til børnene, som han tackler på en god måde. Dette gælder også i forholdet til den ene datter, som har nogle problemer. Samværet anføres at have en vigtig positiv betydning for børnenes udvikling og trivsel. Han er ifølge kommunen den eneste af forældrene, der reelt har forældrekompetence, og den eneste af forældrene, som kommunen har planer om at arbejde videre med i forhold til en hjemgivelse. Over for klagerens ønske om at opretholde sin kontakt til børnene står blandt andet, at klageren alene har opnået en lidt løsere tilknytning til det danske arbejdsmarked (aktivering af kommunen), samt at det må antages i det væsentlige at bero på hans egne forhold, at han fra *medio* 2005 til *primo* 2011 alene har set sine børn under et tredages besøg i *et tredje europæisk land primo* 2010, hvor børnene dår-

ligt kunne kende ham. Flygtningenævnet har ikke grundlag for at antage, at det var med urette, at han fra *medio* 2005 til *primo* 2009 var fængslet i *det andet europæiske land*. Det må endvidere i et vist omfang antages at bero på hans egne forhold og beslutninger, at han ikke genindrejste i Danmark før over to år efter løsladelsen. Under disse omstændigheder kan de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn ikke over for statens interesse i, at opholdstilladelser meddelt på grund af svig inddrages, føre til, at klagerens opholdstilladelse af hensyn til klageren ikke bliver inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6. Vedrørende hensynet til klagerens to børn bemærkes, at dette hensyn må indgå i afvejningen med betydelig vægt. Børnene har alene boet sammen med klageren til de var henholdsvis knap halvandet og fire og et halvt år. Herefter så de først klageren *primo* 2011 – bortset fra et enkelt besøg i 2010, hvor de dårligt kunne genkende klageren. Børnene har således i størstedelen af deres liv alene haft meget sporadisk kontakt til klageren, der langt fra kan beskrives som et egentligt familieliv. Der har imidlertid i det seneste års tid været regelmæssigt samvær mellem klageren og børnene. Efter kommunens oplysninger må det lægges til grund, at mindst et af børnene er særligt sårbare, og at børnene har betydelig gavn af samværerne. Samværernes antal er gradvist blevet øget, og kommunen er tilsyneladende begyndt at overveje at hjemgive børnene til klageren, hvis hans opholdstilladelse ikke inddrages. Når hertil kommer, at børnenes moder angiveligt ikke har de fornødne forælderevner, finder Flygtningenævnet samlet set, at hensynene til børnene om, at der ikke skal ske inddragelse, er så væsentlige, at nævnet ændrer afgørelsen, således at opholdstilladelsen ikke inddrages.” Alba/2012/1

Nævnet **omgjorde i juni 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Burundi. Indrejst i 2001. Udlændingestyrelsen havde i 2002 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2011 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne inddrages, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren indrejste i Danmark *i foråret* 2001 og blev af Udlændingestyrelsen *i foråret* 2002 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. *I sommeren* 2011 har Udlændingestyrelsen besluttet at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet finder, at det må lægges til grund, at det er et foto af klageren, der er indsat i det fremlagte pas, i det fremlagte ID-kort og i visumansøgningen til *et europæisk lands* myndigheder. Passet er udstedt i 1996 og forlænget i 2000, ID-kortet er udstedt *i efteråret* 2000, og visumansøgningen ligger forud for *primo* 2001. Forlængelsen af passet og udstedelsen af ID-kortet stemmer datomæssigt med de anonyme oplysninger om, at klageren var i Burundi i 2000. Flygtningenævnet finder, at det må lægges til grund, at klageren, der oprindeligt har oplyst, at hun udrejste af Burundi på sit eget ægte pas, i hele perioden har været i besiddelse af dette. Klageren har således givet urigtige oplysninger til de danske myndighe-

der om sit rejsemønster og opholdssted inden indrejsen i Danmark. Hendes forklaring i 2001 om asylmotiviet kan herefter ikke lægges til grund. Flygtningenævnet finder, at opholdstilladelsen er opnået ved svig, og at denne som udgangspunkt skal inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, medmindre den proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, der er nævnt i § 26, stk. 1, efter en konkret vurdering fører til, at opholdstilladelsen alligevel ikke bør inddrages. Klageren har nu haft fast bopæl i Danmark i mere end ti år, og hendes tre børn er danske statsborgere. Klageren har i hele perioden haft arbejde og uddannet sig og er nu i fuldtidsarbejde. Hun taler flydende dansk. Klageren må anses for fuldt integreret i det danske samfund. Hensynet til klageren og hendes børn taler herefter afgørende imod, at opholdstilladelsen skal inddrages. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren har eneforældremyndigheden over børnene. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse.” Burundi/2012/2

Nævnet **omgjorde i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2007. Udlændingestyrelsen havde i 2008 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2011 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne inddrages, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren indrejste i Danmark *i sommeren 2007*, hvor hun *i efteråret 2007* indgav ansøgning om asyl, og *i sommeren 2008* blev hun af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. *I efteråret 2011* har Udlændingestyrelsen besluttet at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet finder det ikke godtgjort, at klageren til Udlændingestyrelsen har afgivet bevidst urigtige oplysninger, der har været en del af grundlaget for hendes opholdstilladelse. Flygtningenævnet skønner ikke, at klagerens oplysninger om, hvor længe hun har boet i Kunar-provinsen, efter Talibans fald, bevidst er fordrejet i den ene af de to samtaler, som hun har haft med Udlændingestyrelsen. Det samme gælder spørgsmålet om, hvem i familien der er blevet truet telefonisk. Udlændingestyrelsen har under nævnsmødet korrigeret sin begrundelse for inddragelsen i styrelsens brev af [...] 2011, hvorefter det er datterens tidligere svigerfaders fætter, der har opsøgt klageren på bopælen. Dette er i overensstemmelse med klagerens oplysninger under begge samtaler. Endelig finder Flygtningenævnet ikke, at der er en væsentlig divergens mellem klagerens og hendes søns forklaringer om, hvorvidt og i hvilket omfang klagerens søn er blevet opsøgt personligt. Flygtningenævnet finder det derfor ikke godtgjort, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse.” Afg/2012/63

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Aser/2011/5 i formandskabets 20. beretning (2011), side 188.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 1989. I 1994 meddelte Udlændingestyrelsen klageren, der havde oplyst, at han var statsløs palæstinenser fra Libanon, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2011 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på grund af svig, idet klageren havde erkendt at være statsløs palæstinenser fra Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes, at klageren blev meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen *i efteråret* 1994 efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som statsløs palæstinenser fra Libanon på grundlag af klagerens oplysninger herom. Opholdstilladelsen bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, da klageren ved Retten i [...] *i sommeren* 2005 blev idømt fængsel og udvist med indrejseforbud i fem år, jf. udlændingelovens § 49, jf. § 22, nr. 6. Klageren havde herefter ikke opholdstilladelse i Danmark. *I begyndelsen af* 2009 stadfæstede Flygtningenævnet den beslutning, som Udlændingestyrelsen havde truffet *i efteråret* 2008 om, at klageren kunne udsendes til Libanon, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Retten i [...] ophævede *i slutningen af* 2009 bestemmelsen om udvisning i dommen *fra sommeren* 2005 på grund af væsentligt ændrede forhold, jf. udlændingelovens § 26. Det fremgår af den afgørelse, som nævnet skal tage stilling til, at Udlændingestyrelsen *i foråret* 2011 inddrog klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsens repræsentant har på nævnsrådet *dags dato* tilkendegivet, at det retlige udgangspunkt for klagerens sag efter styrelsens opfattelse er, at klagerens tidligere opholdstilladelse var gældende efter ophævelsen af udvisningsbestemmelsen, som bestemt af Retten i [...] *i slutningen af* 2009. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet med den beskikkede advokats tiltræden har lagt denne tilkendegivelse til grund, således at de spørgsmål, som nævnet herefter skal tage stilling til, er, om klagerens erkendte urigtige oplysninger indebærer, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opnået ved svig, og om opholdstilladelsen i så fald skal inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, herunder om de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn er til hinder herfor, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., og om udsendelse til Syrien i givet fald kan ske, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Klageren har erkendt i forbindelse med sin asylansøgning bevidst urigtigt at have oplyst om, at han var statsløs palæstinenser fra Libanon. Klageren har, indtil politiet *i begyndelsen af* 2010 foreholdt klageren politiets oplysninger om hans syriske baggrund, opretholdt sine urigtige oplysninger over for de danske udlændingemyndigheder mv. Nævnet lægger som ubestridt til grund, at klageren var klar

over, at hans opholdstilladelse *meddelt i efteråret* 1994 efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og opretholdelsen heraf skete på grundlag af klagerens urigtige oplysninger om fødested og opvækst som statsløs palæstinenser i Libanon. Nævnet tiltræder derfor, at klageren har opnået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ved svig, og at betingelserne for inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, herefter som udgangspunkt er opfyldt. Ved vurderingen af om de hensyn, der skal iagttages efter udlændingelovens § 26, stk. 1, er til hinder for inddragelse, bemærker nævnet, at klageren indrejste *i efteråret* 1989 og derfor har haft ophold i Danmark i omkring 23 år. Dog bemærkes, at klageren har afsonet og været frihedsberøvet samt har været udrejst til Syrien i afgrænsede perioder. Nævnet lægger til grund, at klageren har haft faktisk ophold i Danmark i formentlig 21-22 år. Klageren har i en årrække inden 2005 haft arbejde som mekaniker i forbindelse med et autoværksted, men har ikke siden 2005 haft arbejde, bortset fra efter det oplyste et privat aftalt dagligt arbejde et par timer hos en bekendts autoværksted. Klageren er fraskilt fra begge sine ægtefæller og bor alene. Klageren har efter det oplyste fælles forældremyndighed med seks fællesbørn med sin første ægtefælle, [...], fra hvem han blev skilt i 1997. Tre af børnene er blevet myndige, og de umyndige børn er født i 1999, 2001 og 2002. Børnene bor hos deres moder. Klageren bidrager ikke økonomisk til forsørgelsen, men har oplyst, at han besøger børnene næsten dagligt. Klageren har efter det oplyste ikke længere forældremyndighed over nogen af de seks fællesbørn, klageren har med sin anden ægtefælle, [...], med hvem han blev gift i 1997 og skilt i 2005. Det ældste barn med denne ægtefælle blev født *i efteråret* 1998, og det yngste barn er født i 2003. Klageren har oplyst, at han også besøger disse børn næsten dagligt. Klageren har ikke uddannelse i Danmark og har ikke oplyst om tilknytning til bestemte foreninger eller organisationer i Danmark. Klageren taler både dansk og arabisk, og nævnet lægger til grund, at klageren udover sine forældre, der bor i Syrien i nærheden af [...], også har onkler i Syrien nær [...], hvis faste ejendom er blevet ramt af bomber. Klageren har oplyst, at han for at undgå afsoning af otte måneders idømt fængselsstraf i Danmark udrejste af Danmark i 2006 for at undersøge, om han kunne tage ophold i Syrien, og at han fem til seks gange har været i Syrien. Nævnet lægger til grund, at klageren i hvert fald under flere rejser til Syrien har været legitimeret med dansk rejsedokument, sådan som klageren har oplyst til sagen, uanset at klageren har oplyst noget andet i nævnsmødet. Idet det bemærkes, at klagerens *første* fraskilte ægtefælle, [...], efter det oplyste på nævnsmødet ved upåanket dom *fra sommeren* 2012 har beholdt sin danske indfødsret, lægger nævnet efter Udlændingestyrelsens oplysninger til grund, at en udsendelse af klageren ikke vil have betydning for nogen af klagerens børns opholdsgrundlag i Danmark. Da nævnet, efter nævnets vurdering af klagerens oplysninger, endvidere finder, at klageren ikke har konflikter med de syriske myndigheder, jf. nedenfor, lægger nævnet herefter til grund, at der ikke er hindringer for, at klageren kan tage ophold i Syrien og her have eventuelt samvær med børnene. Nævnet har ikke fundet, at den vurdering, der blev foretaget af Retten i

[...] i kendelsen *fra slutningen af 2009*, hvor klageren blev anset for statsløs palæstinenser fra Libanon, og hvor udvisningsbestemmelsen fra 2005 blev ophævet, fører til, at samme hensyn er til hinder for inddragelse af opholdstilladelsen efter § 7, stk. 1, i den for nævnet foreliggende sag. Som anført er det ved vurderingen tillagt vægt, at klageren i 2006 returnerede til Syrien og havde ophold i flere måneder, idet klageren undersøgte muligheden for at tage fast ophold i Syrien. Samlet finder nævnet derfor, at de hensyn, der skal iagttages efter udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke er til hinder for inddragelse. Ved vurderingen af, om udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, bemærker nævnet, at klageren har afgivet skiftende og indbyrdes modstridende forklaringer udover den erkendte urigtige oplysning om at være statsløs palæstinenser fra Libanon. Klageren har på nævnsrådet erkendt, at stort set alle de oplysninger, som klageren tidligere har givet om sine forhold, er urigtige og afgivet med det formål, at klageren kunne forblive i Danmark. Nævnet bemærker, at klageren selv i forhold til advokatindlægget af [...] 2012 er fremkommet med en ny forklaring om den skudepisode, som klageren tidligere har anført som central for asylmotivet, idet klageren på nævnsrådet har oplyst, at skudepisoden skete over for jordansk eller israelsk militær. Flygtningesnævnet finder derfor, at klagerens forklaring om at være efterstræbt i Syrien må tilside-sættes som utroværdig. Nævnet har herved lagt vægt på klagerens skiftende og modstridende forklaringer, som belyst nedenfor. Nævnet finder derfor, at klagerens forhold på denne baggrund ikke efter udlændingelovens § 31 er til hinder for, at klageren udsendes til Syrien. Det følger af det anførte, at der herefter ikke for nævnet er anledning til at tage stilling til eventuel anvendelse af udelukkelsesgrunde, som anført i styrelsens afgørelse *fra efteråret 2011*. Flygtningesnævnet har ved vurderingen af klagerens forhold som anført lagt vægt på, at klageren har afgivet skiftende og modstridende oplysninger, hvilket han også har erkendt på nævnsrådet. Klageren har således erkendt, at hans oplysninger i forbindelse med asylansøgningen i 1989 og 1990 var urigtige, herunder det oplyste om medlemskab af Fatah, opgaver som fører af en bulldozer og tilbageholdelse hos og efterstræbelse af Amal-militsen. Det var også urigtigt, når klageren ifølge samtalerreferat *fra sommeren 2008* oplyste om, at han var født og opvokset i Gaza og Libanon og udrejste grundet borgerkrigen, og at han var fængslet i seks måneder i Syrien i 2006, fordi han kritiserede præsidenten. Det var urigtigt, når klageren i nævnsrådet *i begyndelsen af 2009* forklarede, at hans familie i Libanon nu var flyttet til Syrien. Det var urigtigt, når klageren for Retten i [...] i forbindelse med afgørelsen *fra slutningen af 2009* oplyste, at han var født i Gaza-striben og var statsløs palæstinenser, og at han var afskåret fra at besøge sin familie i Libanon. Det var urigtigt, når han endvidere for retten oplyste, at han var fængslet i tre måneder af de syriske myndigheder, som afleverede ham til de libanesiske myndigheder, som holdt ham fængslet i to måneder og 22 eller 23 dage, hvorefter han blev løsladt til Syrien, hvor syrisk politi kørte ham til lufthavnen i Damaskus, hvorfra han fløj til *et andet europæisk land*. Efter en samlet vurdering af det anførte oven for tiltræder Flygtningesnævnet herefter, at klagerens op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er inddraget, og at klageren kan udsendes til Syrien, jf. herved § 31, idet det dog bemærkes, at der ikke for tiden sker tvangsmæssig udsendelse til Syrien som anført nedenfor. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2012/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.2. nævnte afgørelse Rus/2012/7.

5.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, som indsat ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. august 2010 og gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden er udrejst af Danmark. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse i § 17, stk. 2, jf. lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010, fremgår blandt andet, at der ikke med den foreslåede nye bestemmelse i § 17, stk. 2, er tiltænkt nogle ændringer af Udlændingestyrelsens praksis efter udlændingelovens § 17, stk. 2 og 3, nu § 17, stk. 3 og 4.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 3, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilfaldelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i ulandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land. En følge er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betæneligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylsland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylslandsbestemmelsen), i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det hvad angår betingelsen efter

udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, der trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 16 bortfaldssager. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i otte af sagerne, mens nævnet i otte sager omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

5.3.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 vedrørende en familiesammenførings sag, at de danske myndigheders afvisning af i den konkrete sag at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ophold udenfor Danmark i forbindelse med genopdra-

gelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7. Se nærmere om screening af Flygtningenævnets bortfaldsafgørelser truffet i perioden 1. januar 2008 – 10. september 2011 på baggrund af dommen Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 5.3.1, side 192-193.

Som eksempel på sager fra beretningsåret, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Klageren var udrejst af Danmark i efteråret 2005. Sagen er efter formandens bestemmelse herom behandlet på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somalier fra Somalia. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark *i efteråret* 1998 sammen med sin fader og nogle søskende, og at han *i foråret* 2000 blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto). Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har opholdt sig uden for Danmark i over 12 måneder, idet han sammen med sin fader, der var medindehaver af forældremyndigheden, forlod Danmark *i efteråret* 2005. Klageren har indtil udrejsen opholdt sig i Danmark hos sine forældre og søskende. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klagerens moder *i efteråret* 2009 ansøgte om, at klagerens opholdstilladelse ikke var bortfaldet, samt at klageren selv indgav ansøgning til Den Danske Ambassade i Nairobi *i foråret* 2010. Flygtningenævnet lægger herudover til grund, at klagerens fader inddrog klagerens pas ved ankomsten til Somalia, samt at klageren har boet forskellige steder i Somalia hos diverse familiemedlemmer, samt at han senere har opholdt sig i Kenya og Etiopien. Flygtningenævnet lægger endelig til grund, at klagerens nærmeste familie opholder sig i Danmark. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at klageren, indtil han blev myndig, har været forhindret i at forlade Somalia, og at han

kort efter, at han blev myndig, ansøgte om, at opholdstilladelsen ikke var bortfaldet. Betingelserne for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 4, er herefter ikke opfyldt. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto).” Som/2012/9

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Klageren var senest udrejst af Danmark i sommeren 2006. Sagen er efter formandens bestemmelse herom behandlet på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5. Sagen er sambehandlet med sagen vedrørende klagerens moder. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 1999, og at han *i foråret* 2000 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto). Klageren og hans moder udrejste *primo* 2001. *I efteråret* 2005 indrejste han igen. Han udrejste herefter i *sommeren* 2006, idet han sammen med sin moder og nogle af sine søskende rejste til Mogadishu, idet moderen skulle hjælpe sin søster, der var blevet syg. Moderen opsagde i den forbindelse lejemålet i Danmark. De var i Mogadishu i cirka fire måneder, hvorefter de rejste til Hargesia, hvor de opholdt sig i omkring 11 måneder. De rejste derefter til Etiopien, hvor de opholdt sig i seks til ni måneder. Klagerens moder rejste derefter til Kenya, hvorfra hun i *efteråret* 2009 søgte om, at hendes og klagerens opholdstilladelse i Danmark ikke skulle anses for bortfaldet. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at betingelserne for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, for opfyldt. Nævnet bemærker således, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark, har opholdt sig i mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet, og at han frivilligt har taget bopæl i hjemlandet. Det bemærkes herved, at klagerens forældre som forældremyndighedsindehavere kunne træffe afgørelse om klagerens opholdssted, men at dette også stemte med klagerens eget ønske. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne særlige forhold, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Nævnet bemærker herved, at der ikke kan anses at have foreligget sådanne hindringer for en tidligere tilbagevenden til Danmark, at der er grundlag for alligevel ikke at anse tilladelsen for bortfaldet. Det kan ikke føre til nogen anden vurdering, at klagerens fader og nogle af klagerens søskende er danske statsborgere. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2012/10

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 20. beretning (2011).

5.3.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak og Iran. Klageren var udrejst af Danmark i foråret 2006. Hun genindrejste i vinteren 2010 og udrejste herefter på ny i sommeren 2011. Klageren gjorde gældende, at hendes tidligere ægtefælle i 2003 bortførte hende og deres fire børn til Iran, hvorefter de blev tvunget til at opholde sig udenfor Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren indrejste første gang i Danmark i *efteråret* 1994. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren er registreret som udrejst til Irak i *foråret* 2006. I *vinteren* 2010 genindrejste klageren i Danmark. I sommeren 2011 udrejste klageren på ny til Irak. Klageren har oplyst, at hun og hendes fire børn af klagerens ægtefælle blev tvunget til at udrejse og opholde sig uden for Danmark. Flygtningenævnet finder, at det kan lægges til grund, at klageren har opgivet sin bopæl i Danmark, og at hun har opholdt sig uden for Danmark i mere end tolv på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. Flygtningenævnet kan videre lægge til grund, at klageren frivilligt har taget bopæl i hjemlandet, Irak, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Nævnet har herved lagt vægt på varigheden af opholdet i Irak, hvorunder klageren i øvrigt på ny har fået udstedt irakisk pas. Nævnet har videre lagt vægt på, at klageren efter et kortere ophold i Irak vendte tilbage til Danmark i 2004 efterladende sine fire børn og daværende ægtefælle i Irak for igen i *foråret* 2006 at udrejse, uden at klageren i forbindelse med nævnte ind- og udrejser oplyste noget til de danske myndigheder om, at udrejserne til Irak skulle være foregået under tvang. Nævnet bemærker, at klageren eller dennes familie ikke på noget tidspunkt har rettet henvendelse til politiet i Danmark som følge af den nu påberåbte bortførelse. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne særlige forhold, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Som følge af det anførte tiltræder Flygtningenævnet den af Udlændingestyrelsen trufne afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, er bortfaldet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2012/11

Nævnet **stadfæstede** i **august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark første gang i *sommeren* 1995, og at han i *efteråret* 1996 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto). Klageren er etnisk iraker og sunni-muslim af trosretning fra [...] i Kuwait. Klageren har forklaret, at han har været udrejst i perioden fra *sommeren* 2010 til *foråret* 2011, idet hans ægtefælle var kommet alvorligt til skade ved en bilbombe, hvorved klagerens svigermoder afgik ved døden. Det må lægges til grund, at klageren i 2004-2005 blev gift anden gang i Irak, og at han og den derboende ægtefælle har fire børn, den yngste født i *foråret* 2011. Klageren har siden da efter oplysningerne fra kommunens registreringer og registreringerne i klagerens pas opholdt sig størstedelen af tiden i Irak med familien dér med kun relativt korte mellemliggende ophold i Danmark. Ingen af opholdene i Irak har

oversteget et år, men der har været ophold på op til 10 og 11 måneder. Det kan således lægges til grund, at klageren senest har opholdt sig i Irak fra *efteråret* 2009 til *begyndelsen af* 2010, fra *begyndelsen af* 2010 til *foråret* 2010, hvor han kom tillige med de to ældste børn, der havde opnået opholdstilladelse, og så igen fra *sommeren* 2010 til *foråret* 2011. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet det godtgjort, at klageren i forløbet reelt har opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., og alene indimellem opholdt sig i lejligheden i Danmark for at opretholde sin danske opholdstilladelse og pension. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at klagerens familieliv reelt har udspillet sig under hans langvarige ophold i hjemlandet sammen med ægtefællen og mindreårige børn. Det bemærkes også herved, at det yngste af klagerens herboende børn er fyldt 17 år. Det bemærkes endeligt, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse. Der lægges herved vægt på, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i 1996 på baggrund af de daværende politiske forhold i Irak, som siden er væsentlig ændret, ligesom han siden 2004 har kunnet indrejse og opholde sig problemfrit i Irak i længere perioder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2012/6

Nævnet **omgjorde i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tjetjenien i Den Russiske Føderation samt to børn. Klageren indrejste i Danmark i 2003 og blev samme år meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2008 underskrev klageren en repatrieringserklæring og udrejste til Tjetjenien. I 2011 søgte klageren om, at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 2003, og at hun i 2003 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren er etnisk tjetjener fra [...], Rusland og muslim. Ved en tilbagevenden til Rusland frygter hun at blive forfulgt af de russiske myndigheder, der har opsøgt hende på bopælen og truet hende. Klageren har forklaret, at hun i 2003 afledt af mandens forhold fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ægteparret etablerede sig herefter i Danmark, og hun lærte dansk. Familiens første og andet barn blev født i Danmark. Klagerens moder boede fortsat i Tjetjenien, og moderen pressede klageren til at vende tilbage, fordi hun angiveligt var syg, og i øvrigt savnede klageren og børnebørnene. Klageren har forklaret, at hun følte en forpligtelse til at tage sig af moderen, og at dette var årsagen til, at klageren ønskede at repatriere. Nævnet lægger til grund, at klageren på udrejsetidspunktet forventede, at hun kunne tage varigt ophold i hjemlandet, og at ægtefællen på sigt, når forholdene havde normaliseret sig, kunne slutte sig til hende. Såfremt det måtte vise sig umuligt for ægtefællen at tage ophold i Tjetjenien, var det parrets hensigt desuagtet at opretholde familien. Klageren har forklaret, at hun relativt hurtigt indså, at moderens sygdom ikke var af alvorlig karakter, og det har således ikke været årsagen til, at klageren forblev i Tjetjenien. Nævnet finder, at ansøgeren i forbindelse med udrejsen i 2008 har opgivet sin bopæl i Danmark jf.

udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., for at tage ophold i hjemlandet, og ansøgeren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder jf. udlændingelovens 17, stk. 1, 2. pkt. Klagerens opholdstilladelse er som udgangspunkt derfor bortfaldet. Klagerens ægtefælle blev som ovenfor anført i Danmark, og det lægges på grundlag af klagerens forklaring til grund, at ægteparret opretholdt en tæt kontakt via elektroniske medier. Parret mødtes ultimo 2008 i Ukraine, og her blev parrets tredje barn undfanget. Klageren vendte tilbage til Tjetjenien, hvor dette tredje barn blev født. På grundlag af klagerens forklaring lægges det til grund, at klageren de to første år ikke oplevede problemer, men at myndighederne blev opmærksomme på hende, da den ældste søn begyndte i skolen, og at hun derefter jævnlige og efterhånden med stigende intensitet blev opsøgt af myndighedspersoner, idet det var myndighedernes opfattelse, at hendes mand også måtte opholde sig i Tjetjenien. Nævnet lægger til grund, at klageren blev truet, og at hun blev truet med, at hendes hus ville blive brændt ned. Efter at klageren indrejste i Danmark i 2011 har hun genoptaget samlivet med ægtefællen, og familien har fået et fjerde barn. Barn nummer tre barn er efter klagerens genindrejse familiesammenført med faderen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at der er grundlag for at meddele dispensation i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, idet klageren gennem ægtefællen har bevaret en særlig væsentlig tilknytning til Danmark, og fordi særlige grunde i øvrigt taler herfor. Disse nævnsmedlemmer har lagt vægt på, at ægtefællen blev i Danmark, på at det stedse har været parrets hensigt at opretholde familien, på at parret efter klagerens udrejse har fået barn sammen, og på at klageren de første to år efter udrejsen ikke oplevede problemer med de tjetjenske myndigheder, men at forholdene herefter ændrede sig, idet klageren gentagne gange blev udsat for udspørgen, ransagninger og slutteligt for trusler, alt i anledning af, at myndighederne antog at ægtefællen også opholdt sig i Tjetjenien. Flygtningenævnet omgør derfor afgørelsen fra Udlændingestyrelsen af [...] 2011, således at klageren, [...] og de to ældste børn fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rus /2012/4

Der kan endvidere henvises til den i kapitel 6.3 nævnte afgørelse Afg/2012/65.

5.3.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempler på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **omgjorde i august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Klageren indrejste i Danmark i vinteren 2001 og blev samme år meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2006 indgik klageren ægteskab og flyttede sammen med ægtefællen til et andet vestligt land,

hvor hun fik opholdstilladelse. I 2009 blev klageren skilt og rejste tilbage til Danmark. Udlændingestyrelsen traf i 2009 afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, idet klageren havde opnået beskyttelse i et andet vestligt land. I sommeren 2010 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet ikke fandt det sandsynliggjort, at klagerens opholdstilladelse i det andet vestlige land var bortfaldet. Klageren anmodede herefter om genoptagelse af sagen. Spørgsmålet om genoptagelse af sagen er herefter blevet afgjort på formandskompetencen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 1, 2. pkt. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet traf i *sommeren 2010* afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er bortfaldet. Nævnet lagde herved vægt på, at klageren havde opholdt sig i *et andet vestligt land* i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og at hun havde opnået beskyttelse i *det pågældende land*. Nævnet besluttede samtidig, at klageren kunne udsendes tvangsmæssigt til *det pågældende land*. Efter oplysningerne i Rigspolitiets udtalelse *fra foråret 2012* må det lægges til grund, at klagerens opholdstilladelse i *det andet vestlige land* bortfaldt, da hun i *sommeren 2009* blev skilt fra sin tidligere ægtefælle, og at hun ikke har haft et andet opholdsgrundlag i *dette andet land*, hvortil hun ikke kan udsendes. Under hensyn hertil og klagerens væsentlige tilknytning til Danmark, hvor hendes forældre og søskende har boet siden 2000-2001, finder Flygtningenævnet efter en fornyet vurdering af sagen, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet omgør således Udlændingestyrelsens afgørelse *fra efteråret 2009*, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2012/64

Nævnet **omgjorde i december 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Oprindeligt indrejst i Danmark i 1993. Klageren udrejste i 2007 til Thailand, hvor han på baggrund af ægteskab med en thailandsk statsborger fik ægteskabsvisum. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 1993, og at han i 1995 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren udrejste i 2007 til Thailand, hvor han blev gift med en thailandsk statsborger, med hvem han havde fået en datter i 2001. Ægtefællen er forsvundet, men datteren opholder sig fortsat i Thailand, hvor ansøgeren senest har opholdt sig på turistvisum. Udlændingestyrelsen meddelte *i foråret 2012* klageren, at hans opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skulle anses for bortfaldet, idet han havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgeren havde mulighed for at tage lovligt ophold i Thailand, og at han, såfremt han ikke udrejser frivilligt, ville kunne tvangsmæssigt udsendes til Thailand. Flygtningenævnet kan efter de foreliggende oplysninger tiltræde, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, bortfaldt, da klageren

havde opholdt sig i Thailand sammen med sin ægtefælle og deres fælles datter i mere end 12 måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. stk. 1, 3. pkt. Efter de nu foreliggende oplysninger, herunder klagerens forklaring om, at hans ægtefælle forsvandt i 2010, og at han efterfølgende har søgt om skilsmisse ved en thailandsk domstol, hvilket har medført, at klageren alene kan opnå opholdstilladelse i Thailand på grundlag af et tre måneders turistvisum, finder Flygtningenævnet imidlertid, at Thailand ikke længere kan udgøre et sikkert tredjeland for klageren, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Flygtningenævnet omgør derfor Udlændingestyrelsens afgørelse *fra foråret 2012*, således at klagerens, [...], opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke anses for bortfaldet.” Iran/2012/40

5.4 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse. Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, er således subsidiær i forhold til § 7, stk. 1 og 2, hvilket i praksis betyder, at vurderingen af, hvorvidt udlændingen har opnået beskyttelse eller har en så nær tilknytning til et andet land, at opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, bør nægtes, først foretages, såfremt udlændingen i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet ikke fandt, at betingelserne i § 7 var opfyldt og derfor ikke skulle tage stilling til, om et land kunne tjene som første asylland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Elfenbenskysten. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk guere fra [...], Elfenbenskysten. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren udrejste i 2005 fra Elfenbenskysten til Mali og videre til Mauretanien, hvor han har opholdt sig til *efteråret 2010*. Ansøgeren var i Mauretanien anerkendt af UNHCR som flygtning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten frygter, at oprørerne vil slå ham ihjel, fordi de i 2003 slog hans forældre samt to søskende ihjel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han som kristen og etnisk guere er i en særlig risiko for forfølgelse fra den nuværende præsidents tilhængere. Ansøgeren blev i 2009 i Mauretanien tilbageholdt i ét døgn,

hvorunder han blev udsat for tortur, fordi han havde gået synligt på gaden med en bibel. Ansøgeren har endelig henvist til, at han har alvorlige helbredsproblemer, som han ikke kan få behandling for i Mauretanien. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Da ansøgeren er ivoriansk statsborger, tiltræder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at ansøgerens asylmotiv vurderes i forhold til Elfenbenskysten. Ansøgeren har aldrig haft konflikter med myndighederne i Elfenbenskysten. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at det forhold, at ansøgerens familie i 2003 blev dræbt af oprørere, kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at forholdet ligger langt tilbage i tid, og at ansøgeren herefter opholdt sig i landsbyen til 2005, uden at han i den periode blev opsøgt eller efterstræbt af oprørerne. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren aldrig personligt har været forfulgt eller efterstræbt i Elfenbenskysten. Helbredsmæssige forhold kan ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, uanset hvor alvorlige disse måtte være. Hverken ansøgerens etnicitet eller de meget vanskelige, men generelle, forhold i Elfenbenskysten kan begrunde asyl. Flygtningenævnets flertal finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal finder under disse omstændigheder ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til en stillingtagen til, hvorvidt Mauretanien kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ivor/2012/1

5.4.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der anlægges ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 3.2. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse

og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøger at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 5.4.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere neden for i afsnit 5.4.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2003. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser, etnisk araber og sunni-muslim fra [...] i det tidligere britiske mandatområde Palæstina. Hun er opvokset i Libanon fra hun var få år gammel. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren udrejste for at søge asyl første gang i 2003. Hun udrejste anden gang i 2005 sammen med sin søn, [...], der efter det oplyste efterfølgende har fået asyl i Norge. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun har dårligt helbred og har brug for medicin, at hun ikke kan klare sig selv, og at hun ikke har nogen i hjemlandet, der kan drage omsorg for hende. I 2005 var der krig i Libanon, og hun forlod landet, da palæstinenserne blev behandlet uretfærdigt, og personer fra Hamas eller Fatah forlangte, at hun og andre palæstinensiske kvinder skulle tilberede mad mv. til dem. Hun kan ikke bo hos sin datter, [...], i flygtningelejren Baalbek-lejren oprindeligt fordi hendes svigersøn ikke vil have hende boende. I nævns-mødet har ansøgeren yderligere oplyst, at *datterens* ægtefælle er blevet bortført, og at *datteren* er rejst til Egypten med sine børn, hvor ansøgerens anden datter og dermed *datterens* søster bor. Flytningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det bemærkes, at nævnet herved har taget hensyn til ansøgerens helbredspro-

blemer, herunder psykiske forhold. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren, der som statsløs palæstinenser fra Libanon er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, fra sine tidligste leveår har boet i Libanon navnlig i Baalbek-lejren indtil udrejsen med sin ægtefælle til Libyen, hvor ansøgeren og ægtefællen opholdt sig i omkring 27 år med årlige besøg af måneders varighed i Libanon, og hvortil de returnerede, da ægtefællen mistede sit arbejde i Libyen. Ansøgeren boede fortsat i Baalbek efter ægtefællens død sammen med sine børn, senest med sønnen [...], med hvem hun udrejste i 2005. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke har haft personlige konflikter med de libanesiske myndigheder eller andre grupperinger i Libanon. Ansøgeren har således oplyst, at henholdsvis Fatah og Hamas forlangte, at hun skulle lave mad mv., men at der skete ikke yderligere. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren ikke har haft konkrete konflikter eller kan anses for at være i risiko herfor på en måde, som indebærer, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden kan anses for at kunne opnå beskyttelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet har fundet, at det oplyste i nævnsrådet om, at hverken ansøgerens datter, [...], eller datteren, [...], længere bor i Baalbek, ikke ændrer denne vurdering. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren og hendes ægtefælle etablerede sig i Baalbek efter tilbagekomsten fra Libyen, og at ansøgeren derfor må anses for fortsat at have nær tilknytning til området. Det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden frygter at blive offer for kriminalitet i form af bortførelse, således at der kan kræves penge fra ansøgerens familie i udlandet for ansøgerens frigivelse, findes at være en formodning, som ikke i øvrigt er understøttet eller konkret begrundet. De vanskelige, men generelle forhold for statsløse palæstinensiske flygtninge i Libanon findes heller ikke selvstændigt at kunne føre til et andet resultat. Nævnet bemærker, at der foreligger oplysning om, at ansøgeren har særlige helbredsproblemer, herunder at hun er alvorligt psykisk syg med faldende funktionsniveau. Nævnet har ikke kompetence til at give opholdstilladelse efter andre bestemmelser, men det bemærkes, at Justitsministeriet i *begyndelsen af* 2012 i forbindelse med ansøgerens henvendelse om humanitær opholdstilladelse har tilladt ansøgeren at opholde sig her i landet under sagens behandling. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2012/5

Se endvidere den i afsnit 5.8 nævnte afgørelse Statsløspal/2012/1, hvor Flygtningenævnet ikke fandt, at de libanesiske myndigheder kunne yde ansøgeren den fornødne beskyttelse, hvorfor Libanon ikke fandtes at kunne tjene som første asylsøgende.

5.4.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 3, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylsøgende, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylsøgende.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel kan nævnes en afgørelse vedrørende et ægtepar, hvor nævnet ikke fandt, at den kvindelige ansøger kunne henvises til at tage ophold i den mandlige ansøgers hjemland som første asylland:

Nævnet meddelte i **oktober 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Rusland og **stadfæstede** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Aserbajdsjan. Indrejst i 2011. Det fremgår af sagen, at ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de har været udsat for grove overgreb fra både civilbefolkningen og politiet i såvel Rusland som Aserbajdsjan. Under familiens ophold i Aserbajdsjan opholdt den kvindelige ansøger sig hovedsageligt indendøre i svigerfaderens lejlighed i Baku, idet hun og hendes barn blev mødt med fjendtlighed af lokalbefolkningen, fordi de var russere. På et tidspunkt blev hun opsøgt af naboerne, mens hverken ægtefællen eller svigerfaderen var hjemme, og bedt om at komme ud af lejligheden, hvorefter hun i otte timer blev låst ude af huset i kulden uden tilstrækkelig påklædning sammen med sit barn. Naboerne chikanerede familien ved blandt andet at sætte ild til familiens dør og smide døde dyr foran døren. Ansørgernes barn blev slået af de andre børn på legepladsen og ansøgeren blev skubbet til og chikaneret verbalt. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er halv armenier og halv aserbajd-

sjaner fra Baku, Aserbajdsjan. Den kvindelige ansøger er etnisk russer fra [...], Rusland. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de har været udsat for grove overgreb fra både civilbefolkningen og politiet i såvel Rusland som Aserbajdsjan. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om, at den mandlige ansøger har været tilbageholdt ti dage kort før udrejsen, og at han blev løsladt mod betaling af 20.000 USD og et løfte om at forlade landet, til grund. Nævnet bemærker herved, at ingen af ansøgerne forklarede herom ved indrejsen i Danmark eller i asylansøgningsskemaet, men først har forklaret herom under samtalen med Udlændingestyrelsen, selvom dette forhold var den direkte anledning til, at ansøgerne forlod Aserbajdsjan. Flygtningenævnet lægger i øvrigt i det væsentlige ansøgernes forklaring om de overgreb, de har været udsat for, til grund. Flygtningenævnet finder herefter, at den kvindelige ansøger må anses for at have været udsat for sådanne overgreb, at det ikke kan kræves, at hun tager ophold i Rusland. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgerne i et vist omfang har klaget over overgreb til de overordnede myndigheder, uden at dette har ført til den fornødne beskyttelse. Flygtningenævnet finder, at overgrebene i betydelig grad må antages at være begrundet i, at den kvindelige ansøger har giftet sig med en person fra Aserbajdsjan. Overgrebene må således anses for at have sammenhæng med etniske forhold. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det, således som sagen har været forelagt nævnet, ikke kan anses for godtgjort med den fornødne sikkerhed, at Aserbajdsjan kan tjene som 1. asylsland for den kvindelige ansøger. Flygtningenævnet meddeler derfor den russiske statsborger [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. De nærmere vilkår for opholdstilladelsen for den russiske statsborger [...] fastsættes af Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger er blevet udsat for tortur under de kortvarige tilbageholdelser, han har været udsat for i Aserbajdsjan. Flygtningenævnet finder ikke, at de overgreb, den mandlige ansøger har været udsat for i Aserbajdsjan, har haft et sådant omfang og intensitet, at han må anses for forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller have behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgerne har søgt den fornødne beskyttelse hos overordnede myndigheder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den aserbajdsjanske statsborger [...]. Den aserbajdsjanske statsborger [...] kan udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 32 a, såfremt han ikke opnår opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejser frivilligt. Flygtningenævnet bemærker, at kompetencen til at tage stilling til, om [...] kan meddeles opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne eller af andre særlige grunde tilkommer Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet. Nævnet fastsætter ikke nogen udrejsefrist, idet der ikke er mulighed for at kræve, at ægtefællerne samlet tager ophold i Rusland eller Aserbajd-

sjan. Udlændingestyrelsen skal herefter tage stilling til, om [...] kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.” Aser/2012/3

5.4.3 Betydningen af udsendelsehindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejse, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelsehindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling. Nævnet har i begyndelsen af 2013 genoptaget 28 sager vedrørende iranske kurdere, der er født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, som i Flygtningenævnet var meddelt afslag på asyl under henvisning til, at KRI (Kurdistan Region of Iraq) i det nordlige Irak kunne tjene som første asylland. Nævnet havde blandt andet lagt til grund, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de ville kunne indrejse i og tage ophold i KRI som et første asylland. Nævnet anmodede ved brev af 21. august 2012 Rigspolitiet om en udtalelse om muligheden for at udsende iranske kurdere direkte til KRI som ansøgernes første asylland både frivilligt og tvangsmæssigt. Rigspolitiet har ved brev til Flygtningenævnet af 4. december 2012 på baggrund af Den irakiske Ambassades oplysning om, at ambassaden alene udsteder rejsedokumenter til irakiske statsborgere, som er i besiddelse af irakiske ID-dokumenter, og som frivilligt ønsker at vende tilbage til Irak, blandt andet oplyst, at det efter politiets opfattelse må anses for udsigtsløst at gennemføre udsendelser – såvel frivillige som tvangsmæssige – af iranske kurdere til Irak (KRI). På denne baggrund besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 5. december 2012, at udsætte udrejsefristen i de pågældende sager indtil videre med henblik på en nærmere drøftelse af sagernes videre behandling på udvalgets møde den 30. januar 2013. Den 30. januar 2013 besluttede koordinations-

udvalget, at de oprindelige nævn skulle genoptage behandlingen af sagerne med henblik på at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt.

Som eksempel på en sådan genoptaget sag kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet stadfæstede i december 2011 Udlændingestyrelsens afslag under henvisning til, at KRI i det nordlige Irak kunne tjene som ansøgerens første asylland. I februar 2013 besluttede nævnet at genoptage behandlingen af sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet har siden december 2011 i 28 sager fundet, at ansøgeren i forhold til Iran isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men fandt at det nordlige Irak (KRI) kunne udgøre ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse til grund, at det ville være muligt for ansøgeren at indrejse og tage lovligt ophold i KRI. Rigspolitiet har ved brev af 4. december 2012 meddelt Flygtningenævnet, at politiet anser det for udsigtsløst at gennemføre udsendelser – såvel frivillige som tvangsmæssige – af iranske kurdere til KRI. Sagen har været behandlet af formanden alene, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 9. Da ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Iran, og da ansøgeren efter de nu foreliggende oplysninger ikke kan indrejse og tage lovligt ophold i KRI, har nævnet besluttet at genoptage behandlingen af sagen og meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/49

Flygtningenævnet har meddelt tilsvarende opholdstilladelse i de øvrige 27 sager.

5.5 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94 – 96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig

eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.5.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Som eksempel på sager, hvor den forværrede situation i Syrien indgik som et element i nævnets afgørelse, kan der henvises til den i afsnit 7.3.2.2. nævnte afgørelse Syrien/2012/16.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempler på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan henvises til den i formandskabets 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

Der henvises endvidere til afgørelserne vedrørende irakiske statsborgere i Flygtningesnævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 7.5.1, side 269f.

5.5.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningesnævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og

om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet til hjemlandets myndigheds kendskab samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at ansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor ansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af hans overbevisning kan være rimeligt at antage, at hans anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at ansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan ansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En ansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til hans holdninger, før han forlod landet. Han kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en ansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre hans sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en ansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for de såkaldte sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheds eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt politisk holdning og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning og ansøger således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger ham (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor ansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

EU-domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at "Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger."

Videre fremgår det af UNHCR's statement i forbindelse med EU-domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at "When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee sta-

tus by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention.” Der kan herved henvises til UNHCR’s statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

I sager, hvor konversion indgår som asylmotiv, bør det således ikke indgå som et element i afgørelsen, at en asylansøger for at undgå forfølgelse kan henvises til at skjule sin tro ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Derimod vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen skulle foretage en vurdering af, om ansøgers konversion kan betragtes som reel.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at ansøgers konversion må betragtes som reel, skal der ligeledes foretages en risikovurdering af, hvad ansøger i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Der henvises til præmisserne i ovennævnte afgørelse fra EU-domstolen i sagerne C 71/11 og C 99/11.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 5.11 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

5.5.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs kurder fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs kurder (ajanib) fra landsbyen [...] nær al-Malikia, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i

øvrigt været politisk aktiv i hjemlandet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet af de syriske myndigheder, idet han i forbindelse med anklager om halmtveri er blevet registreret af myndighederne. Han har videre henvist til de generelle forhold for statsløse kurdere i Syrien, samt til det forhold at han er udrejst illegalt. Endelig har han henvist til sine politiske aktiviteter i Danmark, idet han har deltaget i omkring ni demonstrationer, hvoraf to er blevet vist på TV-kanaler, der kan ses i Syrien. Ansøgeren har forklaret under samtalen med Udlændingestyrelsen, at han mellem 2007 og 2008 var tilbageholdt i 17 dage anklaget for at have stjålet halm. Efter at han blev løsladt, har han ikke haft nogen problemer i anledning af sagen. Ansøgeren har i fortsættelse heraf i asylskemaet erklæret, at han ikke har haft konflikter i hjemlandet forud for udrejsen, men at han udrejste som følge af, at han som ajanib var uden rettigheder i Syrien. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren, som forklaret efter samtalen med ansøgerens advokat, reelt var i efterretningstjenestens søgelys i forbindelse med tilbageholdelsen. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren således var uprofileret i forhold til de syriske myndigheder ved udrejsen. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for statsløse kurdere i Syrien er således diskriminerende, at der alene på det grundlag kan meddeles asyl. Ansøgeren har således forklaret, at han og hans familie generelt var begrænset i deres rettigheder, men konkret havde faderen og ansøgeren arbejde, og familien havde været i stand til at erhverve et hus, omend registreret i en andens navn. Den omstændighed, at ansøgeren ikke måtte kunne få udstedt rejsedokumenter, kan ikke føre til en ændret vurdering. For så vidt angår spørgsmålet, om ansøgeren ved at deltage i demonstrationer i Danmark vendt mod det syriske regime kan være kommet i de syriske myndigheders søgelys, bemærkes, at ansøgeren efter det foran anførte ikke forud for deltagelsen i demonstrationerne har været politisk aktiv i Syrien eller på anden måde profileret. Ansøgeren optræder på flere optagelser, som han oplyser er blevet til ved, at andre deltagere i demonstrationerne har filmet. Adspurgt om, hvor optagelserne kan findes på internettet, har ansøgeren forklaret, at han har fået hjælp fra kammerater til at finde optagelserne frem. Ansøgeren har henvist til, at der skulle foreligge tre optagelser, som har været vist henholdsvis på dansk TV og på syriske kanaler. Flygtningenævnet har haft lejlighed til at gennemse optagelsen fra *foråret 2011* ved Tivoli, hvor ansøgeren ikke umiddelbart er synlig. Optagelsen fra *sommeren 2011*, som ansøgeren oplyser skulle have været vist på en syrisk oppositionskanal, fremstår som en relativt lang optagelse af et stort antal demonstrationsdeltagere, som kameraet panorerer langsomt forbi. Efter at der er forevist måske 20-30 deltagere, bliver ansøgeren vist, mens ansøgeren er med til at holde et banner. Flygtningenævnet finder det usandsynligt, at et sådant indslag har været bragt i sin helhed som et nyhedsindslag. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han gennem offentligt tilgængelige billeder eller offentligt fremviste optagelser er kommet i de syriske myndigheders søgelys. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at han

ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/4

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rwanda. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er katolik og etnisk hutu fra Kigali, Rwanda. Ansøgeren har været medlem af partiet M.R.N.D. siden 1991 og har deltaget i møder, demonstrationer og aktiviteter for partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rwanda frygter at blive slået ihjel af myndighederne, idet han har skrevet systemkritiske artikler og været medlem af M.R.N.D. Han har siden 1994 været eftersøgt og sigtet for meddelagtighed i folkemord ved Gacaca-domstolen i Kigali. Han er ligeledes blevet beskyldt for at stå bag drabet på *en mand*, idet de boede i samme område, og idet ansøgeren var tætte venner med de to politifolk, som slog [...] ihjel. Ansøgeren har videre henvist til, at han efter sin tilbagevenden til Rwanda i 1996 og frem til *foråret* 2010 skrev regeringskritiske artikler blandt andet til to aviser, hvis redaktører er blevet fængslet. Den ene, [...], opgav under tortur ansøgerens identitet, hvorfor ansøgeren er eftersøgt. Ansøgeren har endelig henvist til, at han efter ankomsten til Danmark har skrevet og udgivet regeringskritiske artikler og kommentarer på nettet. Flygtningenævnet finder ikke at kunne afvise, at ansøgeren frem til 1994 har været informationsarbejder ved det daværende styre, men Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han var asylbegrundende forfulgt ved udrejsen fra Rwanda i *sommeren* 2010. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at det fremgår af oplysninger fra Udenrigsministeriet, at ansøgeren ikke er kendt af krigsforbrydertribunalet for Rwanda, ligesom det forekommer usandsynligt, at ansøgeren, såfremt han var eftersøgt af de rwandiske myndigheder, kunne opholde sig i Rwanda i 12 år fra 1996 til 2008 uden problemer. Flygtningenævnet finder dernæst ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han skulle være blevet profileret i forbindelse med journalistisk arbejde for de to aviser, der blev lukket i *foråret* 2010. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren selv har forklaret, at han har skrevet under pseudonym. Den redaktør, [...], der skulle have angivet ham, blev efter baggrundsmaterialet allerede dømt *primo* 2010. Derfor forekommer det ikke sandsynligt, at ansøgeren – såfremt han dengang var blevet angivet og identificeret – ville kunne have opholdt sig i landet frem til *sommeren* 2010. På baggrund af ansøgerens forklaring, der på dette punkt støttes af det materiale, der er fremkommet under nævnsmødet, finder Flygtningenævnet det godt gjort, at ansøgeren startende umiddelbart efter sin indrejse i Danmark har skrevet politiske kommentarer dels på egen blog, men særligt på en hjemmeside tilhørende en tidligere rwandisk ambassadør og udenrigsminister, der nu støtter oppositionen i Rwanda fra sit eksil i *et andet europæisk land*. Efter karakteren af ansøgerens kommentarer på den sidstnævnte hjemmeside sammenholdt med oplysningerne i bag-

grundsmaterialet om de rwandiske myndigheders reaktioner over for systemkritiske journalister, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren efter en konkret og samlet vurdering på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at han under sit ophold i Danmark er kommet således i de rwandiske myndigheders søgelys, at han – særligt med sin journalistiske baggrund – vil være i risiko for at blive forfulgt på grund af sine politiske holdninger ved en tilbagevenden til Rwanda. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rwanda/2012/3

Nævnet **stadfæstede i august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [...] i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger forud for sin indrejse i Danmark, men han har sympatiseret med Det Demokratiske Parti (KDP). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at han vil blive fængslet, henrettet eller dræbt under tortur af de iranske myndigheder, fordi det er kommet myndighederne til kendskab, at han har været i besiddelse af ulovligt kurdisk og politisk materiale fra KDP. Ansøgeren har endvidere henvist til sine politiske aktiviteter for KDP her i landet, idet han er blevet medlem af partiet, har deltaget i politiske møder og har skrevet artikler m.v., der er lagt ud på partiets hjemmeside og således er tilgængelige på internettet. Ansøgeren har i den forbindelse henvist til, at han i *foråret* 2011 rejste til Irak for at besøge sin faster og dennes ægtefælle, der begge er medlemmer af KDP. I forbindelse med besøget aftalte ansøgeren med fasterens ægtefælle, at denne via en mellemmand skulle sende en pakke til ansøgeren indeholdende 30-40 kort over Kurdistan, en cd med oplysninger om KDP samt fotos af ansøgeren, fasteren og dennes ægtefælle i en flygtningelejr i Arbil, Irak, hvor man i baggrunden kunne se et billede af en afdød leder fra KDP. Ansøgeren hentede herefter pakken i [...] i Iran og kørte herefter til Oroumieh, hvor han blev standset af politiet ved en kontrolpost. Ansøgeren flygtede fra stedet, men efterlod sin taske indeholdende pakken med cd'en, kortene og de private fotos. Ansøgeren flygtede til en ven [...], der bor i Oroumieh. Dagen efter observerede *vennen*, at myndighederne havde omringet og var i færd med at ransage ansøgers hus. Efter sin indrejse i Danmark har ansøgeren talt med sin moder, der har fortalt, at de iranske myndigheder forsøgte at presse familien til at fortælle, hvor ansøgeren opholder sig. Myndighederne havde endvidere konfiskeret ansøgerens computer, der indeholdt kritiske informationer om Khomeini. Under ransagningen blev ansøgers fader tilbageholdt, men han er nu blevet løsladt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har således vurderet, at ansøgeren på flere punkter har forklaret divergerende og udbyggende om ansøgers i øvrigt meget enkle asylmotiv. Ved identitetsafhøringen forklarede ansøger, at han fik en cd med tilbage fra Irak, og at cd'en lå i tasken, hvor ansøgeren også havde billeder af ansøgeren og fasteren. I asylansøgningsskemaet forklarede ansøger, at han medbragte en cd og flere kort over Kurdistan med

tilbage fra Irak, at materialet lå i tasken, og at ansøgeren på grund af dumhed og uvidenhed endvidere havde lagt fotos af ansøger sammen med fasteren og dennes børn i tasken. Ved asylsamtalen forklarede ansøger, at cd'en, kortene og de private fotos blev sendt fra Irak til [...] i Iran, hvor ansøgeren hentede materialet, der lå samlet i én papirpakke, der lå i tasken. Ved identitetsafhøringen forklarede ansøger, at taxaen blev standset af politiet, der fandt tasken med materialet, og at ansøgeren og de øvrige mænd i taxaen nægtede ethvert kendskab til tasken og fik lov til at gå. I asylansøgningsskemaet forklarede ansøger, at han blev afsløret ved politiets kontrolsted, men at han flygtede fra stedet. Ved asylsamtalen forklarede ansøger, at taxaen og andre biler blev standset i en kontrolpost, hvorefter personerne i bilen skulle stå i kø for at få undersøgt deres bagage, men at ansøgeren flygtede fra stedet og efterlod sin taske. Ved identitetsafhøringen forklarede ansøger, at hans bopæl aldrig var blevet ransaget eller undersøgt af myndigheder. I asylansøgningsskemaet forklarede ansøger, at han ikke vidste, om hans bopæl havde været ransaget af myndigheder, og at han ikke vidste, om hans familie havde oplevet konflikter på grund af ansøger. Ved asylsamtalen forklarede ansøger, at ansøgers ven [...] dagen efter episoden med kontrolposten overværede, at ansøgers hus var omringet af og blev ransaget af myndigheds personer. Flygtningenævnet har endvidere vurderet, at ansøgerens forklaring fremtræder usandsynlig. Flygtningenævnet har fundet det usandsynligt, at ansøger fik udleveret en cd og kort fra ansøgers fasters ægtefælle uden nærmere instrukser om, hvad ansøger skulle gøre med materialet. Flygtningenævnet har endvidere fundet det usandsynligt, at ansøgers fasters mand sender politisk materiale til ansøger sammen med fotos af ansøger, ansøgers faster og ansøgers fasters mand, selv om fasteren og ægtefællen lever under beskyttelse i Irak og frygter myndighederne i Iran. Flygtningenævnet har endvidere fundet det usandsynligt, at myndighederne dagen efter episoden ved kontrolposten skulle have været i stand til at identificere ansøger og foretage ransagning af ansøgers hjem alene på grund af nogle fotos. Flygtningenævnet har endvidere fundet det usandsynligt, at ansøger, der efter sin forklaring opholdt sig i Iran i mere end en måned, først hos venen [...] i [...] og efterfølgende hos en faster i ca. 1 måned, ikke var i kontakt med sin familie efter episoden med kontrolposten og den efterfølgende ransagning. For så vidt angår ansøgers politiske aktiviteter her i landet bemærker Flygtningenævnet, at de foreviste dokumenter efter det oplyste er lagt ud på internettet efter Udlændingestyrelsens afgørelse i sagen. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren, der ikke i forvejen har været i de iranske myndigheders søgelys, nu er kommet i de iranske myndigheders søgelys og er blevet eksponeret på en sådan måde, at ansøgeren risikerer forfølgelse eller overgreb som følge af sine politiske aktiviteter her i landet. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundet forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2012/21

Nævnet meddelte i **september 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst første gang i 2000. I september 2005 blev ansøgeren af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I januar 2006 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I juli 2009 anmodede ansøgeren om genoptagelse af sin asylsag. I april 2012 besluttede nævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde og udsatte samtidig hermed ansøgerens udrejsefrist. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger til grund, at årsagen til, at ansøgeren i 1999 udrejste af Iran, var, at hans arbejdsgiver på trykkeriet var blevet tilbageholdt af myndighederne, da trykkeriet blandt andet havde produceret illegalt politisk materiale. Det var også det, som ansøgeren oprindeligt angav som sit primære asylmotiv. Selvom ansøgeren i en periode fragik dette asylmotiv, finder Flygtningenævnet, at der ikke kan ses bort fra, at ansøgeren også før sin udrejse af Iran i 1999 i begrænset omfang har været politisk aktiv, og at hans politiske aktiviteter har bestået i medvirken til trykning af systemkritisk materiale. Hertil kommer, at ansøgeren adskillige gange før sin udrejse i 1999 har været tilbageholdt og straffet som følge af sin uislamiske adfærd. Under sit ophold i Danmark har ansøgeren været politisk aktiv, og det lægges til grund, at han har været med til at stifte foreningen [...], der blandt andet arrangerer demonstrationer vendt mod det iranske præstestyre. Hertil kommer, at ansøgeren i de senere år har været aktiv på sin Facebook-profil, hvor han i betydeligt omfang har medvirket til en kritisk debat om styret i Iran. Ansøgeren har endvidere deltaget i mange demonstrationer i Danmark vendt mod præstestyret i Iran, herunder flere gange ved demonstrationer foran den iranske ambassade. Flere af disse demonstrationer er blevet filmet af andre demonstranter, ligesom ansøgeren også har konstateret, at personer tilknyttet den iranske ambassade har filmet. Ved flere af demonstrationerne har ansøgeren haft en ledende rolle, herunder som taler, ligesom han i forbindelse med flere af demonstrationerne har ladet sig interviewe. Nogle af filmoptagelserne fra demonstrationerne er ved link på ansøgerens Facebook-profil og på YouTube gjort offentligt tilgængelige. På denne baggrund, og da ansøgeren nu har opholdt sig i snart ti år i Danmark siden sin seneste udrejse af Iran, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran som følge af sine politiske aktiviteter vil være i risiko for myndighedsforfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/50

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. Det fremgik af sagen blandt andet, at ansøgeren ifølge asylregistreringsrapporten havde oplyst til Rigspolitiet, at han under sikkerhedspolitiets tilbageholdelse af ham i en måned i 2010 ikke blev udsat for nogen former for overgreb. Ifølge det af Udlændingestyrelsen udarbejdede samtalerferat havde ansøgeren under samtalen med styrelsen forklaret, at han under tilbageholdelsen var blevet slået med flad hånd og sparket i ryggen, ligesom han var blevet slået under

fodsålerne med en ledning og med sammentapede kabler. Foreholdt sin forklaring til Rigspolitiet oplyste ansøgeren, at han af politiet var blevet spurgt om, hvorvidt han var blevet tortureret, hvilket han havde svaret benægtende på, idet han ikke troede, at falinga blev betragtet som tortur. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra [...] i Hassaka-provinsen i Syrien. Ansøgeren har sympatiseret med Yekiti-partiet og udført forskellige aktiviteter for partiet. Ansøgeren har støttet partiet økonomisk, ligesom han har udbredt kendskabet til partiet og opfordret til at medvirke i forskellige demonstrationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og tortureret af myndighederne. Fra den [...] 2010 til den [...] 2010 blev ansøgeren tilbageholdt af myndighederne og tortureret i forbindelse med tilbageholdelsen. Ansøgeren blev anholdt, da han var ved at øve sig i at sy kurdiske dragter i den skrædderforretning, hvor han var under oplæring. Efter løsladelsen begyndte ansøgeren at arbejde for den kurdiske sag, og i sommeren 2010 blev én af ansøgerens studiekammerater ligeledes anholdt, hvorefter ansøgeren stak af fra skolen sammen med en anden studiekammerat. Ansøgeren flygtede herefter. Endelig har ansøgeren henvist til, at han de seneste måneder, under sit ophold i Danmark, på sin blog på [...] har skrevet stærkt kritiske indlæg rettet mod det syriske styre. Hertil kommer, at han også har deltaget ved en demonstration på Rådhuspladsen i København. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har afgivet en troværdig forklaring om sit asylmotiv. Ved afgørelsen heraf har Flygtningenævnet især lagt vægt på, at ansøgeren under sit ophold i Danmark væsentligt har udbygget sit asylmotiv. I første omgang har ansøgeren henvist til, at han som skrædder blev tilbageholdt. I anden omgang har ansøgeren henvist til, at han under sin tilbageholdelse blev udsat for tortur. Endelig har ansøgeren på det seneste henvist til, at han ud fra sur place-lignende betragtninger vil blive forfulgt ved sin tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har været under oplæring som skrædder. Det forekommer således ikke troværdigt, som forklaret af ansøgeren i samtalen med Udlændingestyrelsen i *slutningen af* 2010, at en veluddannet person som ansøgeren, der var tæt på at afslutte et elitestudium indenfor olieindustrien, skulle arbejde som skrædder og ønske at blive oplært som en sådan. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur. Ved afgørelsen heraf har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren ved afhøringen hos politiet i [...] 2010 to gange under afhøringen forklarede, at han ikke havde været udsat for nogen former for overgreb, mens han var tilbageholdt. I asylansøgningsskemaet af [...] 2010, der fremtræder gennemarbejdet og fyldigt, har ansøgeren alene oplyst, at han blev udsat for slag og ydmygelser samt ukvemsord under sit fængselsophold. Først ved samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2010 har ansøgeren mere detaljeret forklaret om tortur, herunder med slag under fodsålerne med kabler, der var tapet sammen. Den forklaring, som ansøgeren er kommet med som begrundelse for, at han først under samtalen med Udlændingestyrelsen mere detaljeret forklarede om den påståede tortur, tilsidesættes under de angivne

omstændigheder som utroværdig. Ved afgørelsen heraf har Flygtningenævnet blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren fremtræder veluddannet og moden. Flygtningenævnet finder i øvrigt, at der vedrørende den omtalte tilbageholdelse er tale om et afsluttet forhold, idet ansøgeren efterfølgende blev løsladt, og at dette ligger tilbage i tid. Endvidere finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring på, hvorfor han efter den førnævnte tilbageholdelse pludselig blev mere politisk aktiv, herunder opfordrede til at medvirke i forskellige demonstrationer, fremstår upræcist og ikke overbevisende. Ansøgeren har de seneste måneder — efter han fik afslag på asyl og efter den arabiske opstand — skrevet nogle kritiske indlæg på sin blog, ligesom han efter det oplyste har deltaget i en demonstration på Rådhuspladsen. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke herved har sandsynliggjort, at denne i øvrigt begrænsede politiske aktivitet skulle være kommet til de syriske myndigheders kendskab. Hertil kommer, at der ikke efter det oplyste synes at være tale om en agitation, der ligger tidsmæssig eller indholdsmæssig i forlængelse af det asylmotiv, som ansøgeren oprindeligt påberåbte sig ved sin indrejse i Danmark. Flygtningenævnet tilsidesætter derfor ansøgerens forklaringer som utroværdige og finder ikke, at han har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet tilsidesætter af de samme grunde ansøgerens forklaring om, at han skulle have været udsat for tortur. Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse. Da ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil blive udsat for myndighedsovergreb som følge af de grunde, der er anført i udlændingelovens § 7, stk. 1, og da han heller ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden vil blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få asyl. Herefter, og da de generelt usikre forhold i Syrien ikke kan føre til et andet resultat, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/34

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Iran/2012/31.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2009 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse som au pair. Ansøgeren var født sunni-muslim. I 2011 søgte ansøgeren asyl, efter at hendes opholdstilladelse som au pair var blevet inddraget. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk punjabi og ahmadiyya-muslim af trosretning fra Gujarat, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive dræbt af sin fader eller andre, idet

hun har konverteret til ahmadiyya-religionen i Danmark. Ansøgeren flyttede i sommeren 2010 ind som au pair for en familie, som tilhører ahmadiyya-religionen, og i *slutningen af 2010* konverterede hun selv til religionen. Da hun fortalte sin familie om det, blev hun truet med døden. Ansøgeren har oplyst, at hun ikke kan søge de pakistanske myndigheders beskyttelse, idet myndighederne også er imod ahmadiyya-religionen. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund, hvorefter ansøgeren er konverteret til ahmadiyya-religionen. Det lægges herved videre til grund, at ansøgeren har orienteret sin familie herom, og at faderen gennem sønnen har tilkendegivet, at han på grund af konverteringen vil dræbe ansøgeren, hvis hun vender tilbage til hjemlandet. Ansøgeren har forklaret troværdigt om sin konvertering. Selv om der på enkelte punkter er forklaret upræcist vedrørende ansøgerens telefonsamtale med broderen den [...] 2010, findes det dog efter en samlet vurdering at måtte lægges til grund, at ansøgeren er kommet i et modsætningsforhold til sin familie som ovenfor beskrevet. Da det endvidere efter de seneste baggrundsoplysninger må antages, at myndighederne ikke vil kunne yde ansøgeren beskyttelse vedrørende hendes konflikt med familien, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk.1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Pakistan /2012/1

Nævnet meddelte i **februar 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2005. I foråret 2006 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvormed ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2011 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde på baggrund af oplysninger om, at ansøgeren i Danmark har været aktiv for Jehovas Vidner. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet stadfæstede i 2006 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I *slutningen af 2011* besluttede Flygtningenævnet at genoptage ansøgerens asylsag. Ansøgeren er fra Teheran, Iran. Ansøgeren har som asylmotiv under genoptagelsessagen henvist til, at han siden 2006 har virket som fast hjælpepioner for Jehovas Vidner, og at han i juli 2008 blev døbt. Ansøgeren forkynder både for iranere, danskere og folk af andre nationaliteter. En herboende iransk familie med tilknytning til den iranske ambassade i Danmark har deltaget i et af menighedens møder, hvor ansøgeren læste op fra en udgave af Jehovas Vidners blad Vagttårnet, og en iransk kvinde, som har forladt menigheden, har truet med at oplyse de iranske myndigheder om andre iraneres tilhørsforhold til menigheden. De iranske myndigheder må således antages at have fået kendskab til ansøgerens konvertering og aktiviteter for Jehovas Vidner. Ved en tilbagevenden til Iran vil ansøgeren være i livsfare, idet muslimer, som skifter religion, bliver straffet med fængsel eller henrettelse. Ansøgeren har endvidere anført, at han i Iran ikke vil kunne udføre missionerende arbejde, hvilket er et krav for at være Jehovas Vidne. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring

om sit faste tilhørsforhold til og sine forkyndende aktiviteter for Jehovas Vidner gennem 5-6 år i Danmark til grund. Flygtningenævnet kan endvidere ikke udelukke, at ansøgerens konvertering til Jehovas Vidner er kendt blandt de iranske asylansøgere i *et dansk asylcenter* og af ansøgerens familie i Tyskland, og at ansøgerens konvertering er blevet kendt på den iranske ambassade. Navnlig på den baggrund finder Flygtningenævnet, at det ikke kan udelukkes, at ansøgeren er eksponeret i forhold til de iranske myndigheder som konverteret til kristendommen. Efter baggrundsoplysningerne om forholdene for konvertitter i Iran finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse på grund af sin kristne tro, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/9

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. Ansøgeren henviste under sagens behandling i Udlændingestyrelsen til, at han frygtede forfølgelse fra de iranske myndigheder på grund af sin broders og sin fætters tilknytning til Mujahedin-e-Khalq og på grund af sin illegale udrejse. For nævnet forklarede ansøgeren videre, at han efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen. Vedrørende sit kendskab til kristendommen forklarede ansøgeren under nævnsmødet, at hans viden var begrænset, da han kun har opholdt sig i Danmark i nogle måneder, og at Gud talte gennem Jesus og bad folk om at komme på rette vej. Ansøgeren er under sit ophold i Danmark kommet i kontakt med en anden iransk statsborger, som var indkvarteret samme sted som ansøgeren. Denne person formoder ansøgeren er agent for de iranske myndigheder og udsendt af disse med henblik på at rapportere om iranere, der konverterer. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og fra [...] i Gilan-provinsen, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har uddelt politisk materiale. Ansøgeren er under sit ophold i Danmark blevet døbt *i sommeren 2012*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive hængt af myndighederne, idet de grundet hans broders og fætters tilknytning til Mujahedin-e-Khalq gennem mange år har chikaneret ham og hans familie, samt fordi han er udrejst illegalt af landet. Ansøgeren har yderligere henvist til, at han frygter dødsstraf, idet han efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen. I 1982 og 1983 blev henholdsvis hans broder og hans fætter dømt til døden på grund af deres medlemskab af og aktiviteter for Mujahedin-e-Khalq. Fætteren blev henrettet. I 1987 blev ansøgeren anholdt i forbindelse med uddeling af plakater fra Mujahedin-e-Khalq, og han var tilbageholdt i 12 til 14 dage. I 2001 ved hans broders bryllup opstod der tumult mellem tre til fire betjente fra efterretningstjenesten, som trængte ind på familiens bopæl og ødelagde festen, og 15 til 20 af gæsterne. Som følge heraf blev ansøgeren, hans storebroder, hans fætter og brudens fader anholdt, stillet for retten og løsladt efter to dage efter betaling af en bøde. Siden 1980’erne har ansøgeren

og hans familie været udsat for chikane fra myndighedernes side i form af rygtespredning og ransagninger. I 2011 udrejste ansøgeren af Iran. Hverken tilbageholdelserne i 1987 eller 2001 kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Ansøgerens aktiviteter i 1987 var af meget begrænset karakter, og ansøgeren var kun 13 år på dette tidspunkt. Ifølge ansøgerens egen forklaring blev han ”trukket ind” i aktiviteten af sin ældre brøder. Ansøgeren blev løsladt efter 12 til 14 dages tilbageholdelse og har ikke siden udført politiske aktiviteter. Vedrørende tilbageholdelsen i 2001 var den af meget kort varighed, og ansøgeren blev løsladt efter betaling af en bøde og underskrivelse af en erklæring. Det må tillægges vægt, at ansøgeren i sit asylansøgningsskema har oplyst, at der aldrig er blevet rejst nogen sigtelse mod ham. Sammenfattende må det antages, at der er gjort op med disse to begivenheder, som ligger langt tilbage i tid. Hertil kommer, at der ikke er noget sammenfald mellem årsagerne til de to tilbageholdelser. Den chikane, som ansøgeren har oplyst at have været udsat for i hjemlandet, har ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kan sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Chikanen har efter det oplyste i vidt omfang været udslag af den generelle vanskelige situation i hjemlandet. Endvidere fremgår det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder nr. 377, at der i 2003 blev meddelt generel amnesti til uprofilerede medlemmer af Mujahedin-e-Khalq, og at sympatisører af organisationen kan vende tilbage til Iran. Endelig fremgår det af de samme baggrundsoplysninger, at illegal udrejse af Iran ikke medfører nogen uforholdsmæssig sanktion. Det er indgået i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren for nævnet har forklaret udbyggede om karakteren og omfanget af chikanen i hjemlandet, og at ansøgeren har forklaret upræcist om årsagen og det skete tidspunkt for udrejsen. Ansøgeren har først for Flygtningenævnet gjort gældende, at han er konverteret til kristendommen. Nævnet lægger i denne forbindelse vægt på, at ansøgeren ikke har forklaret herom til samtalen med Udlændingestyrelsen i efteråret 2012, selvom han indledte sine besøg i kirken omkring slutningen af 2011. Det forløb, som ansøgeren har gennemgået ved sine besøg i kirken i to danske byer, kan sidestilles med et forløb af flere måneders varighed, som kan ende med en dåb. På denne baggrund fremstår det utroværdigt, at ansøgeren har udvist et særdeles begrænset kendskab til kristendommen på trods af den skete dåb. Endelig findes ansøgeren heller ikke i øvrigt på overbevisende måde at have redegjort for konverteringen. Endvidere fremstår det usædvanligt, at myndighederne skulle offentliggøre navnet på den påståede agent overfor farbroderen. Sammenfattende kan ansøgerens forklaring om konverteringen herefter ikke lægges til grund, ligesom det heller ikke kan antages, at myndighederne skulle være blevet bekendt med ansøgerens interesse for kristendommen. Ansøgerens antagelse af den omtalte agents færden og handlinger beror alene på formodninger. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet

af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2012/14

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. Ansøgeren forklarede under sagens behandling i Udlændingestyrelsen, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede forfølgelse på grund af deltagelse i demonstrationer mod det iranske styre i 2009. Under nævnsmødet forklarede ansøgeren videre, at han efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen. Forespurgt om de kristne højtider forklarede ansøgeren, at den vigtigste kristne højtid er påske, hvor man samles til gudstjeneste for at tænke på Kristus. Vedrørende pinsen forklarede ansøgeren, at man fejrer, at Kristus samlede sig med sine disciple for at spise et måltid. Forespurgt, hvorfor man i Danmark fejrer jul, forklarede ansøgeren, at Kristi sjæl steg til himmels, og at han tog afsked med sine disciple. Videre forklarede ansøgeren, at Maria var mor til Kristus, mens en engel var far til Kristus. Flygtningenævnet har under sagens behandling været i besiddelse af ansøgerens broders asylsagsakter. Ansøgerens broder afgav under nævnsmødet forklaring som vidne vedrørende sin egen og ansøgerens deltagelse i demonstrationer i Iran efter valget i 2009 samt om sit kendskab til ansøgerens konversion. **Flygtningenævnet udtalte:** ”Ansøgeren er etnisk azari og shia-muslim fra [...], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har efter valget i juni 2009 deltaget i tre demonstrationer mod det iranske styre. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt eller voldtaget af de iranske myndigheder. Efter at have deltaget i tre demonstrationer sammen med sin broder, blev ansøgeren tilbageholdt af efterretningstjenesten, der beskyldte ansøgeren for at have deltaget i demonstrationerne. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren afhørt om sin deltagelse i disse demonstrationer. Ansøgeren blev løsladt efter to dage, hvorefter efterretningstjenesten efter fire dage igen tilbageholdt ansøgeren. Denne tilbageholdelse varede også to dage. Omkring en uge efter løsladelsen blev ansøgeren på ny opsøgt af efterretningstjenesten, der fortsat beskyldte ansøgeren for deltagelse i demonstrationerne, og ansøgeren blev ligeledes denne gang tilbageholdt i to dage. Efter løsladelsen flygtede ansøgeren fra sin hjemby, og han havde i omkring fire måneder ophold i [...] og i en længere periode i Teheran, hvor han arbejdede. Derefter udrejste ansøgeren af Iran. Efter ankomsten til Danmark har ansøgeren konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har forklaret sammenhængende og overbevisende om sin deltagelse i demonstrationerne i 2009. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring er behæftet med en række unøjagtigheder. Hans forklaring om demonstrationerne fremstår ikke som selvoplevet og fremstår med en lav detaljeringsgrad. Det bemærkes herved, at ansøgeren og broderen har forklaret divergerende med hensyn til, om de myndighedspersoner, der anholdt broderen, var klædt i civilt eller i uniform. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt

på, at ansøgeren har forklaret divergerende omkring forholdene ved sine angivelige tilbageholdelser. Han har således i nævnet modsat sin forklaring til Udlændingestyrelsen oplyst, at han ikke konstant havde bind for øjnene eller hænderne bundet, således at han selv kunne spise med videre. Det må endvidere indgå i vurderingen, at ansøgeren før udrejsen opholdt sig omkring fire måneder i [...] og omkring ni måneder i Teheran, hvor han begge steder havde beskæftigelse, uden at blive antastet af myndighederne. Det forhold, at ansøgerens storebroder, der i sin egen sag ikke har omtalt ansøgerens deltagelse i demonstrationerne, under nævnsrådet har forklaret, at ansøgeren deltog, har indgået i nævnets samlede vurdering. Ansøgeren gennemgik før sin indmeldelse i *en frikirke i København* et to måneders kursusforløb om religion. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under nævnsrådet ikke, blot i nogen grad, har kunnet redegøre for de kristne højtider påske, pinse og jul. Ansøgerens familie er, bortset fra den herboende bror, ikke bekendt med konverteringen, og der er ikke i sagen holdepunkter for at antage, at de iranske myndigheder skulle være bekendt med ansøgerens interesse for kristendommen. Flygtningenævnet finder efter en helhedsvurdering af det anførte og sagens øvrige oplysninger ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende overgreb hverken som følge af politiske aktiviteter eller medlemskab af *frikirken*. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke på overbevisende og troværdig måde har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2012/15

Nævnet meddelte i **oktober 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. I foråret 2012 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i 2011, hvormed ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I sommeren 2012 besluttede Flygtningenævnet af egen drift at genoptage sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er hazara fra Qarabagh-området i Ghazni-provinsen i Afghanistan, indrejste og søgte asyl i Danmark i [...] 2010. Som asylmotiv har ansøgeren under den oprindelige asylsagsbehandling henvist til, dels at han frygter at blive dræbt af Taliban, fordi Taliban ikke kunne få fat i hans broder [...], der handlede narkotika for Taliban, dels at han frygter at blive dræbt af myndigheder eller private i Afghanistan, fordi han er konverteret fra islam til kristendommen. *I foråret 2012* stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvormed ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. *I sommeren 2012* har Flygtningenævnet af egen drift genoptaget sagen. For så vidt angår den del af ansøgers asylmotiv, der vedrører frygt for Taliban på grund af ansøgers broders konflikt med Taliban, finder Flygtningenævnet ikke, at der er fremkommet nye væsentlige oplysninger, der giver

grundlag for en ændret vurdering i forhold den, der er foretaget af Flygtningenævnet i afgørelsen *fra foråret 2012*. For så vidt angår den del af ansøgers asylmotiv, der vedrører frygt som følge af konvertering fra islam til kristendommen, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren er konverteret forud for indrejsen i Danmark. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøger ved identitetsafhøringen den [...] 2010 og ved udfyldelse af asylskemaet den [...] 2010 oplyste, at han var Shia-muslim, og at han først i asylsamtalen den [...] 2010 oplyste, at han var konverteret i Grækenland. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøger ikke forud for mødet i nævnet den [...] 2012 har forklaret om problemer i Grækenland som følge af konvertering, herunder voldelige overfald begået af andre afghanere, og at ansøgeren heller ikke før mødet den [...] 2012 har forklaret om deltagelse i kristen undervisning og gudstjenester i Grækenland. I et tilfælde som det foreliggende, hvor ansøgers asylmotiv er frygt som følge af konvertering efter udrejse fra hjemlandet, er der anledning til at foretage en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgers forklaring herom, herunder om tidspunktet for konverteringen, baggrunden for konverteringen og om følgerne af konverteringen (se tillige UNHCR's guidelines af 28. april 2004 om international beskyttelse i sager om ansøgning om asyl baseret på religion, afsnit 34-36). I afgørelsen af [...] 2012 har Flygtningenævnet lagt til grund, at ansøger er konverteret fra islam til kristendom, og der er ikke i de nu foreliggende oplysninger noget grundlag for at foretage en ændret vurdering heraf. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøger i Danmark er konverteret fra islam til kristendom. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på oplysningerne om ansøgers dåb i slutningen af 2010 og om hans vedvarende og regelmæssige deltagelse i undervisning, gudstjeneste og andre kirkelige aktiviteter de steder, hvor ansøgeren har opholdt sig her i landet. Ved såkaldt flygtningestatus "sur place" (se UNHCR Handbook, afsnit 94), herunder som følge af konvertering, har det betydning, om ansøgers handlinger kan antages at være kommet til hjemlandets myndigheders kendskab, og hvorledes myndighederne kan forventes at ville reagere herpå (se tillige UNHCR Handbook, afsnit 96). Efter de for Flygtningenævnet foreliggende oplysninger er der ikke grundlag for at antage, at myndigheder eller andre i Afghanistan er blevet bekendt med ansøgers konvertering fra islam til kristendommen. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøger ikke på nogen måde er en profileret person. Der har ikke været offentlig omtale af ansøgers konvertering med oplysning om ansøgers identitet. Endvidere kan nævnet ikke lægge til grund, at ansøger har haft konflikter med andre afghanere i Grækenland på grund af sin religion. Endvidere giver ansøgerens forklaring om problemer med afghanere her i landet på grund af ansøgers religion ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at myndigheder eller andre i Afghanistan er blevet bekendt med ansøgers konvertering. Flygtningenævnet finder imidlertid at måtte lægge til grund, at myndigheder og andre vil blive bekendt med ansøgers konvertering og nye religion, hvis ansøger vender tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet lægger herved vægt på,

at religionsfrihed er en grundlæggende menneskerettighed, der ikke kun beskytter den troendes indre religiøse overbevisning, men tillige omfatter ret til at give udtryk for denne indre religiøse overbevisning gennem adfærd og handling, om end denne ret ikke er absolut. Det kan derfor ikke kræves, at en asylansøger, for at undgå problemer i hjemlandet som følge af ansøgerens religiøse overbevisning, skal skjule eller hemmeligholde sin religiøse overbevisning (se herved tillige den retsopfattelse, der er kommet til udtryk i UNHCR's brev af 1. maj 2012 om fortolkning af Flygtningekonventionen og frygt for forfølgelse på grund af religiøs overbevisning samt præmis 79-80 i EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11). Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at myndigheder og andre i Afghanistan vil blive bekendt med ansøgers konvertering og religiøse overbevisning, når ansøger afstår fra at deltage i visse religiøse begivenheder og praksis og endvidere i ord og handling giver udtryk for sin religiøse overbevisning. Det er derfor afgørende, om ansøger nærer en velbegrunnet frygt for forfølgelse af myndigheder eller private i Afghanistan som følge af, at han er konverteret fra islam til kristendom (se herved tillige den retsopfattelse, der er kommet til udtryk i UNHCR's brev af 1. maj 2012 om fortolkning af flygtningekonventionen og frygt for forfølgelse på grund af religiøs overbevisning samt præmis 65-72 i EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11). Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger (bl.a. Home Office, Operational Guidelines Note, juni 2012, afsnit 3.8; CRS Report for Congress, 8. november 2011 (bilag 418); US Department of State, 2011 Report on International Religious Freedom – Afghanistan, 30. juli 2012; US Department of State, July-December, 2010 International Religious Freedom Report – Afghanistan, 13. september 2011 (bilag 410); UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 17. december 2010, afsnit 5.a), at der er en faldende respekt for religionsfrihed i Afghanistan, navnlig for så vidt angår kristne. Konvertering fra islam til kristendom anses som frafald fra troen og kan i visse tilfælde straffes med døden, om end dødsstraf efter det oplyste ikke er anvendt i nyere tid. Der er rapporter om flere tilfælde af anholdelse og strafforfølgning af personer, der er konverteret fra islam til kristendom. Personer, der er konverteret fra islam til kristendom, risikerer endvidere at blive udsat for social isolation, pres og i visse tilfælde fysiske overgreb fra familie og andre private. Om end ansøger ikke har været udsat for forfølgelse i hjemlandet på grund af sin religion, og det endvidere er forbundet med en vis usikkerhed at forudse, hvilke følger ansøgers konvertering vil få for ansøger i tilfælde af hjemsendelse, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2012/15

Nævnet meddelte i **november 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar fra Iran og deres to børn. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk perser, tidligere ikke troende og fra Ahwas, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har deltaget i politiske aktiviteter. Den kvindelige ansøger er etnisk bakhtiari og tidligere ikke troende fra Ahwas, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt af mandlige familiemedlemmer, der er centralt placeret i Sepah og Basij, idet ansøgeren har fortrolige oplysninger. Under ramadanen i 2005 deltog den mandlige ansøger i uddeling af mad i en moské. Her var ansøgeren iført en kortærmet bluse, hvorved ansøgerens tatoveringer var tydelige. Efterfølgende var ansøgeren indblandet i en bilulykke, idet han blev kørt ned. Den mandlige ansøger er af den formodning, at det er hans farbrødre, der stod bag. I 2009 deltog den mandlige ansøger i tre demonstrationer mod det iranske styre, og han blev efterfølgende tilbageholdt i 48 timer, hvorefter han blev løsladt uden sigtelse. Ansøgerens familiemedlemmer var angiveligt indblandet i denne tilbageholdelse. Den mandlige ansøger deltog i *efteråret* 2011 i et møde, der blev afholdt i ansøgerens hjem. Flere mandlige familiemedlemmer deltog ligeledes i mødet, og ansøgerens farbroder, der var general og kommandant i Sepah, var mødeleder. På dette møde blev det af mødedeltagerne besluttet, at en kommandant fra Sepah skulle dræbes. Ansøgeren har ikke videregivet disse oplysninger. Under en pause i mødet henviste ansøgerens onkel til episoden fra 2005, hvor ansøgeren var indblandet i en bilulykke, og onklen udtalte, at ansøgeren skulle passe på ikke igen at blive involveret i endnu en bilulykke. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter sin tidligere ægtefælle, med hvem hun har fået sit første barn. Hun frygter endvidere sin nuværende ægtefælles familie. Den kvindelige ansøger blev i 2001 tvangsgift med en mand, der kort tid efter vielsen blev voldelig overfor ansøgeren og senere overfor deres fælles barn. Den kvindelige ansøger forlod i 2007 sin daværende ægtefælle. Den kvindelige ansøger er ikke efterfølgende blevet opsøgt af sin tidligere ægtefælle. Den tidligere ægtefælle har henvendt sig til hendes forældre og søster. Flygtningenævnet finder ikke, at hverken den mandlige ansøgers eller den kvindelige ansøgers konflikter i Iran har haft et sådan omfang eller en sådan karakter, at de kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har vedrørende den kvindelige ansøger især lagt vægt på, at hun efterfølgende har opholdt sig i hjemlandet i omkring fire år uden at blive opsøgt af sin tidligere ægtefælle, og at den kvindelige ansøger i denne periode har opnået skilsmisse og har indgået nyt ægteskab. Ansøgerne er efter indrejsen i Danmark konverteret til kristendommen. Ansøgerne har ikke under samtalen med Udlændingestyrelsen oplyst om deres interesse for kristendommen. I et tilfælde som det foreliggende, hvor ansøgernes asylmotiv er frygt som følge af konversion efter udrejsen af hjemlandet, er der anledning til at foretage en

indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgernes forklaringer herom, herunder om tidspunktet for konversionen, baggrunden herfor og følgerne heraf. Det fremgår af de fremlagte dåbsbeviser for ansøgerne og deres børn, at familien er blevet døbt i *foråret* 2012 i [...] i København. Begge ansøgerne har efter det oplyste modtaget undervisning og begge ansøgerne har udvist et generelt kendskab til kristendommen, særligt den kvindelige ansøger. Begge ansøgerne har forklaret detaljeret om baggrunden for deres interesse for kristendommen og har udvist et betydeligt engagement i den apostolske kirke, herunder med hensyn til deltagelse i gudstjenester, bøn og andre arrangementer indenfor kirken siden *vinteren* 2011. Den kvindelige ansøger har desuden givet udtryk for sin kristne tro blandt andet på Facebook og på sin blog på internettet. Uanset om de iranske myndigheder på nuværende tidspunkt er bekendt med ansøgernes konversion, finder Flygtningenævnet at måtte lægge til grund, at myndighederne vil blive bekendt med ansøgernes konversion, hvis de vender tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke kan kræves, at ansøgerne, hvoraf især den kvindelige ansøger har været en aktiv kristen, skal skjule eller hemmeligholde deres religiøse overbevisning ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at konversionen ved en tilbagevenden til hjemlandet må antages at komme til den mandlige ansøgers religiøse muslimske families kendskab. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at det er sandsynliggjort, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2012/51

Nævnet meddelte i **november 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009, idet han blev meddelt opholdstilladelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen på baggrund af ægteskab med en statsborger i et andet europæisk land, som boede i Danmark. I 2010 blev ægtefællerne skilt. Ansøgeren søgte asyl i 2010. I 2012 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk [...] fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet eller torteret, fordi han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren frygter endvidere at blive henrettet eller torteret af myndighederne, fordi han har været sin tidligere ægtefælle utro, og dermed er skyldig i utugt efter iransk lov. Ansøgeren frygter endelig at blive fængslet af myndighederne, fordi han ikke vil kunne betale medgiften i form af [...] guldmønter til sin tidligere ægtefælle. Ansøgeren har i den forbindelse henvist til, at han blev gift med sin tidligere ægtefælle i *slutningen af* 2007 i Ahwaz, Iran. Ægtefællen, der er statsborger i *et europæisk land*, boede i Danmark, og ansøgeren fik som følge af ægteskabet opholdstilladelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Han indrejste i Danmark i 2009. Efter seks til syv måneder fik parret problemer, og i *begyndelsen af* 2010 flyttede ansøge-

ren fra parrets fælles hjem. Hans tidligere svigerfamilie opsøgte ansøgeren to til tre gange på hans arbejdsplads og bad ham om at betale medgiften, idet han ikke længere skulle være sammen med deres datter. Ved afgørelse truffet *efteråret* 2010 besluttede Statsforvaltningen [...] at inddrage ansøgerens opholdstilladelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen. I *forsommeren* 2010 begyndte ansøgeren at komme i [...]kirken hver søndag, ligesom han deltog i forskellige aktiviteter. Ansøgeren blev ved dom afsagt af Retten i [...] i *slutningen af* 2010 skilt fra sin daværende ægtefælle, idet han havde været hende utro. I *slutningen af* 2010 blev ansøgeren ringet op af en medarbejder fra den iranske ambassade i Danmark, som oplyste, at ansøgerens tidligere svigerfamilie havde anklaget ham for utugt og for at have skiftet religion. *Senere i slutningen af* 2010 konverterede ansøgeren til kristendommen, idet han døbt i [...]kirken i [...]. *Omkring nytår 2010/11* ringede hans fader fra Iran til ansøgeren og fortalte, at han var blevet hentet af folk fra efterretningstjenesten og udspurgt om ansøgeren, herunder opfordret til at udlevere ansøgeren til myndighederne. Ansøgeren søgte om asyl i *slutningen af* 2010. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har haft en oprindelig interesse for kristendommen. Nævnet henviser herved til ansøgerens forklaring om sine drøftelser inden udrejsen af Iran, og til, at ansøgerens herboende granfætre er konverteret til kristendommen, inden ansøgerens indrejse her i landet. Ansøgerens forklaring om undervisning og dåb, samt at han er gudfader til den yngste granfætters søn, understøtter, at ansøgerens konvertering er udtryk for en reel religiøs overbevisning. Under hensyn til det stærke modsætningsforhold, som ansøgerens tidligere ægtefælle og svigerfamilie har til ansøgeren, lægger Flygtningenævnet til grund, at svigerfamilien har gjort de iranske myndigheder bekendt med konversionen. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om straffen for konvertering sammenholdt med oplysningerne om det iranske retssystem finder Flygtningenævnet, at ansøgeren risikerer forfølgelse på grund af sin kristne overbevisning ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/30

5.5.2.2 Andre aktiviteter

Som eksempel på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 5.9, nævnte afgørelse Nigeria/2009/7 og den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Iran/2009/18.

5.6 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familie-

mæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes - eller allerede er anerkendt - som flygtning.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181 – 188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder, hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren (den senest indrejste) blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få konsekvensstatus, behandles ansøgningen konkret på baggrund af ansøgerens egne forhold som alle andre spontansager.

Som eksempel på sager, hvor ægtefællerne er indrejst samtidig og den ene ægtefælle meddelt asyl som konsekvens af den anden ægtefælles forhold, kan henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Syrien/2012/33.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Rus/2012/3, hvor nævnet fandt, at ansøgenes barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra moderens sag, kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af forældrenes tilladelse.

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1 samt de i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering. Se som eksempel herpå for samtidigt indrejste ægtefæller den i afsnit 5.4.2 nævnte afgørelse Aser/2012/3.

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtningenævnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse, jf. herved den ovennævnte afgørelse.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinier som ægtefæller/samleverer. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.7.1 vedrørende fastsættelse af udrejsefrist.

5.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dob-

beltstraf, det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet ”ne bis in idem” hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxembourg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798H), jf. nærmere Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 6.5.

Som eksempel på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 5.7, nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

5.8 Tortur

5.8.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurde-

ringen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er nu indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekstritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt ekstritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 5.8.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur, og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

5.8.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udoøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektiv funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen Said Amini mod Danmark (communication no. 339/2008), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. et al. mod Sverige (sag nr. 309/2006 af 19. maj 2008) og MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og

anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuell risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Ansøgeren blev i 1990 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (F-status), men ansøgeren frafaldt sin flygtningestatus og udrejste til hjemlandet samme år. I 2010 indrejste ansøgeren på ny i Danmark og søgte om asyl. Sagen blev sambehandlet med ansøgerens ægtefælles og to sønners asylsager. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han gennem en årrække forud for monarkiets fald i Iran i 1979 og i årene efter har arbejdet for en tidligere *politiker* som sekretær og administrator og varetaget *politikernes* forhold i øvrigt. Ansøgeren var i forbindelse hermed i tæt kontakt med den tidligere shah-familie og kom efter revolutionen i 1979 i et modsætningsforhold til det nye styre i Iran. Ansøgeren har både i perioden inden ansøgerens første udrejse af Iran til Danmark i 1990 samt efter sin tilbagevenden til Iran i *efteråret* 1990 været fængslet adskillige gange og været udsat for hårdhændet behandling og tortur, herunder ved fængslingen efter sin tilbagekomst fra Danmark, og han fik i denne forbindelse blandt andet ødelagt sin ryg. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Iran at blive fængslet på ny samt slået ihjel af de iranske myndigheder. Ansøgeren har under nævnsmødet ikke forklaret detaljeret eller sammenhængende om sine forhold i forbindelse med tilbageholdelserne herunder vedrørende baggrunden for tilbageholdelserne. Flygtningenævnet finder, at det må antages at skyldes ansøgerens nuværende fysiske og psykiske tilstand. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren fremtræder fysisk og psykisk svækket. Ansøgeren har tidligere herunder i forbindelse med sin tidligere asylsag forklaret, at tilbageholdelserne skyldtes hans arbejde for den pågældende *politiker*, og at myndighederne mistænkte ansøgeren for at have kendskab til de midler, som den tidligere shah-familie og monarkister blev mistænkt for at føre ud af Iran. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine aktiviteter for den tidligere *politiker* har været detaljeret og er fremtrådt som underbygget og troværdig. Flygtningenævnet lægger efter en samlet vurdering af såvel ansøgerens som ansøgerens ægtefælles forklaringer sammenholdt med de lægelige oplysninger til grund, at ansøgeren har været udsat for adskillige tilbageholdelser såvel i årene forud for udrejsen til Danmark i 1990 som efter ansøgerens tilbagevenden til Iran i *efteråret* 1990. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren under tilbageholdelserne har været udsat for hårdhændet behandling herunder for tortur som af ansøgeren forklaret. Flygtningenævnet finder på denne baggrund,

at ansøgeren må anses for at have haft en så profileret position under det tidligere styre i Iran, at han, uanset den tid der er gået, fortsat er i de iranske myndigheders søgelys på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.”
Iran/2012/52

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Iran/2012/33 og den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Syrien/2012/38.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren stammer fra [...], Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sine brødre, sin ægtefælles første hustrus brødre eller af sin ægtefælle. Hun har henvist til, at hendes brødre ønsker at slå hende ihjel, fordi hun mod familiens ønske giftede sig med sin nuværende ægtefælle i 2007. Ægtefællen var gift i forvejen og i slutningen af 2008 hældte den første hustrus ældste søn petroleum udover ansøgeren og forsøgte at sætte ild til hende. Ansøgeren anmeldte denne episode til politiet. Omkring 14 dage efter episoden blev ansøgeren indkaldt til et møde hos politiet, hvor hun af fire betjente, hvoraf to var den første hustrus brødre, blev udsat for voldtægt samt brændt på armene med cigaretter. Ansøgeren fortalte efterfølgende forgæves sin historie til *en navngiven* minister samt den øverste leder for Islamabad's politi. Herudover har ansøgeren henvist til de generelle forhold for kvinder i Pakistan. Efter ankomsten til Danmark er ansøgeren endvidere kommet i modsætningsforhold til sin ægtefælle, der vil dræbe hende. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren risikerer overgreb fra sine egne brødre på grund af ægteskabet med sin ægtefælle. Nævnet lægger herved vægt på, at brødrene ikke har forsøgt overgreb mod hende efter ægteskabet blev indgået i 2007. Flygtningenævnet finder, at de overgreb, ansøgeren var udsat for dels fra den første ægtefælles ældste søn, dels fra den første ægtefælles brødre og to politifolk på den lokale politistation, må anses for afsluttet, dels ved forsoningsaftalen og dels ved afslutningen af selve overgrebet. Ansøgeren har således levet i halvandet til to år inden udrejsen fra Pakistan, uden at have været udsat for yderligere overgreb. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgerens modsætningsforhold til sin ægtefælle kan antages at være af så alvorlig karakter, at ansøgeren risikerer overgreb fra ham. Flygtninge-

nævnet finder således ikke, at ansøgeren er i reel risiko for overgreb, hverken fra sine egne brødre, den første ægtefælles familie eller sin ægtefælle. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at forfølgelsesgrundene ikke er omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Pakistan/2012/6

Nævnet **stadfæstede i april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Qamishli, Syrien. Ansøgeren har sympatiseret med Yekiti-partiet, men ikke været medlem. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og tortureret af de syriske myndigheder. Han har herom henvist til, at han i *foråret* 2004 blev fængslet i en måned, fordi han havde været tilskuer til fodboldkampen i Qamishli. Han blev løsladt og pålagt meldepligt, som var gældende til 2005. Han har videre henvist til, at han i *sommeren* 2010 deltog i et politisk møde arrangeret af Yekiti-partiet, og at mødet blev stormet af myndighederne. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra mødet. Efterfølgende har myndighederne søgt efter ansøgeren, familiens bopæl er blevet ransaget, og ansøgerens fader blev tilbageholdt. Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren i *foråret* 2004 blev tilbageholdt af myndighederne i Qameshli i en måned og herunder udsat for fysiske overgreb, kan dette ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt, at forholdet ligger langt tilbage i tid, og at ansøgeren blev løsladt alene med en meldepligt. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at meldepligten ophørte, da ansøgeren i 2005 påbegyndte aftjening af værnepligt, samt at ansøgeren ved hjemsendelsen i 2007 var sergent. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Syrien i perioden 2007-2010 uden problemer. Flygtningenævnet forkaster i øvrigt ansøgerens forklaring om sit asylmotiv, idet ansøgeren på væsentlige punkter har udbygget dette, ligesom han har forklaret divergerende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren først til asylsamtalen med Udlændingestyrelsen i *sommeren* 2011 oplyste, at han var eftersøgt af myndighederne på grund af sin deltagelse i et politisk møde i *sommeren* 2010. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har givet en rimelig forklaring på, hvorfor han ikke oplyste dette motiv, som medførte, at han udrejste af Syrien, i sit asylskema i *efteråret* 2010. Flygtningenævnet lægger ved sagens afgørelse til grund, at ansøgeren udrejste legalt til Tyrkiet i *sommeren* 2010 legitimeret med sit ægte pas, hvorpå han i *sommeren* 2010 udrejste fra Istanbul lufthavn, ligeledes legitimeret med sit ægte pas. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under sagens behandling har afgivet divergerende forklaringer om, hvor hans ægte pas var, samt om hvorvidt han udrejste på et falsk eller et ægte pas. Flygtningenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren også efter at være foreholdt de tyrkiske myndigheders oplysninger om passet fastholdt, at han var udrejst illegalt. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren

ved udrejsen fra Syrien var eller ved en tilbagevenden til Syrien vil være i reel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/39

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Libanon/2012/1.

5.8.3 Bevisvurderingen

I afsnit 3.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andet torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon samt to børn. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser og muslim af trosretning fra Beirut i Libanon. Fra 1982 til 1990 var ansøgeren aktivt medlem af Fatah, og han arbejdede som vagt for organisationen. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han er efter søgt af Hizbollah, idet han under sin ansættelse i en Hizbollah-ejet virksomhed videregav oplysninger om organisationen til både den jordanske og den amerikanske efterretningstjeneste. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han er efterstræbt af de syriske myndigheder, idet de samarbejder med Hizbollah. Han frygter endvidere de libanesiske myndigheder, idet de er vidende om, at han har videregivet oplysninger til udenlandske efterretningstjenester. Ansøgeren er som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. I henhold til Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (1992) side 49-50 skal der ved vurderingen af en mentalt forstyrret ansøgers troværdighed tages særlige hensyn. Ansøgeren har forklaret, at han under en tilbageholdelse af de syriske myndigheder fra 1990 til 1991 blev udsat for tortur med bildæk. Derudover blev han udsat for vold i form af slag med et kabel på ryggen, mens han stod på en stige. Han blev endvidere udsat for seksuelle overgreb. Af erklæring fra Retspsykiatrisk Klinik udarbejdet på baggrund af personundersøgelse af ansøgeren fremgår det konkluderende blandt andet, at ansøgeren er multitraumatiseret med betydelige torturfølger. Der er ved undersøgelsen af ansøgeren fundet symptomer, der er i god overensstemmelse med de traumer, som ansøgeren har forklaret om. Af psykiatrisk speciallægeerklæring af [...] 2011 fra Røde Kors fremgår det konkluderende blandt andet, at ansøgeren lider af kompleks

posttraumatisk belastningsreaktion i overensstemmelse med gentagne traumer igennem en årrække, herunder og i særdeleshed tidligere udsættelse for tortur. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har forklaret tilstrækkelig konsistent om sit asylmotiv, og at han har sandsynliggjort, at han er efterstræbt af Hizbollah, og at de libanesiske myndigheder ikke vil kunne yde ham den fornødne beskyttelse mod Hizbollah. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* samt to børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Statsløspal/2012/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.4.4 nævnte afgørelse Eritrea/2012/1, den i afsnit 5.8.2 nævnte afgørelse Iran/2012/52 og den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Syrien/2012/38.

5.8.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom kan typisk først træffes under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt torturundersøgelse foranstalles iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at få foretaget en undersøgelse. Der henvises i denne forbindelse endvidere til afsnit 4.2.1 vedrørende FN's Torturkomité's udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, appl. no. 464/2011.

Flygtningenævnet vil normalt ikke foranstalte en torturundersøgelse i sager, hvor nævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur og finder, at der fortsat består en reel risiko for tortur ved udsendelse i dag.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Ghazni-provinsen. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af enten Taliban eller af de afghanske myndigheder. Ansøgeren har til

støtte herfor henvist til, at han forud for sin flugt fungerede som chef for en sikkerhedspost i Ghazni, som havde til formål at opretholde sikkerhed i området. Sikkerhedsposten, der var støttet af de afghanske myndigheder, blev en aften erobret af Taliban, og ansøgeren blev i den forbindelse taget til fange. Han blev tilbageholdt i en måned og undergivet tortur. Han blev senere købt fri af sit fangenskab, men Taliban fortsatte efter hans løsladelse med at true og efterstræbe ham. Ansøgeren frygter endvidere de afghanske myndigheder, idet han underskrev en erklæring til myndighederne, hvoraf det fremgik, at han støttede og stod inde for *en person fra landsbyen, som var i ansøgerens gruppe*, som overtog hans rolle som leder af vagtposten, efter at ansøgeren havde været tilbageholdt af Taliban. Da *den pågældende* efterfølgende forsvandt, holdt de afghanske myndigheder ansøgeren ansvarlig herfor. Han blev tilbageholdt i 15 dage og undergivet tortur. Han blev løsladt på betingelse af, at han fandt *den pågældende*. Dette lykkedes ikke for ansøgeren. Myndighederne efterstræbte ansøgeren på tidspunktet for hans flugt. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har afgivet en detaljeret og i alt væsentligt sammenhængende forklaring om de forhold, han har været udsat for. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte denne. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren, der har været tilbageholdt og udsat for tortur fra såvel Taliban som myndighederne, og som fortsat må anses for at have en uafklaret forhold til begge parter ved en tilbagevenden til Afghanistan, er i en sådan risiko for overgreb, at han har behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor *ansøgeren* opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at forfølgelsesgrundene ikke er omfattet af flygtningekonventionen.” Afg/2012/47

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for muligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Det samme gælder i sager, hvor ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om tortur.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz Veras and Others v. Sweden (sag nr. 15576/89 af 20. marts 1999), præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. v. Denmark (sag nr. 209/2002 af 12. november 2003), punkterne 6.4-6.6, hvor klagerens forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagerens manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om Beskyttelse efter flygtningekonventionen og EMRK og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se som eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret:

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet på livstid eller dræbt af myndighederne. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at han blev fængslet *i foråret 2004* i forbindelse med sin deltagelse i en demonstration i Qamishli til minde om de personer, som dagen før var blevet dræbt under en fodboldkamp. Myndighederne angreb demonstrationen og opløste den. Ansøgeren blev tilbageholdt i cirka tre måneder af sikkerhedstjenesten. Under tilbageholdelsen blev han udsat for tortur. Da han blev løsladt, skulle han underskrive en erklæring om, at han ikke ville deltage i kurdiske aktiviteter i fremtiden. *I sommeren 2005* blev ansøgeren anholdt af efterretningstjenesten, da han deltog i et ligtog for Sheik Mashok. Ansøgeren var tilbageholdt i cirka fire måneder, hvorunder han blev udsat for tortur. Ved sin løsladelse fik han taget fingeraftryk og blev truet med, at han ville være færdig, hvis han atter deltog i en sådan aktivitet. *I sommeren 2006* deltog ansøgeren i et mindeoptog for Sheik Mashok. Myndighederne identificerede ham, men han undslap og udrejste af landet. Ansøgeren har herudover henvist til, at han havde kristne venner i Syrien, og at den lokale imam i den anledning truede ham i både 2005 og 2006. Endvidere frygter ansøgeren at blive idømt dødsstraf eller livsvarigt fængsel på grund af udeblivelse vedrørende indkaldelse til militærtjeneste dateret *en bestemt dato ultimo 2011*. Ansøgeren har forklaret upræcist og divergerende angående årsagen til udrejsen og udrejsetidspunktet samt årsagen til, at han efterfølgende ansøgte om asyl først i *et andet europæisk land* og dernæst i Danmark. Endvidere har ansøgeren først til samtalerne med Udlændingestyrelsen oplyst, at han har været fængslet to gange i henholdsvis 2004 og 2005, ligesom ansøgeren i forbindelse hermed har forklaret upræcist om truslerne mod ham i anledning af, at han havde udtrykt sympati for kristendommen og havde kristne venner. Herudover har ansøgeren på en række andre punkter i sagen forklaret upræcist blandt andet om antallet af ransagninger på bopælen både før og efter udrejsen, om antallet af personer i de celler, hvor ansøgeren blev anbragt, og om antallet af afhøringer under fængselsopholdene, om ”løsladelseserklæringen”, om flugten fra mindeoptøget i 2006 og om myndighedernes kendskab til ansøgerens deltagelse heri. Ansøgeren har først for Flygtningenævnet fremlagt en genindkaldelse til militærtjeneste, som ifølge ansøgeren er modtaget *primo 2012*. Flygtningenævnet kan efter det foreliggende ikke lægge nogen vægt på

dette dokument. Ifølge sit indhold er dokumentet udstedt og forkyndt *den samme som ovenfor bestemte dato ultimo* 2011, ligesom mødetidspunktet er angivet til *den samme dag som udstedelsen og forkyndelsen* klokken ni. Hertil kommer, at dokumentet fremstår som et ”rekvirenteksemplar” indeholdende forkyndelsespåtegning. Endelig lægges der vægt på det sene fremkomsttidspunkt. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Efter det for Flygtningenævnet foreliggende fremstår ansøgeren i øvrigt helt uprofileret. Der er efter det foreliggende heller ikke grundlag for at imødekomme en anmodning om torturundersøgelse af ansøgeren. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen eller at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” *Syrien/2012/35*

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [...] i Al-Hasaka-distriktet. Ansøgeren har efter sine forklaringer sympatiseret med Yekiti-partiet og har været medlem af musikgruppen [...], der var tilknyttet Yekiti-partiet. Han blev medlem af [...] i 2003. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet og tortureret ved en tilbagevenden til Syrien. Ansøgeren deltog den 21. marts 2010 i Newroz festen i [...], i hvilken forbindelse han skulle optræde med sin musikgruppe. Da myndighederne forsøgte at bryde forsamlingen op, slog ansøgeren en politibetjent, der havde slået en pige. To af ansøgerens venner fra musikgruppen blev senere tilbageholdt, ligesom ansøgerens hjem efterfølgende blev opsøgt af myndighederne to gange. Ansøgeren blev endvidere fængslet i 2004 og tilbageholdt i tre måneder. Han blev efter sine seneste forklaringer i den forbindelse tortureret af de syriske myndigheder. Hertil kommer, at ansøgeren også i 2007 blev tilbageholdt i seks måneder af myndighederne. Endelig har ansøgeren hos sin advokat og ved Flygtningenævnet forklaret, at han også oplevede en asylrelevant episode *i foråret* 2010. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgerens forklaringer ikke kan lægges til grund. Ved afgørelsen heraf lægger Flygtningenævnet ligesom Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren på en række væsentlige punkter har forklaret forskelligt, ligesom han også på nogle punkter har udbygget sine forklaringer væsentligt. Ansøgeren har som begrundelse for uoverensstemmelserne i det væsentlige henvist til, at han ikke behersker arabisk, og at han ved afhøringerne hos både politiet og i Udlændingestyrelsen er blevet afhørt på arabisk, ligesom han også har været nødt til at udfylde skemaet på arabisk, da det er det eneste skriftsprog, som han kender. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at se bort fra de meget betydelige divergenser, og disse uoverensstemmelser kan efter Flygtningenæv-

nets opfattelse ikke alene forklares med sproglige misforståelser. Ved afgørelsen heraf lægger Flygtningenævnet for det første vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring har gået i arabisk skole i mere end otte år. For det andet har ansøgeren udfyldt et skema med en nogenlunde detaljeret og sammenhængende beskrivelse af blandt andet sit asylmotiv. For det tredje blev ansøgeren ved samtalen i Udlændingestyrelsen flere gange spurgt, om han forstod tolken, hvilket han bekræftede. Hertil kommer, at han også på side 14 i referatet af samtalen i Udlændingestyrelsen har haft enkelte bemærkninger til de gengivne forklaringer. For det fjerde har ansøgeren på en række punkter, ved sine forklaringer afgivet til Udlændingestyrelsen, forklaret meget detaljeret og sammenhængende. Som eksempler på væsentligt udbyggede forklaringer kan Flygtningenævnet, ligesom Udlændingestyrelsen, blandt andet henvise til ansøgerens forklaringer om tilbageholdelserne i 2004 og 2007, herunder om han i den forbindelse blev udsat for voldelige overgreb eller tortur. Ansøgeren har også udbygget sine forklaringer med hensyn til, hvad der skulle være sket *i foråret* 2010. Ved samtalen i Udlændingestyrelsen har ansøgeren således på side 11 i referatet ad flere gange – herunder efter at være foreholdt baggrundsoplysninger – forklaret, at han ikke oplevede problemer *i foråret* 2010. Dette er nu væsentligt ændret ved advokatens indlæg og ved forklaringen afgivet for Flygtningenævnet. Endelig har ansøgeren vedrørende baggrunden for tilbageholdelsen i 2007 forklaret meget forskelligt, herunder med hensyn til hvorfor han blev tilbageholdt, ligesom han har afgivet forskellige forklaringer om den *politiske* skulptur, der efter de seneste forklaringer skulle være hovedårsagen til, at han blev tilbageholdt. Flygtningenævnet tilsidesætter derfor ansøgerens forklaringer som utroværdige, og han har som følge heraf ikke sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet tilsidesætter af de samme grunde ansøgerens forklaring om, at han skulle have været udsat for tortur. Flygtningenævnet finder derfor ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse. Da ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil blive udsat for myndighedsovergreb som følge af de grunde, der er anført i udlændingelovens § 7, stk. 1, og da han heller ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden vil blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få asyl. Herefter, og da de generelt usikre forhold i Syrien ikke kan føre til et andet resultat, stadfæstes Udlændingesservices afgørelse.” Syrien/2012/40

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. Flygtningenævnet udsatte sagen i 2010 med henblik på at få foretaget en torturundersøgelse af ansøgeren. Det fremgår af konklusionen af personundersøgelseserklæringen fra 2011, udfærdiget af Retsmedicinsk Institut, at der var fundet psykiske, men ikke fysiske symptomer, som kunne være en følge af tortur som den af ansøgeren oplyste. Sagen blev herefter afgjort efter skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Homs i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han frygter at blive fængslet, da han omkring 2004 og 2007 var tilbageholdt af myndighederne i henholdsvis halvandet år og to måneder. I 2008, dagen efter han havde deltaget i Newroz, var hans hjem blevet ransaget af myndighederne, som havde medtaget bøger og fotografier af ansøgeren sammen med eksponerede kurdere. Efterfølgende var hans forældre flere gange blevet opsøgt af myndighederne, som ledte efter ansøgeren, og ansøgerens fader er flere gange blevet taget med af myndighederne og senere løsladt efter nogle timer. Under mødet i Flygtningenævnet har ansøgeren videre oplyst, at han under tilbageholdelserne i Aleppo i 2007 var udsat for falanga-tortur et par gange om dagen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Vedrørende tilbageholdelsen i Aleppo i 2007 lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvilket år tilbageholdelsen fandt sted, og at ansøgeren først under nævnsmødet har forklaret, at han var udsat for falanga-tortur et par gange dagligt, hvilket torturundersøgelsen ikke har påvist tegn på. Vedrørende begivenhederne op til udrejsen har nævnet lagt vægt på, at ansøgerens oplysninger om, at hans hus i Aleppo blev ransaget, og at myndighederne herunder fandt belastende materiale, ikke støttes af ansøgerens øvrige oplysninger om forløbet forud for udrejsen. Det fremgår således ikke, hvorfor myndighederne under Newroz-festen skulle være blevet opmærksomme på ansøgeren. Endvidere opholdt ansøgeren sig i Aleppo i fire til fem måneder inden udrejsen. I denne periode var han på sin bopæl og konstaterede, at myndighederne havde fjernet materialet, og han skaffede sig et pas, som han foreviste ved udrejsen, uden at dette medførte problemer. På denne baggrund finder nævnet, at forklaringen ikke fremstår som selvoplevet, og at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/2

Nævnet meddelte i **oktober 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. I slutningen af 2009 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2010 udsatte Flygt-

ningenævnet sagen på foretagelse af en torturundersøgelse. Senere i 2010 modtog Flygtningenævnet resultatet af torturundersøgelsen. I 2011 besluttede nævnet, efter at sagen havde været udsat i skriftlig votering, at indhente en supplerende udtalelse fra Retslægerådet. I slutningen af 2011 modtog Flygtningenævnet udtalelsen fra Retslægerådet. Sagen blev herefter afgjort efter skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er kurder fra landsbyen [...] ved Aleppo. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske foreninger eller organisationer, men han har efter opfordring af en ven sympatiseret med Yekiti-partiet, som hans far var medlem af, og han har i den forbindelse deltaget i flere partimøder, ligesom han har deltaget i flere fester i anledning af fejringen af det kurdiske nytår. Ansøgeren har endvidere i sin skrædderforretning i Aleppo efter bestilling syet kurdiske folkedragter. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og tortureret på ny, fordi de syriske myndigheder har fået kendskab til, at han har syet kurdiske folkedragter og flag, og fordi han er udrejst illegalt efter at være blevet pålagt meldepligt. Ansøgeren har til sagen oplyst, at otte-ti politifolk i foråret 2008 ransagede hans skrædderforretning og fandt nogle kurdiske folkedragter og flag, som han havde syet efter bestilling fra en irakisk kunde. Ansøgeren blev herefter tilbageholdt af politiet i cirka en uge. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren dagligt afhørt og tortureret af politiet. Herefter blev ansøgeren overført til det centrale fængsel i Aleppo, hvor han var fængslet i cirka otte måneder. Han blev løsladt mod at underskrive en erklæring om, at han skulle give møde hos politiet og afgive oplysninger om politiske partier m.v. Han mødte op de to første gange, men udeblev den tredje gang, fordi han var bange for at blive slået på ny. I stedet tog han ophold hos en slægtning i [...], indtil han udrejste i slutningen af 2008. Ansøgeren har efter sin indrejse i Danmark haft kontakt med familiemedlemmer i Syrien, som har oplyst, at hans families bopæl er opsøgt flere gange af de syriske myndigheder, og at faderen har været tilbageholdt. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl. Ansøgeren har således udbygget sin forklaring blandt andet om omfanget af torturen i fængslet i Aleppo, ligesom nævnet finder, at ansøgerens forklaring om det i forbindelse med nævnsrådet fremlagte fotografi, der skulle være taget af ansøgeren under hans fængselsophold af en medfange, fremstår som usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger kan Flygtningenævnet dog i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på det anførte i rapporten fra Retsmedicinsk Institut ved Aarhus Universitet af [...] 2010 og Retslægerådets udtalelse af [...] 2011, hvoraf det blandt andet fremgår, at ansøgeren meget muligt kan have været udsat for tortur. Nævnet finder på den baggrund ikke, at divergenserne og udbygningerne i ansøgerens forklaringer har haft et sådant omfang og karakter, at der er grundlag for at tilsidesætte de centrale dele af ansøgerens forklaring. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren har været tilbageholdt i otte måneder og været udsat for tortur, efter at de syriske myndigheder i *foråret* 2008 ransa-

gede hans forretning og konfiskerede kurdiske folkedragter og flag. Sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om den generelt meget vanskelige sikkerhedssituation i Syrien og de syriske myndigheders fremfærd i forhold til mulige medlemmer af oppositionen, finder Flygtningenævnet det herefter sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2012/12

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Syrien/2012/38.

5.8.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Aleppo og muslim af trosretning. Ansøgeren har oplyst, at han sympatiserer med det kurdiske Azadi-parti. Han har ikke udført aktiviteter for partiet eller deltaget i møder eller lignende. Hele ansøgerens familie er politisk profileret, idet ansøgerens afdøde bedstefar var en af grundlæggerne af *et kurdisk parti*. Ansøgeren har som asylmotiv nærmere oplyst, at han siden 1998 har arbejdet som politibetjent, men at han i politiet blev forskelsbehandlet på grund af sin etnicitet. Ansøgeren opdagede gennem sit arbejde, at en person, [...], som ansøgeren vidste var tilknyttet det kurdiske parti, Azadi, arbejdede som spion for myndighederne. Ansøgeren kontaktede sin ven [...], som er medlem af Azadi-partiet, og fortalte ham om *spionen*, hvorefter *ansøgerens ven* tog sig af situationen. Herefter blev ansøgeren tilsagt til militærdomstolen. Han skulle give møde *i efteråret 2010*. Han blev beskyldt for at være medlem af Azadi-partiet, hvilket han nægtede. Han blev herefter løsladt. *Senere i efteråret 2010* skulle ansøgeren atter give møde for militærdomstolen. Dommeren sagde, at de ville finde beviser imod ham,

hvorefter ansøgeren blev løsladt. *I slutningen af 2010* skulle ansøgeren give møde i den politiske sikkerhedsafdeling. Han blev afhørt om sin tilknytning til Azadi-partiet og udsat for tortur. Dette stod på i *12 dage*. Ansøgeren blev løsladt hver aften, men skulle give møde hver følgende dag. Ansøgerens far havde bestukket en af officererne, hvilket medvirkede til, at ansøgeren blev løsladt hver aften og ikke fængslet. *Efter de 12 dage* var situationen så tilspidset, at ansøgeren så sig nødsaget til at flygte. Ved en tilbagevenden til Syrien frygter ansøgeren fængsling og overgreb hos de syriske myndigheder, som efterstræber ham for ulovlige politiske aktiviteter. Nævnet finder, at ansøgeren i alt væsentligt har forklaret overensstemmende om sit asylmotiv til sagen, til den beskikkede advokat ifølge advokatindlægget og i nævnsmødet. Ansøgerens forklaring understøttes af de oplysninger om hans helbredsforhold, der er fremkommet i forbindelse med advokatindlægget, herunder psykologerklæring *fra foråret 2012*. Ansøgeren har fremlagt avisartikler og dokumenter til sagen, herunder dokumenterne 11a til c, der er henholdsvis en arrestordre, en indkaldelse til militærdomstolen og en telefax fra den politiske sikkerhedstjeneste. Nævnet finder, at ansøgeren har forklaret troværdigt om dokumenterne og lægger efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger til grund, at ansøgeren efter afhøringer hos militærdomstolen *i efteråret 2010* herefter var udsat for en hårdhændet behandling hos sikkerhedstjenesten *i en periode i slutningen af 2010*, hvor ansøgeren blev beskyldt for oppositionel virksomhed og medlemskab af det kurdiske Azadi parti, og at ansøgeren herefter stod over for risiko for længerevarende fængsling som mistænkt for oppositionel politisk virksomhed. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren ved hjælp blandt andet fra sin ven [...] udrejste af Syrien *i slutningen af 2010* med bistand fra agenter, og at de syriske myndigheder efterfølgende har rettet henvendelse til ansøgerens familie for at eftersøge ansøgeren med henblik på anholdelse. På den ovennævnte baggrund findes ansøgeren ved udrejsen at have været udsat for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien under de aktuelle forhold vil være i en tilsvarende risiko. Der meddeles derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2012/41

5.8.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Hvis fundene ved en torturundersøgelse er forenelige med ansøgerens oplysninger om tortur, lægges undersøgelsens konklusion som regel uden videre til grund.

Som eksempler på, at nævnet som et led i vurderingen af en sag har tillagt resultatet af en foretaget torturundersøgelse betydning, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. I april 2011 udsatte Flygtningenævnet sagens behandling med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren. Der blev foretaget tre undersøgelser af ansøgeren af Retsmedicinsk Institut. Det fremgik blandt andet af erklæ-

ringerne, at de fysiske fund var fuldt forenelige med ansøgerens forklaring om skadernes opstået. Endvidere var ansøgerens psykiske symptomer forenelige med den tilstand, som blandt andet ses hos personer, der har været udsat for tortur. Sagen blev herefter afgjort på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Qamishli i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogle politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og udsat for tortur, idet han ikke har overholdt en samarbejdsaftale, som han har indgået med de syriske myndigheder om at melde sig ind i Yekiti-partiet og give sikkerhedstjenesten informationer om partiet og om deres skriftlige materiale. Ansøgeren har tidligere været tilbageholdt af de syriske myndigheder, blandt andet fordi han deltog i et begravelsesoptog for de personer, der var dræbt i forbindelse med urolighederne efter en fodboldkamp den 12. marts 2004. Ansøgeren har i alt været tilbageholdt fire gange fra 2004 til 2010. Ansøgeren er blevet udsat for tortur under sine tilbageholdelser. Ansøgeren blev senest tilbageholdt i sommeren 2010, da han var på vej til Damaskus for at besøge sin syge far på hospitalet. Ansøgeren var tilbageholdt i omkring to måneder, hvorefter han blev løsladt med meldepligt til sikkerhedstjenesten. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, således som han forklarede allerede ved registreringen, har været anholdt og tilbageholdt flere gange, blandt andet i forbindelse med urolighederne i forlængelse af fodboldkampen i Qamishli den 11. marts 2004. Nævnet lægger efter ansøgerens forklaring og resultatet af den foretagne torturundersøgelse endvidere til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur under tilbageholdelserne. Nævnet lægger videre til grund, at myndighederne har udvist interesse for ansøgeren helt frem til udrejsen, idet ansøgeren i sommeren 2010 blev løsladt med meldepligt og ordre om at give oplysninger om Yekiti-partiet. Ansøgeren udrejste illegalt kort tid herefter, idet han ikke ønskede at efterkomme ordren. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder under disse omstændigheder, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2012/6

Nævnet meddelte i **december 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. Primo 2012 udsatte Flygtningenævnet sagens behandling med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren. Efter modtagelsen af Retsmedicinsk Instituts erklæringer blev sagen afgjort på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive anholdt og tortureret. Ansøgeren har arbejdet hos en person ved navn [...], hvor han blandt andet lakerede møbler. Ansøgeren har fire gange fået en kuvert af sin arbejdsgiver med besked om at aflevere denne hos nogle for

ansøgeren ukendte personer i byen. Ansøgeren blev i *foråret 2000* fængslet af myndighederne, og han blev beskyldt for at have uddelt politisk materiale mod den syriske regering. Under fængslingen blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev løsladt i 2001, hvorefter han var hospitalsindlagt i omkring ti måneder. Efterfølgende blev ansøgeren pålagt en meldepligt hos myndighederne hvert halve år, som han overholdt frem til sin udrejse af Syrien. Efter ansøgerens forklaring og indholdet af den foretagne torturundersøgelse lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren blev fængslet i *foråret 2000*. Han var fængslet i et år uden rettergang, angiveligt som følge af, at ansøgeren for en arbejdsgiver havde uddelt materiale af politisk indhold. Han blev under fængselsopholdet udsat for grov tortur af en sådan karakter, at han efter sin løsladelse var hospitalsindlagt i omkring ti måneder. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren efter udskrivelsen fra hospitalet blev indkaldt til meldepligt hvert halve år, og at han i forbindelse med fremmøde hos myndighederne blev udsat for forskellige ydmygelser. Ansøgeren udrejste til Grækenland i 2009 efter forinden at have aftjent sin værnepligt. Efter indholdet af den retspsykiatriske undersøgelse lider ansøgeren af en posttraumatisk belastningsreaktion af moderat grad. Hans psykiske lidelser vil kunne forværres, såfremt han udsættes for ligeartede psykotraumer i fremtiden. Uanset at ansøgeren efter torturen har opholdt sig flere år i Syrien uden at have været udsat for alvorlige fysiske overgreb, og uanset at ansøgeren har afgivet noget usikre forklaringer om sine personlige forhold efter udskrivelsen fra hospitalet, finder Flygtningenævnet efter en helhedsvurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort sin frygt for overgreb ved en tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at henføre ansøgerens forhold under udlændingelovens § 7, stk. 1, men meddeler ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syrien/2012/38

5.9 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.9.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der

kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Der ses ikke i Flygtningenævnets praksis at være eksempler på afgørelser, hvor de generelle forhold for kvinder i et land har kunnet begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 5.9.2.1 nævnte afgørelser.

I de seneste år har Flygtningenævnet endvidere behandlet et antal sager, hvor mandlige asylansøgere som asylmotiv har påberåbt sig frygt for æresdrab, særligt som følge af førægteskabelige forhold eller ægteskab indgået mod familiens vilje, se afsnittene 5.9.2.2 og 5.9.2.4.

Flygtningenævnet har endvidere behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet (LGBT-personer).

Der henvises til de nedenfor i afsnit 5.9.2.5 nævnte afgørelser.

5.9.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

5.9.2.1 Betydningen af generelle forhold

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan samt tre børn. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk Ghezelbash og shia-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oplyst, at hun

i 1996 udrejste af Afghanistan til Iran sammen med sin familie, idet en af hendes brødre blev taget med af Taliban, ligesom hendes fader blev kortvarigt tilbageholdt af Taliban. Ansøgerens forældre og søskende blev i 2001 genbosat fra Iran til Danmark som kvoteflygtninge. Ansøgeren var ikke omfattet af genbosætningen, idet hun i 1997 var blevet gift i Iran. Ansøgeren og hendes ægtefælle, der var afghaner, og som opholdt sig i Iran, boede i Shiraz indtil ægtefællen i efteråret 2009 forsvandt i forbindelse med deltagelse i en religiøs højtid. Få dage efter blev hjemmet ransaget, og en iransk civil politimand truede ansøgeren, såfremt hun ikke ville give ham seksuelle ydelser. Derfor forlod ansøgeren hjemmet. I Afghanistan frygter hun overgreb fra en afghansk klan eller familie, som hendes ægtefælle havde en konflikt med. Endelig har hun henvist til, at hun er enlig kvinde med børn og ikke længere har noget familienetværk i Afghanistan. Nævnet lægger ansøgerens oplysninger til grund og lægger vægt på, at ansøgeren ikke på grund af egne forhold har haft konflikter i Afghanistan. Ansøgeren har oplyst for nævnet, at hendes ægtefælles konflikt skyldes en jordkonflikt med klanen eller familien [...], der i dag er en del af det nuværende styre. Nævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke af denne grund ved en tilbagevenden kan anses for at være i risiko for konkret efterstræbelse. Ansøgerens ægtefælle er forsvundet i Iran, og ansøgeren har aldrig været en del af ægtefællens konflikt, ligesom konflikten ligger omkring 15 år tilbage. Der foreligger heller ikke oplysning om, at ægtefællen i Iran var udsat for konkret efterstræbelse grundet konflikten. Ægtefællens forsvinden i Iran havde efter det oplyste ikke sammenhæng med konflikten. Nævnet finder derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan sammen med sine tre mindreårige piger som enlig kvinde uden familienetværk vil være i en social og økonomisk meget vanskelig situation, men nævnet finder ikke, at ansøgeren som etnisk ghezelbash og shia-muslim vil være udsat for risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet har ikke fundet, at det oplyste om ansøgerens helbredsmaessige forhold kan føre til en anden vurdering og bemærker, at den humanitære opholdstilladelse, som ansøgeren har fået efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, er begrundet i, at ansøgeren er en enlig kvinde uden mandlige familiemedlemmer eller socialt netværk. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/39

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Nepal/2012/1.

5.9.2.2 Ægteskab

Nævnet meddelte i **februar 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber fra Esfahan, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har siden 2007 været medlem af en organisation for par med forskellig religiøs baggrund. Ansøgeren har

som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af myndighederne eller sin fader på grund af sit forhold til en kristen mand. Ansøgeren har forklaret, at hun og hendes kæreste i 2004 og 2006 blev antastet på gaden af betjente, der i 2006 opdagede, at de havde hver deres religion. I forbindelse med hændelsen i 2006 blev ansøgeren udsat for et seksuelt overgreb af betjentene, mens hendes kæreste så på. Siden 2007 har ansøgeren og hendes kæreste været tilknyttet en organisation, der støtter mennesker med forskellig religiøs baggrund, som ønsker at indgå ægteskab uden at konvertere. I 2010 besluttede ansøgeren og hendes kæreste, at de ville indgå ægteskab, idet de havde hørt om to præster og en mullah, der kunne vie folk uofficielt i byen [...]. I *sommeren* 2010 blev ansøgeren og hendes kæreste registreret på præsternes kontor med henblik på, at de skulle vies to måneder senere, men inden de nåede dette, hørte de, at præsterne var blevet slået ihjel og mullahen var blevet sat i fængsel. Herefter modtog ansøgeren en tilsigelse om at give møde hos politiet, hvilket hendes fader mente, måtte bero på en fejl, hvorfor han selv henvendte sig til myndighederne, der oplyste ham om, at ansøgeren havde et forhold til en kristen mand. Ansøgerens fader har herefter ledt efter ansøgeren for at dræbe hende eller udlevere hende til myndighederne. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnets flertal lægger således til grund, at de iranske myndigheder er blevet bekendt med, at ansøgeren har været kæreste med en kristen armenier, og at disse ønskede at gifte sig, uden at ansøgerens kæreste konverterede til islam. Flygtningenævnets flertal lægger endvidere til grund, at ansøgerens fader tillige er blevet bekendt med forholdet og har søgt efter ansøgeren i Teheran i den hensigt at dræbe hende eller udlevere hende til myndighederne. Flygtningenævnets flertal finder under disse omstændigheder, at ansøgeren er kommet således i myndighedernes søgelys på grund af religiøse forhold, at hun ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/12

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Irak/2012/5 samt den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Kosovo/2012/1.

5.9.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsløs kurder samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og statsløs (ajanib) fra Al-Hasaka i Syrien. Hun er sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren har til sagen oplyst, at hun har sympatiseret med Hizb al-Demokratia al Taqadumi al Kurdi Fi Suria, og at hun siden 2009 har udført aktiviteter i forbindelse med fejringen af Newroz for partiet, men at disse aktiviteter ikke er kommet til myndighedernes kendskab. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygter sin tidligere ægtefælle, der har truet både ansøgeren og hendes familie. Hun har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at

blive fængslet, idet hendes tidligere ægtefælle har anmeldt hende til myndighederne for medlemskab af et ulovligt politisk parti. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at hun i *sommeren* 2004 blev gift, hvorefter hun flyttede ind hos ægtefællens familie. I *sommeren* 2005 fødte hun en datter. I 2008 blev hun separeret, dels fordi ægtefællen var voldelig, og dels fordi han ønskede at gifte sig på ny, således at han herefter ville have to ægtefæller, hvilket ansøgeren afviste. Herefter flyttede hun hjem til sine forældre sammen med datteren. I 2010 blev ansøgeren skilt ved en domstol i Qamishli. I forbindelse med skilsmissen fik ansøgeren tilkendt forældremyndigheden over parrets datter, men ansøgeren har hertil oplyst, at det følger af syrisk lov, at faderen, når barnet er 8-9 år gammelt, automatisk vil få overført forældremyndigheden. Ansøgerens tidligere ægtefælle har beskyldt hende for utroskab og for at forsømme deres fælles datter. Efter skilsmissen modtog ansøgeren trusler fra den tidligere ægtefælle via telefonen, og i 2008 indledte han en ny retssag mod ansøgeren med henblik på at få tildelt forældremyndigheden over datteren. I den forbindelse har han anmeldt ansøgeren til myndighederne for ulovlige politiske aktiviteter og udsat hendes familie for trusler. Efter ansøgerens udrejse af Syrien har myndighederne opsøgt hendes bopæl og spurgt efter hende. Ansøgerens to yngre brødre er siden indrejst i Danmark og har søgt asyl. Brødrene har oplyst ansøgeren om, at den tidligere ægtefælle har truet dem og ansøgerens familie i Syrien. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om forholdet til ægtefællen til grund. Nævnet finder således, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien er i risiko for at blive udsat for overgreb fra den tidligere ægtefælle, og at hun efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke vil kunne søge myndighedernes beskyttelse herimod. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren samt hendes barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærker, at der ikke er konkrete holdepunkter for at antage, at ansøgerens begrænsede politiske aktiviteter er kommet til myndighedernes kendskab, og at hun som følge heraf er i risiko for forfølgelse fra myndighederne som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2012/42

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk punjabi fra [...], Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv gjort gældende, at hun frygter at blive slået ihjel af sin tidligere ægtefælle og hans familie samt af sin onkel. Hun har overordnet begrundet dette med, at hun i *foråret* 2010 forlod den herboende svigerfamilie, der havde udsat hende for vold og låst hende inde, og flyttede på et kvindehjem. Hun blev efterfølgende truet med, at de ville lade hende forsvinde, hvis hun vendte tilbage til Pakistan. Forud herfor

havde hun i *slutningen af 2008* på vegne af sin ægtefælle lånt 4.000.000 pakistanske rupees af sin onkel, der skulle tilbagebetales inden for 6 måneder. Ægtefællen har ikke tilbagebetalt dette beløb, og onklen har derfor truet ansøgeren. På baggrund af ansøgerens forklaring og foreviste akter fra kvindehjemmet finder Flygtningenævnet at kunne lægge til grund, at ansøgeren i *foråret 2010* flyttede på kvindehjemmet efter uoverensstemmelser med sin svigermoder og svigerinde og efter en episode, hvorefter ansøgeren havde mærker på overarme og siden af halsen. Det findes tillige at kunne lægges til grund, at der efterfølgende var uoverensstemmelser mellem ansøgeren og den daværende ægtefælle, der nu - modsat ansøgeren - ønskede at blive skilt, og ved bedømmelsen af ansøgerens asylsag findes der ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgers forklaring om, at ægtefællen har fremsat trusler mod ansøgeren for at få hende til at undlade at gå videre med en voldssag mod hans moder og søster og for at få hende til at indgå på skilsmisse. Det kan endelig lægges til grund, at parterne i Pakistan blev skilt i *foråret 2011*, og at ansøgerens tidligere ægtefælle da indgik nyt ægteskab. Efter ansøgerens forklaring har hun ikke efter dette tidspunkt modtaget trusler fra sin tidligere ægtefælle eller hans familie, og truslerne fremstår derfor som en del af et turbulent, men nu afklaret forløb i forbindelse med uoverensstemmelser omkring ophør af et ægteskab. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden vil være i risiko for overgreb fra den tidligere ægtefælle eller dennes familie. Flygtningenævnet bemærker herved tillige, at det alene beror på ansøgerens ikke nærmere begrundede formodning, at den tidligere ægtefælles rejser til Pakistan skulle have til formål at søge efter hende. Endeligt bemærkes, at den af ansøgeren omtalte sidste episode mellem ansøgerens broder og den tidligere ægtefælle dels foregik inden den pakistanske skilsmisse, men især at den ifølge den under sagen fremlagte politianmeldelse ikke vedrørte ansøgeren, men direkte uoverensstemmelser de to andre imellem som følge af broderens forsøg på at få ansøgerens ægtefælle til at indfri lånet hos ansøgerens onkel. Vedrørende ansøgerens udtrykte frygt for overgreb fra denne onkel på grund af manglende betaling af lånet, bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren vel under sagen har forklaret om, at onklen, der bor i Dubai, har anmodet om tilbagebetaling af lånet, men at hun ikke nærmere har kunnet forklare, på hvilket grundlag hun har opfattet denne anmodning som en trussel om overgreb, hvis hun ikke kunne betale. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden vil være i risiko for overgreb heller fra sin onkel. De generelle forhold for enlige, herunder fraskilte, kvinder i Pakistan findes ikke i sig selv at kunne berettige til asyl, og det bemærkes i øvrigt også herved, at ansøgeren fortsat har sin farfader i hjemlandet, ligesom hendes familie har tilknytning i form af feriebolig. Det bemærkes, at ansøgerens nye oplysning under nævnsmødet om, at farfaderen ikke vil lade hende bo hos sig, fordi han anser hende for en beskidt kvinde, samtidig ikke forekommer overbevisende, da den først fremkom efter en gentaget konkret forespørgsel om ansøgerens mulighed for at kunne bo hos ham, samt henset til at farfaderen tidligere har

støttet ansøgeren. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Pakistan/2012/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Syrien/2012/9.

5.9.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Helmand og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han indledte et seksuelt forhold til sin arbejdsgivers datter [...], at dette blev opdaget, hvorefter *arbejdsgiveren*, som er velhavende jordbesidder og kommandant, og *arbejdsgiverens sønner* besluttede at dræbe ansøgeren. Ansøgerens fader ville opsøge *arbejdsgiveren* for at afklare situationen, men han blev advaret herimod, hvorefter han vendte om. På vejen tilbage mødte ansøgerens fader *arbejdsgiverens sønner*, som slog ham og forlangte, at han skulle udlevere ansøgeren den næste dag, idet de ellers ville dræbe hele ansøgerens familie. Den følgende nat flygtede ansøgeren til Iran sammen med sin fader. Under sit ophold i Iran har ansøgeren fået viden om, at *arbejdsgiverens datter* er blevet dræbt af sin familie. Ansøgeren udrejste fra Iran, fordi han blev fundet af en af *arbejdsgiverens sønner*, som stak ham i ryggen med en kniv, hvorefter det lykkedes ansøgeren at flygte. Ansøgeren kan ikke vende tilbage til Afghanistan, idet *arbejdsgiverens* familie vil slå ham ihjel. Flygtningenævnet finder, at de asylrelevante forhold, som ansøgeren har forklaret om, efter en samlet vurdering fremstår som usandsynlige og ikke selvelevede. Flygtningenævnet finder således, at det forekommer usandsynligt, at en velhavende jordbesidder og kommandant lader sin datter gå rundt ude på marken blandt de ansatte landarbejdere, og at ansøgeren på denne måde opnåede kontakt med *arbejdsgiverens datter*. Det forekommer også usandsynligt, at *arbejdsgiveren* lod lillesøsteren forlade hjemmet, så hun kunne advare ansøgeren, efter det var kommet frem, at ansøgeren havde haft et seksuelt forhold til *arbejdsgiverens datter*. Ligesom det forekommer usandsynligt, at ansøgeren og hans fader flygtede uden ansøgerens moder og brødre, eller uden først at sørge for deres sikkerhed. Endelig forekommer det usandsynligt, at *arbejdsgiverens søn* var i stand til at opsøge ansøgeren i Iran. Hertil kommer, at ansøgeren på flere punkter har forklaret divergerende. Ansøgeren har således forklaret divergerende om længden og omfanget af sine møder med *arbejdsgiverens datter*, og om hvornår han fortalte sin far om det seksuelle forhold. Endelig finder nævnet, at ansøgeren under nævnsmødet på flere punkter har forklaret afvigende og ukonkret. På denne baggrund tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring. Ansøgeren har

herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/67

Nævnet meddelte i **juni 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra [...] i Iran og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun havde et forhold til en kristen mand, da hun var ung, men at hendes familie var imod et ægteskab på grund af forskellene i religion, hvorefter de pressede hende til at indgå ægteskab med en muslimsk mand, som var funktionær i Revolutionsgardens boligafdeling. Ansøgeren blev udsat for chikane og fysiske overgreb fra ægtefællen under deres ægteskab. I *sommeren* 2011 mødte ansøgeren sin tidligere kæreste, og de indledte et seksuelt forhold til hinanden. Ansøgerens ægtefælle var mistænksom og kontrollerede hendes telefon og computer. I slutningen af *sommeren* 2011 kom ansøgerens ægtefælle hjem midt på dagen, idet ansøgeren ikke havde besvaret sin telefon. Ægtefællen havde fået kendskab til ansøgerens udenomsægteskabelige forhold, hvorfor han slog hende og sagde, at han ville få hende stenet. Den følgende dag blev ansøgeren opsøgt af sin nabo, hvis ægtefælle også er tilknyttet efterretningstjenesten, som fortalte, at ansøgerens ægtefælle og hendes ægtefælle havde indsamlet beviser for ansøgerens utroskab, hvorfor ansøgeren blev nødt til at flygte. Ansøgeren og hendes datter udrejste herefter af Iran. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen er på de centrale punkter konsistent og forekommer selvoplevet. Nævnet finder ikke at kunne afvise, at mindre uoverensstemmelser mellem ansøgerens oplysninger under asylsamtalen i forhold til det tidligere oplyste kan bero på misforståelser som følge af tolkningsproblemer. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har været sin ægtefælle utro, at ægtefællen har opdaget dette og har truet med at slå hende ihjel og med at anmelde forholdet til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles derfor ansøgeren samt et barn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2012/34

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kabul og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han har haft et seksuelt forhold til en pige, hvis far er en magtfuld kommandant, og at kommandanten har set dem sam-

men to gange. Den første gang slog han både ansøgeren og sin datter. Anden gang skød han efter ansøgeren. Ansøgeren så sig herefter nødsaget til at udrejse af Afghanistan. Umiddelbart fremstår det efter de foreliggende baggrundoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens fact finding-rapport fra maj 2012, usandsynligt, at *ansøgerens kæreste*, som ifølge ansøgeren er datter af en magtfuld kommandant, har været i stand til at færdes offentligt som ung enlig kvinde som beskrevet af ansøgeren. Det skal bemærkes, at ansøgeren har oplyst, at kommandanten selv altid var ledsaget af bodyguards. Endvidere fremstår det usandsynligt, at *ansøgerens kæreste* med sin familiemæssige baggrund skulle indlede et seksuelt forhold til ansøgeren, og at *ansøgerens kæreste* og ansøgeren har været i stand til at gennemføre dette som beskrevet af ansøgeren. Endelig har ansøgeren forklaret upræcist om sin flugt, efter at ansøgeren blev beskudt af *kommandanten*, herunder at ansøgeren tog tilbage til bopælen, selvom *kommandanten* efter ansøgerens egen opfattelse vidste, hvem ansøgeren var. Dernæst må det tillægges vægt, at ansøgeren på intet tidspunkt kontaktede sin familie i anledning af den påberåbte konflikt. Det skal særligt bemærkes, at ansøgeren ikke har oplyst, at han skulle være i modsætningsforhold til sin familie. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/68

Nævnet meddelte i **november 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er sunni-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes fader gennem hele ansøgerens liv har været voldelig overfor hende og hendes moder, idet han var vred over, at ansøgerens moder ikke havde født ham nogen sønner. Omkring *foråret* 2011 afgik ansøgerens moder ved døden. Kort tid herefter aftalte ansøgerens fader med ansøgerens farbroder, at ansøgeren skulle indgå ægteskab med farbroderens søn. Dette ønskede ansøgeren ikke, da farbroderens søn røg hash og tog euforiserende stoffer. Ansøgeren fik lov til at opholde sig nogen tid hos sin søster og dennes ægtefælle i Helmand. Det blev aftalt, at ansøgeren skulle vende retur til hjemmet, så snart hendes fader sendte bud efter hende. Under opholdet hos søsteren blev ansøgeren kidnappet af bevæbnede mænd fra Taliban. Under tilbageholdelsen blev hun voldtaget næsten dagligt. I starten kom der flere mænd ad gangen, og senere kom der kun en ad gangen. Ansøgeren var blevet gravid som følge af voldtægterne, og hun fødte i *foråret* 2012 en søn i Danmark. Ved en tilba-

gevenden til Afghanistan frygter ansøgeren, at hun vil blive dræbt af sin fader, farbroder og farbroderens søn, idet hun har afslået at indgå ægteskab med farbroderens søn, ligesom hun har bragt skam over familien ved at blive voldtaget og føde et barn udenfor ægteskab. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at hun har bragt sig i et modsætningsforhold med sin fader i forbindelse med, at hun har afslået at indgå et arrangeret ægteskab med en fætter. Videre, at hun under ophold udenfor faderens hjem er blevet voldtaget, og at hun i Danmark har født et barn, der er undfanget under voldtægt. Det lægges endelig til grund, at ansøgerens søster og svoger i Afghanistan er bekendt med, at årsagen til ansøgerens udrejse skyldtes ovennævnte forhold. De lægelige oplysninger understøtter ansøgerens forklaring om, at graviditeten er en følge af voldtægt. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren som følge af disse forhold er i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra faderens og dennes families side. Ansøgeren kan ikke henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2012/70

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra [...], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin kærestes familie, idet de var imod deres forhold. I 2008 mødte ansøgeren sin kæreste. Efter to år opdagede hendes familie deres forhold, og hendes broder truede ansøgeren telefonisk. Ansøgeren mødte samme dag op hos sin kæreste, og hendes broder skød efter ham. Den følgende dag mødte pigens fader og brødre op på ansøgerens families bopæl, hvor de fremsatte nye trusler. Ansøgeren udrejste en måned herefter. Flygtningenævnet kan trods mindre divergenser i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren traf en pige, som han i en længere periode ofte mødtes med. De talte sammen og holdt hinanden i hånden, men de kyssede ikke og havde ikke seksuelt samkvem. Pigens fader og brødre blev bekendt med forbindelsen, som de flere gange truede ham til at afbryde, og ved en lejlighed blev der skudt skræmmeskud efter ham. Det blev søgt at løse konflikten, men pigens familie afviste et forslag om, at ansøgeren og pigen indgik ægteskab. Pigens fader truede på ny med at slå ansøgeren ihjel, hvis han ikke holdt sig fra pigen. Flygtningenævnet finder, at den nu mere end to år gamle konflikt ikke har en sådan intensitet, at det herved er sandsynliggjort, at ansøgeren er i reel risiko for asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lægger herved bl.a. vægt på, at truslerne imod ansøgeren var betinget af, at hans forbindelse med pigen ikke blev afbrudt, hvilket rent faktisk skete. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren ikke

i de to måneder, der forløb, før han udrejste, og hvor hans kontakt med pigen var ophørt, blev udsat for yderligere trusler eller overgreb fra pigens familie side. Der er efter sagens oplysninger heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2012/18

5.9.2.5 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)

Efter flygtningekonventionens artikel 1 A kan en person anerkendes som flygtning, (blandt andet) hvis personen på grund af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe ikke er i stand til - eller grundet frygten for forfølgelse ikke ønsker - at vende tilbage til sit land.

Statusvalget i en asylsag sker efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter nævnets praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i to sager, hvor ansøgerne som asylmotiv henviste til, at de var transseksuelle og som følge heraf ikke kunne opnå hjemlandets myndigheders beskyttelse i forhold til de overgreb, de begge risikerede at blive udsat for fra privatpersoners side, ligesom den ene ansøger som følge af sine aktiviteter som transseksuel risikerede overgreb fra myndighedspersoner. Det fremgår af baggrundsplysningerne, at der hos myndighederne i ansøgernes hjemland er udbredte og alvorlige problemer i forhold til at yde beskyttelse til blandt andre transseksuelle personer mod overgreb og diskriminerende behandling. Justitsmyndighederne, herunder domstolene, men navnlig politimyndighederne, er ikke effektive, og der hersker en betydelig korrupsion. Kriminaliteten, herunder den organiserede kriminalitet, er omfattende og alvorlig, og i en række tilfælde er rapporterede alvorlige overgreb, herunder drab, på transseksuelle personer ikke blevet effektivt undersøgt eller retsforfulgt af myndighederne.

Flygtningenævnet henviste til, at UNHCR i Guidance Notes af 21. november 2008 on Refugee Claims Relating to Sexual orientation and Gender Identity som retningslinjer blandt andet har anført, at “Claims relating to sexual orientation have most often been considered within the “membership of a particular social group” ground. ... While claims relating to bisexual and transgender people have been less common, such groups may constitute a particular social group”.

Nævnet anførte endvidere, at Danmark grundet det retlige forbehold ikke er bundet af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge, eller af direk-

tiv 2011/951EU af 13. december 2011 fra Europaparlamentet og Rådet om fastsættelse af standarder inden for samme område. Af det sidstnævnte direktiv fremgår af punkt 30 og af artikel 10 blandt andet, at der kan tages hensyn til blandt andet kønsidentitet og seksuel orientering ved vurderingen af forfølgelsesgrunden "tilhørsforhold til en bestemt social gruppe". En bestemt gruppe betragtes som udgørende en bestemt social gruppe, navnlig når "medlemmer af den pågældende gruppe har samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund, der ikke kan ændres". Der skal herved tages hensyn til kønsrelaterede aspekter, herunder kønsidentiteten. Nævnet har anset det anførte i direktiverne som overensstemmende med de retningslinjer, der er anført af UNHCR i den ovennævnte Guidance Note af 21. november 2008, jf. herved tillige retningslinjerne i UNHCR's Guidelines on International Protection no. 9 af 23. oktober 2012, pkt. 44-49.

Henset til alvoren af de trusler, ansøgerne havde været udsat for, sammenholdt med det oplyste i baggrundsmaterialet vedrørende både overgreb fra myndighedspersoner over for transseksuelle og myndighedernes manglende effektivitet over for selv alvorlige overgreb mod transseksuelle personer, fandt nævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne blev herefter meddelt opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse.

Der kan videre vedrørende Flygtningenævnets praksis fra beretningsåret henvises til følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk baganda fra [...], Uganda. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter myndighederne og lokalbefolkningen, idet han i hjemlandet bliver anset som homoseksuel. Som begrundelse herfor har ansøgeren henvist til, at han omkring 2002 begyndte at have homoseksuelle forhold mod betaling, men at han foretrækker heteroseksuelle forhold. I 2006 blev ansøgeren medlem af en *LGBT-organisation* i forbindelse med foreningens oprettelse. Ultimo 2006 afholdt foreningen et møde på [...] Hotel, hvor foreningen blev offentliggjort. Medlemmerne var maskerede under offentliggørelsen, men deres navne blev lækket til pressen. Ansøgeren deltog selv heri. Deltagerne blev herefter alle efterstået af politiet. I ugen efter blev deltagerens navne – herunder ansøgerens – offentliggjort i avisen [...]. Ved et af de efterfølgende møder kom politiet og arresterede deltagerne. Som følge heraf neddroslode ansøgeren sine aktiviteter for gruppen. I perioden 2007-2009 blev ansøgeren udsat for chikane fra lokalbefolkningen. I 2009 blev ansøgerens hjem ransaget af ukendte personer, hvorunder billeder fra foreningens møder samt billeder af ansøgerens kæreste blev stjålet. Ansøgeren anmeldte forholdet til politiet, men turde ikke give møde på politistationen. I *sommeren* 2010 udrejste ansøgeren. Efter

indrejsen i Danmark er det billede, som blev stjålet fra ansøgerens hjem i 2009, blevet offentliggjort på *en webside*. Billedet og en tilhørende artikel er endvidere blevet bragt i tabloid-avisen [...] i *foråret* 2011. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren på tidspunktet for sin udrejse i *sommeren* 2010 var i risiko for asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens oplysninger om sin seksualitet og sine aktiviteter for *en LGBT-organisation*, herunder den efterfølgende eksponering i henholdsvis *den førstnævnte avis* og *tabloid-avisen* giver anledning til nogen tvivl. Nævnet bemærker blandt andet, at det virker mærkværdigt, at ansøgeren deltog i aktiviteter for LGBT, henset til den risiko for udstødelse og chikane fra myndighederne og lokalbefolkningen, som et sådant arbejde måtte medføre, når ansøgeren samtidig har oplyst, at han alene havde homoseksuelle aktiviteter for at tjene penge, og at han foretrak heteroseksuelle forhold. Flygtningenævnet finder det endvidere ikke sandsynliggjort, at det påberåbte indbrud på ansøgerens bopæl i 2009 var et udtryk for en ransagning begået af myndigheder. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren hverken forud for episoden eller efterfølgende er blevet opsøgt af myndighederne, ligesom han udrejste af hjemlandet legalt og på eget pas med gyldigt visum til Tyskland. Endvidere fremstår det påfaldende, at et billede, der angiveligt blev stjålet under indbruddet på ansøgerens bopæl i 2009, 1½ år senere skulle blive bragt i tabloidavisen [...] i *foråret* 2011. Oplysningerne om, at billedet er blevet indrykket af myndighederne med henblik på at få fat i ansøgeren, er alene baseret på ansøgerens formodning, der ikke er nærmere underbygget. Uanset om ansøgerens forklaringer om sit asylmotiv forud for udrejsen i *sommeren* 2010 forkastes, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren efter sin udrejse af hjemlandet er blevet eksponeret på en sådan måde, at myndighederne og lokalbefolkningen må opfatte ansøgeren som homoseksuel, uanset om ansøgerens seksualitet reelt måtte være en anden. Ved vurderingen heraf har Flygtningenævnet navnlig lagt vægt på, at ansøgerens billede og navn fremgår af tabloid-avisen [...], hvor ansøgeren er fremstillet som homoseksuel. Henset til avisens udbredelse samt til de generelle forhold for homoseksuelle i Uganda finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Uganda vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af den ham tillagte seksuelle orientering. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren kan påregne myndighedernes beskyttelse herimod. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøger har sandsynliggjort, at han vil være i en reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Uganda. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Uganda/2012/4

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kenya. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk masai og katolik fra Nakuru i Kenya. Ansøgeren har fra 2007 været frivillig og

ansvarlig for presse og public relations i *en LGBT-organisation* og har fra 2008 været aktivt medlem i *en anden organisation*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun er homoseksuel og forfulgt som følge heraf. Ansøgeren deltog i 2008 i et tv-show om homoseksualitet. Hun blev efterfølgende udstødt af sin familie. Hun var endvidere udsat for fysiske overgreb fra medstuderende på universitetet. Ansøgeren er flere gange blevet opsøgt og afhørt af politiet på sin bopæl og på politistationen i *en by i det sydvestlige Kenya* af to konkrete politifolk. Ansøgeren er i den forbindelse blevet truet og slået og har været udsat for pengeafpresning gennem flere måneder. Hun har endvidere fået ransaget sin bopæl, idet de to samme politifolk medtog dels en computer, et invitationsbrev fra ansøgerens kæreste i Danmark og en vibrator samt nogle fotografier. Ved en tilbagevenden til Kenya frygter ansøgeren at blive fængslet og straffet for at være homoseksuel. Flytningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen, uanset at det fremstår noget uklart, i hvilket omfang politiet har henvendt sig til ansøgerens moder efter *foråret 2011*. **Et flertal af Flytningenævnets medlemmer** lægger imidlertid vægt på, at ansøgeren ikke har kendskab til, at nogen er blevet domfældt for homoseksualitet i Kenya, hvilket ligeledes fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger. Flertallet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren, som af hende forklaret, har været udsat for trusler og fysiske overgreb ved en enkelt episode samt pengeafpresning fra to bestemte politifolk i *den tidligere nævnte by i det sydvestlige Kenya*, men at hun i øvrigt ikke efter det oplyste har været udsat for myndighedsovergreb. Flertallet er enige med Udlændingestyrelsen i, at de nævnte episoder i *den nævnte by* må anses for konkrete chikanerier fra to bestemte politifolk, som ikke kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Flertallet finder det på denne baggrund ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb, herunder umenneskelig behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af sin homoseksualitet. Flytningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kenya/2012/4

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flytningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim. Ansøgeren er afghansk statsborger, men er født og opvokset i Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en udsendelse til Afghanistan frygter sin svoger, der vil finde ansøgeren og overgive ham til myndighederne i Afghanistan eller Iran, fordi ansøgeren har haft et seksuelt forhold til svogers broder. Flytningenævnet lægger ansøgerens forklaring om forholdet til svogers broder til grund. Forklaringen har været uden væsentlige divergenser i forhold til den pågældende episode, og forklaringen om udrejsetidspunktet fra Iran er ikke afgørende i forhold til vurderingen af ansøge-

rens troværdighed. Nævnet bemærker i den anledning, at der ikke har været påpeget problemer i forbindelse med tolkningen eller ansøgerens fremstilling af det seksuelle forhold under nævnsmødet. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke er homoseksuel, men at der alene var tale om et enkeltstående seksuelt forhold, der foregik for mere end tre år siden. Ansøgerens frygt for forfølgelse er ikke underbygget af de foreliggende oplysninger. Nævnet finder det ikke sandsynliggjort, at svogeren, der efter det oplyste alene rejser til Afghanistan i forbindelse med fornyelse af sit pas, vil opsøge ansøgeren eller kontakte familien eller myndighederne i Afghanistan med henblik på at få ansøgeren straffet. De generelt vanskelige forhold i Afghanistan kan ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren vil kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han i Afghanistan vil være i en reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2012/71

Nævnet **stadfæstede i december 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk mugunda og katolik fra [...], Uganda. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive slået ihjel af myndighederne, idet han er homoseksuel. Ansøgeren mener, at han har været opført på en liste over homoseksuelle, som har været bragt i en avis. Det er hans opfattelse, at årsagen til, at han kom med på denne liste, har været, at han har deltaget på et møde i sit hjemland om, hvorledes man kan forebygge seksuelt overførte sygdomme. Ansøgeren har været tilbageholdt to gange på grund af sin homoseksualitet. Senest hjalp en politimand, der selv var homoseksuel, ham til at flygte fra et fængsel og derpå at flygte ud af landet. Som modydelse for rejseudgifterne modtog den pågældende hans ejendom. Det fremgår af sagen, at ansøgeren den [...] 2012 blev anholdt af politiet, idet han under falsk identitet arbejdede i en terminal tilhørende et internationalt brev- og pakketransportfirma i Danmark. Ansøgeren var i besiddelse af en anden persons sygesikringskort og oplyste, at han var indrejst i sommeren 2011. Ansøgeren forklarede først, at han havde tilegnet sig kortet, men ændrede senere sin forklaring til, at han betalte for at kunne benytte det. Ansøgeren har som årsag til, at han ikke før anholdelsen har søgt asyl, forklaret, at han ikke var bekendt med muligheden herfor. Ansøgeren har i denne forbindelse oplyst, at han ikke har haft nogen kontakt til homoseksuelle miljøer i Danmark. Af en samtale med Center For Menneskehandel den [...] 2012 fremgår, at indehaveren af sygesikringskortet modtog betaling fra ansøgeren, og at ansøgeren selv boede på gaden. Yderligere oplysninger om ansøgerens liv her i landet foreligger ikke. Det fremgår, at ansøgeren i forbindelse med identitetsafhøringen overfor politiet i foråret 2012 har forklaret, at han var under mistanke for at oplære drenge til homoseksualitet i lokalområdet. I samme afhøring er anført, at ansøgeren har været medlem af en

forening for homoseksuelle, hvilket ansøgeren senere har bestridt. Ifølge hans senere asylskema af [...] 2012 har han ikke været medlem af nogen foreninger. Om de to af ansøgeren angivne tilbageholdelser bemærker nævnet, at ansøgeren har forklaret divergerende om deres længde, og om hvorvidt han efter sin løsladelse har været underlagt en meldepligt. Det fremstår i den forbindelse også utroværdigt, at en homoseksuel politimand skulle have hjulpet ansøgeren med at flygte, henset til den risiko der ville være forbundet med politimandens eksponering af sin homoseksualitet over for en indsat. Af ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet fremgår det, at han forud for udrejsen havde en tre år ældre homoseksuel ven, og videre at han ikke i offentligheden har optrådt som homoseksuel. Ansøgeren har endvidere under nævnsmødet gjort gældende, at han fortsat er efterstræbt af de ugandiske myndigheder, og har i den forbindelse henvist til en fremlagt efterlysning *fra sommeren 2012* trykt i den ugandiske avis [...]. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på overbevisende vis har kunnet forklare om sine forhold, herunder om hensigten med udrejsen. Det bemærkes i den forbindelse, at det forekommer meget lidt sandsynligt, at ansøgeren, der behersker engelsk og har været i beskæftigelse i en terminal under et ikke kortvarigt ophold her, såfremt han havde asylretlige problemer, ikke gennem landsmænd eller andre engelsktalende, som han i øvrigt har fået vejledning af, skulle have fået kendskab til mulighederne for asyl. Ansøgerens forklaring om det manglende kendskab tilsidesættes derfor. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren under sagens behandling har forklaret udbyggende. Det fremgår således først i forbindelse med nævnets behandling, at ansøgeren skulle have deltaget i et møde for kvinder og mænd om seksuelt overførte sygdomme. Nævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgerens navn fremgår af en liste, eller at han har deltaget i det pågældende oplysningsmøde, og at hans homoseksualitet derfor skulle være kommet frem. Flygtningenævnet finder således ikke ansøgerens forklaring om sit asylmotiv som homoseksuel troværdig og således heller ikke, at han af den grund skulle være efterlyst af de ugandiske myndigheder. Det fremlagte eksemplar af tabloid-avisen [...] *fra sommeren 2012* ændrer ikke denne vurdering. Det engelsksprogede blad indeholder billeder og artikler, der må betegnes som kulørt underholdning, og annoncen om efterlysningen står alene i forhold til det øvrige indhold. Det bemærkes, at det ikke i annoncen er anført, hvem der efterlyser ansøgeren, hvilken politimyndighed der skal kontaktes samt kontaktoplysninger på politiet. Bladet er dateret mere end 1 år efter ansøgerens udrejse, og efter at ansøgeren havde fået afslag på sin asylansøgning. Af Udenrigsministeriets notat af 10. november 2011 fremgår, at det i visse tabloid-aviser i Uganda er muligt for privatpersoner at få indrykket efterlysninger. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at det er på ansøgerens foranledning, at der efter hans udrejse af hjemlandet er indrykket en efterlysning i en avis med det formål at opnå asyl. Nævnet finder ikke, at ansøgeren ved den konstruerede efterlysning i sig selv er blevet eksponeret i en sådan grad, at ansøgeren må betragtes som værende i konkret og individuel risiko for forfølgelse på grund af en seksuel orientering. Nævnet har i denne vurdering tillagt det

afgørende vægt, at ansøgeren ikke inden sin udrejse har været eksponeret. Nævnet finder i den forbindelse ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren har været medlem af en forening for homoseksuelle, idet han har oplyst divergerende herom, ligesom han har anført, at han ikke har været aktiv forkæmper for homoseksuelles rettigheder i Uganda. Nævnet finder således ikke, at ansøgeren hverken før eller efter sin udrejse har eksponeret sig på en måde, der gør, at han må meddeles asyl. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Uganda vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Uganda/2012/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Afg/2012/41, hvor nævnet meddelte ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse på grund af sin homoseksualitet.

5.10 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2012 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 5.11.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel.

Med henblik på at bekæmpe handel med mennesker i Danmark iværksatte regeringen i 2002 den første nationale handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker, som blev suppleret af et tillæg i 2005. Efterfølgende er der blevet vedtaget to flerårige nationale handlingsplaner til bekæmpelse af handel med mennesker, hvoraf den seneste dækker perioden 2011-2014. Handlingsplanerne sætter fokus på både forebyggende, støttende og efterforskningsmæssige aktiviteter samt en øget koordinering af samarbejdet mellem politiet, de sociale myndigheder og involverede organisationer. De af handlingsplanen 2007-2010 følgende ændringer af udlændingeloven blev gennemført ved lov nr. 504 af 6. juni 2007. Visse af ændringerne var endvidere nødvendige for, at Danmark den 19. september 2007 kunne ratificere Europarådets konvention om indsats-

sen mod menneskehandel med ikrafttræden pr. 1. februar 2008. I marts 2012 blev straffeloven ændret for at bringe dansk lovgivning i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofre herfor. Ved lov nr. 432 af 1. maj 2013 om ændring af udlændingeloven (Bedre beskyttelse af ofre for menneskehandel) blev den såkaldte refleksionsperiode til ofre for menneskehandel udvidet fra de tidligere 100 dage, så den kan udgøre op til i alt 120 dage. Endvidere indeholder lovændringen en selvstændig bestemmelse om, at Udlændingestyrelsen kan give midlertidig opholdstilladelse til blandt andet ofre for menneskehandel af efterforsknings- og retsforfølgningsmæssige hensyn.

Det fremgår af regeringens handlingsplaner, at langt den største del af de mennesker, der bliver handlet til Danmark, er kvinder. Man er dog også stødt på enkelte børn, der har været handlet til Danmark.

Det kan være vanskeligt at identificere kvinder og børn, der er menneskehandlet, da de ofte er tilbageholdende med at søge hjælp og støtte fra de danske myndigheder og med at bidrage til en afdækning af deres sag.

Udlændinge, som er ofre for menneskehandel, er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse. Udlændingestyrelsen skal efter udlændingeloven sørge for indkvartering, sundhedsbehandling og underhold og – såfremt der ikke kan opnås opholdstilladelse her i landet – i samarbejde med relevante organisationer og myndigheder i videst muligt omfang sørge for, at alle ofre for menneskehandel får et tilbud om en veltilrettelagt og forsvarlig modtagelse i hjemlandet. Rigspolitiets Udlændingeafdeling forestår udsendelsen af udlændingen fra Danmark i samarbejde med International Organisation for Migration, der skal assistere den del af den forberedte hjemsendelse, der skal foregå i hjemlandet.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger

fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra angiveligt Elfenbenskysten eller Ghana. Ansøgeren udrejste af Elfenbenskysten i 2002 og opholdt sig i et andet europæisk land indtil sin indrejse i Danmark i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er af ukendt etnicitet og kristen af trosretning. Hun stammer angiveligt fra Elfenbenskysten eller Ghana. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes fader i 2000 blev dræbt, og at hun halvandet år efter blev opsøgt tre gange af nogle ukendte mænd fra oppositionen, der udsatte hende for trusler og chikane. Ansøgeren turde ikke anmelde forholdene til myndighederne, som hun ikke havde tillid til. Efter det tredje besøg flyttede ansøgeren hen til sin nabo, men da han på grund af ansøgeren blev udsat for skriftlige trusler, valgte ansøgeren efter råd fra en af faderens venner at udrejse. Under nævnsbehandlingen har ansøgeren som yderligere asylmotiv henvist til, at hun har været offer for menneskehandel og som følge deraf risikerer nedværdigende behandling ved en tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund med hensyn til det oprindeligt påberåbte asylmotiv. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren udrejste på gyldigt pas og derefter opholdt sig i *et andet europæisk land* i en længere årrække uden at søge om asyl. Nævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren blev opsøgt af tre personer, der fremsatte trusler og forlangte faderens ejendele udleveret, har haft en sådan intensitet eller relevans, at dette kan tillægges betydning i vurderingen af, hvilken risiko ansøgeren måtte stå over for ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten. Nævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere at blive udsat for asylbegrundende overgreb, jf. udlændingelovens § 7. Uanset, om ansøgeren måtte have været offer for menneskehandel ved i en årrække at have været udnyttet i *det andet europæiske land* til at udføre arbejde mod en beskeden betaling og efterfølgende være forsøgt udnyttet til prostitution i *et tredje europæisk land* og Danmark, finder nævnet ikke, at dette medfører nogen ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun i hjemlandet vil blive udsat for nedværdigende behandling som følge heraf. De generelle sociale og økonomiske forhold i Elfenbenskysten og Ghana for enlige kvinder findes heller ikke at kunne medføre noget andet resultat.” Ivor/2012/2

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Nigeria. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk edo og kristen fra Benin City, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter repressalier fra de personer, som arrangerede hendes rejse til *et andet europæisk land* i 1999 og tvang hende til prostitution. Bagmændene hævder, at hun skylder dem 35.000 dollars, og at hun har brudt sin aftale med dem. Efter et års ophold i *det andet europæiske land* hos bagmændene lykkedes det hende at flygte. De fandt hende og gav hende besked på, at hendes moder i Nigeria ønskede at tale med hende. Hun kontaktede moderen telefonisk og fik at vide, at bagmændene ikke ville lade moderen være i fred, hvis ikke ansøgeren gjorde, som bagmændene forlangte. Efter yderligere et år flygtede hun til en anden by i *det europæiske land*, [...], hvor hun blandt andet havde et rengøringsarbejde. Ansøgeren har senest besøgt Nigeria i seks dage i 2005. Hun havde ikke under besøget særlig kontakt til familien og talte ikke med bagmændene. Hun rejste tilbage til *det andet europæiske land*, da hun frygtede dem. I flere år havde hun ingen kontakt til de pågældende, men hun blev en dag i 2011 opsøgt af en af bagmændene, som truede hende med at gøre hendes datter fortræd, hvis hun ikke betalte sin gæld. Ansøgerens mand ville ikke hjælpe hende. Hun udrejste nogle måneder efter henvendelsen fra bagmanden – efter hun havde sparet op til rejsen. Der var ikke nogen, der henvendte sig til hende i denne periode. Ansøgeren har hørt, at andre prostituerede i Nigeria er blevet slået ihjel af bagmænd, efter at de har brudt deres aftaler. Ansøgeren har ikke hørt, at bagmændene skulle have rettet henvendelse til hendes familie siden 2000. Ansøgeren har siden jævnligt haft kontakt til sin fader i Nigeria, indtil denne døde i sidste uge. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder om at ansøgeren har opholdt sig i *et andet europæisk land* fra 1999 til 2011 og i *det pågældende land* til tider har haft et alvorligt modsætningsforhold til bagmændene for prostitutionen. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i reel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lægger herved vægt på, at oplysningerne om bagmændene i Nigeria er forbundet med betydelig usikkerhed og hovedsagligt vedrører begivenheder for mange år siden, samt at kontakten i de senere år har været mindre intens. Det tillægges i den forbindelse særlig betydning, at ansøgeren ikke er blevet opsøgt i de sidste to måneder, hvor hun boede i *det andet europæiske land*, samt at der ikke er oplysning om, at der er rettet henvendelse til ansøgerens familie efter 2000. I vurderingen indgår endvidere, at de nigerianske myndigheder efter nævnets baggrundsmateriale arbejder aktivt på at bekæmpe menneskehandel og dens følger, samt at ansøgeren herefter må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Det bemærkes endeligt, at der af en række organisa-

tioner i Nigeria udføres arbejde for at hjælpe ofre for menneskehandel og prostitution. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2012/5

5.11 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempler på sager vedrørende afghanske statsborgere, som har oplyst at være i risiko for overgreb fra Taliban, fordi de tilhører en særligt udsat gruppe, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun fra [...] i Laghor-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, som ville have, at han skulle ophøre med at arbejde som skolelærer og slutte sig til dem. *I efteråret 2010* modtog ansøgerens familie et trusselsbrev fra Taliban, hvori de anklagede ansøgeren for at være fjende af islam og amerikansk spion, fordi han i drenge- og pigeskoler misvejlede eleverne og ville gøre dem til kristne og jøder. Han fik 24 timer til at ophøre med sit arbejde. Efter sin indrejse i Danmark har han af sin familie fået at vide, at Taliban havde opsøgt familiens bopæl og taget ansøgerens lillebroder med sig, da ansøgeren ikke var til stede, og at de har dræbt broderen, fordi ansøgeren ikke overgav sig til dem. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens samlede forklaringer til grund for sagen. Flertallet kan herefter lægge til grund for sagen, at ansøgeren har

arbejdet på en skole i sin hjemby, som ifølge Udenrigsministeriets oplysninger i e-mail af [...] 2011 var en skole for både drenge og piger, dog i hver sin afdeling. Ansøgeren er som følge af sit arbejde på skolen kommet i et modsætningsforhold til Taliban, og familien har fået et trusselsbrev. Efter ansøgerens udrejse er ansøgerens broder blevet bortført af Taliban og efterfølgende dræbt, angiveligt som følge af at ansøgeren ikke selv er vendt tilbage til hjemområdet og har henvendt sig til Taliban. Flertallet finder det herefter sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til sin hjemegn vil være i reel risiko fra Taliban's side for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemområdet er i risiko for asylbegrundende forfølgelse af de grunde, som er angivet i flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2012/6

Nævnet meddelte i **juni 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig ansøger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, da han i perioden fra 2006 frem til sin udrejse i efteråret 2010 var ansat som sikkerhedsvagt i et amerikansk sikkerhedsfirma. Han har i den forbindelse henvist til, at Taliban i efteråret 2010 opsøgte hans families bopæl og brændte denne af, hvorpå de bortførte hans moder og to yngre brødre på grund af hans ansættelsesforhold. Taliban dræbte derpå hans moder. Han er fortsat uden viden om, hvad der skete med brødrene. Udlændingemyndighederne har forelagt sagen for Udenrigsministeriet, der har haft rettet henvendelse til det pågældende amerikanske firma. I forbindelse med henvendelsen blev det af ansøgeren oplyst navn ikke benyttet, ligesom fødselsdag var angivet som *en anden end ansøgers faktiske fødselsdato*. Flygtningenævnet kan derfor ikke tillægge de indhentede oplysninger bevisværdi under sagen. I forbindelse med nævnsbehandlingen er blevet fremlagt en række lægelige oplysninger om ansøgeren. Af materialet fremgår, at ansøgeren modtager medicinsk behandling mod psykiske lidelser, og at der er mistanke om egentlig psykisk sygdom. Ansøgerens fremtræden for nævnet og forklaring for nævnet har været præget af disse omstændigheder. Også under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har forklaret om sine aktiviteter og de overgreb, der er sket, på troværdig vis. Det kan således lægges til grund, at ansøgeren har arbejdet som sikkerhedsvagt, og at ansøgerens hjem som følge heraf er blevet brændt ned og moderen dræbt, idet Taliban ønskede at dræbe ansøgeren. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland er i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7,

stk. 2. Ansøgeren er derimod ikke i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2012/60

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim fra provinsen Fariyab i Afghanistan. I *medio* 2009 underviste ansøgeren i provinsen Balkh for en valgkommission kvinder og mænd i regler om valg og demokrati. I perioden fra *slutningen af 2009* til *begyndelsen af 2010* arbejdede ansøgeren for *et privat firma* som ledende medarbejder med opstilling af faciliteter, navnlig containere, til brug for afghansk politi. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban og lignende grupper, såfremt han vender tilbage til Afghanistan. Ansøgeren har begrundet dette i, at han og hans kollegaer under arbejdet på valgkontoret i *sommeren 2009* modtog en e-mail med oplysninger om, at Taliban ville øge aktiviteterne i den nordlige del af Afghanistan, og at de ville dræbe valgkommissionens medarbejdere ved hjælp af vejsidebomber og andre onde aktiviteter. Ansøgeren har endvidere begrundet sin ansøgning med, at han under sit arbejde for *det private firma* blev udsat for et angreb fra Taliban i *efteråret 2009*, hvor bevæbnede personer på motorcykel standsede en bil, som kørte foran den bil, hvor ansøgeren opholdt sig. Chaufføren i ansøgerens bil vendte bilen og flygtede derfra. Ansøgeren har endvidere begrundet sin ansøgning med den generelle situation i Afghanistan. Endelig har ansøgeren henvist til, at han på grund af separation i Danmark fra sin ægtefælle er blevet truet på livet af ægtefællens afghanske familie, men denne del af asylmotivet er frafaldet, da ansøgeren har genoptaget samlivet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ved vurderingen af, om ansøgeren har krav på asyl, lægger nævnet vægt på følgende: Ansøgeren er en veluddannet person med en universitetsuddannelse i økonomi. Efter ansøgerens oplysninger er asylansøgningen begrundet i dels hans arbejde for valgkommissionen i 2009, dels hans efterfølgende arbejde for *et privat europæisk firma*. Ansøgerens tidligere konflikt med ægtefællen og dennes familie er ikke længere asylrelevant, og ansøgerens arbejde forud for ansættelsen hos valgkommissionen har ansøgeren heller ikke anført som særskilt asylbegrundende. Nævnet lægger til grund, at ansøgerens arbejde for valgkommissionen, der var i privat regi, og for det private udenlandske firma, indebærer, at ansøgeren må anses for at høre til den personkreds, der som følge af de generelle forhold kan være i risiko for angreb fra Taliban og andre grupperinger, der kæmper mod udenlandske organisationer og firmaer samt de afghanske myndigheder. Da nævnet imidlertid ikke finder, at de generelle forhold, herunder den generelle risiko for ansøgeren, indebærer, at ansøgeren omfattes af udlændingelovens § 7, er det herefter afgørende, om ansøgeren var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen i *foråret 2011* eller i konkret risiko herfor, eller om ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en

sådan risiko. Nævnet tillægger det betydning, at den mail af *medio* 2009, som ansøgeren har henvist til, blev sendt til valgkommissionen og ikke konkret var rettet alene mod ansøgeren, men må anses som rettet mod valgkommissionens undervisning i forbindelse med valget. Ansøgeren har heller ikke efterfølgende været udsat for individuelle trusler i denne forbindelse. Ansøgeren valgte blandt andet af sikkerhedshensyn at arbejde for *det private firma* fra slutningen af 2009. For så vidt angår episoden i efteråret 2009 lægger nævnet vægt på, at det var den forankørende bil, der blev standset af motorcyklerne med bevæbnede mænd, at ansøgerens bil, der bar logo for *det private firma*, kunne vende og køre tilbage til Mazar-e Sharif uden at blive udsat for forfølgelse, og at ansøgeren fortsatte sit arbejde for *firmaet*, indtil han forlod arbejdet efter opsigelse i foråret 2010. Ansøgeren var ikke udsat for yderligere, og selv om ansøgeren også uden for arbejdstiden efter sin forklaring har opholdt sig og overnattet på *firmaets* bevogtede område, lægger nævnet blandt andet efter ansøgerens forklaring til samtalerferatet fra *begyndelsen af* 2012 til grund, at ansøgeren også var på sin egen bopæl om aftenen, når han var færdig med arbejdet, hvilken bopæl lå udenfor *firmaets* område. Ved vurderingen af ansøgerens egen opfattelse af betydningen af de nævnte hændelser for hans asylmotiv tillægger nævnet det betydning, at ansøgeren først i *begyndelsen af* 2011 og således cirka 11 måneder efter indrejsen søgte om asyl, og at den angivne asylbaggrund da var ansøgerens konflikt med ægtefællen og dennes familie. Selv om ansøgeren i asylskemaet fra *medio* 2011 også har omtalt sit arbejde for valgkommissionen og udenlandske organisationer samt projekt for regeringen i *et andet europæisk land*, fremstår ansøgerens asylmotiv såvel i asylansøgningsskemaet som til samtalerferatet fra *slutningen af* 2011 som primært relateret til konflikten med ægtefællen og dennes familie. Først til samtalerferatet fra *begyndelsen af* 2012 nævner ansøgeren episoden i efteråret 2009, og oplysningerne om episoden fremstår som noget usikre i forhold til det oplyste i *den efterfølgende samtale fra begyndelsen af* 2012. Ansøgeren har efter at have forladt arbejdet for *det private firma* i foråret 2010 kunnet rejse dels til Kabul, dels til Islamabad med henblik på visum som familiesammenført og på ny til Kabul, hvorfra ansøgeren udrejste legalt i foråret 2010. Det er derfor nævnets sammenfattende vurdering, at ansøgerens generelle risiko ikke har været således individuelt orienteret eller konkretiseret, at ansøgeren ved udrejsen var i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for overgreb eller umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og nævnet finder, at der efter ansøgerens oplysninger heller ikke kan antages at bestå sådan konkret risiko ved en fornyet indrejse i Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2012/26

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og sunni muslim fra [...], Afghanistan. Ansøgeren har i perioden 2008 til 2011 været medlem af *et parti*, hvor han blandt andet har været leder for parti-

ets sundheds- og kulturafdelinger i [...]. Ansøgerens opgave var blandt andet at oversætte og fortolke dokumenter, omsætte forskellige former for data, tilrettelægge informationer om forskellige emner og orientere befolkningen om forskellige projekter. Ansøgeren er uddannet læge. I perioden fra 1988 til 2005 var ansøgeren direktør for [...] distriktshospital, hvor han også var konsulent for *en europæisk NGO's* lægeafdeling i tre distrikter. I *foråret 2005* arbejdede ansøgeren for Sundhedsministeriet i Kabul, hvor han ligeledes var konsulent for en række projekter i samarbejde med blandt andet *forskellige internationale og udenlandske organisationer*. Fra *sommeren 2010* og frem til udrejsen var ansøgeren ansat i en privatklinik i [...] ved navn [...]. Han havde tillige en egen privat praksis i et lejet lokale i området [...] i [...] by. I *begyndelsen af 2011* blev ansøgeren opsøgt af to personer i sin egen praksis, der truede ham til at tage med dem og behandle en såret person, der ikke kunne komme til klinikken. Da de kom frem til landsbyen, blev ansøgeren mødt af tre bevæbnede personer, som slog ansøgeren i baghovedet, hvorefter han besvimedede. Da ansøgeren vågnede op, befandt han sig i et fangehul. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren truet til at betale 100.000 USD, ellers ville han blive slået ihjel. De ville også, at ansøgeren skulle samarbejde med dem. Ansøgerens ægtefælle fik 10 dage til at fremskaffe pengene. En af vagterne, [...], genkendte ansøgeren og ville hjælpe ham med at flygte mod betaling af 15.000 USD. Vagten og ansøgeren flygtede sammen i *foråret 2011*. Ansøgeren tog ophold hos sin ven, dr. [...]. Efterfølgende fortalte ansøgerens nabo, at bevæbnede personer havde spurgt efter ansøgeren, og at de havde ransaget hans bopæl. Ansøgeren udrejste illegalt fra Afghanistan i *foråret 2011* til Iran, hvorefter han *senere i foråret 2011* indrejste i Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, der bortførte og udsatte ham for overgreb, verbale trusler og afpresning, fordi ansøgeren har samarbejdet med udenlandske styrker, været politisk aktiv og nægtet at samarbejde med Taliban. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort med den fornødne sikkerhed, at den kidnapning, ansøgeren har været udsat for, er iværksat af Taliban. Ansøgeren har under samtalen i Udlændingestyrelsen givet udtryk for, at han var usikker på, om det i virkeligheden var Taliban, der stod bag kidnappingen. Under nævnsbehandlingen har han ikke med den fornødne sikkerhed kunnet udtale sig mere præcist herom. Flygtningenævnet finder det derfor ikke sandsynliggjort, at kidnapningen er andet end en almindelig borgerlig kriminalitet udført af personer, der muligvis på en eller anden måde havde forbindelse med den af ansøgeren omtalte person, [...], som efter det oplyste flygtede fra tilbageholdelsen sammen med ansøgeren. Den omstændighed, at ansøgeren er læge og har haft samarbejde med blandt andet udenlandske NGO'er igennem en årrække, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af

udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/51

Nævnet meddelte i **september 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Ansøgeren har til sagen forklaret, at han var journalist og i en årrække arbejdede for en News Agency under et ministerium, hvor han lagde nyheder op på hjemmesiden. Kilderne til oplysningerne var blandt andet afghanske ambassader i udlandet og udenlandske ambassader i Afghanistan. Ansøgeren blev på et tidspunkt overfaldet af ukendte personer. Overfaldet blev anmeldt til politiet i Kabul, som tog imod anmeldelsen, men der kom ikke noget ud af efterforskningen. Nogle måneder senere blev ansøgeren kontaktet telefonisk af ukendte personer, som ifølge ansøgeren var fra Taliban, og opfordret til at lægge andre nyheder på hjemmesiden for de pågældende. Ansøgeren nægtede at samarbejde, men blev fortsat kontakten og udsat for trusler. Truslerne blev anmeldt til politiet, som imidlertid ikke kunne gøre noget, da telefonnumrene ikke var registreret, og i stedet henviste til telefonselskabet. Ansøgeren endte med at acceptere at slette bestemte nyheder om sikkerhed på hjemmesiden. Ansøgeren orienterede sin chef herom. Efterfølgende ville de pågældende personer have ansøgeren til at lægge nyheder fra dem ud på hjemmesiden og de forbød ansøgeren at lægge nyheder om Taliban ud. Ansøgeren ville ikke acceptere deres krav og blev derfor telefonisk truet med at blive slået ihjel. Ansøgeren bad sin nye chef om hjælp til at anmelde forholdet til politiet. Politiet afviste imidlertid at hjælpe. I slutningen af 2011 fik ansøgeren orlov fra sit arbejde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [...] i Paktia-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger, men han har været medlem af The National Journalist’s & Correspondent’s Union of Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren er blevet truet med at blive slået ihjel i forbindelse med, at forskellige ukendte personer har formået ansøgeren til at slette oplysninger fra [...] News Agencys hjemmeside, ligesom man har forsøgt at få ham til at bringe bestemte nyheder. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Herunder at han i forbindelse med sit virke som journalist har været udsat for en række dødstrusler, videre at han forgæves har forsøgt at formå myndighedernes bistand i forbindelse hermed. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2012/72

Nævnet **stadfæstede** i **september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til

Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban, fordi han har et visum i sit pas, og fordi han har arbejdet for amerikanerne. I *foråret* 2011 blev han i Pakistan stoppet af 10 til 12 bevæbnede mænd, som han formodede var fra Taliban. Han fremviste en kopi af sit pas og sit id-kort fra et amerikansk firma ved navn [...], som arbejder for organisationen USAID. Han blev tilbageholdt af personerne i 9 til 10 timer, indtil hans fader havde betalt en løsesum. I *sommeren* 2011 modtog ansøgerens fader en telefonopringning fra en ukendt person, som forespurgte om ansøgerens opholdssted. *Senere i sommeren* 2011 modtog faderen to lignende opkald. I *efteråret* 2011 blev faderen opsøgt af to ukendte personer, som forespurgte om ansøgerens opholdssted. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaringer på visse punkter har været præget af mindre uoverensstemmelser. Uanset om ansøgerens forklaring lægges til grund, finder nævnet imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren har været tilbageholdt i Pakistan af nogle ukendte bevæbnede personer, kan anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren blev løsladt efter ni timer, og efter at forældrene var vendt tilbage til Pakistan og havde betalt en løsesum. Det beror alene på ansøgerens formodninger, at det var Taliban, der stod bag tilbageholdelsen. Nævnet finder således, at der er tale om en enkeltstående afsluttet konflikt, og der er ikke holdepunkter for at antage, at denne episode har sammenhæng med de henvendelser, som ansøgeren i øvrigt påberåber som støtte for sit asylmotiv. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at de påberåbte henvendelser har været af en sådan intensitet og karakter, at de kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Nævnet lægger vægt på, at der ikke har været fremsat trusler mod ansøgeren eller andre i familien. Der har ikke været lignende henvendelser siden *efteråret* 2011, og ansøgeren er ikke bekendt med, om der har været henvendelser på hans arbejdsplads. Det er ligeledes indgået i vurderingen, at ansøgeren ikke søgte om asyl inden rimelig tid, idet han først søgte om asyl, få dage inden hans visum udløb. Efter en samlet vurdering finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/73

Nævnet meddelte i **november 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Ansøgeren er læge. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af Taliban, sin svigerfamilie eller sin ægtefælles tidligere forlovedes familie. Svigerfamilien var imod ansøgerens og ægtefællens ægteskab, idet ægtefællen forinden havde været forlovet med en anden kvinde, som familien havde valgt. Svigerfamilien chikanerede ansøgeren fysisk såvel som verbalt, da hun efter brylluppet flyt-

tede ind hos svigerfamilien. Kort efter deres bryllup blev ansøgeren gravid. Svigerfamilien modsatte sig barnet, idet hun ventede en pige, hvorfor de truede hende til at få en abort. Herefter flygtede ansøgeren og ægtefællen til Loghar, hvor ansøgeren åbnede en klinik i *en periode på to-tre måneder* i 2011. Efter et stykke tid ringede Taliban til ansøgeren to gange, ligesom de sendte et trusselsbrev til hende, idet hun på sin klinik behandlede mandlige patienter, hvilket var ulovligt ifølge sharia. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har afgivet en konsistent, sammenhængende og detaljeret forklaring om sit asylmotiv. På denne baggrund kan Flygtningenævnet ikke afvise, at ansøgeren som følge af sit arbejde som kvindelig læge er kommet i Talibans søgelys. Det bemærkes i den forbindelse, at forklaringen herom støttes af de foreliggende baggrundsoplysninger. Ansøgeren har herefter sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke med rimelighed kan henvises til at tage ophold i Kabul. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på den skriftlige trussel, som ansøgeren har modtaget fra Taliban, hvorefter Taliban ville opsøge ansøgeren overalt i Afghanistan, og at det hospital i Kabul, som ansøgeren tidligere har arbejdet på, også modtog trusler, som følge af at ansøgeren arbejdede som kvindelig læge på hospitalet. Ligesom nævnet har lagt vægt på, at ansøgerens moder og søskende med ansøgerens datter er flygtet fra Kabul til Peshawar, Pakistan, og at ansøgeren har fået oplyst, at hendes ægtefælle ved højlys dag i Kabul er blevet tilbageholdt af bevæbnede personer, uden at der er oplysninger om, hvad der siden er sket med ægtefællen. Den omstændighed, at ansøgeren er forfulgt som følge af, at hun som kvindelig læge har behandlet mandlige patienter, kan ikke i sig selv føre til, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2012/74

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2012/48 samt den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2012/40.

Som eksempel på andre sager, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner eller væbnede grupper, kan henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Kenya/2012/3, den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Nepal/2012/1, den i afsnit 5.4 nævnte afgørelse Aser/2012/3, den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Pakistan/2012/1 samt den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Afg/2012/19.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl til en ansøger, der oplyste at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Jaghori i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sin farbroder. Ansøgeren og hans lillebroder undlod at efterkomme farbroderens gentagne krav om at overgive deres arvede jordlod til farbroderen, ligesom de angav farbroderen til myndighederne, hvorefter han blev fængslet i en uge. Efter løsladelsen truede farbroderen ansøgeren og hans lillebroder med at slå dem ihjel, fordi de havde angivet ham til myndighederne. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har udvist tilstrækkelig modenhed til at gennemføre en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaringer på nogle punkter ikke fremstår troværdige. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren under id-samtalen intet har forklaret om konflikten med farbroderen, men derimod har forklaret, at han havde svært ved at klare sig, og at han af landsbyens folk blev overtalt til at rejse til Europa for at søge asyl og samtidig begynde at læse og uddanne sig. Flygtningenævnet finder, at dette forhold svækker ansøgerens generelle troværdighed. Flygtningenævnet finder det ikke troværdigt, at ansøgerens farbroder skulle have slået løs på den 11-årige lillebroder for at få lillebroderen til at udtale sig om, hvor skødet befandt sig. Flygtningenævnet finder det endvidere ejendommeligt, at farbroderen ikke opsøgte søsteren for at søge at få hende til at udlevere skødet eller få hende overtalt til træffe foranstaltninger til at tilskøde farbroderen jorden. Flygtningenævnet finder det endvidere utroværdigt, at jordloddet efter ansøgerens oplysninger blot lå ubrugt hen efter moderens død, og at ansøgeren først tog initiativ til at sælge jordloddet i forbindelse med, at han skulle udrejse af hjemlandet. Uanset om dele af ansøgerens forklaringer måtte kunne lægges til grund for sagen, herunder at farbroderen har været voldelig mod ansøgeren og hans lillebroder, finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at farbroderen enten er en indflydelsesrig person, eller at han har kontakt til Taliban. Flygtningenævnet finder derfor, at konflikten med farbroderen må anses for almindelig borgerlig kriminalitet fra farbroderens side, og at ansøgeren efter sin egen forklaring kan henvises til at søge det stedlige politis beskyttelse, idet ansøgeren har forklaret, at farbroderen ved den seneste voldsepisode blev hentet af politiet og sandsynligvis blev tilbageholdt i en uge. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb fra farbroderens side, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som han ikke vil kunne opnå den lokale myndigheds beskyttelse imod. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/38

Nævnet **stadfæstede i april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk mufumbira og katolik af trosretning fra [...], Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive slået ihjel af sin afdøde samlevers familie. En nat i [...] 2008 brød tre maskerede mænd ind på ansøgerens bopæl. De voldtog ansøgeren og slog hendes samlever samt hendes søn ihjel. Ansøgeren anmeldte overfaldet til politiet. Ansøgerens afdøde samlevers familie anklagede ansøgeren for at stå bag overfaldet for at kunne overtage samleverens formue. Familien chikanerede ansøgeren og i [...] 2010 samt [...] 2011 anmeldte hun dem til myndighederne. I [...] 2011 tabte ansøgeren sagen mod sin afdøde samlevers familie og måtte forlade sit hus. Familien truede flere gange med at slå ansøgeren ihjel, mens ansøgeren opholdt sig hos en veninde, og familien har truet veninden efter ansøgerens udrejse. Flygtningenævnet finder, at drabet på ansøgerens samlever og et af ansøgerens børn og overgrebene mod ansøgeren i [...] 2008 må anses for en kriminel handling, der ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Forholdet er anmeldt til myndighederne og efterforsket af disse. Ansøgeren har desuden efterfølgende opholdt sig i hjemlandet i flere år. Konflikten mellem ansøgeren og ansøgerens afdøde samlevers familie om retten til samleverens formue er efter det oplyste afgjort af de ugandiske myndigheder i [...] 2011, hvor ansøgerens afdøde samlevers familie fik medhold i, at de havde ret til formuen. Konflikten må derfor anses for afsluttet. Der er ikke forelagt nævnet oplysninger, der godtgør, at ansøgerens afdøde samlevers familie i øvrigt efterstræber ansøgeren. Flygtningenævnet bemærker, at det er op til ansøgeren selv, om hun ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil gøre krav på samleverens formue. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerens svigerfamilie efter retssagen har truet ansøgeren. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren først har forklaret herom under samtalen med Udlændingestyrelsen. Ansøgeren har desuden ikke nærmere kunnet konkretisere eller tidsfæste de trusler, som ansøgerens veninde ifølge ansøgerens forklaring i nævnsrådet skulle have været udsat for fra ansøgerens svigerfamilie efter ansøgerens udrejse. Den omstændighed, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden til hjemlandet har ejendom eller økonomiske midler, er ikke et forhold, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Uganda vil være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Uganda/2012/5

Nævnet **stadfæstede i juni 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Tjetjenien, Rusland, og et barn. Indrejst i 2007. Flygtningenævnet stadfæstede i

2008 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den mandlige ansøgers moder og to brødre er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger efter at have aftjent værnepligt i 1999 var søgt hvervet af wahabisterne, men havde afvist at have noget med dem at gøre. Den mandlige ansøgers fader var forinden blevet dræbt af wahabisterne, da han havde modsat sig hvervning af ansøgerens to yngre brødre. I 2006 blev den mandlige ansøger på ny søgt hvervet til at deltage i wahabisternes aktiviteter af fire wahabister, heriblandt to tidligere skolekammerater, som oplyste ansøgeren nærmere om planerne for et selvmordsangreb. Ansøgeren havde anmeldt wahabisternes planer til FSB og oplyst, hvor wahabisterne plejede at mødes, og FSB havde efterfølgende angrebet stedet, hvorved blandt andre den ene af ansøgerens skolekammerater var blevet dræbt. Ansøgerens advokat anmodede i 2008 Flygtningenævnet om at genoptage sagen under henvisning til, at der var sket en fejlbedømmelse af ansøgenes troværdighed samt til, at den mandlige ansøgers broder og svigerinde i mellemtiden var meddelt asyl i et andet europæisk land efter dublin-overførsel fra Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk karachaev og muslim fra Karachaevsk, Rusland. Den kvindelige ansøger er etnisk russer og kristen af trosretning fra Karachaevsk, Rusland. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Rusland risikerer at blive slået ihjel af wahabisterne som følge af, at ansøgerne har anmeldt wahabisterne til politiet og FSB. Den mandlige ansøger har endvidere påberåbt sig, at de frygter, at myndighederne vil antage, at ansøgerne har samarbejdet med wahabisterne, fordi wahabisterne er i besiddelse af ansøgenes identitetspapirer. Endelig frygter den mandlige ansøger, at *skolekammeraternes* slægtninge vil slå ham ihjel som hævn. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers forhold. Ansøgenes asylmotiv er overordnet set deres modsætningsforhold til wahabisterne. Den mandlige ansøgers familie har gennem årene haft dette modsætningsforhold. Konkret støtter ansøgerne asylansøgningen på det forhold, at den mandlige ansøger i [...] 2006 er blevet opsøgt af wahabisterne, der ville have ham til at tilslutte sig dem og deltage i en terrorhandling, hvilket han ikke gjorde. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at foretage en anden bevisvurdering af, om denne episode har fundet sted, end sket ved nævnets afgørelse af [...] 2008. Ansøgerne har således ikke sandsynliggjort, at denne episode har fundet sted. Nævnet henviser til de grunde, der er anført i den tidligere afgørelse. Nævnet bemærker endvidere, at det må anses for mindre sandsynligt, at *skolekammeraterne* skulle forsøge at hverve/true den mandlige ansøger til at tilslutte sig wahabisterne, når det må lægges til grund, at *skolekammeraterne* var klar over familiens indstilling overfor wahabisterne og bekendt med de overgreb, der var overgået den mandlige ansøgers fader og broder, [...]. Tværtimod måtte *skolekammeraterne* regne med, at der var en betydelig risiko for, at den mandlige ansøger

ville anmelde forholdet til politiet. Også på denne baggrund forekommer det mindre sandsynligt, at *skolekammeraterne* skulle fortælle den mandlige ansøger om tid, sted og metode for terrorhandlingen. Nævnet bemærker endvidere, at det må anses for mindre sandsynligt, at den mandlige ansøger skulle kunne anmelde forholdet til FSB telefonisk fra sin egen telefon, uden at han er blevet opsøgt af FSB og afhørt nærmere herom. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at *den mandlige ansøgers broder* og hans ægtefælle har fået asyl i *et andet europæisk land*, har nogen direkte betydning for den foreliggende sag. Nævnet bemærker herved, at *broderens* sag har direkte sammenhæng med *broderens* egne handlinger som værende kritisk overfor wahabisterne. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold i Rusland er af en sådan karakter, at ansøgere, heller ikke selvom der er tale om et blandet ægteskab, opfylder betingelserne for asyl. Flygtningenævnet finder således i det hele ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Rusland. Flygtningenævnet finder ikke, at det kan ændre herpå, at ansøgerne muligvis ikke har indenrigspas eller udenrigspas, og at de vil skulle skaffe sig sådanne ved henvendelse til myndighederne. Nævnet finder ikke, at ansøgerne har noget udestående med de russiske myndigheder. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rus/2012/14

Nævnet **stadfæstede i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo. Indrejst i 2012. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk albaner fra [...], Kosovo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kosovo frygter, at hun vil blive slået ihjel af sin fader, idet hun har modsat sig et tvangsægteskab og er blevet gravid med sin herboende kæreste. Hun har henvist til, at hun under sin opvækst har været udsat for fysisk afstraffelse, og at denne gennem årene er steget i intensitet. Få dage før ansøgerens udrejse hældte faderen kogende vand ud over ansøgeren, idet han havde fundet ud af, at hun havde indledt et forhold til en mand, som han ikke havde valgt til hende. Faderen truede med at slå hende ihjel. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Kosovo vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Uanset om Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, herunder at faderen har udsat hende for fysisk afstraffelse gennem hendes opvækst, og at han har arrangeret et ægteskab med en ældre mand, findes den ikke at kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes herved, at nævnet finder, at der i så fald er tale om handlinger begået af en enkeltperson, som ikke kan antages at være påskønnet, understøttet eller tolereret af myn-

dighederne. Det bemærkes videre, at ansøgeren efter de foreliggende oplysninger ikke har anmeldt forholdene til myndighederne. Det fremgår af nævnets baggrundsmateriale, blandt andet US. Department of State's rapport fra 24. maj 2012 "2011 Country Reports on Human Rights Practices — Kosovo", at vold mod kvinder fortsat er et stort og vedvarende problem i Kosovo, men at det samtidig er ulovligt, og at myndighederne forsøger at håndtere problemet ved blandt andet at have særlige politienheder for vold inden for hjemmet, og ved at målrette en indsats på området gennem oprettelse af en særlig enhed inden for det ansvarlige ministerium, økonomisk støtte til NGO'er, der har oprettet krisecentre for voldsramte kvinder, og ved at have særlige kurser om vold i hjemmet på politiuddannelsen. De generelt vanskelige forhold i Kosovo, herunder for voldsramte kvinder, kan ikke i sig selv begrunde meddelelse af asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i en anden del af Kosovo, henset til, at ansøgeren har forklaret, at det alene er hendes fader, som hun har problemer med. En eventuel konflikt antages derfor at være afgrænset til det område, hvor ansøgeren og hendes familie var bosiddende inden udrejsen af landet. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo vil være i konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Kosovo/2012/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Irak/2012/14.

5.12 Internt flugalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugalternativ (Internal Flight Alternative - IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's Håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967

Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod United Kingdom af 9. april 2013 (dommen er endnu ikke endelig) vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagere gjorde overfor Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. UK havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCRs Guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning

til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Flygtningenævnet har i 2012 behandlet sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor Flygtningenævnet har taget stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i særligt Kabul eller andre større byer i Afghanistan, hvor myndighederne i et vist omfang vil kunne yde beskyttelse, som et IFA. Det blev i sagerne lagt til grund, at blandt andet Kabul i visse tilfælde vil kunne fungere som IFA for afghanske statsborgere fra andre dele af landet, og i flere sager fandt nævnet efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold, at den pågældende således kunne henvises til at søge IFA i Kabul eller en anden storby:

Nævnet **stadfæstede i januar 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan og tre børn. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske hazaraer og shiamuslimer af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgerne flyttede *i efteråret* 2009 til landsbyen [...], hvor de boede frem til udrejsen. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter at blive slået ihjel af nogle kuchier fra det område, hvor familien boede inden deres udrejse, som følge af, at den mandlige ansøger er beskyldt for under en ildkamp at have dræbt to kuchier. Ansøgerne frygter, at forholdet er anmeldt til myndighederne, ligesom de frygter overgreb fra de to personer, som ansøgeren var på vagt med, da ildkampen fandt sted, som begge blev tilbageholdt af kuchierne, og som under tortur tilstod, at den mandlige ansøger havde slået de to kuchier ihjel. Kuchierne op søgte ansøgernes bopæl, hvor de fandt et billede af den mandlige ansøger, som de senere delte ud blandt kuchierne med meddelelse om, at hele familien skulle slås ihjel. Det kan ikke lægges til grund, at ansøgerne skulle være efterstræbt af myndighederne

eller af *de to personer, som ansøgeren var på vagt med*. Ansøgenes antagelse heraf er baseret på formodninger, herunder antagelsen af at kuchierne skulle kunne få myndighederne til at efterstræbe ansøgerne som følge af episoden. Det er indgået i Flygtninge-nævnets vurdering, at ansøgerne udrejste straks og ikke har søgt kontakt med pårørende i hjemlandet, herunder den kvindelige ansøgers forældre. Endvidere blev den mandlige ansøger ikke udsat for bebrejdelser, da han ankom til svigerforældrenes landsby og fortalte om sin deltagelse og flugt fra skudepisoden. Den mandlige ansøger blev sendt på vagt igen. Uanset, at den mandlige ansøger på flere punkter har forklaret upræcist om konflikten med kuchierne, og om hvorledes han blev bekendt med, at kuchierne ledte efter ham ved fremvisning af et billede af ansøgeren, og at væsentlige dele af ansøgerens oplysninger er baserede på andenhåndsviden, kan Flygtninge-nævnet dog lægge til grund, at ansøgeren har deltaget i kamphandlinger mod kuchier sammen med *de nævnte personer*, og at ansøgeren efterfølgende har fået skylden for, at to kuchier blev dræbt i forbindelse med disse kamphandlinger. På denne baggrund kan Flygtninge-nævnet lægge til grund, at ansøgeren er kommet i et modsætningsforhold til den lokale gruppe kuchier, der angreb landsbyen, og det findes sandsynliggjort, at ansøgeren vil være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra den nævnte gruppes side ved en tilbagevenden til lokalområdet. Der er således tale om en lokal konflikt, og ansøgerne må i givet fald kunne henvises til at tage ophold i en anden del af Afghanistan, i dette tilfælde Kabul, uden at komme i yderligere konflikt med nævnte kuchier. Det skal bemærkes, at ansøgerne er født og opvokset i Kabul og har boet i denne by, bortset fra de sidste syv og en halv måned forud for udrejsen. Afgørende for, om ansøgerne herefter kan henvises til at tage ophold i Kabul, er, om dette efter en samlet vurdering af situationen, herunder ansøgenes personlige forhold, kan anses for rimeligt, jf. Handbook pkt. 91, og UNHCR's Guidelines on International Protection af 23. juni 2003, afsnit II C. Det må herefter tillægges vægt, at ansøgerne som nævnt er født og opvokset i Kabul, hvor de uden problemer har opholdt sig i næsten hele deres liv, at den mandlige ansøger vedvarende har haft arbejde og har kunnet forsørge sin familie, og at ansøgerne har et hus i Kabul. På denne baggrund må ansøgerne antages at være i stand til at etablere sig i Kabul på et rimeligt niveau, og ansøgerne kan derfor henvises til at tage ophold i Kabul som et internt flugalternativ. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2012/1

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra *en landsby nær Kabul*, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at først Arbaki og senere Taliban har forsøgt at hverve ham. Ansøgerens fader modsatte sig hvervningerne, idet ansøgeren var familiens eneste søn. Faderen gav Arbaki varer, og

derefter lod de ansøgeren være. Da Taliban senere henvendte sig, accepterede ansøgeren at hjælpe Taliban, fordi han var bange. Han fortrød, og dagen efter tog han på faderens opfordring til sin morbroder. Da Taliban to til tre dage efter kom for at hente ansøgeren og fik at vide, at han var væk, skød de faderen. Der opstod herefter kampe mellem Arbaki og Taliban. Under urolighederne blev to personer dræbt udover ansøgerens fader. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren, at han vil blive holdt ansvarlig for dødsfaldene, og at både Arbaki og Taliban vil slå ham ihjel. Flygtninge-nævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om henvendelserne fra Arbaki. Disse henvendelser findes imidlertid ikke i sig selv at kunne give ansøgeren problemer ved en tilbagevenden, idet forholdet til Arbaki omkring hvervningen må antages afklaret med faderens afslag på hvervning af sønnen og udlevering af varer i stedet. **Et flertal af Flygtninge-nævnets medlemmer** finder ligeledes i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om det videre forløb, herunder om problemerne med Taliban, og lægger herved vægt på, at forklaringen i hovedsagen har været konsistent og detaljerig. Flertallet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjembyen vil være i risiko for fornyede henvendelser fra Taliban og overgreb som følge af sin manglende efterkommelse af deres anmodning om bistand, jf. herved udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet finder dog, at ansøgeren i stedet for at tage ophold i hjembyen kan henvises til at tage ophold andet sted i Afghanistan, eventuelt hos sin morbroder, hvor han ikke har haft problemer, eller eventuelt i Kabul. Flygtninge-nævnet bemærker herved, at ansøgeren i forhold til Taliban må anses som uprofileret, og at der derfor ikke er holdepunkter for at antage, at han vil blive eftersøgt udenfor hjembyen. Det bemærkes endvidere, at ansøgeren vel ikke har familie eller venner i Kabul, men at han er en ung mand i arbejdsduelig alder, og at det fremgår af baggrundsmaterialet, herunder Udlændingestyrelsens fact-finding rapport af maj 2012, at alle etniske grupper har deres eget samfund i Kabul, og at unge mænd sædvanligvis vil kunne finde deres egen etniske gruppe og få beskyttelse der. Det fremgår ligeledes af samme rapport, at levevilkårene i Kabul er vanskelige, men at der dog er tilstrækkelig mad og adgang til sundhedsvæsen og undervisning for alle. På denne baggrund findes ansøgerens levevilkår ikke at ville blive af en sådan karakter, at hans basale humane rettigheder vil blive krænkede, ved at han henvises til at tage ophold i Kabul. Med denne begrundelse stadfæster Flygtninge-nævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2012/21

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtninge-nævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra *en landsby i Nangarhar-provinsen*, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men flere medlemmer af ansøgerens klan har været tilknyttet Taliban, ligesom andre dele af klanen har modarbejdet dele af Tali-

ban. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, som har mistænkt ansøgeren for dels at være spion for myndighederne og dels for at have advaret de ældre medlemmer af klanen om, at der var fremmede talebanere i området. Han var således blevet opsøgt af sin morbroder, som er et fremtrædende medlem af Taliban, og en anden person og bortført til sin halvmesters gedestald, hvor han blev tilbageholdt i op til 5 dage, inden det lykkedes ham at flygte. Han opholdt sig efterfølgende i en måned sammen med sin familie i ægtefællens morbroders hus ved Jalalabad. På et tidspunkt tog han tilbage til landsbyen for at se sin fader. Da han næste dag gik sammen med sin fætters søn hen til sin fætters hus, blev de beskydt af Taliban. Ansøgeren kørte i bil sammen med fætters søn til hospitalet i Jalalabad og opholdt sig herefter tre måneder i byen, inden han udrejste af Afghanistan. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ikke vil kunne tage ophold andre steder i Afghanistan, idet Taliban på grund af morbroderens indflydelse vil finde og dræbe ham. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen har således været detaljerig og på væsentlige punkter konsistent. Nævnet finder ikke at kunne udelukke, at de tidsmæssige forskelle i forklaringerne til Udlændingestyrelsen og i nævnet skyldes ansøgerens personlige forhold og evne til at udtrykke sig over for en tolk, der efter det oplyste ikke har pashto som modersmål. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren har haft en konflikt med sin morbroder, der er medlem af Taliban, og at han som følge heraf har været bortført og beskydt nær sin bopæl. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sin hjemby vil være i risiko for fornære henvendelser fra Taliban og overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder dog, at ansøgeren i stedet for at tage ophold i hjembyen kan henvises til at tage ophold andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at han efter sin egen forklaring har opholdt sig uden problemer med Taliban i op til fire måneder i nærheden af Jalalabad, hvor hans ægtefælle har familie. Det bemærkes endvidere, at det af Udlændingestyrelsens fact-finding rapport af maj 2012 fremgår, at det vil være muligt for en person som ansøgeren at finde beskyttelse i f.eks. Kabul, og der er efter det oplyste ikke holdepunkter for at antage, at Taliban, som ikke har forsøgt at eftersøge ham i Jalalabad, skulle eftersøge ham i Kabul. Det fremgår ligeledes af samme rapport, at levevilkårene i Kabul er vanskelige, men at der dog er tilstrækkelig mad og adgang til sundhedsvæsen og undervisning for alle. På denne baggrund findes ansøgerens levevilkår ikke at ville blive af en sådan karakter, at hans basale humane rettigheder vil blive krænket, ved at han henvises til at tage ophold i Kabul. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/37

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul, se som eksempel herpå:

Nævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren er født i Pakistan, og siden 2008 har han opholdt sig i *en landsby i Nangarhar-provinsen* i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte for asylmotivet forklaret, at der en dag kom en mand i ansøgerens broders musikforretning, som forsøgte at placere en bombe i forretningen, men mandens forehavende mislykkedes, og han blev anholdt. Det viste sig efterfølgende, at manden var talebaner, og kort efter blev ansøgeren opsøgt og advaret af nogle medlemmer fra Taliban, idet de ville slå ansøgeren og hans familie ihjel, da han var skyld i, at talebaneren var blevet anholdt. Ansøgeren fremtrådte ikke for nævnet som en voksen mand. Hans forklaring for nævnet var præget af manglende modenhed, og at han var meget følelsesmæssigt påvirket. Nævnet vurderer dog ansøgeren som fuldt ud moden til at gennemgå en asylsagsprocedure. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ansøgeren var således ved udrejsen truet af Taliban. Også henset til ansøgerens manglende modenhed finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren kan henvises til at søge ophold i andre dele af Afghanistan end sin hjemegn. Da der ikke kan anses at være indtrådt forhold, der har bevirket, at ansøgeren er kommet ud af Talibans søgelys, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at ansøgerens forhold ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2012/19

Nævnet meddelte i **september 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar fra Afghanistan. Den kvindelige ansøger indrejste i 2010 med parrets tre børn. Den mandlige ansøger indrejste i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske hazara og shia-muslimer. Indtil 2001 boede de i Kabul, hvor den mandlige ansøger arbejdede som baker. Ansøgerne har senest fra 2006 boet i landsbyen [...] i Ghazni provinsen. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv oplyst, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af den mandlige ansøgers farbroder eller dennes sønner. Ansøgerne har om deres asylmotiv nærmere forklaret, at deres ældste datter, [...], var lovet bort til den mandlige ansøgers farbroders søn, [...]. Da Taliban kom til magten, flygtede familien i 2001 til Iran, hvor de boede i Bam i cirka fem år. I 2003 omkom to af ansøgernes børn under et jordskælv, herunder *datteren*, der

var lovet bort. I 2006 blev ansøgerne deporteret tilbage til Afghanistan af de iranske myndigheder. Omkring seks måneder efter hjemkomsten kom den mandlige ansøgers farbroder, idet han henviste til deres aftale om, at ansøgenes datter skulle giftes med hans søn. Farbroderen ønskede nu, at hans søn i stedet skulle giftes med ansøgenes datter, der er født i 1996, hvilket datteren dog ikke ville acceptere. Farbroderen har i den efterfølgende periode på omkring tre og et halvt år indtil udrejsen i [...] 2010 opsøgt bopælen to gange for at anmode om datterens hånd, og hans søn, [...], har opsøgt bopælen fire gange. Familien er i forbindelse med disse besøg blevet truet på livet. Da truslerne intensiveredes i takt med, at *datteren* blev ældre, besluttede familien at flygte til Iran. Ansøgerne har videre forklaret, at de i Iran, hvor de opholdt sig cirka en måned i Bam, blev opsøgt af en mand, som var udsendt af *farbroderens søn*, idet manden advarede den mandlige ansøger og opfordrede ham til at lade sin datter blive gift med *farbroderens søn*. Endvidere har *farbroderens søn* ringet og truet familien, mens de opholdt sig i Bam i Iran. Flygtningenævnet finder, at ansøgenes forklaringer om hændelsesforløbet indtil udrejsen fra Afghanistan til Iran i formentlig [...] måned 2010 har fremstået konsistente, selvoplevede og troværdige, hvorfor forklaringerne herom lægges til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder endvidere, at det også kan lægges til grund, at ansøgerne, da de i cirka en måned i 2010 opholdt sig i Bam, på foranledning af farbroderen og *farbroderens søn* blev opsøgt af en baluchi-person, der truede dem, og at *farbroderens søn* derpå telefonisk kontaktede den mandlige ansøger og igen truede familien på livet. Flertallet lægger vægt på, at ansøgerne efter tilbagekomsten til svigerfaderens efterladte jord i Ghazni-provinsen i 2006 over en periode på godt tre år blev udsat for trusler af stigende alvor på baggrund af farbroderens søns krav på den yngre datter, [...] i stedet for den afdøde datter, [...]. Ved den sidste henvendelse gentog farbroderens søn [...], der var ledsaget af flere for ansøgerne ubekendte personer, trusler på livet mod ansøgerne og deres børn. Ansøgerne flygtede kort efter til Bam i Iran, hvor de tidligere havde boet. I Iran blev ansøgerne imidlertid opsøgt og truet af en baluchi-person, der var sendt af farbroderen og farbroderens søn [...], og yderligere truet telefonisk af farbroderens søn [...]. Flertallet lægger videre vægt på, at ansøgenes situation har været afgørende præget af de alvorlige trusler sammenholdt med, at ældrerådet og lokalsamfundet ved ansøgenes bopæl i Ghazni-provinsen støttede farbroderen og farbroderens søns [...] krav på datteren [...]. Flertallet bemærker, at ansøgerne har forsøgt at imødegå truslerne både ved at forsøge at blive i området i Ghazni, tilbyde betaling og derefter ved at tage ophold i Bam, men at ansøgerne fortsat blev truet på livet. Flertallet bemærker endvidere, at der om den kvindelige ansøger foreligger lægelige udtalelser om hendes alvorlige psykiske helbredsforhold og behov for behandling. Flertallet finder derfor, at ansøgerne ikke kan henvises til på den ovennævnte baggrund at tage ophold i Kabul, selvom begge ansøgere har boet der indtil 2001. Flertallet har herved endvidere lagt vægt på, at ansøgerne ikke har nogen familie eller andre nært knyttede personer, som vil kunne yde ansøgerne bistand,

og at ansøgerne henset til truslernes vedvarende, konkrete og alvorlige karakter også i Kabul vil være i risiko for, at ansøgerne udfindes af farbroderen og farbroderens søn [...], og at truslerne virkeliggøres. Flertallet finder derfor efter en samlet vurdering, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af en karakter, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at ansøgerne derfor har krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse.”
Afg/2012/20

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Afg/2012/46 samt den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Afg/2012/74.

Kapitel 6

Betydningen af kriminelle forhold

6.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens regler for kriminalitet begået her i landet. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a. Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

6.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.4, side 75ff., og afsnit 8.2, side 277f.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1995. Udlændingestyrelsen meddelte i 1996 klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved dom afsagt i et andet europæisk land blev klageren i 2008 straffet med fængsel i 7 måneder for overtrædelse af narkotikabestemmelserne. Ved dom afsagt af en dansk byret blev klageren i 2010 idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for narkotikakriminalitet og udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. I 2011 stadfæstede landsretten byrettens dom med den ændring, at klageren blev idømt 3 års fængsel. Dommen indebar, at klagerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Udlændingestyrelsen har herefter truffet afgørelse i sagen efter udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, stk. 1 og 2. Styrelsens afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er muslim og Darood fra Mogadishu i Somalia. Klageren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den [...] 1995 indrejste klageren som 21-årig i Danmark, hvor han søgte asyl på grund af borgerkrigen i Somalia. Den [...] 1996 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter den daværende udlændingelovs § 7, stk. 2. Den

[...] 1999 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Klagerens ægtefælle og deres tre fællesbørn indrejste i Danmark efter det oplyste i 1997, men rejste i 1998 tilbage til Somalia. Klageren og ægtefællen er blevet skilt i Statsamtet. Ægtefællen og de fire fællesbørn blev efter det oplyste dræbt den [...] 2010 i Mogadishu i forbindelse med en granatsprængning under kamphandlinger. Klageren, der har haft lovligt ophold i Danmark i cirka 14 år, har ikke familie eller nære pårørende i Danmark. Han er ugift og har aktuelt ingen kæreste. Han har haft arbejde blandt andet med rengøring og som avisbud i perioden 2005 til 2007 og har siden 2007 modtaget kontanthjælp. Ved en europæisk byrets dom af [...] 2008 blev klageren straffet med fængsel i 7 måneder for overtrædelse af narkotikabestemmelserne i *det pågældende land*. Straffen blev afsonet i Danmark, og klageren blev prøveløsladt den [...] 2009 med en reststraf på [...] dage. Ved dom afsagt af en dansk byret den [...] 2010 blev klageren idømt 2 år og 6 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 2, jf. § 2, stk. 1, jf. bilag 1, liste A, nr. 2. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4. Den [...] 2011 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom af [...] 2010, herunder dommens bestemmelse om udvisning med indrejseforbud, alene med den ændring vedrørende klageren, at klageren blev idømt 3 års fængsel som fællesstraf med reststraffen fra prøveløsladelsen den [...] 2009. Ved dommen blev klageren i forhold 1 dømt for modtagelse og besiddelse den [...] 2010 af 1.532 kilo khat med henblik på overdragelse til et større antal personer og i forhold 3 for modtagelse og overdragelse i perioden fra den [...] 2010 til den [...] 2010 af 12.348 kilo khat til et større antal personer. Begge forhold blev begået i prøvetiden fra prøveløsladelsen den [...] 2009. Dommen indebar, at klagerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Udlændingestyrelsen har herefter truffet den påklagede afgørelse af [...] 2012, jf. udlændingelovens § 49 a. Flygtningenævnet tiltræder styrelsens afgørelse om, at klageren isoleret set ved en tilbagevenden til Mogadishu, hvor klageren har haft sin opvækst og havde familie, under de aktuelle forhold må anses for at risikere umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og således er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse lagt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011/28. november 2011, *Sufi and Elmi vs UK*. Klageren kan herefter ikke udsendes tvangsmæssigt til Somalia eller et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Somalia, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Det bemærkes, at klageren ikke anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, hvorvidt klageren kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. herved § 10, stk. 3, 1. pkt. Klageren er domfældt for gentagen og omfattende narkotikakriminalitet som anført, og nævnet lægger vægt på, at der ikke for klageren foreligger nogen familiemæssig tilknytning til Danmark, ligesom klageren ikke har ægtefælle, samlever eller kære-

ste i Danmark. Herefter og da nævnet finder, at der heller ikke i øvrigt foreligger særlige grunde, der taler for, at klageren meddeles opholdstilladelse, tiltrædes det, at klageren ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Nævnet har herved fundet, at det oplyste om, at klageren har allergi og *en kronisk sygdom* og har behov for *medicin* til behandlingen af [...]sygdommen, ikke fører til et andet resultat. Det forhold, at klageren under et såkaldt tålt ophold i Danmark undergives restriktioner, der fastsættes af Udlændingestyrelsen, findes ikke i sig selv at udgøre en tilsidesættelse af de proportionalitetshensyn, der skal iagttages efter blandt andet artikel 2 i tillægsprotokol 4 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, jf. herved tillige Højesterets dom af 1. juni 2012 (sag 10/2011). Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2012/8

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Som/2012/6, den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Ivor/2012/3 samt den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2012/2.

6.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt ekterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 6.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angiveligt har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad

af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er ufornelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene. Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med EMRK artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

6.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1 må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor

hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refolementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f., nævnte afgørelse Statsløs/2009/4.

6.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279 ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), afsnit 6.3, side 338 ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juni 2011.

Der kan endvidere henvises til nedenstående afgørelse, hvor nævnet tog stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a):

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Ansøgeren havde under sagen oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra [...] i Kunduz, Afghanistan. Ansøgeren har været medlem af Hezb-e Islami fra 1984. Ansøgeren har fra 1988 til 1992 deltaget i kamphandlin-

ger mod de russiske styrker. Forinden har han i Pakistan i et par år arbejdet som sikkerhedsvagt for Gulbaddin Hekmatyar, der var leder af Hezb-e Islami i Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv blandt andet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive anholdt og henrettet af myndighederne, som beskylder ham for at være skyld i, at en af Ahmad Shah Massouds kommandanter blev dræbt. Ansøgeren blev anholdt et år efter episoden, men det lykkedes ham at flygte, idet hans familie bestak en af fængselsvagterne. Videre har ansøgeren henvist til, at han i 2002 på baggrund af falske anklager var eftersøgt af myndighederne. Ansøgeren har under sagen forklaret detaljeret og sammenhængende om sit medlemskab af Hezb-e Islami og sin position i denne organisation, samt om at han er forfulgt af nogle medlemmer af Jamiat-e Islami, fordi de mistænker ham for at have dræbt andre medlemmer af denne organisation. Flygtningenævnet kan derfor i det væsentlige lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren har været et højt profileret medlem af Hezb-e Islami, at han har været personlig livvagt for Gulbaddin Hekmatyar, og at han gennem en længere årrække har haft tæt kontakt til denne. Det lægges endvidere til grund, at han er eftersøgt af medlemmer af Jamiat-e Islami. På denne baggrund og efter oplysninger i det foreliggende baggrundsmateriale kan det ikke afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Ansøgeren opfylder derfor isoleret set betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter de foreliggende baggrundsuplysninger om Hezb-e Islamis aktiviteter i Afghanistan, herunder de baggrundsuplysninger som Udlændingestyrelsen har henvist til, sammenholdt med ansøgerens forklaring om sin position i og aktiviteter for Hezb-e Islami, tiltrædes det, at der er en alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en forbrydelse omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Flygtningenævnet har herved tillige navnlig lagt vægt på, at ansøgeren som højt profileret medlem af Hezb-e Islami har deltaget i kamphandlinger i perioden 1988 til 2001, at han havde til opgave at uddele våben og penge til mujahedinere og kommandanter, og at ansøgeren i 2002 vendte tilbage til Afghanistan med våben for at støtte Hezb-e Islami i kampen mod den siddende regering. Ansøgeren kan som følge af det anførte ikke meddeles opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 10, stk.1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).” Afg/2012/23

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 271ff., nævnte afgørelse Rwanda/2011/2, hvor nævnet tog stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Flygtningenævnet har i 2012 i en række sager taget stilling til, om voldelige overgreb begået af ansøgeren forud for indrejsen i Danmark har haft en sådan grovhed, at ansøgeren som følge heraf skulle udelukkes, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b) om alvorlige ikke-politiske forbrydelser.

Bestemmelsens anvendelsesområde er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Som anført under afsnit 7.3.1.1 "Alvorlig", fremgår det af UNHCR's Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. September 2003, pkt 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at "All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as "war crimes" or "crimes against humanity" or "acts contrary to the purposes and principles of the United Nations". In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a "serious non political crime" covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c)."

UNHCR påpeger i håndbogen pkt. 156, at det ved anvendelsen af denne udelukkelsesgrund er nødvendigt at foretage en afvejning mellem arten af den forbrydelse, ansøgeren antages at have begået, og graden af den frygtede forfølgelse. Tilsvarende fremgår det både af UNHCR's guidelines pkt. 24/baggrundsnoten pkt. 76-78 og af ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Fra nævnets praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har støttet Den Grønne Bevægelse i 2009. Ansøgeren har

som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt af myndighederne, idet han har deltaget i demonstrationer mod valgresultatet i 2009 samt støttet Den Grønne Bevægelse. Forud for præsidentvalget i 2009 uddelte ansøgeren valgmateriale. *I sommeren 2009* deltog ansøgeren og hans ven i en protestdemonstration mod valgresultatet. I den forbindelse opstod der sammenstød mellem demonstranterne og myndighederne. *I sommeren 2009* deltog ansøgeren i en anden demonstration mod valget, hvor han blev anholdt og afhørt. *I vinteren 2009* deltog ansøgeren og hans ven i endnu en demonstration i Teheran *en bestemt dag*, hvor ansøgeren, venen og fem til seks andre personer overfaldt en politimand og satte ild til en motorcykel. **Et flertal af Flygtningeævnets medlemmer** lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flertallet lægger herved vægt på, at ansøgerens forklaring har fremstået detaljeret på de centrale punkter på en sådan måde, at flertallet ikke kan afvise det påberåbte asylmotiv, hvorefter ansøgeren på grund af sine aktiviteter forud for sin udrejse er efterstræbt af de iranske myndigheder og ved en tilbagevenden må antages fortsat at være i myndighedernes søgelys. Det lægges således til grund, at ansøgeren har deltaget i to demonstrationer i 2009 og under [...]demonstrationen blev involveret i et sammenstød med politiet, hvorunder han sammen med andre overfaldt en motorcykelbetjent, der blev væltet omkuld og slået og sparket, hvorefter betjenten blev hjulpet på benene. Flertallet kan endvidere ikke afvise, at myndighederne henvendte sig på bopælen få dage senere, hvorefter ansøgeren gik i skjul og senere udrejste. Flertallet finder herefter, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, da hans aktiviteter må anses for rettet mod styret. Flertallet finder ikke, at ansøgerens medvirken til overfald på politibetjenten under de nævnte omstændigheder kan anses for at være en sådan alvorlig politisk forbrydelse, at ansøgeren i medfør af flygtningekonventionen artikel 1 F (b) er afskåret for at opnå opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningeævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/5

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningeævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra [...] i Wardak provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har forklaret, at han havde en mindre transportvirksomhed. Under en kørsel *i sommeren 2009* kom han og hans chauffør op at skændes med en pashtunsk mullah fra lokalområdet, som skulle have transporteret varer, samt mullahens pashtunske medhjælper, idet ansøgerens chauffør afslog at medvirke til at transportere våben. Pashtunerne sagde, at de var talebanere, og medhjælperen truede chaufføren med en pistol, samtidig med at mullahen bagfra holdt chaufføren fast. Ansøgeren slog herefter medhjælperen i baghovedet med en jernstang, idet han frygtede for sit liv. Straks derefter løsnede medhjælperen et skud, der gik gennem chaufføren og ligeledes ramte mullahen. Mullahen, medhjælperen og chaufføren faldt til jorden og medhjælperen tabte sin pistol. Ansøgeren kaldte på sin chauffør, der

ikke svarede. Medhjælperen bevægede sig, og ansøgeren, der havde taget pistolen, skød medhjælperen i underbenet, så medhjælperen ikke kunne sætte efter ansøgeren eller få andre pashtuner i området til at gøre dette. Ansøgeren flygtede til en landsby i området og udrejste kortere tid derefter til Pakistan. Først i *foråret* 2011 fik han kontakt til sin ægtefælle, der oplyste, at hun med deres børn og ansøgerens moder – kort efter ansøgeren flugt – var flygtet til Pakistan, fordi nogle fra mullahens klan havde været på bopælen, hvor de havde truet familien på livet. De pågældende havde oplyst, at de holdt ansøgeren ansvarlig for, hvad der var sket med mullahen og medhjælperen. Taliban vil givet slå ansøgeren ihjel, hvis han vender tilbage til Afghanistan. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger ansøgerens forklaring til grund og finder herefter, at ansøgeren er i en reel risiko for ved en tilbagevenden til Afghanistan at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som det ikke kan forventes, at de afghanske myndigheder kan beskytte ham imod. Der skal herefter tages stilling til, om ansøgerens slag med en jernstang samt hans skud med en pistol udelukker ham fra at få opholdstilladelse. For så vidt angår det slag, som ansøgeren tildelte mullahens medhjælper, lægger et flertal vægt på, at medhjælperen på daværende tidspunkt truede chaufføren med en pistol, samt at mullahen og medhjælperen kort forinden havde sagt, at de var fra Taliban og ville smugle våben i ansøgerens lastbil. Det er sandsynligt, at ansøgeren var skræmt og chokeret. Slaget må under disse omstændigheder betragtes som en lovlig selvforsvarshandling. Vurderingen af ansøgerens skud mod medhjælperens underben giver efter flertallets opfattelse anledning til betydelig tvivl. Der er nogen usikkerhed om, hvad der præcis skete lige inden skuddet, herunder om hvor lang tid der gik, fra de andre faldt og til ansøgeren skød, samt om hvilken kondition medhjælperen da var i. Noget kunne tyde på, at den umiddelbare fare objektivt set var overstået. På den anden side finder flertallet, at det må det tages i betragtning, at ansøgeren og hans chauffør umiddelbart forinden var blevet overfaldet, og at medhjælperen netop havde skudt og formentlig dræbt chaufføren for øjnene af ansøgeren. Det er ligeledes sandsynligt, at ansøgeren meget vel, da han skød, fortsat kan have været præget af chok, skræk og panik, i overensstemmelse med hvad han har forklaret i nævnet, samt at skuddet kan være blevet affyret i en affektliggende situation. Flertallet anser det herefter for forsvarligt at betragte overfaldet og skuddet som en sammenhængende begivenhed, hvor skuddet ikke indebærer, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b), eller at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en lovovertrædelse, som kunne begrunde udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24. Ansøgeren skal således ikke udelukkes fra opholdstilladelse, jf. § 10, stk. 1, nr. 3, eller § 10, stk. 2, nr. 2. Herefter – og idet ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 – meddeler Flygtningenævnet derfor ansøgeren opholdstilladelse efter § 7, stk. 2.” Afg/2012/75

Nævnet **stadfæstede i august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Elfenbenskysten. Indrejst i 2011. Ansøgeren var på tidspunktet for de begåede overgreb myndig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk bété og katolik fra Abidjan, Elfenbenskysten. Ansøgerens familie har sympatiseret med den tidligere præsident Laurent Gbagbo. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i foråret 2011 på opfordring fra sin fader, der var marinesoldat, har fungeret som vagt ved vejspærringer, der skulle forhindre folk fra nabolande samt djoula-stammen i at få adgang til ansøgerens hjemby Abidjan. I den anledning har ansøgeren deltaget i overfald på folk. Ansøgeren har således såret folk med machete og deltaget i drab ved at samle dæk og sætte ild til dækkene, som de pågældende fik over hovedet. Ansøgeren overværede desuden, at folk blev skudt af de militære personer. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til hjemlandet dels familiemedlemmer til de personer, som er blevet dræbt ved vejspærringer, og dels FRCI, da de slår de personer ihjel, som har deltaget i vejspærringer. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans forældre i *foråret* 2011 blev dræbt i forbindelse med et generelt attentat fra FRCI i bydelen [...]. Ansøgeren opholdt sig på havnen i Abidjan i seks måneder, inden han udrejste. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten i hvert fald på nuværende tidspunkt på grund af sine handlinger risikerer forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren er derfor isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ifølge flygtningekonventionen af 28. juni 1951, artikel 1 F (b) skal konventionen "ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette.". Ansøgerens deltagelse i at såre folk med machete og sætte ild til personer, der fik dæk sat over hovedet for at forhindre personer fra bl.a. nabolande og fra djoula-stammen i at komme ind i området, må anses for en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, som udelukker ansøgeren fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Uanset ansøgeren var beordret hertil af sin fader, finder Flygtningenævnet efter de begåede forholds karakter og ansøgerens alder ikke, at det kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at ordren alene hidrørte fra ansøgerens fader. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren er udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ivor/2012/3

Nævnet meddelte i **september 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren blev i foråret 2001 meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Han udrejste i 2004 til Iran for at besøge sin derboende familie og blev i 2004 af de

iranske myndigheder udsendt til Afghanistan, hvor han har opholdt sig til 2009. Ansøgeren har ikke i denne periode udført bestræbelser med henblik på at vende tilbage til Danmark. Han udrejste af Afghanistan til Iran i 2009 på grund af en konflikt med en nabofamilie og indrejste på ny i 2011 i Danmark. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har opholdt sig i mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark, og at klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet. Han har ikke forsøgt at kontakte de danske myndigheder under sit femårige ophold i Afghanistan. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerens opholdstilladelse skal anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 4. Der er ikke oplyst forhold, der efter udlændingelovens § 17, stk. 3 kan føre til, at ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af klagerens opholdstilladelse. Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kandahar-provinsen, Afghanistan. Han har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i fare for at blive slået ihjel af sin tidligere nabo. I sommeren 2009 kom han hjem efter arbejde, og ægtefællens veninde fortalte, at ægtefællen var blevet overfaldet og forsøgt voldtaget af naboen søn, [...]. Ansøgeren opsøgte [...] med en jernstang for at slå ham på armen, men ramte ham ved et uheld i hovedet. [...] begyndte at bløde ud af ørerne, og ansøgeren tog hen til sin arbejdsplads. Efterfølgende opholdt ansøgeren sig sammen med sin familie i 20 dage i skjul, inden de forlod hjemlandet. Udlændingestyrelsen har isoleret anset ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har imidlertid truffet afgørelse om, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, subsidiært § 10, stk. 2, nr. 2, er udelukket fra at blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har meddelt ansøgerens ægtefælle og børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grundlag af samme konflikt, som nærværende sag omhandler. Nævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ifølge flygtningekonventionen af 28. juli 1951 artikel 1 F (b) skal konventionen ”ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette”. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet det overvejende betænkeligt at fastslå, at ansøgerens handling har haft en sådan grovhed, at forholdet kan henføres under flygtningekonventions artikel 1 F (b). Nævnet lægger herved blandt andet vægt på, at ansøgeren stedse har forklaret, at slaget var rettet mod [...]s arm, og at det var et uheld, at vandrøret ramte [...] i hovedet. Uanset at [...] ifølge ansøgeren faldt blødende om og efterfølgende var i koma, henstår det uvist, hvilke følger slaget har haft for [...]. Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for at antage, at ansøgerens forsæt rakte videre end til vold af særlig farlig karakter. Der er endvidere lagt vægt på, at handlingen er blevet begået umiddelbart efter, at ansøgeren fik kendskab til over-

grebet på ægtefællen. Flygtningenævnet finder, at forholdet isoleret set vil kunne henføres under udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Flygtningenævnet finder imidlertid, at hensynet til familiens enhed set i forhold til forbrydelsens karakter efter en proportionalitetsafvejning indebærer, at der i sagen forligger sådanne særlige grunde, at der trods den nævnte bestemmelse kan gives opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2012/65

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive henrettet af de syriske myndigheder, idet han deserterede fra den militære efterretningstjeneste. Ansøgeren frygter endvidere at blive slået ihjel af oprørsbevægelsen på grund af sit arbejde for den syriske efterretningstjeneste. Ansøgeren rettede i slutningen af 2011 henvendelse til et militært sygehus i Syrien på grund af sit dårlige helbred. Ansøgeren kunne dog ikke få hjælp herfra, hvorfor han fik tilladelse af efterretningstjenesten til at søge behandling i Libanon. Han fik i *begyndelsen af 2012* udstedt et syrisk nationalitetspas. I *foråret 2012* blev ansøgerens søn anholdt af efterretningstjenesten, idet han blev mistænkt for at deltage i demonstrationerne. Sønnen var tilbageholdt i *omkring en måned*, hvor han blandt andet blev afhørt om ansøgerens opholdssted. Ansøgerens familie blev ligeledes opsøgt på bopælen af efterretningstjenesten, hvor de spurgte ind til ansøgerens opholdssted. Ansøgeren har endvidere henvist til, at oprørsbevægelsen i Syrien kender hans identitet, idet de har en liste med navne på folk fra efterretningstjenesten, som blev hængt op i moskeerne. I den forbindelse blev der placeret en bombe i ansøgerens have i *efteråret 2011*. To dage senere blev en bil tæt på ansøgerens bopæl sprunget i luften. Herefter modtog ansøgeren trusler fra oprørsbevægelsen, som blandt andet truede med at slå ansøgerens familie ihjel. Endelig henviser ansøgeren til, at folk fra Hizbollah efter hans udrejse fra Libanon har søgt efter ham, idet de vil udlevere ham til de syriske myndigheder. Ansøgeren har også for Flygtningenævnet afgivet en troværdig forklaring om sit asylmotiv. Det tiltrædes derfor, at ansøgerens forklaring om sine konflikter i Syrien er lagt til grund, og at ansøgeren derfor isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ikke vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har forklaret, at han gennem mere end 30 år har arbejdet for den syriske sikkerhedstjeneste. Han var på et tidspunkt befalingsmand med mere end 20 personer under sig. Som led i sit arbejde har han i perioden fra 2006 til 2012 anholdt mere end 50 personer og afleveret dem til afhøring i ”militærets afhøringsafdeling”. Ansøgeren har forklaret, at disse personer ville ”få elektrisk stød, få slag med pisk og stok indtil de indrømmede”. Hvis der var beviser på, at en person havde gjort det, som han var mistænkt for, ville han blive ”slaget”. Flygt-

ningenævnet finder, at der på denne baggrund er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har medvirket til at begå alvorlige ikke-politiske forbrydelser i Syrien. Ansøgeren er derfor udelukket fra at få opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Den omstændighed, at ansøgeren ikke selv har udøvet tortur, kan ikke føre til et andet resultat, og der er ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren ikke har haft mulighed for på et tidspunkt at søge sin afsked, uden at dette ville få uproportionale følger for ham. Det bemærkes herved, at ansøgeren gennem længere tid har haft alvorlige helbredsproblemer. Ansøgeren deserterede først fra sikkerhedstjenesten i forbindelse med de seneste uroligheder i Syrien. Adspurgt af Udlændingestyrelsens repræsentant under asylsamtalen, om ansøgeren havde overvejet at finde et andet arbejde, har han forklaret, at det havde han ikke, idet arbejdet var hans barndomsdrøm. Som følge af det anførte stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/14

Flygtningenævnet har endvidere taget stilling til anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende:

Nævnet meddelte i **juni 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og muslim af trosretning fra landsbyen [...] i distriktet Jalaiz, Maidan Shahr, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han har hjulpet sin fader med at levere våben til Taliban, idet han gerne ville hjælpe sin fader. Ansøgeren var på daværende tidspunkt mindreårig. I *foråret* 2006 blev ansøgeren tilbageholdt af den afghanske hær, mens han transporterede våben. Under tilbageholdelsen angav han fire Taliban-kommandanter. Efter løsladelsen blev han opsøgt af hæren og af Taliban, der truede ham på livet. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren må således anses efterstræbt af Taliban på en sådan måde, at han ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Ansøgeren ses isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det er herefter spørgsmålet, om en opholdstilladelse ikke skal meddeles som følge af, at ansøgeren bør udelukkes efter flygtningekonventionens artikel 1 F (b), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, subsidiært om opholdstilladelse skal nægtes efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. I overensstemmelse med Retspatologisk Afdelings aldersvurdering af *vinteren* 2011 lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren på tidspunktet for tilbageholdelsen i 2006 har været omkring 13-14 år gammel og således mindreårig. Nævnet lægger videre til grund, at transporterne er udført efter instruks fra ansøgerens fader, og at ansøgeren ikke havde nogen reel mulighed for at undlade at

medvirke til transporterne. Der ses herefter at foreligge særlige grunde for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter og under hensyn til den forsigtighed, der skal udvises i forbindelse med anvendelse af artikel 1 F (b) i flygtningekonventionen og henset til det anførte om betydningen af, at en given handling begås af et barn under den kriminelle lavalder, jf. herved [Flygtningenævnets baggrundsmateriale] Diverse emner bilag 90, UNHCR Guidelines on International Protection: Child Asylum Claims, punkt 60, finder nævnet, at ansøgeren ikke kan anses for omfattet af den nævnte udelukkelsesgrund. Nævnet bemærker videre, at det ved vurderingen efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, er afgørende, at ansøgeren på handlingstidspunktet var under den danske kriminelle lavalder, og at der som følge heraf ikke kan ske udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ses ikke at være opfyldt. Der meddeles derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2012/30

Der kan endvidere henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282 ff. og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR’s håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter bl.a. artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere truffne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR’s guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279 ff. nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

6.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager

6.4.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002. SAIS varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder

navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokatens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SAIS, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

6.4.2 Resultatet af SAIS's efterforskning

Når SAIS har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SAIS's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

For nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SAIS har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), afsnit 6.3.2.2.

6.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2001.

Af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes. For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f. nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempler på sager, hvori nævnet også har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan henvises til de i afsnit 6.3 nævnte afgørelser Afg/2012/65 og Afg/2012/75.

Endvidere kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2011. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen af trosretning fra Yeheran, Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de armenske myndigheder. Han har herom henvist til, at han er deserteret fra sin militærtjeneste. Han havde et forhold til en etnisk tyrker (azeri) fra Aserbajdsjan, hvilket hans overordnede påbød ham at afbryde. Da hans kæreste blev gravid, blev ansøgeren udsat for vold, og hans kæreste blev udsat for gruppevoldtægt af flere soldater, hvilket han måtte overvære. Kæresten døde af blodforgiftning efter overfaldet, medens ansøgeren var under behandling af skaderne på hospitalet i basen. Da han blev udskrevet, opsøgte han kærestens hjem. På grund af udeblivelse fra sin tjeneste, blev han under meget ringe forhold anbragt i en arrest sammen med fire mænd fra Aserbajdsjan i lejrens arrest. Mændene tilbød at hjælpe ham, hvis ansøgeren kunne hjælpe dem fri. Ansøgeren forsøgte selvmord og blev indlagt på lejrens klinik. Herefter slog han en vagt ned ved arresten og befriede de fire mænd, idet han havde brug for deres hjælp til sin udrejse. Flygtninge­nævnet bemærker, at ansøgeren for nævnet har fremtrådt som tydeligt psykisk påvirket. **Et flertal af Flygtninge­nævnets medlemmer** finder, at ansøgeren på tilstrækkelig overbevisende vis har kunnet forklare om sine forhold, herunder de overgreb, som han og hans daværende kæreste i perioden 2006 til 2007 har været udsat for. Ansøgeren har således ved udrejsen været udsat for forhold, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet finder ikke, at den vold overfor en vagt under flugten, som ansøgeren har forklaret om, har en sådan grovhed, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, bør udelukkes fra beskyttelse. Flertallet bemærker i den forbindelse, at der ikke foreligger nogen oplysninger om, at vagten pådrog sig skader. Flertallet finder videre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for umenneskelig behandling, således at han opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 2.” Armenien/2012/1

Nævnet meddelte i **september 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har boet i Iran sammen med sin familie, fra han var tre år til 2010. Ansøgeren blev efter en uoverensstemmelse med sin arbejdsgiver anmeldt til politiet af sin arbejdsgiver, hvorefter han blev udvist af Iran. Ansøgeren opholdt sig efterfølgende omkring to måneder i Kabul inden sin udrejse. Ansøgeren har som asyl-

motiv henvist til, at han efter at være blevet angrebet af en dreng på en fodboldbane skubbede til denne dreng, [...], som faldt og slog baghovedet ned i en sten, hvorefter han døde. *Drengen* havde forud for dette slagsmål chikaneret ansøgeren verbalt og udøvet fysisk vold mod ansøgeren flere gange, efter at ansøgeren havde udtalt sig kritisk om sit ophold i Iran. *Drengens* fader var mullah på en navngiven lokal præsteskolet støttet af det iranske styre og med en magtfuld og indflydelsesrig leder. Ansøgeren frygter, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil blive slået ihjel af personer tilknyttet præsteskolet på grund af *drengens* død. Ansøgeren har desuden henvist til, at personer med tilknytning til præsteskolet efter *drengens* død flere gange har opsøgt ansøgerens moders fætter, hvor ansøgeren boede, og forlangt at få ansøgeren udleveret. Flygtningenævnet finder ikke at kunne forkaste ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet må antages at være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra personer med tilknytning til præsteskolet. Flygtningenævnet finder på grund af forholdets karakter ikke, selvom forholdet fra ansøgerens side er begået i selvforsvar, at ansøgeren i det konkrete tilfælde kan antages at kunne opnå myndighedernes beskyttelse herimod. Flygtningenævnet kan tiltræde det af Udlændingestyrelsen anførte, hvorefter ansøgerens forhold i forbindelse med *drengens* død ikke er til hinder for, at der gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. § 10, stk. 2, nr. 2.” Afg/2012/25

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282ff., og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46 samt den ovenfor i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26 – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2000. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det fremgår af den oprindelige sag, at klageren fra 1992 til 1994 var medlem af Harakat og derefter frem til 1998 var medlem af Wahdat, som kæmpede mod Taliban. Han deltog aktivt i kamphandlinger, men han har ikke set, om han med sine skud ramte nogen. Klageren deltog som menig soldat flere gange i tilfangetagningen af talebanere, som derefter blev overdraget til Harakat/Wahdat. I 1995 blev ansøgeren tilbageholdt i to uger af en fraktion af Wahdat og udsat for tortur, hvorunder han underskrev en tilståelse. Da Taliban indtog Kabul, blev klageren fængslet i én uge af Taliban og udsat for tortur. Klageren blev afhørt om sine aktiviteter for Wahdat, men han røbede intet. Han undslap ved hjælp af bestikkelse og genoptog kampen mod Taliban. Klageren indrejste i Danmark den [...] 2000 og blev af Udlændingestyrelsen den [...] 2001 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved brev af [...] 2010 har Danmarks Generalkonsulat fremsendt en kopi af dom afsagt den [...] 2010 af *en domstol i et andet europæisk land*, hvorved klageren blev idømt en ubetinget frihedsstraf på 1 år og 9 måneder for menneskesmugling. Det fremgår af samme dom, at klageren i 2007 blev idømt en ubetinget frihedsstraf på 4 måneder for menneskesmugling i *et tredje europæisk land*, og at han ved dom af den [...] 2007 blev idømt en betinget frihedsstraf på 1 år og 3 måneder for menneskesmugling i *det førstnævnte europæiske land*. Betingelserne for inddragelse af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 5, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 785 af 10. august 2009, er derfor opfyldt. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om inddragelsen skal undlades efter en afvejning af proportionalitetshensyn og de særlige hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. stk. 2. Det må lægges til grund, at klageren har haft ophold i Danmark siden 2000. Siden 2004 har klageren boet sammen med sin ægtefælle. De har tre børn i alderen fra tre til ni år. Klageren har ifølge sin forklaring været fem til seks gange tilbage i Afghanistan, i nogle af tilfældene sammen med ægtefællen og børnene. Ansøgeren har fulgt sprogkurser i Danmark. Han har haft begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet, og han har således først inden for det sidste år ifølge sin forklaring påbegyndt egen virksomhed. Samlet set finder Flygtningenævnet, at hverken klageren eller hans ægtefælle har nogen stærk tilknytning til det danske samfund. Herefter finder Flygtningenævnet efter den foreliggende kriminalitet ikke, at hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. stk. 2, taler afgørende imod udvisning af klageren. Flygtningenævnet finder ikke, at der foreligger forhold, der efter udlændingelovens § 31 medfører, at klageren ikke kan udsendes til Afghanistan. Flygtningenævnet lægger afgørende vægt på, at den konflikt, som klageren har henvist til, ligger langt tilbage i tiden. Klageren kan ikke anses for at have været særlig profileret i forhold til de grupper, han har henvist til. Endvidere taler den omstændighed, at klageren gentagne gange er vendt til-

bage til Afghanistan, senest to gange i 2011, imod, at klageren har et modsætningsforhold til personer eller grupper. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2012/27

For yderligere eksempler på afgørelser vedrørende udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195 ff.

6.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26 skal der ved afgørelsen om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, men at der skal foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Som eksempel på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2002 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne. I 2010 indgav klageren ansøgning om asyl. Ved en landsretsdom afsagt i 2011 blev klageren idømt tre år og ni måneders fængsel for afpresning, røveri, forsøg på tyveri og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Klageren blev samtidig udvist med indrejseforbud for bestandig. Klageren var tidligere straffet for blandt andet berigelseskriminalitet og personfarlig kriminalitet i 2003, 2005 og 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen [...], underklanen [...] og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive fængslet af al-Shabaab, idet han er ung, og idet han er blevet udvist af Danmark. Han frygter desuden at vende tilbage, fordi han ikke har noget familiemæssigt netværk, og han ikke vil kunne ernære sig. Hans fader blev dræbt i forbindelse med krigshandlinger i midt 1990'erne, og hans moder blev stukket ned i Somalia. Endvidere er familiens bopæl blevet opsøgt af nogle for ham ukendte personer fra al-Shabaab, som udsatte ham og familien for fysiske overgreb. Derudover er klagerens søster blev kidnappet i Somalia, men hun blev efterfølgende løsladt igen. Klageren udrejste af Somalia med sin moder og søster i 2000. Udlændingestyrelsen har den [...] 2012 truffet afgørelse om, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger denne afgørelse til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren kan anses for at tilhøre en sådan social gruppe, som anført i flygtningekonventionen. Nævnet tiltræder derfor, at ansøgeren ikke isoleret set er omfattet af udlændingelovens

§ 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren her i landet har begået så vedvarende og grov kriminalitet, at han ikke kan gives opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, uanset at han ikke har familiemæssig tilknytning til hjemlandet, men kun har sin moder og søster her i landet. Nævnet bemærker, at ansøgeren er født og har boet de første 15 år af sit liv i Somalia, og at han har boet her i landet i de sidste omkring 10 år. Nævnet finder således ikke, at afvejningen fører til, at der er sådanne særlige grunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2012/1

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Ashraf, underklan Hassan og er muslim fra [...], Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han som medlem af en minoritetsklan risikerer etnisk udrensning i Somalia, og at han derfor er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Han har endvidere anført, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af al-Shabaab, idet han i en årrække har opholdt sig i vestlige lande. Endvidere frygter han, at han vil blive tvunget til at arbejde for al-Shabaab, samt at han, såfremt han nægter dette, vil blive dræbt. Ansøgeren har endvidere anført, at han ikke har et familiemæssigt netværk i Somalia og ikke kan forsørge sig selv. Ansøgeren har ikke efter oplysningerne om baggrunden for sin udrejse sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, i kraft af, at han tilhører en minoritetsklan. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren er ved endelig dom af [...] 2011 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 216, jf. til dels § 224 og § 244, og straffet med fængsel i to år og tre måneder samt udvist for bestandig. Ansøgeren kan derfor kun få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvis der foreligger særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Ansøgeren har ingen tilknytning til det danske samfund og har ingen familie i Danmark. Han har ægtefælle og børn i *et andet europæisk land*, men har af *myndighederne i det pågældende land* fået afslag på familiesammenføring. Ansøgerens ægtefælle og børn har ikke taget skridt til at etablere et familieliv med ansøgeren her i landet. I hvert fald under disse omstændigheder udgør hensynet til familiens enhed ikke sådanne særlige omstændigheder, som kan tale for asyl i Danmark. Da der heller ikke i øvrigt foreligger særlige omstændigheder, tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren er udelukket fra asyl, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2012/11

Nævnet **stadfæstede i november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1997. I 1998 meddelte Udlændingestyrelsen

klageren opholdstilladelse efter § 7, stk. 2 (de facto-status). I 2007 blev klageren idømt 6 års fængsel for forsøg på indsmugling af 2,5 kg heroin. Klageren blev samtidig udvist med indrejseforbud for bestandig. Klagerens opholdstilladelse bortfaldt derfor, jf. udlændingelovens 32, stk. 1. I 2012 traf Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 49 a afgørelse om, at klageren ikke kunne udsendes til Somalia, og at udlændingelovens § 10, stk. 3, var til hinder for, at han kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningeævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk hawiye og muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Der er ikke i klagerens forhold grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvilket heller ikke er gjort gældende af klageren. Flygtningeævnet finder, at klageren isoleret set ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og herefter isoleret set opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningeævnet har herved lagt vægt på, at den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011 afsagde dom i sagen vedrørende udsendelse af to somaliske statsborgere til Mogadishu. Domstolen statuerede, at en udsendelse af de pågældende til Mogadishu indebar en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, medmindre det kunne påvises, at de pågældende har nære forbindelser til magtfulde personer i Mogadishu og derved kan opnå beskyttelse, eller de pågældende kan henvises til et internt flugtalernativ, hvor pågældende har nære familierelationer, og at pågældende kan rejse og opnå adgang til samt bosætte sig i det pågældende område. Dog kan en sådan person ikke henvises til at tage ophold i et sådant område, hvis det er al-Shabaab-kontrolleret eller pågældende kun kan komme til området via et al-Shabaab-kontrolleret område. Flygtningeævnet finder hverken, at klageren har forbindelser til magtfulde personer i Mogadishu, eller at han ville kunne henvises til et internt flugtalernativ. Klageren har opholdt sig i Danmark siden 1997, hvor han indrejste i landet. Han taler og skriver flydende dansk. Han har hverken familie eller venner i Somalia. Klagerens moder og broder samt to storesøstre opholder sig i *et andet europæisk land*. Han har telefonisk kontakt med disse. Klagerens moders halvsøsters datter bor i *Danmark*. Han så hende tidligere en gang om måneden, men er nu henvist til at have telefonisk kontakt med hende. Han har venner, primært i Jylland, men også i København. Han påbegyndte inden sin fængselsdom en uddannelse som smed og har i en periode på omkring fire år haft arbejde i Danmark, blandt andet som svejser. Klageren er i Danmark i 2007 for overtrædelse af straffelovens § 191 straffet med fængsel i seks år og udvist med indrejseforbud for bestandig for blandt andet forsøg på at indføre 2,5 kg heroin fra Afrika til Danmark. Efter forholdets grovhed og længden af den idømte straf sammenholdt med det oplyste, herunder om klagerens og hans families personlige forhold, kan der ikke anses at foreligge sådanne særlige grunde som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 3, at klageren, trods udvisningen, alligevel kan meddeles opholdstil-

ladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark. Klageren er herefter henvist til såkaldt "tålt ophold" her i landet, idet han, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, ikke må udsendes til Somalia." Som/2012/7

Der kan derudover henvises til den i afsnit 6.2 nævnte afgørelse Som/2012/8 samt den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Som/2012/6.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Ansøgeren blev ved byretsdom i 2011 idømt 10 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 174, idet ansøgeren ved udrejse af Danmark havde gjort brug af et ægte pas tilhørende en anden person. Ansøgeren blev samtidig udvist med indrejseforbud i 6 år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim fra Ghazni-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af Taliban, der mistænker ansøgeren og hans broder for at spionere for de udenlandske styrker, der endvidere har handlet flere gange i familiens forretning. Taliban ville desuden have ansøgeren og hans broder til at udføre jihad og transportere ting. *I foråret 2011* blev ansøgerens broder og fader dræbt, hvorefter ansøgeren skjulte sig og udrejste *kort herefter*. Flygtningenævnet har under nævnsmødet tilkendegivet, at ansøgerens samlede forklaringer, således som de er protokolleret, og som de fremgår af asylschemat, kan lægges til grund for sagen. Ansøgeren har derfor ikke under nævnsbehandlingen afgivet nogen selvstændig forklaring, idet han har henvist til, at han har ønsket en iransk tolk i stedet for en afghansk tolk. Flygtningenævnet lægger til grund for sagen, at ansøgeren kommer fra et område, som er domineret af pashtunere, herunder Taliban. Da det efter ansøgerens forklaringer kan lægges til grund for sagen, at Taliban har dræbt ansøgerens fader og broder som følge af, at familien har haft kontakt med de udenlandske styrker, finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for overgreb fra Talibans side, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og som han ikke kan opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse imod. Derimod har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens tilkendegivelse finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren kan udelukkes fra at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af, at han er blevet udvist af landet med indrejseforbud i seks år ved [...] Byrets dom af [...] 2011. Flygtningenævnet finder således, at

særlige grunde taler for, at han til trods for denne dom kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2012/76

Flygtningenævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. I 2009 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt i begyndelsen af 2012 blev klageren idømt fire måneders fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i fire år for berigelseskriminalitet. I 2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at udlændingelovens § 31 var til hinder for, at den pågældende kunne udsendes. Udlændingestyrelsen besluttede samtidig, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Nævnet besluttede at behandle sagen, selv om klageren ikke mødte op til nævns-mødet, da der ikke var oplysninger om, at klageren havde lovligt forfald. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [...], Iran. Klageren indrejste i Danmark den [...] 2008 og blev den [...] 2009 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gældende til den [...] 2016. Klageren er domfældt som anført foran under afsnittet ”Domme” og således senest ved dom af [...] 2012 afsagt af retten i [...] straffet med fængsel i fire måneder for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 285, jf. til dels § 21. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i fire år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, bortfaldt derved, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Klageren har henvist til, at han ikke kan udsendes til Iran, idet han risikerer at blive tilbageholdt og henrettet af de iranske myndigheder, fordi han betragtes som politisk modstander til regimet grundet sine tidligere fængselsophold og efterfølgende politiske aktiviteter for KDPI, hvilket er kommet de iranske myndigheder til kendskab. Klageren har endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter repressalier som følge af, at han har AIDS, idet han på den baggrund vil blive beskyldt for at have haft samleje udenfor ægteskabet. Endelig har klageren henvist til, at han frygter ikke at kunne modtage adækvat behandling for sine sygdomme i Iran. Udlændingestyrelsen har den [...] 2012 truffet afgørelse om, at klageren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse af en sådan karakter, at han ikke kan udsendes til Iran, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, samt at klageren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Ved Flygtningenævnets vurdering af, om klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., bemærkes her-efter: Indledningsvis bemærkes, at nævnet efter Udlændingestyrelsens afgørelse lægger til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren

er som anført domfældt for gentagne berigelseskriminalitet. Det fremgår af dommen af [...] 2012 blandt andet, at klageren oplyste, at han lever af kontanthjælp, er stofmisbruger og laver kriminalitet for at få penge. Nævnet finder, at det efter oplysningerne om klagerens pådømte kriminalitet fremstår bestyrket, at den gentagne berigelseskriminalitet har sammenhæng med klagerens situation som stofmisbruger. Kriminaliteten findes ikke at have hverken professionel eller organiseret karakter, og der foreligger ingen oplysninger om, at ansøgeren er tilknyttet personer eller grupperinger, der indgår i professionel eller organiseret kriminalitet. Det følger af flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, blandt andet, at klageren ikke kan påberåbe sig beskyttelsen efter flygtningekonventionen, såfremt han efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren efter en samlet vurdering af den foreliggende pådømte kriminalitet kan anses for at være domfældt for en særlig farlig forbrydelse som indebærer, at han betragtes som en fare for samfundet. Nævnet finder videre, at det aktuelt oplyste om klageren forhold ikke indebærer, at klageren efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan udelukkes fra asyl, jf. herved bemærkningerne vedrørende § 10, stk. 3, 1. pkt., i lovforslaget til lov nr. 362 af 6. juni 2002 (vedrørende bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser). Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/16

Nævnet meddelte i **oktober 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs kurder fra Syrien. Indrejst i 2009. I 2010 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er statsløs (ajanib), etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra [...], Syrien. Klageren indrejste i Danmark den [...] 2009 og blev den [...] 2010 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gældende til den [...] 2017. Ved dom afsagt af Retten i [...] den [...] 2011 og stadfæstet af [...] Landsret den [...] 2011 blev klageren idømt 6 måneders fængsel for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og forsøg på bedrageri efter straffelovens § 279, jf. § 21. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Dommen indebar, at klagerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Udlændingestyrelsen har herefter truffet den påklagede afgørelse af [...] 2012, jf. udlændingelovens § 49 a. Flygtningenævnet lægger styrelsens afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, til grund. Klageren kan herefter ikke udsendes tvangsmæssigt til Syrien eller et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Syrien, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2. Efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det er derfor

afgørende, om ”særlige grunde” taler for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Af forarbejderne til lov nr. 362 af 6. juni 2002, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1, i lovforslag nr. 32 af 13. december 2001, fremgår bl.a.: ”... Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, ikke gives opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor. Efter den foreslåede bestemmelse er formodningen således imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler for meddelelse af asyl... Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4, som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1, ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes...” Klageren er som anført idømt 6 måneders fængsel for røveri og forsøg på bedrageri. Ved røveriet, der blev begået *i efteråret 2010*, fratvang klageren en kioskekspedient to pakker cigaretter, idet han holdt en barberkniv frem i strakt arm og svingede den imod ekspedienten, hvorefter han trak kniven ned over sin egen bluse og skar den i stykker. Tiltalte havde forinden søgt at få cigaretterne udleveret imod forevisning af sit sygesikringsbevis, som han efterlod i kiosken. Bedrageriforsøget blev begået *i slutningen af 2010* og vedrørte brug af et periodekort med værdiindlæg tilhørende en anden person i forbindelse med en togrejse. Klageren har forklaret om omfattende tortur i forbindelse med frihedsberøvelse i Syrien, og han er diagnosticeret med depressiv enkeltepisode af svær grad med psykotiske symptomer, PTSD af svær grad og dissociative stemmer og oplevelse af andens tilstedeværelse. Han har psykotiske symptomer med karakter af skizofrene 1. rangssymptomer, og det frygtes, at han er i en skizofren udvikling. Han har endvidere skader på sin ryg som følge af torturen. Klageren er *i foråret 2011* blevet religiøst viet med en irakisk kvinde med permanent opholdstilladelse i Danmark, og parret har sammen fået en søn født den [...] 2012. Den omstændighed, at klageren kortere tid efter at have opnået asyl har begået personfarlig kriminalitet som anført, taler med styrke imod, at han meddeles opholdstilladelse. Efter en samlet og konkret vurdering af på den ene side den begåede kriminalitet og på den anden side hans alvorlige helbredsmæssige problemer som følge af tortur og det om hans personlige og familiemæssige forhold i øvrigt oplyste finder Flygtningenævnet imidlertid, at der foreligger sådanne særlige grunde, at klageren alligevel skal gives opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtning-

genævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2012/10

Nævnet meddelte i **december 2012** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flytningenævnet** udtalte:” Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim af trosretning fra Isfahan, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han urigtigt er blevet beskyldt for voldtægt af naboens ægtefælle. Han havde et forhold til hende, og de blev opdaget af kvindens ægtefælle, hvorefter han flygtede fra hendes hjem. Ansøgeren kom i klammeri med kvindens ægtefælle og slog ham med en vase i hovedet for at slippe væk. Ansøgeren frygter at blive henrettet af myndighederne på grund af den påståede voldtægt, ligesom han frygter kvindens ægtefælle, idet han er tilknyttet Revolutionsgarden. Flytningenævnet finder i det væsentligste at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund og lægger herved vægt på, at ansøger har forklaret konsistent, detaljeret og overbevisende herom. Det lægges således til grund, at ansøgeren i Iran er eftersøgt som uberettiget sigtet for voldtægt eller i hvert fald som sigtet for medvirken til utroskab. Flytningenævnet finder, henset til oplysninger i baggrundsmaterialet om strafniveauet herfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden er i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flytningenævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgeren er udelukket fra at opnå asyl på grund af forhold omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, stk. 2 og stk. 3. Karakteren af den vold, som ansøgeren har forklaret om i relation til kvindens ægtefælle, findes ikke under de anførte omstændigheder at kunne begrunde udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, og slet ikke efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. I relation til den behandlingsdom for brandstiftelse efter straffelovens § 181, stk. 1, som ansøgeren er blevet idømt den [...] 2012, lægger Flytningenævnet vægt på, at sagen er afgjort som tilståelsessag på baggrund af ansøgerens forklaring om, at der var tale om et selvmordsforsøg, at det ved mentalundersøgelse er vurderet, at han var sindssyg i gerningsøjeblikket, samt at retten har vurderet, at en frihedsstraf for det pågældende forhold, såfremt ansøgeren ikke havde været omfattet af straffelovens § 16, næppe ville være blevet udmålt til over 1 års fængsel. På denne baggrund finder Flytningenævnet efter en samlet, konkret vurdering, at der foreligger sådanne særlige forhold, at den afsagte dom med udvisning og indrejseforbud ikke er til hinder for, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Herefter og idet ansøgeren, som ovenfor lagt til grund, har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden er i risiko for uforholdsmæssig straf eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, meddeler Flytningenævnet ham opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Det bemærkes, at der ikke er grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2012/36

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Som et eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), afsnit 6.6, side 349f., nævnte afgørelse Afg/2010/9.

6.7 Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 6.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002. Se nærmere afsnit 6.6.

Som anført ovenfor i afsnit 6.6 har domstolene ved afgørelsen om udvisning taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Se vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Efter en konkret vurdering valgte nævnet i 2010 desuagtet i to sager, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen, se nærmere de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff. nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

I en sag vedrørende en srilankansk statsborger blev den pågældende i 1989 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. Klageren blev senere i 1989 meddelt opholdstilladelse i medfør af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto). Klageren blev i 2004 idømt en fællesstraf af seks års fængsel for blandt andet tyveri og røveri. Klageren blev frifundet for en påstand om udvisning. I 2008 blev klageren i byretten idømt en fællesstraf af fire års fængsel for røveri samt frihedsberøvelse for vindings skyld, jf. blandt andet straffelovens § 261, stk. 2 og § 288, stk. 1, nr. 1. Byretten frifandt samtidig klageren for en påstand om udvisning. Ved landsrettens anke dom i 2008 blev klageren udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, hvorved klagerens opholdstilladelse samtidig bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. I 2010 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at den pågældende kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. udlændingelovens § 31. Afgørelsen blev stadfæstet af Flygtningenævnet i 2011. Der kan i den forbindelse henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 299 ff. nævnte afgørelse Sri/2011/1. Herefter indbragte klageren spørgsmålet om udvisning for domstolene i medfør af ud-

lændingelovens § 50, og byretten afsagde i 2011 kendelse i sagen, hvorefter bestemmelsen om udvisning af klageren blev opretholdt. Klageren kærede byrettens kendelse, og under kæresagen i 2012 blev bestemmelsen om udvisning ophævet, idet landsretten fandt, at der var indtrådt så væsentlige ændringer i klagerens forhold, at bestemmelsen om udvisning skulle ophæves, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26. Idet klagerens opholdstilladelse ved landsrettens dom i 2008 var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, blev sagen herefter sendt til Udlændingestyrelsen til videre foranstaltning vedrørende klagerens nuværende opholdsgrundlag.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet 15 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I fem af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet ikke fandt, at klagerne risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at dette var til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser, idet nævnet ikke har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1993. Klageren blev i 1994 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev i 2001 blandt andet dømt for overtrædelse af straffelovens § 284, jf. § 276, § 171, lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, samt våbenlovens § 10, stk. 1. Klageren blev i den forbindelse udvist med indrejseforbud i fem år. I 2012 blev klagerens sag genoptaget efter anmodning herom. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kaldæer og kristen af trosretning fra Baghdad.

Klageren blev den [...] 1994 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den [...] 1996 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ved [...] Byrets dom af [...] 1998 blev klageren straffet med fængsel i 3 måneder for overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1, § 287, stk. 1, jf. § 284, jf. § 276, færdselslovens § 117, stk. 5, jf. § 56, stk. 1, lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 1 og 2, samt lov om våben og eksplosive stoffer § 10, stk. 3, jf. § 4, stk. 3, nr. 3. Der var tale om en fællesstraf, der tillige omfatter de ved en tidligere dom af [...] 1997 påkendte lovovertrædelser. Ved [...] Byrets dom af [...] 2000 blev klageren straffet med fængsel i 60 dage efter straffelovens § 244, våbenlovens § 10, stk. 3, jf. § 4, stk. 1, og færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, jf. § 80. Ved [...] Byrets dom af [...] 2001 blev klageren straffet med en tillægsstraf på fængsel i fem måneder for overtrædelse af straffelovens § 284, jf. § 276, § 171, lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, samt våbenlovens § 10, stk. 1. Ved [...] Landsrets dom af [...] 2001 blev dommen af [...] 2001 stadfæstet, dog med den ændring, at klageren blev dømt tillægsstraf på seks måneder. Samtidig blev klageren udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, skal der efter udlændingelovens § 49 a tages stilling til, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren har henvist til, at han ikke kan udsendes til Irak. Han er kristen kaldæer. Han har et ”vestligt udseende” og en omfattende tatovering [...]. Endvidere har hele hans familie, bortset fra hans ældre moder, forladt Irak på grund af de vanskelige forhold for kristne. De generelt vanskelige forhold for kristne i Irak kan ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Klageren fremstår helt uprofileret. Han har ikke påvist at være i noget konkret modsætningsforhold til myndighederne eller bestemte grupper i Irak. Den omstændighed, at klagerens sag har været omtalt i danske medier i 2008 og 2009, kan ikke føre til nogen ændret vurdering. Klageren har heller ikke med sin levevis i Danmark sandsynliggjort nogen tæt tilknytning til kirken. Klagerens tatoveringer og ”vestlige udseende” kan på ovennævnte baggrund heller ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Idet den omstændighed, at klageren har oplyst, at hele hans familie, bortset fra moderen, har forladt Irak, ikke kan føre til noget ændret vurdering, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at klageren er i en konkret og individuel risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Irak. Udlændingelovens § 31, stk. 2, er derfor ikke til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet finder efter det foreliggende heller ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Irak vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af klageren til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2012/19

Nævnet **stadfæstede i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Herzegovina. Indrejst i 1992. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk bosnier og muslim født i [...] i Serbien i det daværende Jugo-

slavien. Den [...] 1992 indrejste klageren i Danmark sammen med sin ægtefælle og to børn. Den [...] 1993 blev klageren og hans familie meddelt midlertidig opholdstilladelse i medfør af § 15 i dagældende lov om midlertidig opholdstilladelse til personer fra det tidligere Jugoslavien. Den [...] 1995 blev klageren og hans familie meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af daværende udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto). Klagerens ægtefælle har senere opnået dansk statsborgerskab. Ved [...] Landsrets dom af [...] 2006 blev klageren idømt 12 års fængsel for manddrab efter straffelovens § 237, samt for ulovlig våbenbesiddelse efter våbenlovens § 10. Endvidere blev det i dommen bestemt, at klageren skulle udvises af Danmark for bestandigt, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6, og § 32, stk. 2, nr. 5. Den [...] 2007 stadfæstede Højesteret [...] Landsrets dom af [...] 2006. Klagerens opholdstilladelse efter § 7, stk. 2 (de facto), bortfaldt ved Højesterets anke dom af [...] 2007, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren har henvist til, at han ved en tilbagesendelse til Bosnien-Herzegovina vil blive udsat for blodhævn af familien til den mand, som han er dømt for at have dræbt i Danmark. Klageren har tidligere forklaret, at han ikke har modtaget deciderede trusler om, at han vil blive udsat for blodhævn af den afdødes familie, men der går rygter om det i København. Endvidere bar den afdødes broder den afdødes jakke under retssagen mod klageren i Danmark. Herudover var der en episode, hvor klagerens søn mødte familiemedlemmer til den afdøde på en restaurant. Den afdødes familie talte grimt til sønnen, og sønnen var nødt til at forlade restauranten. Under nævnsmødet har klageren uddybende forklaret, at hans familie er blevet udsat for trusler hundredvis af gange. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren ved en udsendelse til Bosnien-Herzegovina vil være i risiko for at blive udsat for blodhævn. Nævnet har herved lagt vægt på, at det alene beror på klagerens egen formodning, at han vil blive udsat for blodhævn. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren ikke har kunnet henvise til episoder, hvor han har været udsat for trusler eller konkrete hændelser, der kunne indikere, at han vil være i risiko for at blive udsat for blodhævn. Nævnet har herved desuden lagt vægt på, at klageren har forklaret udbyggende om trusselssituationen, idet han først under nævnsmødebehandlingen har forklaret, at hans familie har været udsat for mange trusler. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at klageren er i en konkret og individuel risiko for forfølgelse ved en udsendelse til Bosnien-Herzegovina, og finder derfor ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Bosnien-Herzegovina vil være i reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af klageren til Bosnien-Herzegovina. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bos/2012/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 1996. I 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i 2001. I 2009 idømte landsretten klageren seks års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191, ligesom klageren blev udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. I 2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra den sydlige del af Libanon. Klageren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har ikke personligt haft nogen konflikt med myndighederne i hjemlandet. Klageren indrejste i Danmark *i efteråret* 1996 og blev *i sommeren* 1998 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. *I sommeren* 2001 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ved dom afsagt af Retten i [...] *i foråret* 2009 blev klageren idømt 6 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191. Klageren blev udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 24, stk. 1, jf. § 22, nr. 4, jf. § 32. *I efteråret* 2009 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom *fra foråret* 2009. Klagerens opholdstilladelse er herefter bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse *i foråret* 2012. Klageren har henvist til, at han ved en udsendelse til Libanon frygter at blive tilbageholdt og udsat for vold af Hezbollah, fordi klagerens fader i sin tid har samarbejdet med israelerne. Klageren har i den anledning henvist til, at han før sin indrejse i Danmark blev tilbageholdt af Hezbollah, der afhørte klageren for at få oplysninger om faderen, og i den forbindelse blev han udsat for tortur. Klageren har henvist til, at det er uden betydning, at faderens samarbejde med israelerne fandt sted i 1980-erne. Hezbollah ser med samme alvor på dette i dag, og de vil genoptage forfølgelsen, hvis klageren vender tilbage til Libanon. Hezbollah vil få oplysninger om, at han er indrejst, og de vil kunne finde ham uanset hvor i Libanon, han opholder sig. Han har en gang forsøgt at rejse til Libanon med hjælp fra sikkerhedspolitiet, men uanset dette blev han efter kort tid opdaget af Hezbollah. Klageren har endvidere henvist til, at han både legemligt og psykisk er traumatiseret af den tortur, Hezbollah udsatte ham for i 1995. Han modtager psykologbehandling og medicinsk behandling, og den behandling vil han ikke kunne få i Libanon. I forbindelse med behandlingen af faderens asylsag blev det lagt til grund, at klagerens fader havde samarbejdet med Israel, og det blev i forbindelse med behandlingen af klagerens asylsag lagt til grund, at klageren på grund af faderens forhold i 1995 og 1996 var blevet afhørt og tortureret af Hezbollah for at skaffe oplysninger om faderen. Ved bedømmelsen af sagen lægges det derfor til grund, at klageren tidligere har været udsat for tortur fra Hezbollah. De forhold, der i sin tid begrundede, at Hezbollah efterstræbte

klagerens fader og efterfølgende klageren, fandt sted frem til slutningen af 1980-erne. Disse forhold ligger således overordentligt lang tid tilbage i tid, og dette må, uanset at Hezbollah's magt i Libanon ikke er svækket, tillægges afgørende betydning ved vurderingen af klagerens faktiske risiko for at lide overlast på grund af faderens samarbejde med Israel i forbindelse med en tilbagevenden til Libanon. Klageren har i forbindelse med den retslige prøvelse af udvisningen i medfør af udlændingelovens § 50 og i forbindelse med forklaringen afgivet i Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af sagen i medfør af udlændingelovens § 49 a afgivet divergerende forklaringer omkring omfanget af og årsagen til sine rejser tilbage til Libanon i perioden fra 2002 til 2006. Klageren har overfor nævnet afgivet en anden forklaring. Klageren har ikke kunnet afgive en sammenhængende forklaring på, hvorfor han i 2002 henvendte sig på den libanesiske ambassade i Stockholm for at få udstedt et libanesiske nationalitetspas, uanset at han på det tidspunkt var i besiddelse af et gyldigt fremmedpas, der alene indeholdt rejsebegrænsning i forhold til Libanon. Flygtningenævnet finder, at det må lægges til grund, at klageren i hvert fald to gange er rejst tilbage til Libanon, og at dette, sammenholdt med de divergerende og usammenhængende forklaringer om antallet af og formålet med disse rejser, på afgørende måde afsvækker klagerens forklaring om, at klageren fortsat påkalder sig Hezbollah's opmærksomhed. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at klageren er i en konkret og individuel risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Libanon, og finder derfor ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Libanon vil være i reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af klageren til Libanon. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Libanon/2012/1

I otte af sagerne fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren var blevet fundet skyldig i, indebar, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Som eksempel på afgørelser efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet har lagt til grund, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, men hvor klageren fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 1992. I 1994 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren blev i 2010 straffet med fængsel i et år og tre måneder for overtrædelse af straffelovens § 191 vedrørende narkokriminalitet (knap 100 gram heroin) samt udvist af Danmark med ind-

rejseforbud i 12 år. Forud herfor var klageren i 2001 blevet idømt seks måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt. Klageren var endvidere i 2006 idømt en betinget dom på 50 dages fængsel efter lov om euforiserende stoffer. Udlændingestyrelsen fandt, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at han ikke kunne udsendes til hjemlandet. Udlændingestyrelsen fandt samtidig, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at han var udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. **Flygtningænævnet** udtalte: ”Klageren indrejste i Danmark i efteråret 1992. I vinteren 1994 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I efteråret 1997 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ved dom afsagt af retten i [...] i efteråret 2010 blev klageren straffet med fængsel i et år og tre måneder for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, nr. 1, samt udvisning af Danmark med indrejseforbud i 12 år, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4 og § 32, stk. 2, nr. 3. Den [...] 2011 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom. Klageren er statsløs palæstinenser og muslim fra Libanon. Klageren har været medlem af Al-Fatah siden 1979, og han har i den forbindelse været med til at fængsle politiske modstandere. Han havde ved udrejsen til Danmark i 1992 rang af premiereløjtnant. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han er efterstræbt af myndighederne i Libanon, der mistænker klageren for at være involveret i en bilbombeeksplosion i Beirut inden hans udrejse af landet. Det fik han oplyst af en advokat i forbindelse med et ophold i Libanon i 2006. Han risikerer derfor at blive retsforfulgt for attentatet. Endvidere frygter han at blive slået ihjel af Hizbollah, da et højtstående medlem af Hizbollah blev dræbt i forbindelse med bilbombeeksplosionen. Endelig frygter han at blive slået ihjel af andre medlemmer af Al-Fatah, da klageren nægtede at følge en ordre om at likvidere en person. Klageren opsøgte i stedet personen og oplyste ham om, at Al-Fatah planlagde at likvidere ham. Klagerens opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, bortfaldt ved [...] Landsrets anke dom af [...] 2011. Klageren er dog som statsløs palæstinenser fra Libanon fortsat omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder efter udlændingelovens § 31, stk. 2, 2. pkt., på baggrund af karakteren af den ovenfor refererede kriminalitet, at klageren må betragtes som en fare for samfundet, hvilket indebærer, at klageren kan udsendes til Libanon. I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens vurdering, som Flygtningenævnet kan tiltræde, er klageren imidlertid omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1, hvorefter en udlænding ikke kan udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller nedværdigende eller umenneskelig behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Flygtningenævnet finder, at klageren her i landet har begået så grov kriminalitet, at han ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet lægger vægt på, at klageren gentagne gange er dømt for narkotikakriminalitet. Flygtningenævnet finder, at forbrydelsens karakter og grovhed taler afgørende imod at meddele klageren opholdstilladelse. Oplysningerne om klagerens familiemæssige forhold og hans til-

knytning til det danske samfund kan ikke føre til en ændret vurdering. Det fremgår således blandt andet, at klagerens børn og ægtefælle har selvstændigt opholdsgrundlag og dermed ikke er afhængige af klagerens opholdsgrundlag. Klageren kan endvidere ikke anses for særligt integreret i det danske samfund. Flygtningenævnet tillægger det navnlig betydning, at klageren efter 18 års ophold i Danmark ikke kan tale dansk. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2012/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Som/2012/6, den i afsnit 6.2 nævnte afgørelse Som/2012/8 og den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Som/2012/7

I to sager fandt Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at ansøger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøger var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Der kan herved henvises til de i afsnit 6.6 nævnte afgørelser Iran/2012/16 og Syrien/2012/10

6.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårslige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

I beretningsperioden har nævnet behandlet tre sager i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b.

I alle sagerne ændrede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet fandt, at klagerne fortsat risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at dette var til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31. Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har ændret Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor klageren samtidig fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse, og **stadfæstede** Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Indrejst i 2000. Klageren blev i 2000 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto). Klageren blev i 2005 straffet med fængsel i syv år for overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren blev i 2000 meddelt asyl efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto-status). Klagerens ægtefælle, [...], blev den [...] 2001 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Den [...] 2007 blev hun meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, af Udlændingestyrelsen. Klageren og hans ægtefælle har sammen en datter født den [...] 2009. Den [...] 2005 stadfæstede Højesteret [...] Landsrets dom af [...] 2005, hvor klageren blev dømt for et tilfælde af vold med døden til følge, jf. straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1. Klageren blev idømt syv års fængsel efter de straffelovsbestemmelser. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 2, nr. 4, hvorved klagerens opholdstilladelse i Danmark bortfaldt. Den [...] 2007 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen fandt, at klageren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at klageren skulle udelukkes fra beskyttelse i medfør af udlændinge-

lovens § 10, stk. 3. Den [...] 2007 stadfæstede Flygtningenævnet denne beslutning. Nævnet fandt samtidig, at klageren skulle udrejse i overensstemmelse med den udrejsefrist, som blev fastsat af politiet, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, og at klageren ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra landsbyen [...] i Ghazni-provinsen, Afghanistan. Det fremgår af den oprindelige asylsag, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at en episode, hvor hans broder slog 10 Taliban-medlemmer ihjel i 1997, vil udløse hævnaktioner mod ham enten fra familiemedlemmer til de dræbte eller fra tidligere medlemmer af Taliban, som nu har tilsluttet sig Hezb-e-Islami, der efter klagerens opfattelse har magten i lokalområdet og samarbejder med den nuværende regering i Afghanistan. Klageren har videre til partshøringsreferatet af [...] 2011 oplyst, at han for omkring et år siden modtog et trusselsbrev fra Kabul, hvori der stod, at der ville komme et opgør med klageren en eller anden dag. Brevet var stilet direkte til klageren men uden afsender. Klageren smed brevet ud. Klageren har videre oplyst, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan nu frygter blodhævn fra familiemedlemmerne til den person, som han er dømt for at have slået ihjel i Danmark. Nogle af afdødes familiemedlemmer var til stede i retten, da klageren blev dømt. Klageren har ikke nærmere kendskab til deres identitet, udover at de er pashtunere og magtfulde, idet klageren under sit fængselsophold modtog et brev med et stempel fra en myndighed i Kabul under den afghanske regering. Dette brev omtalte en general, som var leder af en politistation. Klageren ved ikke, hvor mange af afdødes herboende familiemedlemmer, der mødte frem i retten, da klageren ikke så dem. De så omvendt heller ikke klageren. Flygtningenævnet finder, at klagerens frygt for, at familiemedlemmer til de forurettede både ved episoden i 1997 og i 2004 må anses som en frygt for kriminelle handlinger fra enkeltpersoners side, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder i lighed med nævnets afgørelse af den [...] 2007, at klageren isoleret opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren uanset den lange tid må formodes fortsat at være i en risiko for efterstræbelse, dels fra de personer, der var beslægtet med dem, som blev dræbt af klagerens broder i 1997, dels fra de personer bosiddende i Afghanistan, som er beslægtet med den person, som klageren udøvede vold med døden til følge mod i Danmark i 2004. Nævnet har herved lagt vægt på klagerens etnicitet som hazara og baggrundoplysningerne om risikoen for blodhævn. Nævnet lægger herved vægt på, at der er tale om så voldsomme begivenheder, at dette i sig selv taler for, at blodhævnsmotivet fortsat vil bestå uanset det lange tidsforløb. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer at blive udsat for en behandling, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet finder, at den voldshandling, som klageren er dømt for i medfør af straffelovens

§ 246, jf. § 245, vold med døden til følge, er en så alvorlig forbrydelse, at klageren som udgangspunkt ikke på ny kan gives opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Ved afgørelsen af om der findes sådanne særlige grunde, har **et flertal af Flygtninge-nævnets medlemmer** på den ene side lagt vægt på, at klageren har opholdt sig i Danmark i en lang årrække, og at hans ægtefælle er kommet til Danmark ved familiesammenføring i 2001 og senere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, samt at parret har et nu tre-årigt barn. På den anden side tillægger flertallet det vægt, at familieforøgelsen er sket på et tidspunkt, hvor klageren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, men alene befandt sig i Danmark på tålt ophold. Et flertal af nævnet finder derfor ikke, at familieforøgelsen og den yderligere tid i sig selv forrykker det udgangspunkt, der lå til grund for Flygtninge-nævnets afgørelse den [...] 2007. Flertallet finder på baggrund af den pådømte kriminalitets alvorlige og grove karakter hverken at kunne lægge afgørende vægt på, at klageren har udstået den idømte sanktion, eller på den tid der er forløbet, siden det pådømte forhold blev begået og afsoningen afsluttet. Efter en samlet afvejning af forholdene i sagen finder flertallet af nævnet derfor ikke, at der nu foreligger særlige grunde, som taler for, at klageren skal gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens 10, stk. 3.” Afg/2012/77

6.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, hvorefter en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Lovændringen havde til formål at gennemføre en anbefaling fra arbejdsgruppen om udlændinges ophold i Danmark (opfølgning på anbefaling nr. 35 og 36 fra den tværminterielle arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse). Arbejdsgruppen havde anbefalet, at det præciseredes i udlændingeloven, at udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til at indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer (FN) og Den Europæiske Union (EU) (dvs. FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner), skal nægtes indrejse og ophold i Danmark.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er

knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5.

6.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

I 2009 blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ændret. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter de tidligere gældende regler samt Flygtningenævnets høringssvar i forbindelse med lovændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 212ff.

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2009 og finder anvendelse for alle sager, herunder sager, som før lovens ikrafttræden var anlagt ved eller indbragt for retten.

For en nærmere gennemgang af de ændrede regler i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260 ff.

Det fremgår af forretningsordenens § 50, stk. 1, at sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i forretningsordenens § 2, det vil sige med deltagelse af formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement. Efter stk. 2 behandles sådanne sager på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen, jf. forretningsordenens § 51, stk. 1.

Efter forretningsordenens § 51, stk. 2, vil Flygtningenævnets udtalelse angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Kapitel 7

Syrien

7.1 Forholdene i Syrien

Som følge af situationen i Syrien besluttede Flygtningenævnet i april 2011 at stille de tvangsmæssige udsendelser til Syrien i bero og udsætte afgørelsen af de sager, hvor ansøgerne ikke umiddelbart kunne få asyl. Nævnet besluttede således at fortsætte behandlingen af verserende sager vedrørende asylansøgere fra Syrien for at sikre, at ansøgere, der på det foreliggende grundlag opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, blev meddelt asyl.

Den 31. august 2011 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af oplysninger fra en række vestlige lande blandt andet om indrejseforholdene i Syrien at fortsætte berostillelsen af tvangsmæssige udsendelser indtil videre og genoptage behandlingen af de sager, der var blevet udsat med henvisning til beslutningen fra april 2011. Berostillelsen af de tvangsmæssige udsendelser skyldes ikke de generelle forhold i Syrien, men de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter en eventuel politimæssig ledsaget tvangsudsendelse til Syrien vil kunne medføre, at de syriske myndigheders særlige opmærksomhed henledes på den udsendte.

Flygtningenævnet har herefter i sager vedrørende personer fra Syrien, der får afslag på asyl, fastsat en udrejsefrist, der indebærer, at ansøgeren skal udrejse af Danmark, inden fristen udløber. Flygtningenævnet træffer samtidig bestemmelse om, at ansøgeren i overensstemmelse med koordinationsudvalgets beslutning herom ikke for tiden kan udsendes tvangsmæssigt, selv om vedkommende ikke udrejser frivilligt.

Konflikten i Syrien og dennes betydning for nævnets praksis har været drøftet på samtlige møder i formandskabet og koordinationsudvalget siden april 2011 og nævnet følger udviklingen meget tæt. Både den sikkerhedsmæssige og den humanitære situation i landet er ifølge alle foreliggende baggrundsoplysninger løbende forværret. Nævnet har imidlertid endnu ikke fundet, at der er tale om en så omfattende og alvorlig generaliseret vold i Syrien, at alle der opholder sig i landet – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Det er således ikke alle områder af landet, der er lige påvirket af konflikten. Hertil kommer, at UNHCR i sine guidelines ”International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab

Republic, Update I” fra december 2012 vedrørende Syrien og i et brev af 29. januar 2013 til nævnet forudsætter, at vurderingen af asylansøgere fra Syrien fortsat kan ske på et individuelt grundlag, og at der er ansøgere, der efter en sådan vurdering ikke opfylder betingelserne for asyl. Det fremgår af de ovennævnte guidelines, at UNHCR bifalder, at flere lande har truffet beslutning om at berostille tvangsmæssige udsendelser til Syrien, herunder af personer, der er meddelt afslag på asyl.

Den fortsat alvorlige sikkerhedssituation i Syrien afspejles blandt andet i Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets praksis, hvor en stor del af asylansøgerne fra Syrien gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I de sager, hvor der meddeles afslag på asyl, vil det typisk være på grund af ansøgers manglende troværdighed.

7.2 Flygtningenævnets behandling af spontansager

Flygtningenævnet har i 2012 truffet afgørelse i 172 spontansager vedrørende syriske statsborgere. I 69 sager omgjorde nævnet Udlændingestyrelsens afslag, hvilket svarer til, at der blev meddelt opholdstilladelse i omkring 40 % af de sager, der blev indbragt for Flygtningenævnet i 2012. I 60 af disse sager meddelte nævnet ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i ni sager meddelte nævnet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I hovedparten af de sager, hvor ansøgerne har fået afslag på asyl, er der tale om, at nævnet ikke har kunnet lægge ansøgernes forklaringer om deres asylmotiv til grund.

Nedenfor er gengivet eksempler fra nævnets praksis fra 2012 vedrørende asylansøgere fra Syrien.

7.3 Eksempler fra nævnets praksis

7.3.1 Generelle forhold

Nævnet **stadfæstede i marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs kurder fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...] i Syrien. Ansøgeren er ajanib, det vil sige statsløs kurder fra Syrien. Ansøgeren har siden 2007 sympatiseret med Yekiti-partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden frygter at blive fængslet og udsat for hårdhændet behandling og tortur, fordi han er eftersøgt af de syriske myndigheder. Siden [...] 2007 har ansøgeren sympatiseret med Yekiti-partiet. Han har hver måned ydet et økonomisk bidrag på 1000-2000 syriske pund til partiet. I 2008 og 2009, i forbindelse med Newroz-festerne, ydede han et økonomisk bidrag på cirka 10.000 pund for hvert år. Han betalte pengene til sin ven, [...], som videregav pengene til partiet. I forbindelse med Newroz-festerne i 2008 og 2009 bidrog ansøgeren også ved at stå for kontakten til skrædderne, der syede dragterne, og for at stå for kontakten til en kaligraf,

der skulle udsmykke bannere. Ansøgeren og hans ven [...] har videredistribueret løbesedler for Yekiti-partiet. Den [...] 2009 ringede ansøgerens broder og sagde, at hans ven [...] var blevet arresteret. Samme dag ransagede myndighederne ansøgerens bopæl. Ansøgeren har også som asylmotiv henvist til de generelle forhold for etniske kurdere i Syrien. Ansøgeren har til de norske asylmyndigheder forklaret divergerende om sit asylmotiv. Til det norske politi og i det norske asylskema har ansøgeren alene påberåbt sig generelle forhold i hjemlandet. Ansøgeren har først ved samtalen med det norske udlændingedirektorat oplyst at være eftersøgt af de syriske myndigheder. Endvidere har ansøgeren til de danske asylmyndigheder udbygget sin forklaring med hensyn til myndighedernes mistanke og eftersøgning af ham samt fundet af løbesedler på hans bopæl. Mens ansøgeren til de norske myndigheder oplyste, at han ikke havde været aktiv for Yekiti-partiet, har han til de danske udlændingemyndigheder forklaret, at han har udført en række aktiviteter for Yekiti-partiet, herunder deltaget i videredistribuering af løbesedler sammen med [...]. Til de norske myndigheder har ansøgeren tillige oplyst, at myndighederne eftersøgte ham på hans arbejdsplads. Med hensyn til de påberåbte fund af løbesedler hos ansøgeren stemmer denne oplysning ikke overens med notat af 13. januar 2012 fra Udlændingestyrelsen, hvorefter Yekiti-partiet ikke benytter sig af sympatisører til at uddele løbesedler. Endvidere har ansøgeren for Flygtningesnævnet i forhold til samtalen med Udlændingestyrelsen givet en anden begrundelse for, hvorfor det ikke fremgår af de norske asylsagsakter, at han har udført politiske aktiviteter. Endelig har ansøgeren bortset fra den påberåbte episode, der er anført til støtte for asylansøgningen, aldrig modtaget straffeprocessuelle henvendelser fra myndighederne eller på anden tilsvarende måde været i kontakt med myndighederne. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningesnævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningesnævnet hans forklaring herom. Ansøgeren fremstår i øvrigt uprofileret. Idet de generelt vanskelige forhold i hjemlandet, herunder for ajaniber, ikke i sig selv kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syrien/2012/43

Nævnet **stadfæstede i april 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim af trosretning fra Halab, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter sin nabo, der har forsøgt at få et seksuelt forhold til ansøgeren og truet hende med, at hun eller datteren kunne forsvinde ligesom ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren har henvist til, at ansøgerens nabo er

en højtstående ansat i sikkerhedstjenesten, og at ansøgeren derfor heller ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod naboen. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes fader vil slå hende ihjel, idet hun er udrejst uden faderens tilladelse, ligesom faderen tror, at ansøgeren er udrejst sammen med en mand. Ansøgeren har som asylmotiv under nævnsmødet yderligere henvist til, at hun ved tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder på grund af sin ægtefælles politiske aktiviteter for Yekiti-partiet. I foråret 2010 forsvandt ansøgerens ægtefælle i forbindelse med en Newroz-fest. Ansøgerens ægtefælle har i cirka 10 år været politisk aktiv i Yekiti-partiet. Ægtefællen havde ikke tidligere haft problemer med myndighederne. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren under sagen har udbygget sin forklaring herunder vedrørende sin kontakt med naboen. Ansøgeren har således under samtalen med Udlændingestyrelsen oplyst, at hun ikke var bekendt med, hvad naboen beskæftigede sig med, ud over at han var ansat i staten, mens ansøgeren under mødet med advokaten og i nævnsmødet har forklaret, at naboen var ansat i sikkerhedstjenesten, og at hun var bekendt med dette. Ansøgeren har under samtalen med Udlændingestyrelsen desuden forklaret, at nabovens tilnærmelser og trusler stod på i cirka 10-15 dage, og at naboen ikke opsøgte hende i perioden fra slutningen af 2010 indtil ansøgerens udrejse i begyndelsen af 2011. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at henvendelserne stod på i cirka tre og en halv måned frem til ansøgerens udrejse, hvor naboen kom fire til fem gange om måneden. Uanset om ansøgerens forklaring i det væsentlige lægges til grund, kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren på grund af sin ægtefælles forhold er kommet i de syriske myndigheders søgelys. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i hjemlandet i næsten et år efter ægtefællens forsvinden indtil udrejsen uden problemer med de syriske myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke, at nabovens tilnærmelser og trusler har haft en sådan karakter og en sådan intensitet, at dette kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder desuden ikke, at der er holdepunkter for at antage, at ansøgeren på grund af nabovens stilling ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet bemærker, at der ikke har været henvendelser fra myndighederne i forbindelse med ansøgerens afvisning af nabovens tilnærmelser. Ansøgerens frygt for ansøgerens faders reaktion på ansøgerens udrejse beror alene på ansøgerens egne formodninger og kan ikke føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren i perioden frem til ansøgerens udrejse regelmæssigt har opholdt sig hos sin fader. De aktuelle forhold i Syrien og de generelle forhold for etniske kurdere, herunder kvinder, kan ikke i sig selv føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien kan antages at være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syrien/2012/44

Nævnet meddelte i **maj 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Qamishli i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der er født i [...], har som asylmotiv oplyst, at han blev anholdt og fængslet i tre måneder i forbindelse med urolighederne i Qamishli i 2004. Ansøgeren har oplyst, at han deltog i en Newroz-fest i 2008, hvor hans ven blev skudt af myndighederne. Han deltog endvidere i en demonstration på et tidspunkt i foråret 2009 i Qamishli til minde om de dræbte i 2004. Hans ven, [...], blev anholdt og har oplyst ansøgerens navn til myndighederne, som derfor eftersøger ansøgeren. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han er blevet indkaldt til og eftersøges for at aftjene sin værnepligt, hvilket han frygter, dels fordi han er kurder, og dels fordi myndighederne efterstræber ham som følge af hans deltagelse i demonstrationen i 2009. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet ved vurdering af ansøgerens forklaring har henset til, at ansøgeren har forklaret, at han har haft det psykisk dårligt og har vanskeligt ved præcist at huske nogle detaljer. Der er under nævns-mødet holdt to pauser under ansøgerens forklaring. Efter en vurdering af ansøgerens oplysninger til sagen og i nævns-mødet lægger nævnet til grund, at ansøgeren i 2004 blev anholdt af myndighederne, da han sammen med andre var tilskuer til fodboldkampen i Qamishli, og at ansøgeren efterfølgende var fængslet i tre måneder af myndighederne. Ansøgeren, der blev hårdhændet behandlet under fængslingen, blev løsladt som følge af en amnesti, og det fremgår af ansøgerens forklaring, at han ikke siden er blevet opsøgt af myndighederne i anledning af fængslingen i 2004. Vedrørende ansøgerens oplysning om sin deltagelse i Newroz-festen i 2008, tillægger nævnet ikke ansøgerens deltagelse væsentlig betydning, idet ansøgeren har oplyst, at han ikke selv havde nogen kontakt med myndighederne i den forbindelse. Nævnet finder, at ansøgeren har forklaret usikkert om sin deltagelse i demonstrationen i 2009 til minde om Qamishli hændelsen i 2004. Efter en vurdering af ansøgerens oplysninger om hændelsesforløbet i 2009 lægger nævnet imidlertid vægt på, at ansøgeren har forklaret i det væsentlige konsistent om, at hans ven [...] blev pågrebet, og at myndighederne efter pågribelse af vennen rettede henvendelse til ansøgerens bopæl for at eftersøge ansøgeren. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren tog ophold i Damaskus, hvor han opholdt sig i en periode indtil udrejsen i sommeren 2010. På den baggrund og idet det bemærkes, at ansøgeren har oplyst, at myndighederne endvidere eftersøger ham på grund af, at han er indkaldt til men udeblevet fra aftjening af militærtjeneste, finder nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien under de aktuelle forhold på den ovennævnte baggrund vil kunne risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har derfor krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse.” Syrien/2012/23

Nævnet **stadfæstede** i **november 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2005, hvor ansøgeren blev meddelt opholds-

tilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at skulle bo alene, ligesom hun som følge af den generelt vanskelige situation i Syrien frygter, at hun eller andre i hendes familie vil blive udsat for overgreb eller dræbt. Det lægges til grund, at ansøgeren ikke har været politisk aktiv, og at ansøgeren ikke personligt har haft problemer med myndighederne på trods af oplysningerne om ægtefællens aktiviteter. Det må endvidere tillægges vægt, at ansøgeren siden udrejsen er indrejst fem gange i hjemlandet uden problemer – sidste gang endda efter indgivelsen af asylansøgningen – og at ansøgeren først har ansøgt om asyl mere end seks år efter indrejsen i Danmark. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger kan de generelt vanskelige forhold i hjemlandet hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Hertil kommer, at ansøgeren fremstår helt uprofileret. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/15

Der kan desuden henvises til den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Syrien/2012/35.

7.3.2 Politiske forhold

7.3.2.1 Politiske aktiviteter i Syrien

Nævnet meddelte i **april 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra byen Al-Hassaka i Syrien. Han har forklaret, at han ikke har været politisk aktiv, bortset fra at han sammen med sin fætter har deltaget i to demonstrationer i Amouda i *foråret* 2011, hvor ansøgeren råbte kurdiske slagord vendt mod regimet. Mens ansøgeren efter den seneste demonstration opholdt sig hos fætteren i Amouda, ringede hans fader til ham og oplyste, at sikkerhedstjenesten havde været på bopælen i Al-Hassaka. Sikkerhedstjenesten havde fundet ud af, at ansøgeren havde deltaget i demonstrationen, og forlangte, at han dagen efter henvendte sig hos tjenesten kl. 10. Ansøgeren skjulte sig hos en af fætterens venner og mødte ikke op. Sikkerhedstjenesten ransagede derfor familiens bopæl i *foråret* 2011 og ødelagde i den forbindelse flere ting. Inden ansøgeren udrejste illegalt i *foråret* 2011 opsøgte sikkerhedstjenesten bopælen yderligere nogle gange. Ansøgerens forklaring om asylgrundlaget har fremstået konsistent og sikkert og må efter en samlet vurdering lægges til grund. Uanset, at ansøgeren alene har deltaget i to regimefjendtlige demonstrationer, lægges det herunder til grund, at myndighederne har set på sagen med en sådan alvor, at man har opsøgt ansø-

gerens bopæl adskillige gange på grund af ansøgerens deltagelse i demonstrationen *i foråret 2011* og foretaget ransagning af bopælen og givet besked om, at ansøgeren skulle melde sig til sikkerhedstjenesten, samt at ansøgeren kort efter udrejste illegalt af Syrien. Herefter har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse på grund af deltagelse i regimefjendtlige demonstrationer. Ansøgeren meddeles derfor opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2012/45

Nævnet meddelte i **maj 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Qamishli, men flyttede efterfølgende til Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter for sit liv, ligesom han frygter at blive udsat for tortur af sikkerhedstjenesten. Han har til støtte herfor anført, at han i 2004 blev anholdt efter at have deltaget i to demonstrationer i anledning af, at myndighederne havde dræbt nogle personer i forbindelse med uroligheder i forbindelse med en fodboldkamp i Qamishli. Ansøgeren var tilbageholdt i fire måneder, hvorunder han blev afhørt og udsat for tortur, ligesom han underskrev et dokument, hvoraf det fremgik, at han ikke på ny måtte deltage i demonstrationer. Ansøgeren blev efterfølgende hentet af efterretningstjenesten tre gange, hvorunder han blev udspurgt om demonstrationerne. Familien flyttede herefter til Damaskus. *I foråret 2011* deltog ansøgeren på ny i demonstrationer sammen med sin ven, indtil vennen blev anholdt af sikkerhedsstyrkerne, mens det lykkedes ansøgeren at flygte. Ansøgeren havde under demonstrationen siddet på vennens skuldre og ødelagt et billede af præsidenten. Sikkerhedsstyrkerne ransagede efterfølgende familiens bopæl og tog ansøgerens lillebroder med, som de tilbageholdt i 13 dage. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker herved, at ansøgerens forklaring i det væsentlige er sammenhængende og konsistent, og at den kun på enkelte ikke centrale områder indeholder mindre divergenser. Nævnet bemærker i den forbindelse, at den forskellige gengivelse af ansøgerens beskrivelse af situationen vedrørende ødelæggelsen af billedet af præsidenten må anses for at ligge indenfor den usikkerhed, der naturligt er knyttet til at fortælle om en situation flere gange samtidig med, at der må tages højde for forskellige sproglige nuancer ved oversættelsen. Flygtningenævnet lægger herefter vægt på, at ansøgeren tidligere har været fængslet og udsat for tortur, at han må antages at være blevet eksponeret som modstander af regimet ved sine handlinger under demonstrationen *i foråret 2011*, at han ikke har været på bopælen efter demonstrationen, men har holdt sig skjult hos en ven og udrejst illegalt kort tid efter. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2012/47

Nævnet meddelte i **juni 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Qamishli i Syrien. Han har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har sympatiseret med Yekiti-partiet og den kurdiske sag i øvrigt. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder som følge af sine udtalelser om kurdernes forhold og sin efterfølgende desertering fra militæret. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at han i 2006 blev tilbageholdt af de syriske myndigheder efter sin deltagelse i en mindehøjtidelighed i Al-Hasaka. Han var tilbageholdt i tre dage, hvor han blev udsat for overgreb. I 2007 deltog ansøgeren i fejringen af Newroz i Qamishli, hvor han på ny blev tilbageholdt af myndighederne. Han var tilbageholdt i syv dage, og han blev i forbindelse med denne tilbageholdelse tillige udsat for overgreb. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv videre anført, at han den [...] 2009 påbegyndte aftjening af værnepligt. Han havde et dårligt forhold til sine overordnede, der var bekendt med hans tidligere tilbageholdelser, og han blev udsat for hån og såkaldt træningsstraf. Under ansøgerens aftjening af værnepligt blev en person af kurdiske etnicitet dræbt, og militæret henviste til, at den pågældende havde begået selvmord. Som følge heraf mødtes ansøgeren med fire af sine venner fra kasernen, hvor ansøgeren udtrykte sin utilfredshed med sine overordnede, ligesom han beskyldte dem for at stå bag drabet. Desuden udtrykte ansøgeren sin utilfredshed med de generelle forhold for kurdere under værnepligt. I foråret 2010 deserterede ansøgeren efter at være blevet indkaldt til at give møde hos sin overordnede, idet denne var blevet bekendt med ansøgerens udtalelser. Flygtningenævnet lægger i det væsentligste ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren var tilbageholdt i 2006 og 2007, og at han i forbindelse hermed blev udsat for overgreb, samt at han ved disse lejligheder blev registreret af de syriske myndigheder. Det lægges videre til grund, at ansøgeren under aftjening af værnepligt blev chikaneret af sine overordnede som følge af tilbageholdelserne. Endelig lægges det til grund, at ansøgeren efter drabet af en kurdiske værnepligtig beskyldte sine overordnede for drabet og udtalte sig kritisk om kurdernes forhold i militæret, hvorefter han deserterede, og at dette må anses for at være kommet hans overordnede til kendskab. På denne baggrund og når der henses til de seneste baggrundsoplysninger vedrørende Syrien, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. [...] meddeles herefter opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2012/48

Nævnet meddelte i **august 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Aleppo, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men ansøgeren har sympatiseret med det kurdiske parti,

Yekiti. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive slået ihjel af de syriske myndigheder, fordi han har deltaget i en demonstration i Aleppo i *foråret* 2011, hvor han råbte slagord mod regimet sammen med de andre demonstranter. Efter omkring en halv time greb myndighederne ind og anholdt folk. Derudover er ansøgeren udeblevet fra militærtjeneste. Han blev indkaldt til værnepligt i 2008, men han udeblev. Ansøgerens fader har én gang betalt bestikkelse til myndighederne. Myndighederne har i perioden fra 2008 til 2011 omkring en gang om året spurgt efter ham på bopælen. Ansøgeren har ikke haft konflikter i den anledning. Omkring 10 dage efter ansøgerens udrejse blev hans og hans forældres bopæl opsøgt af myndighederne, der ledte efter ansøgeren. Myndighederne oplyste ikke, hvorfor de ledte efter ham. Det lægges til grund, at ansøgeren deltog i den omtalte demonstration ved universitet i Aleppo i *foråret* 2011, at myndighederne angreb demonstranterne, at det lykkedes ansøgeren at flygte fra stedet, at ansøgeren under flugten blev advaret om, at to af hans venner, som også deltog i demonstrationen, var blevet anholdt, at ansøgeren ved hjælp fra familiemedlemmer kom til Tyrkiet dagen efter, og at myndighederne samtidig opsøgte hans familiemedlemmers bopæle for at lede efter ansøgeren på grund af hans deltagelse i demonstrationen. Ansøgeren har i det væsentlige forklaret konsistent herom. På denne baggrund må det antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der meddeles allerede af denne grund ansøgeren opholdstilladelse.” Syrien/2012/49

Nævnet **stadfæstede i august 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Qamishli, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han deltog i en demonstration i 2004 i Qamishli, hvor han blev skudt i benene og anholdt af sikkerhedstjenesten og efterfølgende pålagt meldepligt. Ansøgeren deltog desuden i en demonstration i *sommeren* 2011 i Damaskus, hvor han mødte en barndomsven, som blev arresteret og efterfølgende angav ansøgerens navn til myndighederne. I *sommeren* 2011 opsøgte sikkerhedsmyndighederne ansøgerens bopæl og spurgte efter ansøgeren. De har sidenhen opsøgt bopælen tre eller fire gange, hvor de har truet med at anholde ansøgerens broder, hvis ansøgeren ikke melder sig. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at han i 2004 deltog i en demonstration og efterfølgende blev tilbageholdt af myndighederne, og at han i 2011 deltog i en demonstration i Damaskus. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han kom i myndighedernes søgelys i forbindelse med demonstrationen i 2011, til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har udbygget sit asylmotiv. Ansøgeren forklarede således under identitetsafhøringen om sit asylmotiv, at han ønskede at komme væk fra den syriske regering og ustabilitet i Syrien. Under asylmotivsamta-

har ansøgeren henvist til tilbageholdelsen i 2004, og at hans broder har oplyst, at de deltagere i demonstrationen i 2004, der blev såret under demonstrationen, skulle anholdes. Broderen havde ligeledes oplyst, at ansøgeren skulle genindkaldes til session. Først til sidst i samtalen forklarede ansøgeren, at han i 2011 havde deltaget i en demonstration, men at han ikke i den forbindelse fik problemer med myndighederne. Først under asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at myndighederne eftersøgte ham, fordi han havde deltaget i demonstrationen i 2011. Under asylsamtalen benægtede ansøgeren, at han under motivsamtalen havde forklaret, at hans broder havde oplyst, at de sårede deltagere i 2004-demonstrationen skulle anholdes. På denne baggrund kan Flygtningenævnet ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han var i myndighedernes søgelys ved udrejsen fra Syrien, eller at han ved en tilbagevenden til Syrien vil risikere myndighedsforfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, til grund. Flygtningenævnet finder, at tilbageholdelsen i 2004 må anses for at være endeligt afsluttet. Nævnet har herved lagt vægt på, at episoden ligger langt tilbage i tid, og at ansøgerens meldepligt ophørte efter et år, hvorefter ansøgeren ikke efterfølgende havde problemer med myndighederne. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/50

Nævnet meddelte i **september 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og kristen ortodoks fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har deltaget i tre demonstrationer mod det syriske regime i løbet af sommeren 2011. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Syrien har deltaget i tre demonstrationer, hvorefter han blev tilsagt til at møde hos den syriske sikkerhedstjeneste. Ansøgeren mødte i overensstemmelse med tilsigelsen, men han blev sendt hjem for at møde næste dag. Ansøgeren undlod at møde den næste dag og flygtede få dage efter ud af Syrien. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Syrien at blive forfulgt af de syriske myndigheder. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen har fremstået konsistent, selvoplevet og troværdig. Det lægges således til grund, at ansøgeren i hvert fald har deltaget i en regeringsfjendtlig demonstration *i sommeren 2011*, og at ansøgeren dagen efter blev opsøgt af sikkerhedstjenesten og tilsagt til at give møde sammen med flere andre for ansøgeren ukendte personer. Ansøgeren mødte i overensstemmelse med tilsigelsen, men blev ikke afhørt denne dag. Ansøgeren blev tilsagt til et nyt møde dagen efter, men ansøgeren udeblev fra dette møde. Ansøgeren udrejste herefter af Syrien, fordi han frygtede, at tilsigelsen havde sammenhæng med demonstrationen, og fordi han havde fået oplyst, at flere af de andre tilsagte, der var blevet afhørt af sikkerhedstjenesten den første dag, ikke efterfølgende var blevet løsladt. Sikkerhedstjenesten har efter ansøgerens udrejse flere gange søgt ansøgeren i dennes frisørsalon. Under disse omstændigheder har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til

Syrien risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse.” Syrien/2012/51

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Syrien/2012/31 samt den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Syrien/2012/12.

7.3.2.2 Politiske aktiviteter efter udrejsen af hjemlandet (*sur place*)

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [...], Syrien. Ansøgeren har sympatiseret med Yekiti-partiet siden 2007 og har opbevaret løbesedler for partiet i sin families malerforretning samt givet gratis maling til partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og udsat for tortur af de syriske myndigheder. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at han i *sommeren* 2009 gav fem dåser spraymaling til sin ven [...] og dennes ven til brug for politiske aktiviteter. Fem eller seks dage senere ringede *vennens* broder til ansøgeren og fortalte, at *vennens* ven var blevet anholdt af myndighederne, og at ansøgeren skulle udrejse. Ansøgeren skjulte sig herefter i to dage hos sin faders ven i [...], hvorefter ansøgeren udrejste legalt til [...] i besiddelse af sit syriske nationalitetspas. Endvidere har ansøgeren oplyst, at han i Danmark har deltaget i en mindehøjtidelighed på Rådhuspladsen den [...] i anledning af begivenhederne i Qamishli. Endelig har ansøgeren oplyst, at han har deltaget i demonstrationer foran den kinesiske og den russiske ambassade. Ansøgeren frygter, at han ved deltagelse i disse begivenheder er blevet registreret af myndighederne i Syrien. Ansøgerens antagelse af, at han på udrejsetidspunktet var eftersøgt af myndighederne, er alene baseret på formodninger og andenhåndsoplysninger. Endvidere har ansøgeren på en række punkter under asylsagen forklaret upræcist om sin færden forud for udrejsen blandt andet vedrørende sit kendskab til indholdet af løbesedlerne, vedrørende ansøgerens aktiviteter med hensyn til løbesedlerne, vedrørende den begivenhed, som var årsag til, at ansøgeren kom i myndighedernes søgelys, og vedrørende sin interesse for og kendskab til *vennens* skæbne. Dernæst må det tillægges vægt, at ansøgeren i forbindelse med udrejsen til [...] medbragte sit eget ægte pas. Ifølge sin forklaring til samtaleret foreviste han passet to gange til syriske myndighedspersoner. Ansøgeren har for nævnet korrigeret dette til, at fremvisningen skete over for myndighederne i [...]. Endelig lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring alene har udført meget begrænsede aktiviteter for Yekiti-partiet, og at han i den anledning ikke personligt har modtaget henvendelser fra myndighederne eller i øvrigt været i kontakt med myndighederne. Ansøgeren fremstår således helt uprofileret. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det kan

endvidere ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren har deltaget i de oven for nævnte tre demonstrationer i Danmark, og at billeder af demonstrationerne ved ambassaderne er lagt ud på internettet, kan ikke føre til nogen ændret vurdering. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren alene har optrådt som almindelig deltager, og at han ved sin deltagelse ikke kan antages at være i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/20

Nævnet **stadfæstede i september 2012** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Qamishli, Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og dræbt af de syriske myndigheder. Ansøgeren har i en årrække været medlem af det kurdiske parti Yekiti og har udført illegale politiske aktiviteter. Ansøgeren har blandt andet uddelt pjecer og aviser. Ansøgeren har endvidere været leder af en lille celle i Qamishli-området, og han har forberedt foredrag om den kurdiske sag. Under urolighederne i Qamishli i 2004 blev ansøgeren tilbageholdt i et par dage. Han har endvidere været tilbageholdt af efterretningstjenesten efter deltagelse i en begravelsesceremoni *i foråret 2008*. Ansøgeren var tilbageholdt *i omkring en måned*. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb. *I foråret 2009* deltog ansøgeren i et møde vedrørende blandt andet de generelle forhold for kurdere i Syrien. Mødet fandt sted umiddelbart inden fejringen af Newroz. Myndighederne opløste festen og anholdt flere partimedlemmer. Ansøgeren og et andet partimedlem bragte seks unge piger, der optrådte, i sikkerhed. Efter festen vendte ansøgeren ikke tilbage til sin bopæl, idet denne var blevet ransaget af myndighederne, der eftersøgte ansøgeren. Ansøgerens fader blev anholdt, da myndighederne ikke fandt ansøgeren. Faderen blev løsladt dagen efter. Efter sin ankomst til Danmark har ansøgeren deltaget i to demonstrationer mod den syriske regering *i foråret og sommeren 2011* på Rådhuspladsen i København. Ansøgeren deltog endvidere i en demonstration ved [...] *i efteråret 2011*. Ansøgeren har desuden forfattet diverse artikler vedrørende kurdernes situation, som fremgår blandt andet af en kurdisk hjemmeside. Ansøgerens forældre er som følge af ansøgerens deltagelse i demonstrationer blevet opsøgt af de syriske myndigheder. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en asylansøger at sandsynliggøre det asylgrundlag, som ansøgeren påberåber sig. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Flygtningenævnets flertal har særlig lagt vægt på, at ansøgerens forklaring til myndighederne i Danmark om sine konflikter og tidspunkterne herfor er så divergerende fra ansøgerens oplysninger til de norske asylmyndigheder, at Flygtningenævnets flertal ikke kan lægge ansøgerens forklaringer herom til grund. Ansøgeren har således til de norske myndigheder oplyst, at han har været i Libanon fra *foråret 2004 til begyn-*

delsen af 2007 og har præciseret opholdet som to år og otte måneder. Ansøgeren har til de danske myndigheder forklaret divergerende om sin tilbageholdelse i Syrien i 2004 og udrejse til Libanon, men har forklaret, at han vendte tilbage til Syrien i *sommeren 2005* (asylansøgningsskema) eller *efteråret 2005* (samtale med Udlændingestyrelsen). Ansøgeren har desuden til de norske myndigheder oplyst, at han deltog i et begravelsesoptog *i foråret 2007* og efterfølgende rejste til Libanon, hvor han opholdt sig indtil *foråret 2009*. Ansøgeren har til de danske myndigheder forklaret, at begravelsesoptøget rettelig var *i foråret 2008*, og at han var tilbageholdt efterfølgende *i omkring en måned* og opholdt sig i Libanon fra *sommeren 2008 til slutningen af 2008*. Ansøgeren har videre forklaret, at baggrunden for ansøgerens udrejse fra Syrien var hans deltagelse i Newroz den 21. marts 2009, hvor nogle partimedlemmer blev anholdt, og hvor myndighederne dagen efter eftersøgte ansøgeren. Ansøgeren udrejste derefter *i foråret 2009*. Ansøgeren har oplyst til de norske myndigheder, at han først vendte tilbage til Syrien *senere i foråret 2009*, og at han udrejste, efter at myndighederne *senere i foråret 2009* eftersøgte ham. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at ansøgeren har givet en tilstrækkelig og sandsynlig forklaring på disse uoverensstemmelser, hvorfor flertallet ikke kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnets flertal finder derfor, at ansøgeren må anses for uprofileret i forhold til de syriske myndigheder, og kan som følge heraf ikke lægge til grund, at ansøgeren på grund af sine aktiviteter i Danmark er kommet i de syriske myndigheders søgelys. Flygtningenævnets flertal finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syrien/2012/52

Nævnet meddelte i **oktober 2012** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Syrien. Indrejst i 2009. I 2009 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2010 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2012 genoptog Flygtningenævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere fra al-Malikia i Syrien. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de risikerer forfølgelse som følge af deres etnicitet samt den mandlige ansøgers aktiviteter for Yekiti-partiet før deres udrejse af Syrien *i sommeren 2009*. Under ansøgerens ophold i Danmark har den mandlige ansøger deltaget i en sultestrejke [...] i 2010. Den mandlige ansøger er i denne forbindelse blevet både fotograferet og filmet, hvorefter billederne og filmoptagelserne er blevet offentliggjort på blandt andet hjemmesiderne Facebook og YouTube. De syriske myndigheder har fået kendskab til dette, hvorefter de har op søgt den mandlige ansøgers familie i Syrien samt midlertidigt fængslet både ansøgerens fader og broder. Ansøgeren har tillige deltaget i en kortvarig sultestrejke i 2012 på asylcenteret. Flygtningenævnet finder, at den mandlige ansøger heller ikke for nævnet

i dag har forklaret overbevisende om de konflikter, der gav anledning til udrejsen af Syrien. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgerens forklaring forrykker grundlaget for det tidligere nævns troværdighedsvurdering. Flygtningenævnet lægger som det tidligere nævn til grund, at den mandlige ansøger har udført aktiviteter for Yekiti-partiet forud for udrejsen. Det lægges videre til grund, at ansøgeren har deltaget i en sultestrejke her i landet i efteråret 2010 sammen med en mindre gruppe andre asylansøgere. Ansøgerens deltagelse fremgår af en række foreviste videoklip, der ikke indeholder oplysninger om ansøgerens identitet, og som er offentliggjort på YouTube og i tv. Det fremgår heraf, at sultestrejken i 2010 var rettet mod syriske asylansøgers forhold her i landet og tillige indeholdt kritik af det syriske regime. I forlængelse heraf vil Flygtningenævnet ikke afvise ansøgerens forklaring om, at han har udtalt sig i anledning af sultestrejken til ROJ TV. Flygtningenævnet finder endvidere ikke tilstrækkeligt grundlag for at forkaste ansøgerens forklaring om, at de syriske myndigheder i anledning af sultestrejken har opsøgt ansøgerens familie. Når der henses til, at den mandlige ansøger forud for udrejsen havde udført aktiviteter for Yekiti-partiet, sammenholdt med den eksponering, der er sket af ham gennem det fremlagte videomateriale, finder Flygtningenævnet efter en helhedsvurdering, at ansøgeren under de aktuelle forhold i Syrien ved en tilbagevenden må antages at være i risiko for at komme i myndighedernes søgelys på asylbegrundende måde. Den kvindelige ansøger har som sit asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers forhold. Flygtningenævnet meddeler derfor de syriske statsborgere [...] og [...] samt tre børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2012/16

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelser Syrien/2012/4 og Syrien/2012/34.

7.3.3 Personer, der har arbejdet for det syriske styre

Der henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Syrien/2012/14.

Kapitel 8

Statistik

8.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2012

Flygtningenævnet har i 2012 afholdt 467 nævnsmøder og truffet afgørelse i i alt 1.251 sager vedrørende 1.537 personer. Nævnet har i gennemsnit behandlet 2,7 sag pr. nævns-møde.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser fra 2012 samt 2011 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2011	2012
Nye spontansager	1.285	1.441
Genoptagede spontansager	7	49
Inddragelsessager	9	13
Bortfaldssager	20	20
Udsendelsessager	8	14
Afgjorte sager i alt	1.329	1.537

Herudover har Flygtningenævnet i 321 personsager taget stilling til, om sagerne skulle genoptages. Heraf er der truffet 310 afgørelser i spontansager og 11 afgørelser i øvrige sager.

8.2 Sagernes behandlingsform

Tablet 2 viser nævnets afgørelser i 2012 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tablet 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.394	3	21	23	1.441
Genoptagede spontansager	39	0	1	9	49
Inddragelsessager	13	0	0	0	13
Bortfaldssager	6	6	5	3	20
Udsendelsessager	14	0	0	0	14
I alt	1.466	9	27	36	1.537

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Det fremgår ligeledes, at der i 2012 blev truffet afgørelse på formandskompetencen vedrørende 23 personer i kategorien nye spontansager. Der er tale om sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter udlændingelovens § 53, stk. 8, kan behandles af formanden alene.

I 2012 blev der som udgangspunkt berammet 3 sager pr. nævnsmøde, men da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

8.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

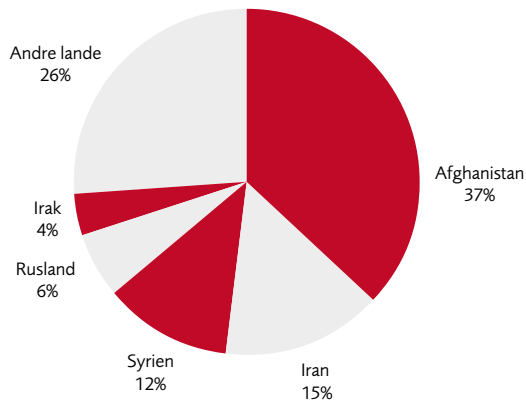
I 2012 blev i alt 260 personsager afsluttet uden en afgørelse. Sager, der er afsluttet uden en afgørelse omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

8.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2012 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 52 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og 7 sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres identitet.

Figur 1 nedenfor illustrerer nationalitetsfordelingen i spontansager for de 5 største nationaliteter og andre lande.

Figur 1. Nationalitetsfordeling i afgjorte sager opgjort i personer

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nationalitetsfordelingen af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Lande	Spontan-sager	Inddragel-sessager	Bortfalds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Afghanistan	563	2	1	-	566
Albanien	-	1	-	-	1
Algeriet	2	-	-	-	2
Armenien	17	-	-	-	17
Aserbajdsjan	16	-	-	-	16
Bangladesh	48	-	-	-	48
Bosnien-Hercegovina	3	-	-	2	5
Burma	11	-	-	-	11
Burundi	1	1	-	-	2
Cameroun	8	-	-	-	8
Congo (Brazzaville)	1	-	-	-	1
Congo, Den Demokratiske Republik	14	-	-	-	14
Cuba	1	-	-	-	1
Elfenbenskysten	4	-	-	-	4
Eritrea	6	-	-	-	6
Etiopien	1	-	-	-	1
Filippinerne	1	-	-	-	1
Gambia	5	-	-	-	5
Georgien	6	-	-	-	6
Ghana	8	-	-	-	8
Guatemala	3	-	-	-	3
Guinea	2	-	-	-	2
Hviderusland (Belarus)	6	-	-	-	6
Indien	9	-	-	-	9
Irak	54	-	12	1	67
Iran	230	-	1	4	235
Jordan	2	-	-	-	2
Kenya	5	-	-	-	5
Kina	6	-	-	-	6

Lande	Spontan- sager	Inddragel- sessager	Bortfalds- sager	Udsendelses- sager	I alt
Kirgisistan	3	-	-	-	3
Kosovo	8	-	-	-	8
Libanon	1	-	-	2	3
Libyen	7	-	-	-	7
Moldova	1	-	-	-	1
Nepal	10	-	-	-	10
Nigeria	32	-	-	-	32
Pakistan	22	-	-	-	22
Rusland	78	6	3	-	87
Rwanda	2	1	-	-	3
Serbien	1	-	-	-	1
Sierra Leone	3	-	-	-	3
Somalia	11	1	2	2	16
Sri Lanka	9	-	-	-	9
Statsløs	31	-	-	2	33
Statsløs Palæstinenser	14	1	1	1	18
Sudan	5	-	-	-	5
Syrien	184	-	-	-	184
Tchad	1	-	-	-	1
Tunesien	1	-	-	-	1
Tyrkiet	7	-	-	-	7
Uganda	14	-	-	-	14
Ukendt	7	-	-	-	7
Ukraine	1	-	-	-	1
Usbekistan	1	-	-	-	1
Zimbabwe	2	-	-	-	2
Anden	1	-	-	-	1
I alt	1.490	13	20	14	1.537

8.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter

Som det fremgår af tabel 4 nedenfor, blev der i 2012 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 412 personer svarende til 27 % af det samlede antal personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningævnet i 2012.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2012

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Afghanistan	6	1	110	20	437	79	553	100
Algeriet	-	-	-	-	2	100	2	100
Armenien	-	-	4	33	8	67	12	100
Aserbajdsjan	-	-	-	-	16	100	16	100
Bangladesh	2	4	-	-	46	96	48	100
Bosnien Hercegovina	-	-	-	-	3	100	3	100
Burma	1	9	-	-	10	91	11	100
Burundi	1	100	-	-	-	-	1	100
Cameroun	-	-	-	-	8	100	8	100
Congo (Brazzaville)	-	-	-	-	1	100	1	100
Congo, Den Demokratiske Republik	2	14	-	-	12	86	14	100
Cuba	-	-	-	-	1	100	1	100
Elfenbenskysten	-	-	-	-	4	100	4	100
Eritrea	-	-	4	67	2	33	6	100
Etiopien	-	-	1	100	-	-	1	100
Filippinerne	-	-	-	-	1	100	1	100
Gambia	-	-	-	-	5	100	5	100
Georgien	-	-	-	-	6	100	6	100
Ghana	-	-	-	-	8	100	8	100
Guatemala	1	50	-	-	1	50	2	100
Guinea	-	-	-	-	2	100	2	100
Hviderusland (Belarus)	-	-	-	-	6	100	6	100
Indien	-	-	4	44	5	56	9	100
Irak	2	4	1	2	48	94	51	100
Iran	97	44	14	6	111	50	222	100
Jordan	-	-	-	-	2	100	2	100
Kenya	-	-	2	40	3	60	5	100
Kina	-	-	-	-	6	100	6	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Kirgisistan	3	100	-	-	-	-	3	100
Kosovo	-	-	-	-	8	100	8	100
Libanon	-	-	-	-	1	100	1	100
Libyen	-	-	1	14	6	86	7	100
Moldova	-	-	-	-	1	100	1	100
Nepal	-	-	4	40	6	60	10	100
Nigeria	-	-	-	-	32	100	32	100
Pakistan	1	5	-	-	21	95	22	100
Rusland	6	8	7	9	62	83	75	100
Rwanda	1	50	-	-	1	50	2	100
Serbien	-	-	-	-	1	100	1	100
Sierra Leone	-	-	-	-	3	100	3	100
Somalia	-	-	3	27	8	73	11	100
Sri Lanka	1	13	-	-	7	88	8	100
Statsløs	5	17	2	7	22	76	29	100
Statsløs Palæstinenser	4	29	-	-	10	71	14	100
Sudan	2	40	-	-	3	60	5	100
Syrien	67	40	8	5	93	55	168	100
Tchad	-	-	-	-	1	100	1	100
Tunesien	-	-	-	-	1	100	1	100
Tyrkiet	-	-	-	-	7	100	7	100
Uganda	-	-	2	14	12	86	14	100
Ukendt	-	-	-	-	7	100	7	100
Ukraine	-	-	-	-	1	100	1	100
Usbekistan	-	-	-	-	1	100	1	100
Zimbabwe	-	-	1	50	1	50	2	100
Anden	-	-	-	-	-	-	1	100
I alt	202	14	168	12	1070	74	1.441	100

8.6 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter

Tabel 5 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Lande:	Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	
Afghanistan	-	1	1	1	-	-	3
Albanien	-	-	-	1	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	-	-	-	-	2	-	2
Burundi	-	-	-	1	-	-	1
Libanon	-	-	-	-	2	-	2
Irak	8	4	-	-	1	-	13
Iran	-	1	-	-	3	1	5
Rusland	-	3	7	-	-	-	10
Rwanda	-	-	1	-	-	-	1
Somalia	2	1	-	-	1	1	5
Statsløs	-	-	-	-	1	1	2
Statsløs palæstinenser	-	-	1	-	-	1	2
I alt	10	10	10	3	10	4	47

8.7 Genoptagede spontansager

Tabel 6 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Personer	%	Personer	%	Personer	%	Personer	%
Afghanistan	4	40	4	40	2	20	10	100
Armenien	-	-	5	100	-	-	5	100
Guatemala	1	100	-	-	-	-	1	100
Irak	-	-	3	100	-	-	3	100
Iran	7	88	-	-	1	13	8	100
Rusland	-	-	-	-	3	100	3	100
Sri Lanka	-	-	-	-	1	100	1	100
Statsløs	2	100	-	-	-	-	2	100
Syrien	13	81	3	19	-	-	16	100
I alt	27	55	15	31	7	14	49	100

Som det fremgår af tabel 6, blev der meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 42 ud af 49 personer. Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen.

Flygtningenævnet tog i 2012 stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages i 321 personsager. Heraf blev 65 personsager genoptaget, mens der i 198 personsager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 29 personsager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 29 anmodninger om genoptagelse afsluttet uden afgørelse på grund af hjemvisning, eller fordi Udlændingestyrelsen havde trukket sagen.

8.8 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2012 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 73 % af sagerne og omgjort 27 % af Udlændingestyrelsens afgørelser. Heri medregnes ligeledes de genoptagede sager. Til sammenligning var omgørelsesprocenten 32 % i 2011. I 2010 var omgørelsesprocenten 24 %.

8.9 Sagsbehandlingstider

Der er ikke indgået en resultatkontrakt for Flygtningenævnets virksomhed i 2012. Der foreligger derfor ikke, som tidligere, målsætninger for nævnets sagsbehandlingstider i 2012. Fra 2013 fremgår mål for nævnet, herunder for sagsbehandlingstider, af Civilstyrelsens direktørkontrakt.

Tabel 7. Sagsbehandlingstider i 2012

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Spontansager 100 %	233 dage
Genoptagelsesansøgninger i spontansager	444 dage

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen.

Den af regeringen i 2012 indgåede asylaftale indebærer, at Flygtningenævnet i løbet af 2013 skal nedbringe sagsbehandlingstiden i spontansager til ca. 120 dage – svarende til niveauet i 2008 og 2009. Nævnet har pr. 1. juni 2013 nedbragt sagsbehandlingstiden i spontansager til 186 dage set over hele året. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i maj 2013 var 151 dage.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed true- des i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige ind- rejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre be- grænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke ud- vise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offent- lige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen- somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne om- råder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågæl- dende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

*Uddrag af Den Europæiske Menneske-
rettighedskonvention*

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

*Uddrag af FN's konvention af
10. december 1984 mod tortur og anden
grusom, umenneskelig eller nedværdigende
behandling eller straf*

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refouler») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

*Uddrag af den internationale konvention
af 16. december 1966 om civile og
politiske rettigheder*

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Bilag 4

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013

Bekendtgørelse af udlændingeloven¹⁾

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, med de ændringer, der følger af § 2, nr. 4-7, 9-11, 13-15 og 20, i lov nr. 1398 af 27. december 2008, § 3, nr. 3, 25 og 26, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, § 1, nr. 90, i lov nr. 418 af 12. maj 2012, § 1 i lov nr. 571 af 18. juni 2012, § 1, nr. 32, 33 og 35-37, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, § 1 i lov nr. 430 af 1. maj 2013²⁾, lov nr. 432 af 1. maj 2013, lov nr. 433 af 1. maj 2013, § 2 i lov nr. 434 af 1. maj 2013 og § 7 i lov nr. 647 af 12. juni 2013.

Den ændring, der vedrører § 9 f, stk. 4, og som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.³⁾

Ændringen vedrørende § 9, stk. 2, 2. pkt., der følger af § 1, nr. 2, i lov 601 af 14. juni 2011 om ændring af udlændingeloven og lov om ægteskabets indgåelse og opløsning (Reform af ægtefællesammenføringsreglerne m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af justitsministeren, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 601 af 14. juni 2011. Udlændingelovens § 9, stk. 2, 2. pkt., er senere ophævet, jf. § 1, nr. 8, i lov nr. 418 af 12. maj 2012 om ændring af udlændingeloven og forskellige andre love.

Den bekendtgjorte lovtækt vedrørende § 9 f, stk. 5-8, § 9 h, stk. 4, § 19, stk. 1, nr. 9, § 33, stk. 5, og § 52 b, stk. 1, nr. 3, gælder først fra den 1. oktober 2013, jf. § 4, stk. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 om ændring af straffeloven, udlændingeloven og lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (Styrket indsats mod tvang i forbindelse med ægteskaber og religiøse vielse).

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Justitsministeren kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenafalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodexen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodex) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 7. Rådsafgørelsen om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udepegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger gælder her i landet.

Stk. 8. Ved SIS II-forordningen forstås i denne lov forordning om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) med senere ændringer.

Stk. 9. Ved SIS II forstås i denne lov anden generation af Schengeninformationssystemet.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse

eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen fra den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 4, litra a.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-månedersperiode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 3 måneders ophold, der fremgår af stk. 1.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 2. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f eller §§ 9 i-9 n, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kenetegn.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indreisen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indreisen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 4 d. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse af en virksomhed meddelt virksomheden med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt en virksomhed med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos foreldremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Justitsministeren bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos foreldremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end foreldremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller

økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 23. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om den økonomiske sikkerhed. Det angivne beløb er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller

samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 19. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

- 1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13,
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
- 5) har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau og,
- 6) har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 7, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, eller efter § 11, stk. 10 og 11 eller 14 og 15, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-6, for opfyldt.

Stk. 14. Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsbegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som

den herboende efter § 11, stk. 11, ville kunne opnå tidsbegrænset opholdstilladelse.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 16. Hvis barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land og barnet er over 6 år, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kun gives, hvis barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Ved vurderingen efter 1. pkt. skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, eller hvis ansøgningen indgives, senest 2 år efter at den herboende forælder opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2. Fristen på 2 år regnes tidligst fra barnets fyldte 6. år. 1. og 2. pkt. gælder endvidere ikke, hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på 2 år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringens ophør søger at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor. Ved denne vurdering skal barnets opvækst og familiemæssige og sociale netværk her i landet tillægges særlig vægt. Hvis opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2, er bortfaldet, som følge af at barnet imod sin vilje har opholdt sig uden for landet på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal dette også tillægges særlig vægt ved vurderingen af hensynet til barnets tarv.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 28.

Stk. 19. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begæet mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1,

§§ 213, 215-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 20. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 21. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 22. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 22, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmod-

ningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt.

Stk. 26. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingestyrelsen, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 15, 1. pkt.

Stk. 27. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om, hvormå det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 15, 2. pkt., og stk. 20, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 28. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 18. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Stk. 29. Det beløb, der er angivet i stk. 12, nr. 3, er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 30. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at udlændingen består en af justitsministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden 6 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 6 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 31. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 20.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 30, har bestået

danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 32. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en af justitsministeren etableret danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 15 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden fristen på 15 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 15 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 33. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 34. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhed efter stk. 31-33 kan alene ske i et sådant omfang, at den økonomiske sikkerhed udgør mindst 10.000 kr.

Stk. 35. Udlændingen skal ved tilmelding til danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, og ved tilmelding til danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 32, betale et gebyr på 2.400 kr. Hvis udlændingen ikke betaler gebyr, kan udlændingen ikke deltage i prøverne. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne.

Stk. 36. Justitsministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren regler om danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 30 og 32, herunder regler om lovligt forfald, hvornår prøverne anses for bestået, udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøverne, opkrævning af gebyr for at deltage i prøverne, prøvernes indhold og gennemførelse, klagemuligheder, klagefrister og prøver, der kan træde i stedet for danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau.

Stk. 37. Beløbene, der er angivet i stk. 31-35, er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

- 1) der på baggrund af et af beskæftigelsesministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 6,
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
- 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en

årlig aflønning på et af beskæftigelsesministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),

- 4) der er ansat i en international concern med afdeling i Danmark (concernopholdstilladelse),
- 5) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m eller 9 n nægtes forlængt efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkedstilknytning), eller
- 6) hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervs-mæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, der indgives, senere end 7 dage efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9, §§ 9 b-9 e, 9 m eller 9 n afvises. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 5. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-6, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 7. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-4 eller 6, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles op-

nyt arbejde.

Stk. 8. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen

- 1) er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- 2) har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Stk. 10. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 11. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Justitsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetingset opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-20 og 30, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 22-29 og 31-37, finder tilsvarende anvendelse.

holdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbehandlingerne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18 år.
- 2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18 år.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med justitsministeren.

Stk. 5. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgingsmæssige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og den-

nes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinns i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinns i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonodloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 2, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Justitsministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

*Stk. 5.*⁴⁾ Hvis ansøgeren som led i sit virke foretager eller vil foretage visninger med eller uden borgerlig gyldighed, skal forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret. Det påhviler ansøgeren at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald.

*Stk. 6.*⁴⁾ Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

*Stk. 7.*⁴⁾ Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

*Stk. 8.*⁴⁾ Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

§ 9 g. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 3. Justitsministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr

- 1) på 6.100 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
- 2) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 2, 3 og 4,
- 3) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 5,
- 4) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, jf. dog nr. 5,
- 5) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, for så vidt angår sportsfolk, ambassadepersonale, trainees og forskere,
- 6) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 8,
- 7) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt. med henblik på at studere,

- 8) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 j og § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,
- 9) på 1.975 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9 m og 9 n,
- 10) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f,
- 11) på 2.800 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 1,
- 12) på 2.575 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 2-5,
- 13) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 7,
- 14) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 8,
- 15) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 10,
- 16) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 9,
- 17) på 3.550 kr. for at indgive ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-10.

Stk. 2. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1, skal udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 3. Gebyr efter stk. 2, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 2, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 2, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 4. ⁵⁾ Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag, jf. § 9 a, stk. 4, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 2 og 3, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 11, stk. 8, og § 47 b, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 5. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 6. De beløb, der er angivet i stk. 1, 2 og 4, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 8. Justitsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

§ 9 i. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, herunder om dokumentation for bestået anerkendt sprogtest og oprettelse af en spærret konto med et beløb svarende til op til 1 års udgifter i form af statens uddannelsesstøtte som betingelse for opholdstilladelse.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren kan efter forhandling med ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 6. Til brug for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i medfør af stk. 4 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myn-

dighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.

- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejds-skoler (frie kostskoler), som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 7. Ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 6, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

§ 9 j. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af § 59, stk. 4, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af § 59, stk. 4.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karenperiode, jf. § 21 a.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 k. En udlænding kan i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet. En udlænding kan endvidere efter ansøgning få opholdstilladelse som volontør med henblik på at udføre humanitært og socialt arbejde her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 l. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold her i landet og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde her i landet i et nærmere afgrænset omfang. Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

§ 9 m. Der kan, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 n. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 o. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningkonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er

indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller

- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f eller 9 i-9 n, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

- 1) Udlændingen har lovligt boet her i landet, jf. dog stk. 4, i mindst 5 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.
- 2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.

- 4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.
- 5) Udlændingen har ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.
- 6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.
- 7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
- 8) Udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 5 og 6, i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 4. Ved beregning af, om en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

- 1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 5. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

- 1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.
- 2) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en for-

holdsmæssig del, der udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode.

- 3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 4) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 3, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 5) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 6. Ved beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår uddannelse på følgende måde:

- 1) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, indgår med den periode, hvor udlændingen har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.
- 2) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til et fuldtidsstudium i 1 år. Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af 1. pkt., indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.
- 3) Afsluttede uddannelsesforløb i udlandet, der mindst er på niveau med en uddannelse her i landet, der er omfattet af nr. 2, 1. pkt., og som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 7. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 8. En ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager om meddelelse af tidsubegrænset

opholdstilladelse, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 a-9 f eller 9 i-9 n. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 14.

Stk. 11. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 12. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 5 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en doende nærstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 3 år, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

Stk. 14. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 15. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.

Stk. 16. Det beløb, der er angivet i stk. 3, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for af-

sigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til behandling, herunder ambulantly behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse

af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indeberer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 og 9 b-9 f, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere gælder her i landet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14 og § 14 a.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, og §§ 9 m og 9 n når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 14 a. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes, når

1) udlændingens identitet er fastlagt,

2) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,

3) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og

4) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,

2) udlændinge, der er udvist ved dom,

3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,

4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,

5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og

6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindrårige tarv taler derfor.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt om beskæftigelsen med udlændingen. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for beskæftigelsen, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som har taget beskæftigelse efter denne bestemmelse og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 3, ikke længere har ret til at tage beskæftigelse.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende overenskomstdækkede virksomheder, som på godkendelsestidspunktet ikke er omfattet af en lovlig konflikt, til ansættelse af udlændinge efter denne paragraf.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 f, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Ansens en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den

person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

- Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter
- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
 - 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
 - 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 8. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og

yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lompepengebæleb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslompepengebæleb, eller
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere straffbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for fri-

- hedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
 - 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
 - 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller

- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
- 6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt. Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller

- 209, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.
- Stk. 2.* Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:
- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
 - 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
 - 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningsstartspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Justitsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Justitsministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldblydelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis

udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

§ 27 e. Politiet kan efter forespørgsel uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings eventuelle tidligere straffe til myndigheder i et andet EU-land/EØS-land eller et land, der er omfattet af § 2, stk. 5, til brug for det pågældende lands vurdering af, om udlændingen udgør en risiko for den offentlige orden eller sikkerhed i forbindelse med landets behandling af sager om udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten. Findes der i det pågældende land ikke en registreringsordning, kan videregivelsen ske senest 3 måneder efter udlændingens ind-

rejse eller fra den dato, hvor udlændingen har anmeldt sin tilstedeværelse i det pågældende land. En forespørgsel skal besvares inden 2 måneder fra modtagelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsten fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsten fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsten i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de

regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtage, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller fratager en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, domstolene, Udlændingævnet eller

Flygtningævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgen frafalder ansøgningen herom.

§ 30 a. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse.

Stk. 2. Tilsynet udøves i overensstemmelse med lov om Folketingets Ombudsmand. Folketingets Ombudsmand skal ved tilsynet særlig påse, at politiets virksomhed foretages med respekt for individet og uden unødigt magtanvendelse.

Stk. 3. Folketingets Ombudsmands tilsyn foretages på grundlag af regelmæssige indberetninger fra politiet og ved gennemgang af et antal afsluttede udsendelsessager.

Stk. 4. Folketingets Ombudsmand kan være til stede under politiets udsendelse af udlændinge. Politiet sørger for det praktiske nødvendige i forbindelse med Folketingets Ombudsmands tilstedeværelse under udsendelsen. Tilsynet omfatter tiden fra beslutningen om tvangsmæssig udsendelse, og frem til udsendelsen er gennemført. Politiet meddeler Folketingets Ombudsmand de oplysninger, som er nødvendige til varetagelse af tilsynets virksomhed.

Stk. 5. Folketingets Ombudsmand afgiver en årlig beretning om tilsynets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver

- mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
 - 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
 - 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b kan meddeles for 5 år, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejisen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Stk. 8. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foran-

staltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 9. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 og 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som

er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives senest 15 dage efter registreringen som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller, såfremt asylsagen afgøres inden dette tidspunkt, jf. § 53 b, stk. 1, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med et afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end det i 1. pkt. nævnte tidspunkt, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. ⁷⁾ Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af justitsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f og 9 i-9 n, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

§ 33 c. En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til udrejsen, bestemme, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 4. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 6. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingestyrelsen skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, jf. § 60, stk. 1, som en for-

anstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 10, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begærer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingestyrelsen inden 5 søgnedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monteringen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger denne.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til

at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 4, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsberøvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 4. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 4. pkt. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære representation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og om opretholdelse heraf, jf. stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt.

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 skal finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isola-

tion. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebs længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse, § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, justitsministeren, beskæftigelsesministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændingens indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 2, alene finde sted ved de grænsovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Justitsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænsovergangssted.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempung af en udlændings pas eller anden rejsellegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempung af pas og anden rejsellegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejsellegitimation.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejsellegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visumets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejsellegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejsellegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Justitsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejsselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejsselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejsselegitimation. Særlig rejsselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejsselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejsselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten besikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens behandling.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4, stk. 1, a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding, som

- 1) søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 11,
- 2) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller
- 3) søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes sigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,

4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller

5) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitietschefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitietschefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand til at afgive fingeraftryk. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget og er fyldt 6 år.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis fingeraftryk optages efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 b. Der optages personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,

2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende,

3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller

4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitietschefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitietschefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotoграфи skal ske så skån-
somt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om
nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der ale-
ne personfotoграфи efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse
af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfoto-
grafi optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et
opholdskort.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstil-
ladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen
og Justitsministeriet kræve, at ansøgeren og den person, til
hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknyt-
ning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, med-
virker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den
familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden
måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

Stk. 2. Politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en
uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, med-
virker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå
udlændingens alder.

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de
prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32, kan prøveafholder
uden udlændingens samtykke fra Justitsministeriets person-
register over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

- 1) navn,
- 2) køn,
- 3) fødselsdato,
- 4) nationalitet,
- 5) pasnummer eller nummer på anden rejselægitimation og
- 6) fotografi.

§ 41. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlæn-
dinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af
ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myn-
dighed.

§ 42. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den,
der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejr-
plads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over
udenlandske gæster og give politiet underretning om deres
ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne
forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er
nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om
de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, her-
under om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse,
om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal medde-
le, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de
udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre
fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og
indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får
udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige
ydelse dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen

meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller
udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding
som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i
medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgif-
terne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser
dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den
første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visite-
ring af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, jf.
dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 el-
ler § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at
opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til un-
derhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af
Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til
forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i med-
før af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registre-
ringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør
af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n. En
udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet
meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller
§ 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nød-
vendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlæn-
dingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2.
pkt.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herbo-
ende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter
anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlæn-
dingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv
socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlæn-
ding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige
midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families
udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige
ydelse. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en ud-
lænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes
families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser
eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted
omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige
midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere
regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt.
ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til un-
derhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i
hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålæg-
ges at betale udgifterne hertil. Udlændingestyrelsen kan fast-
sætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne
til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, her-
under fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over
en given periode.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver ind-
kvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1
eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private or-
ganisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er
godkendt hertil af justitsministeren, eller kommuner (ind-
kvarteringsoperatører). Justitsministeren kan fastsætte regler

om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Justitsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Familier med børn, hvoraf mindst én af forældrene har opholdt sig i Danmark uafbrudt i mindst 12 måneder efter endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal tilbydes indkvartering i særlige boliger i tilknytning til eller uden for de i stk. 5 nævnte indkvarteringssteder, medmindre familiens sociale eller sundhedsmæssige situation taler afgørende imod. Tilbuddet om indkvartering i særlig bolig gives ikke til familier, hvis asylsag er behandlet efter § 53 b, eller som har fået flyttepåbud på grund af vold eller trusler om vold efter stk. 7, medmindre hensynene til børnenes tarv i helt særlige tilfælde taler derfor og udsendelse for tiden er udsigtsløs. Det er en betingelse for tilbud efter 1. pkt., at familiens medlemmer ikke er udvist ved dom, administrativt udvist i medfør af § 25, omfattet af udelukkelsesgrundene i flytningekonventionen af 28. juli 1951 eller domt for strafbart forhold begået her i landet. Opfylder familien ikke længere betingelserne i 3. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetagetssaget efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et

bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 9, overholder det givne påbud.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udbeholder fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt. eller stk. 9, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 12. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 13. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 11 eller 12 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 14. For udlændinge omfattet af stk. 11 og 12, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefælens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret

ret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatoren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales

tillæggydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. Hvis en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, oppebærer lønindkomst fra beskæftigelse eller lønnet praktik omfattet af § 14 a eller § 42 g, stk. 2, fradrages denne i kontante ydelser, der udbetales efter reglerne i stk. 1-13.

Stk. 15. Stk. 1-13 finder ikke anvendelse for en udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. § 42 k, eller dennes husstand.

Stk. 16. Udlændingestyrelsen fastsætter de nærmere regler for fradrag, jf. stk. 14.

Stk. 17. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger, herunder eventuel beskæftigelse. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,

- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold samt arbejdsmarkeds-, uddannelses- og boligforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5,

skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatoren på modtagecenteret skal oplyse operatoren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkurset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperator, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkurset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. *Stk. 4* finder tilsvarende anvendelse. En 17-årig udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med eksterne aktører, herunder skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Børne- og Undervisningsministeriet og Justitsministeriet, eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Justitsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, eller § 42 k, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med børne- og undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er optaget på en ungdomsuddannelse, kan deltage i ulønnet eller lønnet praktik som led i uddannelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperator, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperator, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Justitsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Justitsmi-

nisteren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejdsskadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Justitsministeren kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 42 k. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, har ret til at flytte i egen bolig, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejer eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2,
- 3) udlændingen kan forsørge sin husstand,
- 4) boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunevoter, jf. integrationslovens § 8,
- 5) boligen er egnet til beboelse af den pågældende husstand og
- 6) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 5.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreråriges tarv taler derfor.

Stk. 3. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til at få udgifter til nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 4. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til aktivering og undervisning i samme omfang som udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, hvis den pågældendes beskæftigelsesforhold ikke er til hinder herfor.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om indkvarteringen i egen bolig. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for indkvartering i egen bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er flyttet i egen bolig efter stk. 1, og som ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 5, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om boligens egnet, jf. stk. 1, nr. 5.

§ 42 l. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejer eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,

- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 5. Afgørelse om privat indkvartering forudsætter, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor. 1. pkt. gælder ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er indkvarteret i medfør af denne paragraf og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 4, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. En udlænding, der er indkvarteret i medfør af denne paragraf, forsørges fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af denne lovs regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har

udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i medfør af § 7, og for hvem der er fastsat en udrejsefrist i henhold til § 33, stk. 2, tilbydes uvildig rådgivning om mulighederne for hjemrejse, herunder om mulighederne for støtte efter stk. 2 til genetablering i det land, hvortil udlændingen udrejser. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om, at den uvildige rådgivning skal varetages af en eller flere private organisationer.

Stk. 9. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Justitsministeren kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 og 9 b-9 f.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeginformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændingens ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeginformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 23, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myn-

dighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan uden samtykke fra ansøgeren og den herboende person indhente de oplysninger i Arbejdsmarkedsportalen, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 7. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingefinformationsportalen (UIP).

Stk. 8. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 9. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan i forening efter aftale med økonomi- og indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 10. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan med henblik på at kontrollere, at en udlænding overholder betingelserne for opholdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf. § 6, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for udlændinge, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

Stk. 12. Persondatalovens § 7, stk. 8, finder ikke anvendelse ved behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 7 og 8. Det samme gælder ved behandling af sager om forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter disse bestemmelser og ved behandling af sag-

er, hvori akter vedrørende opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 indgår.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingestyrelsen om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

Stk. 2. En kommunalbestyrelse, der gennemfører en forebyggende samtale med eller tilbyder anden form for særlig støtte til forældrene til en mindreårig udlænding, jf. § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, på grund af kendskab til eller begrundet mistanke om, at den mindreårige udlænding opholder sig uden for landet på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal i den forbindelse oplyse forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. § 17.

Stk. 3. Underretning efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, hvorvidt kommunalbestyrelsen har gennemført en forebyggende samtale med eller tilbudt forældrene til en mindreårig udlænding, der er omfattet af stk. 1, anden form for særlig støtte efter reglerne i § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, og om kommunalbestyrelsen i den forbindelse har orienteret forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. stk. 2.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra kommunen under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Udbetaling Danmark indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannel-

sesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra Udbetaling Danmark under sit ophold her i landet. Udbetaling Danmarks videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersankøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingestyrelsen.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af justitsministeren eller beskæftigelsesministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolens behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager

3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlag til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, be-

stemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager del særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flytningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5, og af § 9, stk. 22 og 23, §§ 46

a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og §§ 9 i-9 n, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 3, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, 2. pkt., træffes af justitsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af justitsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at justitsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 1, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 9 h, stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til justitsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering.

Stk. 2. Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til beskæftigelsesministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og § 33, kan Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstil-

ladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 5. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene, beskæftigelsesministeren og justitsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 3, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Justitsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagerens behandling.

§ 46 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til statsforvaltningen.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvartere-

ringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Justitsministeren kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Justitsministeriets område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Justitsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Justitsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 3, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Beskæftigelsesministeren kan alene medvirke i aftaler om udstedelse af visum efter § 4 a, stk. 3, i forhold til meddelelse af opholdstilladelse og arbejdstilladelse som omfattet af § 46, stk. 2. Udenrigsministeren kan efter aftale med justitsministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet.

Stk. 2. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsetilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a eller 9 c-9 f afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a eller 9 c-9 f afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande tages i besiddelse, jf. § 40, stk. 8, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1.-4. pkt., kan påklages til justitsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til justitsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for justitsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for

dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videre sendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til justitsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfoto og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

§ 48 f. Udlændingestyrelsen bedømmer, om en udlænding har bestået danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. § 9, stk. 30 og 32. Udlændingestyrelsens bedømmelse af, om en udlænding har bestået prøverne, kan

påklages til Ministeriet for Børn og Undervisning. Klagen skal indgives til Ministeriet for Børn og Undervisning, senest 7 dage efter at resultatet af bedømmelsen er meddelt den pågældende udlænding. Klager, der indgives senere, afvises.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkræves efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilste-

deværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkræves efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkræves efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemt grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkræves efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen

ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det forment og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkræves efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 52 a. Udlændingenævnet består af 1 formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 2. Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være

dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Stk. 4. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang. Et medlem udræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Stk. 5. Udlændingenævnets formand vælges af Udlændingenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, jf. dog § 52 c, stk. 5 og 6. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, som sammensættes af nævnets formand, 1 advokat og 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet eller i Beskæftigelsesministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Justitsministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Beskæftigelsesministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet. Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 8. Udlændingenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 9. Udlændingenævnets formand kan ad hoc-besikke 1 medlem, der er udrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Stk. 10. Justitsministeren fastsætter Udlændingenævnets forretningsorden efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d og 9 f.

- 2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.

- 3) 8) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.

- 4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11.

- 5) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 5, og § 9 f, stk. 7, jf. nr. 1 og 2.

- 6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.

- 7) Afgørelser om afvisning efter § 28.

- 8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.

- 2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19.

- 3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 4, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2.

- 4) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Stk. 5. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-4, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 6. Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

§ 52 c. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Stk. 2. Sekretariatet forbereder Udlændingenævnets behandling af klager.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i anledning af en klagesag.

Stk. 4. En klage behandles på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Stk. 5. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Stk. 8. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en klage til behandling efter stk. 5-7 eller § 52 a, stk. 6.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der

gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtninge­ nævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtninge­ nævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle bag­ grundsplysninger om forholdene i ansøgerens hjem­ land eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete op­ lysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynli­ ge forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændin­ gestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændin­ gestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere be­ stemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtninge­ nævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtninge­ nævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtninge­ nævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtninge­ nævnet, frem­ sender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med op­ lysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevislig­ heder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplys­ ning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Ud­ lændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtninge­ nævnets for­ mand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om gen­

optagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtninge­ nævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtninge­ nævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke an­ ses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtninge­ nævnet nægte at be­ skikke den pågældende som advokat for udlændingen. Øn­ sker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtninge­ nævnet beskikke den pågældende, medmindre be­ skikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlig­ hed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens for­ hold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand un­ tagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fra­ viges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtninge­ nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behan­ les på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtninge­ nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henviser en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedo­ kument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rej­ sedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konse­ kvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne be­ handlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig be­ handling.

Stk. 6. Flygtninge­ nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flyttingenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af justitsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med justitsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til social- og integrationsministeren.

Stk. 5. Social- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningens behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gores bekendt med afgørelsen og at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen iværksætter med samtykke fra et barn, der er omfattet af stk. 1, en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen iværksætter en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen iværksætter endvidere en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 9 og 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af justitsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhentes anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 58. Om salg og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flyttingenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Justitsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelandslande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
- 5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller
- 6) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b.

Stk. 2. Rigspolitichefen kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i SIS II, sletter Rigspolitichefen den pågældende i SIS II.

§ 58 i. Rigspolitichefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitichefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flytningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitechefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekonventionens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.
- 3) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige forfærdelser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

- Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den,
- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
 - 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
 - 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
 - 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
 - 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
 - 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 8. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dommes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dommes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 5

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1063 af 15. november 2012 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbestemmelser nr. 984 af 2. oktober 2012, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en

liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikrafttrædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

AA006780

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-besikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 2) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse

vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbesikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagerenes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringssystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Tilmeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørerne

er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerer af Flygtningenævnets baggrundsuplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.nk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte navn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden ti dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat.

Stk. 2. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest syv dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været foresøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt

advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme besikke den anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolken sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og sportid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene sportid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udelæses eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender sportid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46, 47 og 50 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familimedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet

med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbyrdselser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den besikkedes advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den besikkedes advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsends en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kendskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmerfærdighed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortrolig.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårig asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 46. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdpunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 47. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 48. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre forman-

den for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flytningenævnets formand.

§ 49. Under Flytningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 50. Sager, hvor Flytningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse

af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 51. Grundlaget for Flytningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flytningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flytningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flytningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 52. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 2. Flytningenævnets bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flytningenævnet ophæves.

Flytningenævnet, den 15. november 2012

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingestyrelsen i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet siden den 1. januar 2013 af fire medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet, et er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et er beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren, og et er beskikket efter indstilling fra justitsministeren.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2012, herunder blandt andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2012.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 1.537 personsager vedrørende statsborgere fra 53 forskellige lande. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Afghanistan, Iran og Syrien.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

ISBN 978-87-91763-07-6

9 788791 763076